

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

ஸித்தோபாய விஜயம்

[ஸித்தோபாயமாகிற எம்பெருமானுக்கே மோக்ஷோபாயத்
வம் உண்டு என்னும் தெனஞ்சாய ஸம்பந்தாய பரதூர
ப்ரதிதநதராத் துத்தின்மீது ஸ்ரீரங்கத்தில வாழும் ஸ்ரீ உ.வே
மதுராந்தகம் வீரராகுவாசாய ஸவாமியும், திருவரங்கம்
திருமலை (D. T.) தாதாசாய ஸவாமியும் சில ஆக்ஷேபங்களை
எழுப்ப, அவற்றுக்குத் தக்க ஸமாதானங்களைக் கூறி
ஸித்தோபாயத்தின நிரபேக்ஷோபாயபூவத்தை
நிலைநாட்டும் நூல.]

ஆசிரியர்கள் —

ஸ்ரீ உ. வே. வாக்யம்ருதவாஷீ
வேளுக்குடி வரதாசார்ய ஸ்வரமீ

ஸ்ரீ உ. வே.

ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வரமீ அய்யங்கார் ஸ்வரமீ
'ஸுத்யாஸனம ஆசிரியர்'

கிடைக்குமிடம்.—

S. கிருஷ்ணஸ்வரமீ அய்யங்கார், அடவகேட்.
3. புத்தூர் அக்ரஹாரம, திருச்சி-17.

விலை ரூ. 3-00]

[குறாற்கூலி 50 பை.

ஸ்ரீநிவாஸம பிரஸ, புத்தூர் அக்ரஹாரம, திருச்சி

ஸித்தேத்யாபாய விஜயம்

விஷயஸூசிகை

1. உபோத்யக்ராதம்	1-8
2. ஸம்பரத்யாயபேத்யுமர்மோத்யக்ராதம்	9-12
3. மாமுனிகள கண்ட வேத்யாநத ஸார நிஷகாஷம் (ஸாத்யாரண ஐப்பசி 275-ஸுதர்சனத்தில வெளிவந்தது)	} 13-20
4. நிஷ்கர்ஷ நிகஷம்—முன்னுரை (ஸாத்யாரண-தை)	
5. நிஷ்கர்ஷ நிகஷம்—அவதாரிகை	1-48
6. ஸாரதம் நிஷ்கர்ஷம்—முதல் அதிகாரம்	49-56
7. நிஷ்காஷ நிகஷம்—பரத்யுமாதிகாரபீக்ஷா	57-103
8. ஸாரதம் நிஷ்காஷம்—இரண்டாம் அதிகாரம்	104-117
9. நிஷ்காஷ நிகஷம்—த்யவிதீயாதிகாரபீக்ஷா	118-165
10. ஸாரதம் நிஷ்காஷம்—முன்றாமதிகாரம்	166-173
11. நிஷ்காஷ நிகஷம்—தருதீயாதிகாரபீக்ஷா	174-176
12. ஸாரதம் நிஷ்காஷம்—நான்காம் அதிகாரம்	177-183
13. நிஷ்கர்ஷ நிகஷம்—சதுர்த்தத்யாதிகாரபீக்ஷா	184-190
14. 'ஸுத்யாஸனம்' ஆசிரியரின் முடிவுரை (விரோதி,கருத-ஆளி)	191-194
15. விவாத்ய ஸபை பற்றிய சாசசை	197-200
16. லேக்ய விவாத்ய நிக்யமநம்	201-232
17. வரவரமுநி ஸித்த்யாநதம் (ஸுத்யாஸனம் 287)	1-8
18. நிகஷ விஜய பூததி (ஸுத்யாஸனம் 288)	1-4
19. நிரஹேதுக கருபையும் ஸஹேதுகப் படிககட்டுகளும (ஸுத்யாஸனம் 288)	5-6
20. வாத்யஸத்யஸ் நியமங்கள் (ஸுத்யாஸனம் 289)	1-8

நிஷ்கர்ஷநிகஷ விஜயம்

[ஸுத்யாஸனம் 299ல் வெளிவந்தது]

1. அவதாரிகை	1-3
2. முதல அததியாயம்—ப்ரத்யாந த்யருஷ்டாநத நிருபணம்	3-14
3. இரண்டாம் அததியாயம்—உண்மையுரைத்தல் (த்யருவரங்கமாராயசசி மறுப்பு 35-43)	} 14 43
4. முன்றாம் அததியாயம்—முன்னுரை விமாஸபரிஸ்ரீலநம்	
5. நான்காம் அததியாயம்—ஸிஷ்ய விஜ்ஞாபநம்	47-67
6. ஐந்தாம் அததியாயம்	68-85
7. ஸித்தேத்யாபாய விஜயம்—முடிவுரை	85-86

ஸீத்ஃதீபாய விஜயம்

உபேர்த்ஃகரதம்

['ஸுதாரஸனம்' ஆசிரியா]

என்றுமிருகும் உபாயமான பஃசுவான் ஸீத்ஃதீபாயம்' எனப்படுகிறுன. சேதனனுடைய முயறசியால் ஸாதீக்கப்படும் கர்மஜ்ஞாநபஃகதியோகஃஙகள். திருநாம ஸங்கீரததனம். ஸவகஃதஸவீகாரரூபமான பரபத்தி முதலானவை ஸாதீயோபாயங்கள் எனப்படுகினறன. ஸீத்ஃதீபாயமான எமபெருமானே உண்மையான மோக்ஷோபாயமாவான. ஸாதீயோபாயங்களை மோக்ஷோபாயமாகக் கருதுவது சேதனனுடைய மயக்கததால் ஏற்படுவது என பது தெனனூசாரய ஸம்ப்ரதாரயம் ஸாதீயோபாயங்களுக்கும் உண்மையான மோக்ஷோபாயதவம் உண்டு என பது தேஃசீக ஸம்ப்ரதாரயம். இது இவ்விரு ஸம்ப்ரதாரயங்களுகளுளே இருககும் வேறறுமைகளில அடிப்படையானதம் முக்கியமானதம் ஆகும். 'ஸீத்ஃதீபாயமான எமபெருமானே உண்மையான மோக்ஷோபாயமாவான' எனனும் கொளகையே தெனனூசார்ய ஸம்ப்ரதாரயத்தின பரதாரநப்ரதீதநத்ரமாகும்.

“ உளபடியுணரில ஒன்று நமக்குண்டென்று விள்ள விரகிலதாய விட்டதே — கொளளக் குறையேதுமில்லாற்குக் கூறுவதென் சொல்லீ இறையேதுமில்லாத யாம ” [பரமேயஸாரம 6]

என்று எமபெருமானானுடைய சிஷ்யரரன அருளாளப பெருமானெம்பெருமானுறம்,

“ உபாதததே ஸததா ஸதீதீநியமநாத்யை: சிதஃசிதெள ஸ்வமுத்ஃதீஸய ஸூமாநிதி வததீ வாக ஓளபநிஷதீ! உபாயோபேயதவே ததீஹ தவ தததவம் நது குணெள அதஸதவம் ஸூரஙகேஸய ஸரணமவயாஜமபஃஜம் || ”

[ர-ஸத 2.87]

[ஸ்ரீரங்கநாதனே! உபநிஷத் வாக்மானது (என்ன சொல்லு கிறதென்றால்) திருமால் பயனடைபவனாகத் தனனையே எண்ணி, சேதநாசேதனங்களை-ஸருஷ்டி, ஸத்தி, நியமனம் முதலியவற்றைச் செய்து ஸ்வீகரிக்கிறானென்று ஒதுகின்றது. ஆகையால், உபாயதவமும் உபேயதவமும் தேவரீராககு ஸவ ரூபமாகும் (முககியமாகும்), (உபாயஉபேயஸபூக்யத்தால சொல்லப்படும மறவற்றுக்குப்போலே)கௌணம(அமுககி யம்) அல்ல. ஆகையால், தேவரீரை நிருபாதிக்கமான உபாய மாகப் பற்றினேன்.] என்று ஸ்ரீபராஸரபுட்டரும.

மூ. 198. இவற்றை (கர்மயோக்யாதிகளை) தூர்மம் என கிறது பூமிதத அாஜுனன் கருத்தாலே.

மூ. 223. ஸவீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது.

மூ. 224. ஸருஷ்டயவதாராதிமுக்யத்தாலே பண்ணின க்ருஷிபூலம்

மூ. 225. அதுவும் அவனது இன்னருளே.

மூ. 226. இதை ஒழியவும் தானே காயஞ் செய்யும் என்று நினைக்கக்கடவன்.

மூ. 227. அல்லாதபோது உபாயநரைபேக்யம் ஜீவியாது.

மூ. 228. இது ஸர்வமுகதி பரஸங்குபரிஹாராததம், பூக்யதி, ஸமாதநாநாததம், சைதநயகாயம், ராக்யபராபதம், ஸ்வருபநிஷ்டம், அபரதிஷேத்யயோதகம்.

மூ. 230 அவனை இவன் பற்றும்பற்று அஹங்கார க்யாப பூம். அவத்யகரம்.

மூ. 231. அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்.

என்று முமுக்ஷுப்படியில பிள்ளையுலகாசிரியரும பூக்யவான் ஒருவனே உபாயம் என்று மிகத் தெளிவாகக் கூறியிருப்ப தையும், ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் ஸாத்யேயாபாயஸோாதநாதி, காரத்தில ஸ்ரீவேத்யாநததேஸிகர் ஸாத்யேயாபாயங்களுக்கும உணமையான உபாயதவமுண்டு, அவை ஸ்வரூபவிருத்த்யக

எல்ல என்று வாதும் செய்திருப்பதையும் காண்பார்க்கு இரு ஸமப்ரத்யாயங்களிடையேயுள்ள இவ்வடிப்படை வேறறுமை தெளிவாக விளங்கும்.

இவ்விரு ஸமப்ரத்யாயங்களிடையேயுள்ள முக்கியமான இவ்வடிப்படை வேறறுமையை. தேயூகஸம்ப்ரத்யாயஸ்து வித்யவான்களிற சிலா சில நூலகளை எழுதி ஸமீபகாலத்தில மறுகக முறபட்டார்கள். ஸித்யுதேயாபாயத்தின பெருமையைப் பல கட்டுரைகளின மூலம் நமது ஸுத்யர்ஸனத்தில நிலைநாட்டி வாக்யுருதவாஷீ ஸ்ரீ உ. வே. வேளுககுடி வரத்யாசாய ஸவாமியம். அடியேனும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவவுலகிற்குத் தெளிவையூட்டினோம். அககட்டுரைகள எல்லாம் சேர்ந்து ஸித்யுதேயாபாய விஜயம் என னும் தலைப்புடன் ஸுத்யர்ஸனம் வெள்ளி விழா வெற்றி வெளியீடாகப் பரித்யாவி வருடத்தில வெளியிடப்படுகிறது.

இந்த கிரந்தம் தோன்றிய சூழ்நிலையைச் சிறிது விளக்குவேம. பொதுவாக ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுத்யர்ஸனம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களோடு எந்தச் சர்ச்சையிலும், குறிப்பாக ஸமப்ரத்யாய சர்ச்சைகளிலும் ஈடுபடுவதில்லை ஆயினும். பூர்வாசாயாகளை எவராவது தூஷித்தாலும். அவர்களுடைய ஸ்ரீஸூகதிகளுக்கு அபார்த்தங்கள் உரைத்தாலும். அவர்கள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களாயிருந்தாலும் அவர்களுடைய கருதிகளுக்கு பதிலுரைக்கும் பணியையும் அவ்வப்போது செய்து வருகின்றது. உத்யாஹரணமாக இருபது வருடங்களுக்கு முன் ஸுத்யர்ஸனத்திற்கு ஐங்காவது பிரயம் நடந்து வருகையில், மீமாமஸார்ணவேதயாதி, ப்ருத்யாலங்கருதரான ஸ்ரீ உ. வே. D. T. தாதாசார்ய ஸ்வாமி ஸஜ்ஜநாராத்யும்' என்னும் நூலை எழுதி. அதில பரம காரணிகரான பெரியவாசசானபிள்ளையைப் பலவாறு தூஷித்திருந்தார். அப்போது ஸுத்யர்ஸனம் ஆசிரியராயிருந்த எந்தையார் தூஷணநிராஸம்' எனும் நூலை

யும், மறறும் பல கட்டுரைகளையும் எழுதி, பெரியவாச்சான் பிள்ளையினமேல ஸஜஜநாராத்நததில் ஏறிடபெற்ற தூஷணம எதுவும் 'அவரைத தொடாது எனறு நிரூபித தருளிர். ' தூஷணநிராஸம' முதலிய அனைத்தும் ' அப்ய பரதூராஜ விஜயம்' எனனும் தலைப்பில் ஓர் கிரந்தமாக வெளியிடப்பட்டது. அதில் உள்ள நிரூபணங்கள் அசைக்க வெண்ணுதவையாயிருந்தமையாலே ஸ்ரீ உ.வே. D.T. தாதா சாராய ஸவாமி இன்றளவும் அதில் ஓரமஸ்ததையும் மறுக்க முற்படவில்லை; ' ஸ்ரீஸூகத பூஷ்யம் அருளியவர் நஞ்ஜீய ரைக காட்டிலும் வேறுபட்ட பெரியஜீயர் எனனும் நாராயணமுனியே' எனறு அதில் நிலைநாட்டப்பட்டிருந்ததை ஆதரிக்கவும் செய்தார். நிற்க.

ஐந்து வருடங்களுக்கு முன், ஆண்டவன் ஆஸ்ரமத்தின் சார்பில் வெளிவரும் ரங்கநாதபாதுகா பத்திரிகையின் பிலவங்க ஆடியிதழில், தென்னாசார்யர்களின் கொள்கைகள் சிலவற்றை எடுத்தது அவற்றைப் பரப்பிய ஆசாராயர்கள் கலிபுருஷனின் அவதாரம் எனனும் கடும துவேஷ விஷத்தைக் க்கும் கட்டுரையொன்று வெளிவந்தது விஷ்ணுவைஷணவ துவேஷிகளைப் போற்றும் கட்டுரையொன்றும் அதே இதழில் வந்தது. இவ்வடாத செயல்களைத் தாக்கி பிலவங்க-ஸ்ரீ ஆடி-மீ ஸுதூர்ஸனத்தில் நாம ஓர் கட்டுரை எழுதியிருந்தோம். அதில், கலிபுருஷக கட்டுரைக்கு அநுதாபத்தையும், விஷ்ணுவைஷணவ துவேஷ ப்ரசாரக கட்டுரைக்கு மறுப்பையும் ரங்கநாதபாதுகை வெளியிட வேண்டும் எனறு அப்பத்திரிகையின் நிர்வாகிகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தோம். ஸ்ரீமதாண்டவன் ஸவாமிக்கும் அவ விதழை அனுப்பியிருந்தோம். ஆலை. இன்று வரை அப்பத்திரிகை அநுதாபத்தையோ, மறுப்பையோ வெளியிடவில்லை. ஆண்டவன் ஸ்ரீ காராயமான ஸ்ரீ உ. வே. சிதரகூடம விஜயராகவாசார்ய ஸவாமியைக் கேட்டதற்கு " ரங்கநாத பாதுகையில் அக்கட்டுரைகளை வெளியிட்டது தவறுதான்,

ஆண்டவன ஸ்வாமிகளுத் தெரியாமலே இக்கட்டுரைகள் வெளிவந்துவிட்டன, இனி கட்டுரைகளைத் தான பாரவையிட்ட பின்பே வெளியிடவேண்டும் என்று நியமனமாகியிருக்கிறது ' என்று கூறினார். ஆயினும், அனுதாபத்தைத் தெரிவித்து ஓர் கடிதம் கூட எழுதாதது பாதுகா நிர்வாகிகளுக்கு பூவஸுத்யூதியிலே எனப தையே காட்டியது.

பாதுகையில் இதக்கைய கட்டுரைகள் வெளிவந்ததை தேயூசிகஸம்பரத்யூயத்தைச் சோநத பரபூலவித்யூவானகள் ஒருவர் கூடக கணடிககவிலை. கணடிககாததோடனறியில் ஸூரங்கததில் எழுநதருளியிருசகும் மதூரானதகம் ஸவாமி நமமைப் பலவாறு தூஷிததுக கடிதம் எழுதினார். நேரி லும கடிதம் மூலமாகவும் பலமுறை நமமை வாதுகதுககு அழைத்தார் "ஸம்பர்த்யூய விஷயங்கள நாம இருவர் மாததிரம் வாதும செய்து முடிவுகட்டககூடியவையல்ல, வாதும செய்யவேண்டுமென்னும் விருப்பமிருந்ததாகில், பத்திரிகைகளில் விளம்பரம் செய்து தெனனூசார்யஸம்பர த்யூயஸதூ வித்யூவானகள் அனைவரையும் வாதுகததிறகு அழைத்து வாதுஸதூஸஸைத் தகக நியமனங்களோடு நடத்த வேண்டும்" என்று நாம பதில் உரைத்தோம் நேரான அவ்வழியை விட்டு, 'ஸம்பரத்யூயஸுதூ' என்னும் சிறு சுவடியொன்றை வெளியிட்டு, அதில் தெனனூசார்ய ஸூஸூகதிகளை இங்கொன்றும், அங்கொன்றும் கா எடுத்தது, 'இவையெல்லாம் தேயூசிக ஸம்பரத்யூயத்தை நிலைநாட்டுகின்றவையே' என்று எழுதியிருந்தார் இவ் வகரமவாதுகததிறகு பதில் எழுதி. இதை முனையிலேயே கிளளியெறியவேண்டும் என்று ஸூ உ. வே. வேள்ககுடி வரதூசார்ய ஸவாமியைப் பிராத்திதது வந்தோம். அந்த ஸவாமியும் தமது ஆசார்யரான (கோத்திமூத்தி) ஸூ உ. வே. கார்பபங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸவாமியின நியமனத்தைப் பெற்று எழுதுவதாகக் கூறினார் அப்படியே அவருடைய

நியமனத்தைப்பெறறு அவரிடம் கேட்ட அர்த்தங்களில் ப்ரதூரமான ஸீத்யூதூபாயநிஷ்டூவிஷயமான ஆத் த்யகதை ஸாதூரண ஐப்பசி ஸூதூரணததில் வெளிவந்த மாமுனிகள் அறுநூரூண்டு விழா மலரில் “மாமுனிகள் கண்ட வேதூர்ந்த ஸார நிஷ்கர்ஷம்” எனனும தலைப்பில் ஓர் கட்டுரையாக வெளியிட்டார்

தெனஞ்சார்யர்களைக் கலிபுருஷனின் அவதாரம் என்று எழுதியதைக் கண்டு அகமகிழ்ந்தது ஆமோதித்து வந்த நமது மதுரூர்ந்தகம் ஸ்வாமி. வரதூர்சாரய ஸ்வாமியின் முறகூறிய கட்டுரையில் ‘கேயூரிகன அநவாஹ்ருயவாதும் செய்தார்’ என்று எழுதியிருப்பதைக் கண்டு கடுங்கோபங் கொண்டார். அவரையும், அதை வெளியிட்ட அடியேனையும் பலவாறு நிரதூததுக் கடிதங்கள் எழுதினார். நேரில் பலமுறை வாத்தூததுக்கு அழைத்தார். ஸாதூரண மார்கழித்திருவதூயநேராதஸவத்தினபோது, ஆயிரக்கால மண்டபக் கொட்டகையில் ஒருநாள் நீண்ட சாச்சைககுப்பின் மதுரூர்ந்தகம் ஸ்வாமியும் அடியேனும் பினவருமாறு நிர்ணயித்ததுகொண்டோம். அதாவது — “வரதூர்சார்ய ஸ்வாமியின் கட்டுரைககு மதுரூர்ந்தகம் ஸ்வாமி எழுதும் பதிலை ஸூதூர்ணததில் வெளியிட்டு, அதற்கு வரதூர்சாரய ஸ்வாமி எழுதும் பதிலையும் உடனுககுடன வெளியிட்ட வுடன லேகூர் விவாதூததை நிறுத்தி, தக்க நியமங்களுடன் வாத்தூஸதூஸஸை நடத்தவேண்டியது” எனபதேயாம். அதன்படி மதுரூர்ந்தகம் ஸ்வாமி ‘ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம்’ எனனும நூலை அச்சிடடுக்கொடுத்தார். அதையும், அதற்கு பதிலாக வரதூர்சாரய ஸ்வாமி எழுதிய ‘நிஷ்கர்ஷ நிகஷம்’ எனனும நூலையும், அதற்குப்பின எழுதநேர்ந்த பல கட்டுரைகளையும், இநநூலில் வரிசையாகக் கொடுத்திருக்கிறோம். வாத்தூஸதூஸஸுககு முதலில் இசைந்த மதுரூர்ந்தகம் ஸ்வாமி, அதிலும் தமமுடைய இஷ்டம் ஸீதூதூதூககரது என்று அறிந்ததும், அதிலிருந்து பினவாங்கி

விட்டார். விரோதிகளுத மார்஑ழியிதழோடு மதூராந்த஑ம் ஸவாமியோடு விவாதம ஓருவகையாக ஓயந்தது.

இபபடியிருக்க, இருபது வருடங்களுக்கு முன் ஸுதூர் ஸனத்திடம தெளிவுபெறற ஸ்ரீ உ. வே. D. T. தாதாசாய ஸவாமி மறுபடியும் இவவிஷயகதில ஸுதூர்ஸனத்தின கருததை அறியவீருமபி நிஷகாஷ நிஷததிலும், அதன முன்னுரையாகவும், பினனுரைகளாகவும் அடியேன் எழுதிய வறறிலும் சில பகுதிகளை மறுத்து. 'யதூராததூ ராமா நுஜன-2' எனனும் புததகததை வெளியிட்டுள்ளார். அதில உள்ள விஷயங்களை ஆராய்ந்து 'நிஷகாஷ நிஷத விஜயம்' எனனும் கட்டுரையை அச்சிடடு இநநூலின கடைசியில இணைத்திருக்கிறேன இநத 'யதூராததூ ராமா நுஜன-2'ஐப பாததவுடன், அதில மறுககப்பட்டுள்ள ஸமபரதூரயபேதூம் மறுககவொண்ணுதது என்பதை நிலை நாட்டுவதற்காக ஸ்ரீ உ. வே. வரதூரசாய் ஸவாமி "ஸமபர தூரய பேதூமாமோதூகூடநம்" எனனும் தலைப்பில ஓர் கட்டுரையை எழுதி அனுப்பியுள்ளார். (20—4—68)ல ஸ்ரீ உ. வே. காரப்பங்காடு ஸவாமி ஸாதிதத அர்த்தூங்களை அவை எனறும் குறித்துள்ளார். இவ்வுபோதூகூராதத்தை அடுதது அககட்டுரையும் 'மாமுனிகள் கண்ட வேதூராத ஸார நிஷகாஷம்' எனனும் பழைய கட்டுரையும் அச்சிடப படுகினறன. அதற்குப்பின நிஷ்கர்ஷ நிஷதம் 232 பககங்களை யும். நிஷ்கர்ஷ நிஷத விஜயமீருகவுள்ள அதன அனு பூந்தூங்களையும் வ்ஷயஸூசிகையில கண்டபடி சேர்த்தது ஸரிதூதூரபாய விஜயததை ஸுதூர்ஸனம் வாசகர்கள் பைண்டு செய்து கொள்ளவேண்டியது.

மேலும், மேலும் விவாதததை வளர்த்த விரும பாமையால, பரிதூவி காராததிகையில ஸுதூர்ஸனத்தின வெள்ளி விழாக கொண்டாட்டததினபோது 'ஸரிதூதூர பாய விஜயம்' எனனும் இநநூலும் மதூராந்த஑ம்

ஸவாமியின ஸமபரத்யாயஸுதையிலுள்ள மற்ற பல விஷயங்களுக்கும் பதில்கள் ஏற்கனவே பல மஹனீயர்களால் உரைக்கப்பட்டுள்ளன என்பதைக் காட்டி ஸ்ரீ உ.வே. வரத்யாசாய ஸவாமி தொகுத்தருளிய 'பூஷணம்' என இம் வ்யாக்யானத்தோடு கூடிய (ஆசார்ய ஹருத்யகாரரின கருதியான) அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம் என இம் அத்யுபத்த க்யரந்தமம் வெள்ளி விழா வெளியீடுகளாக வெளியிடப்படுகின்றன. ஸமபரத்யாயபேதக் விஷயமான மற்றும் பல விஷயங்களுக்கும் தினவுகெட பதிலுரைக்கும் சதுஸாஸ்தர வித்யவானான அண்ணாவப்பங்கார ஸவாமியின அரும்பத்யுரையோடும், எம்பராஜ்யா ஸவாமியின அரும்பத்யுரையோடும் கூடிய ஸ்ரீ வசநபூஷண வ்யாக்யானத்தின ப்ரத்யம்பாக்யம் ஏற்கனவே ஸாதாரண ஐப்பசியில் நமமால் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. மேல பாக்யங்களும் கிரமேண வெளிவரும். உண்மைகளை அறியவேண்டும் என இம் விருப்பம் உள்ளவர்கள் அவற்றிலும் கண்டு தெளியலாம். இக்காரணங்களால் மேலும் இவ்வீவாத்யுதைத் தொடர இயலாது என்பதை மறுபடியும் உறுதியாகத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

இந்த ஸிக்ஷேத்யாபாய விஜயதனத நடுநிலைநிறு ஆராய்ந்து பார்த்து ஆஸ்திகர்கள் உண்மை கெளிவாராகளாக.

பரித்யாவி
விஜயத்யுஸமி
(17-10-72)

த்யாஸன,
ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,
'ஸுத்யாஸனம்' ஆசிரியர்.

இந்த ஸிக்ஷேத்யாபாய விஜயததுக்கு விஷயமாக நிறுக்கும் இரண்டு பரபுல வித்யவான்களின விலாசங்கள கீழே கொடுக்கப்படுகிறது வாசகர்கள் விரும்பினால் அவர்களுடைய கருதிகளை அவர்களுக்கு எழுதிப்பெறலாம்

- (1) மத்யூராந்தகம் வீரராக்யவாசாய ஸவாமி,
153, வடக்குச்சித்திரைவீதி, ஸ்ரீரங்கம் திருச்சி-6
- (2) D T. தாதாசாய ஸவாமி,
113-G, தெற்கு மாடவீதி, திருப்பதி (A.P.)

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸம்ப்ரதாய பேத்ய மர்மோத்யகூடநம்

[வாக்யமருதவர்ஷீ

ஸ்ரீ உ. வே. வேளுககுடி வரத்யாசார்ய ஸ்வாமி]

சொல்லாடொழியேவாம் எனறிருநதேயினும் இப
போது சொல்லாடொழியகிலவேன. அறிந்த சொல்லுகிறேன.
ஈண்டு கூறுவதெல்லாம் 20—4—68 (3-00 to 5-00 P M.)
அன்று அஸமதகுரூபதேயுமாமதகனை.

எம்பெருமானாககுப் பிறகு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பர
த்யாயம் இருகூறுகளாகப் பிரிந்துள்ளது எனபது அபவ
பிக்க முடியாததொரு உண்மை. இவர்களுள் யோஜநா
பேத்யம் உளது எனபதும் உண்மை. இவ்வித பேத்யத்
தின மாமததை அறிவேம இங்கே.

“ருசோ யஜமவி ஸாமாநி ததேவ அத்யாவணாநி ச |
ஸாவம அஷ்டாக்ஷராநதஸ்ஸத்யம் யசசாந்யத்யபி வாந்யமயம் ||”
[ருகயஜுஸ்ஸாமாத்யாவண வேத்யங்களும். மற்ற ஸாஸ்த
ரங்களும் அஷ்டாக்ஷரத்தினுள் உள்ளன.]

‘யத்யந்தஸ்ஸத்யம் அஸேஷண வாந்யமயவேத்யவைத்யகம் |
தஸமை வ்யாபகமுக்யாய மநதராய மஹதே நம ||”

[வேத்யவைத்யக்யுப்யத்யங்கள் அனைத்தும் எதனுள் இருக
கினறனவே, வ்யாபக மநதிரங்களில் தலைசிறந்த அநதத
திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமநதரத்திற்கு நம ஸ்காரம்.]
எனகிறபடியே ஸகலவேத்யஸாரமாயும் முமுக்ஷுஜ்ஞாதவ்ய
ஸகலார்தத்யப்ரதிபாத்யகமாயுமிறே திருவஷ்டாக்ஷரம் இருப
பது. “மறறெல்லாம் பேசிலும் நினதிருவெட்டுமுததம்”
என்றாரிறே கலியனும். ஜ்ஞாதவ்யார்த்த்யங்களிலே பரத்யமம
ஜ்ஞாதவ்யம ஜீவாத்ம ஸவரூபம். ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாநாநு
கூணமாகவே பராபய ப்ராபகங்களை அறுதியிடவேண்டி
யிருப்பதுபற்றி ஸ்வஸ்வரூபம் ப்ரத்யம் ஜ்ஞாதவ்யமாகிறது.

ஸர்வாதம ஸாதாரணமான ஆகாரத்ரயமிதே பத்யக்ரயாத்
மக மூலமநத்ர பரதிபாத்யமாகிறது ஜீவாதமா புகுவச்
சேஷ்யபூதநயும் ஜனாதாவாயும் உளன. பரதநதரநயும் அத
யந்த பரதநதரநயும் உளன. பேராகதாவாகவும் பேராக்ய
பூதநயும் உளன. இவ்விரண்டு இரண்டு ஆகாரங்களிலே
எது முக்யம் எது அமுக்யம் என்ற அமஸுத்திலே அபிப்ராய
பேராக்யம் ஏறப்பட்டது. ஜனாதநதவம் ஜீவத்யர்மி க்ரஹக
மாந ஸித்த்யுமாகையால தத்யநுக்ருணமாக கர்த்தநதவ
பேராக்தநுங்களை ஜீவ ஸ்வரூபமாகக் கொள்ளலாம் எனபர்
சில பெரியோர். ஆகையால ஜனாதநதவரூபமாய் ஜனாத
க்ருணகனுமான ஆதமா. புகுவான தநத ஸாஸ்தரத்தைக
கொண்டும அவன தந்த ஸரீரத்தைககொண்டும அவனுக்கு
அதிபரதந்தரநயம், புகதியோக்யாதிகளான உபாயநதநங்
களைத் தான் அனுட்டித்து ஒரு தேஸுவிஸேஷத்திலே ஓர்
காலவிஸேஷத்திலே கிட்டி ஓர் தேஹவிஸேஷவிஸீஷ்டநயம்
அவனை அநுபூநித்துத் தான் ஆனந்த்யபூக்யாய் பேராகதா
வ்யாய் ஆகிறான் எனபது இவர்கள் கூற்று. இவர்கள் கூற்
றுக்கு பரணவததில "மகாரமும்", சரமஸுலோகததில
"வ்ரஜ" எனற விதியும், த்வயததில "பரபத்யே" எனற
அநுட்டநமும், "ரஸம ஹ்யேவாயம லப்யத்யவா ஆநநதீ
புவதி" என்ற உபநிஷத்ய வாக்யமும் பரமாணங்களாகும்.
ஸேஷதவம் பரணவததில பரத்யமாக்ஷா ஸித்த்யுமாகையா
லும், மகாரோகத ஜனாதநதவததுக்கு மேலே நம பத்யத்
தில, அத்யந்த பாரதந்தர்யம உத்யுதமாகையாலும், தருதீய
புத்யததில் உகதமான பேராகத்தநதவததை தத்யநதநம்
அநுஷகதமான நம பத்யம் கழித்தது பேராக்யதவத்தை
ஸித்த்யுநதீகரிககிறபடியாலும் ஜீவஸ்வரூபம புகுவச்சேஷ
பூதமாய் புகுவத்யநதபரதநதரமாய புகுவத்யுபேராக்ய
மாய் இருக்கும் எனபா மறறும் சில பெரியோர். ஆகையால
ஸ்வரூபத்திலோ உபாயத்திலோ பூலத்திலோ அஹங்கார
ஸேஸபஶஸங்க்யமும் நடையாடாமல "ப்ரபதாவும் பராபக
றும் பராபதிகு-உகப்பானும் அவனை' எனனலாய் இருக்க

கும் என்பது இவர்கள் கூற்று. இவர்கள் கூற்றுக்கு “அகாரம்”, “நம. பதம்”, சரமஸூலாகத்தில் ஏக” ஸப், தம், துவயததில் “சரணேள்” எனகிற துவிவசநம . என னுணர்வினுள்ளே இருத்தினேன் அதுவும் அவனதின னருளே” “பருபதததுககயலபொறிதத——பொறித்தாய்” இத்தயாதிப் பாசுரங்கள், “த்வமேவ” எனகிற ப்ரபத்திகாமி க்ரஹகவசநம இத்தியாதிகள பரமாணங்களாகும். “மநதரபுரஹ்மணி மத்யமேந நமஸா புமஸ . ஸவருபம் க்ருதி: க்ருமயம ஸிக்ஷிதம்” என்றிறே ஸ்ரீபராசரபுட்டருடைய ஸுஸிக்ஷிதமான திருவாககு. “ஸாஸ்தரிகள் தெப்பக கையரைப்போலே இரண்டையும இடுககிப பிறவிககடலை நீந்த, ஸாரஜனா விட்டததிலிருப்பாரைப்போலே இருகையும விட்டுக கரைகுறுகும் காலமெண்ணுவாகள்” “இவை ஸ்வருபத்தை உணர்ந்துணர்ந்துணரவும் உணாவைப் பெற வுரமிகவுணரவும் உண்டாம். வாணதாமிகளை தாஸவ்ருத்தி கள் என்று துறையேறிடுவித்தது” என்று அழகிய மணவாளப் பெருமாள நாயனாரும் “அஹமர்த்தததுககு ஜனாநாநதந்ருங்கள் தடஸதத்யமெனனுமபடி தாஸயமிறே அந்தரங்க்ருபகம்; அது தேலபுரையே போம். இது மர்மஸ்பாஸி” “அதுவும் அவனது இன்னருளே” “இததை யொழியவும் தானே கார்யம் செய்யும் என்று நினைக்கக் கடவன” “அல்லாதபோது உபாயரைப்பேக்ஷியம் ஜீவியாது” என்று பிள்ளைஉலகாரியனும் அருளிச்செய்தருளினார் களிறே.

“யதாதி,காரம் ஸாஸ்தரம் விதி,ததவற்றிலும் உபா ஸநாதிகள் ஸவருபவ்ருத்தி,ங்கெனறு சிலர் சொல்லு வாகள். இதுவும் பரபத்தியை ஸதுதிககககாக அதி வாதம் பண்ணினார்களாமித்தனை. ...ஆகையால ஆத்மஸ்வ ருபத்தைப்பற்ற உபாஸநாதிகளுக்கு நாஸகதவ அஸமபுர வித்தவ அநாததாவஹதவங்களிலலாமையாலே ஒருபடி யாலும் ஸவருபவ்ரோத, பரஸங்குமிலலை” என்று ஸாத், யேபாய ஸோத,நாதிகாரததில் தேசுசிகன் ப்ரதிபாதி,ததா

ரிநே. இநத துறை வேறுபாடு எனகிற அடிப்படை யிலேயே ஸமபரத்யாயபேதம் ஏறப்பட்டுள்ளது.

இநத துறை வேறுபாட்டுக்கருகுணுணமாக அஸார அலபஸார ஸார ஸாரதர ஸாரதமங்களை வகுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அபபடியானால் “அஸாரம்” என்கிற ஸலோ கததிறகு அதததேபேதம் கொள்ள அவகாஸம் ஏறப்படு கிறது. இவ்வளவே. ஆகையால இது ஸஹ்யமேயாகும். “தத்வமஸி” என்ற சூநநேத்யாக்ய வாக்யததில அததத நிர்வாஹபேதமடியாக த்வைத அத்வைத விஸிஷ்டாத் வைதபேதம் ஏறப்பட்டுள்ளது. அவ்வோபாதி மூலமநதராதி ரஹஸ்ய பரஸத்யநததில ஜனாதருத்வஸேஷதவங்களில முக்யா முக்ய தாதபர்யபேதத்தாலே ஸமபரத்யாயபேதம் ஏறப்பட்டுள்ளது. “தஸமாத அபரிஹாஸ்யேர்ததே ந த்வம் ஸோசிதமர்ஹஸி” எனகிற வசநமே அடிககடி ஸ்மருதி பத்யமாரோஹதி. ஜீவேஸாவரர்களுககு ஸ்வரூபததாலும் ஸ்வபாவத்தாலேயும் எததனை பேதம் இருந்தாலும் இரண்டும் விஸிஷ்டமாயே உள்ளது எனபதுபற்றி நம் ஸித்யகூநதம் விஸிஷ்டாத்வைதம் எனப்படுகிறது. அவ் வோபாதி ஸமபரத்யாயார்ததநிர்வாஹபேதத்தாலே எத் தனை துறைவேறுபாடுள்ளதானாலும் நாமும் விஸிஷ்ட ராகவே வாழலாம். நாமெலலோரும் விஸிஷ்டாத்வைதிகளே என்ற நித்யநம் அழியவேண்டாம என ப்ரார்த்தித்தது நிற் கிறேன. வேறறுமையிலே ஒறறுமை ஒங்குக. வாழிய வாழியவே.

“प्रमाणं च प्रमेयं च प्रमाताश्च सात्विकाः ।

जयन्तु क्षपितारिष्टं सह सर्वत्र सर्वदा ॥”

[ப்ரமாணம். பரமேயம். பரமாதாககள் ஆகிய எலலாம் பரமஸதவநிதிகளாய். விரோதிகள் நீங்கப்பெற்று எங்கும் எப்போதும் ஒன்றாகவே வெற்றி பெறட்டும்.]

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

மாமுனிகள் கண்ட வேத்யாந்த ஸார நிஷ்கர்ஷம்

[வாக்யமருதவாஷீ அத்யாதம தத்வப்யோத்யபூஸகரா
ஸ்ரீ உ வே வேளுககுடி வரத்யாசாய ஸ்வாமி]

ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாதரம் தீப்யகத்யாதிசுக்ருணாவம் |
யதீந்த்யரபரவணம வநதே ரமய ஜாமாதரம் முநிம் ||

பெரியபெருமான முதலாக எம்பெருமானா நடுவாக மணவாள மாமுனிகள் ஈடுக உள்ள ஆசாய பரமபரை பூவாசாய பரம பரையாகும். ஸ்ரீபுத்தூரீகாந்தமததிலே திருமந்திரத்தை ஸ்வாமஸூக்தான நரனுக்கு நாராயணை பரகாஸிபிபித்தான அவனே துவயத்தை ஸ்ரீவிஷ்ணு லோகத்திலே ஸவமஹிஷியான பிராட்டிக்கு பரகாஸிபிபித்தான. அவனே சரமஸலோகத்தை திருத்தோத்தட்டிலே ஸவாஸித்தான அஜுநனுக்கு பரகாஸிபிபித்தான அவனே தெனனாடும் வடநாடும் தொழிநிறை திருவரங்கம் திருப்பதியிலே கேயிலகொண்டு தெளிவிசம்பு திருநாட்டைவிடத் திருவுள்ளம் உகந்து பெரியபெருமாளாய், செங்கோலுடைய திருவரங்கக் செவ்வான திருமேனியோடு கூடியவனாய், ரஹஸ்யதரயத்தையும் ஒரு சேர ஸவமஹிஷியான பெரியபிராட்டியாராய் ஸ்ரீரங்கநாசசியார்க்கு உபதேஸிகக, தசகிஷய பரஸிஷய பரமபரையாக நமமளவும் ரஹஸ்யதரயம் வர பராபதமாகிறது. இவ்வாததும், "புநரபி ஸ ஏவ பூசுவாந ஸ்ரீரங்கநாத் ஸவமஹிஷி விஷ்வகலேந ஸ்ரீபராங் குஸ நாத் யாமுந பரபுருதி பூவாசார்ய முகேந ஸ்ரீராமாநுஜ ஸித்தத்யாநத நிஷ்ணுதேஷு ஸுத்ததும் ரஹஸ்யதரயஸம்பரத்யாயம் அவதாரயாமாஸ" என்ற ரஹஸ்யத்ரய மீமாம்ஸாபூஷயத்தில வயகதம். ஆகையால் பெரியபெருமாளே ப்ரத்யமாசாயன என்ற தாயிற்று. இவ்வாசாய பரமபரையில் எம்பெருமானா ரதந ஹாரத்தில் நாயகரதநம் போலே, நடுவிலே எழுந்தருளியிருந்து முறப்பட பிறப்பட ஆசாயர்களெல்லாக்கும் ஸோபூவஹராக பரகாஸிக்கிருா. "அமுநா தபநாதிஸாயிபூமநா யதிராஜேந நிபுத்தத்ய நாயகஸ்ரீ" என்ற தேஸிகனை திருவாக்காலும், "அர் வாளுசோ யதபத்யஸரஸிஜத்யுநத்யவமாஸீரீதய பூவே மூாத்யநா யஸயாதவயமுபக்யுதா தேஸிகா முகதிமாபு:" என்ற பூவா திரு வாக்காலும் இது ஸித்ததம். இப்பூவாசார்ய பரமபரையில் சரமூா சாயா மணவாள மாமுனிகளாவர். அத ஏவ பரமாசாயரும்

ஆவாரா. இவா விஸ்த்வாக்ஸிக்ஷாமணிகளாகையால இவரிடத்தில ராடு கஸலக்ஷேபம பண்ணப பெரியபெருமான திருவுள்ளம் பற்றி யது சாலப்பொருநதும். எம்பெருமானார நம்பினை போன்ற பூவாசாராயகளுக்காக கிட்டாத பெருமை மணவாள மாமுனிகளுக்காக கிட்டியது. இதுவே லக்ஷ்மீநாதநிர்ஹிதாசாராயதவம் தென னரங்கா சீரருளுக்கிலக்காகப்பெற்ற மஹாசாராயர் இவா ஒருவரே எனபது ஸதயம் ஸதயம் புந: ஸதயம். ஆக, ப்ரதமாசாராயனே சரமாசாராயனுக்கு ஸிஷ்யன் எனபது வயகதமாயிற்று ஆகையால நம் பூவாசாராய பரம்பரை ஓர் ஹாரமாகத் திகழ்கிறது. இது ஓர் ஆசாராய சகரம். இந்தச் சகரத்தை ஆஸ்ரயிக்கும்வாகள அநாத்ஸித்தி ஸமஸாரசகராத உத்தரீணராவாகள எனபா சிரோ பாஸிதஸத்யவருத்தி. பெரியஜீயரும், ஈட்டுப்பெருக்கரும், விஸ்த்வாக்ஸிக்ஷாமணிகளும், பெரியபெருமானுக்கும் ஆசாராயருமான மாமுனிகள் அறுநூறுவது ஆண்டுவிழாவை ஓட்டி வெளியிடப்படும் இம்மலரில், மாமுனிகள் கண்ட ஸதஸம்பரத்யாய நிஷ்காஷத்தை "வேத்யாநதஸார நிஷ்காஷம்" என்ற தலைப்பில் அநுபூவிப்போம்.

"மாநாதீநா மேயஸித்தி." எனப் பெரியோர். நம் த்யாஸ நத்துக்கு பரமாணவகள மூன்று—பரதயக்ஷம் அநுமாநம் ஸப்த்யம் என்று, ஸப்த்ய பரமாணமும் ஸ்ருதி ஸமருதி மீமாமஸைகள் என மூவகைப்படும். ஸ்ருதியும் வேத்யம் வேத்யாநதம் வேத்யாநதஸாரம் என மூவகைப்படும். வேத்யத்தில் பூவபூக்ஷம் வேத்யம் என்றும், உத்தரபூக்ஷம் வேத்யாநதம் என்றும், ரஹஸயத்ரயம் வேத்யாநத ஸாரம் என்றும் கூறப்படுகிறது. அநத வேத்யாநத ஸாரத்தின நிஷ்காஷம் இன்னது எனபதனை ஈண்டு சற்றே விளக்கமாக அநுபூவிப்போம்

ஸ்ருதியை இவ்வாறு விபூக்ஷம் செய்ய ப்ரமாணம் உண்டா எனபதனை முதலில் ஆராய்வோம். இவவிஷயத்தில் "அஸாரம் அஸபஸாரம் ச ஸாரம் ஸாரதரம் தயஜேத! பூஜேத ஸாரதம்ம ஸாஸ்தரே ரதநாகர இவாமருதம் ||" என்ற வைகுண்ட ஸ்ரீக்ஷித்யோ பாதத் வசநம் பரமாண பூவத்தை வஹிக்கும். இவவசநத்தில், ரதனாகரம் த்ருஷ்டாநதமாகவும் ஸாஸத்ரம் த்யாஷ்டாநதிகமாகவும் காட்டப்பட்டுள்ளது உற்று நோக்கத்தக்கது. ஸமுத்யரத்தில் அடங்கியுள்ள அஸாராத்ஸித்திஷ்டயம் தயாஜ்யம், ஸாரதம்ம பஞ்சமம் அமருதம் உபாதேயம். இவவோபாதி ஸாஸ்தரத்தில் அடங்கியுள்ள அஸாராத்ஸித்திஷ்டயம் ஸாரதம்மத்தைக் கைக்கொள்ளவேணும் என்று ஸலோகாரத்யம் தேறுகிறது

இந்த ஸ்லோகத்தை தேசிகன சஹஸ்யதரயஸாரம ஸாரநிஷு காஷாதிக்காரத்தில் உதாஹரிததருளி, அர்ததஷ்விவரணமும் செய தருள்கிறார். “ஸ்ருதிபதஷ்விபீதம்” என்ற ஸ்லோகத்தையும், “பூஹயகுதூருஷ்டி ஸாஸ்த்ரங்கள்” இத்த்யாதிஷு வாக்யங்களையும் காண்க. தேசிகன செய்தருளின வயாக்யாநத்தினபடி, பூஹய குதூருஷ்டி ஸாஸ்த்ரங்கள் அஸாரமென்றும், வேதத்தில் பூவ பூக்ஷத்தில் ஐஹிகபூலத்தஸாதநபரதிபாதூகபூக்ஷம் அஸபஸாரம என்றும், ஆமுஷ்டிக பூல ததஸாதந ப்ரதிபாதூக பரதேஷம ஸாரம என்றும், ஆதமபராப்தி ததஸாதந ப்ரதிபாதூக பூக்ஷம் ஸாரதரம என்றும், பரமாதம பராப்தி ததஸாதநப்ரதிபாதூக பரதேஷம ஸாரதமம் என்றும், இதுவே விவேகிக்கு உபாதேஷம என்றும் இஸ்லோகாததம் தெரியவருகிறது “ஸ்லோகத்தில் உள்ள ஸாஸ்தரபதம் வேத ததூந்யாயி ததூவிருதூதூ ஸகல ஸாஸ்த்ரபரம. நது ஸருதிமாத்ரபரம. அபபடியாகில அஸாரமான பூஹயஸாஸ்தரம ஸ்ருதிக்கூடகமலலாமையாலே “ஸாஸ்த்ரே” என கிற நிராததூரண ஸபதமீ பூாதிதூத்யாம. ‘ஸருதிபதஷ்விபீதம்’ எனகிற ஸலோகைகரஸயாபூவமும் பரஸங்குகும்” என்ற பெரியோர் டகையாலும் இவ்விஷயம் வ்யகதமாகிறது.

ஆயினும், ஆராயநதால, “அஸார” பதூததுக்கு பூஹய குதூருஷ்டி ஸாஸ்தரபரதவம் கொள்ளுகை உசிதமன்று என விளங்கும். “அஸார ஸாஸ்தரத்தை தூநதுவிடு” என்றனரே அந வயம் கொள்ளவேணும் பூஹயகுதூருஷ்டி ஸாஸ்தரங்களுக்கு ஸாஸ்தரதவமேயிலலையிறே. அலெளகிகபூலத்தையும் ததஸாதூ நாதிஷுளையும் பரதிபாதிஷுகுமதனரே ஸாஸ்தரம. ஸாஸநாத ஸாஸ்தரமிறே பூஹயகுதூருஷ்டி ஸாஸ்தரங்களுக்கு ஸாஷூதூவா ஸீஷூதிஷுணூப போலே பரமபரயா வா புருஷூராததூஸமபூநதி மிலலை. “யா வேதூ பூஹயா: ஸமருதய: யாஸ்ச காஸ்ச குதூ ருஷ்டய: | ஸாவாஸதா: நிஷ்பூலா: பரேதய தமோநிஷ்டூ ஹி தாஸ ஸமருதா: ||” என்றிறே மநூபூக்ஷவான அருளிசெய்தது. மேலும், “வேதூத் ஸாஸ்தரம பரம் நாஸதி” என்று பூஹய குதூருஷ்டி ஸாஸ்தரங்களுக்கு ஸாஸ்தரதவம் நிஷ்டிதூம இவ விடத்தில் “பர” ஸபூதூம் உத்கருஷ்டபரமன்று. அபபடியாகில உத்கருஷ்டநிஷேதூத்தால ஸமாபூயநுஜ்ஜை பரஸங்கிக்கும ஆகையால “பர” ஸபூதூம் அநயவாசியெனக கொள்ளவேணும். வேதூபூநததூகரு ஸாஸ்தரதவம் நிஷேதிஷுகப்படுகிறது கிருச, தயாஜயோபாதேஷய விபூக்ஷம் ஏகாவயவிமீலே செய்யப்படுகிறது

என்பது த்ருஷ்டாந்த ஸித்தம் ஸமுச்சுரமான ஏகாவயவியிலே யன்றே அஸாராதிபஞ்சகம கூறப்படுகிறது அவ்வோபாதி வேத்யு ஸாஸ்தரமாகிற ஏகாவயவியில அஸாராதி பஞ்சகம கூறப்படுவது யுகதம. ஆகையால், அஸாரபதம் பூரஹயரதிபரமல்ல எனத தேறியது.

இனி இஸ்லோகத்தின வாஸ்தவாததத்ததைத தெரிவிக்கிறோம். வேத்யுத்தில ஐஹிகாமுஷமிக ஐஸவாய பரதிபாத்யுப்யாக்யம் அஸாரம். ஆதமபராபதிதஸாதந்பரதிபாத்யுப்யாக்யம் அஸாரம் பரமாதம் ப்ராபதிதஸாதந ப்யுதிபரதிபாத்யுப்யாக்யம் ஸாரம். ப்யுஷ்வத்யுந் புவ பர்வஹஸவராதத கைங்காய ததஸாதந்யுதாதமஸமாபண பரதிபாத்யுப்யாக்யம் ஸாரதரம். பராத்தத கைங்காய ததஸாதந ஸித்த்யோபாய பரதிபாத்யுப்யாக்யம் ஸாரதமம் எனறே வாஸ்த வாததம். இப்படிக்கொண்டால் பத்யு ஸவாரஸ்யம் நனகு ஸிக்ய த்யுக்கிறது. ஆக வேத்யுநாத பிநநமாய் (ஸாரதவேந பரப்யுல மாய்) ஸாரதமமுமான ஸாஸ்தரமம் ரஹஸ்யதரயமே வேத்யுநத ஸாரம் எனததேறியது இனி மாமுனிகள கண்ட இதினுடைய நிஷகர்ஷததை நிரூபிக்கிறோம்.

வைத்யுகாகளான பெரியோர்கள வேத்யுராததங்களை நிரவஹிக கும கட்டளைகள வெவவேறுபட்டிருக்கும். எங்ஙனையெனினில. “ வேத்யும ஜயோதிஷ்டோமாத்யு காமங்கனையே பரத்யுநமாகத தெரிவிக்கிறது. வேத்யுநத விஷயமான ப்யுரஹம ஜீவபிநந மானதோ ததவம் அலல. யாக்யாத்யு காமங்கனைய செய்கிற ஜீவாத்மாவையே வேத்யுநதங்கள கொண்டாடுகின்றன. ஆக, காமபரம் வேத்யும காமகாதருஜீவபரஸஸாரம் வேத்யுநதம் ” என்று வேத்யுராததத்தை ஒருங்கவிடுவர் சில வைத்யுகள. வேத்யுநதம் ப்யுதிபரபத்திகளான பறபல உபாயங்களைப் பரதி பாத்யுக்கிறது, “ நானாஸப்யுத்யுபேத்யுதாத ” “ விகலப: அவிஸிஷ்ட ப்யுலகவாத ” என்றிறே ஸூத்ரகாரா அருளிசெய்தார, ரஹஸ ய்தரயமும் வேத்யுநதத்தில் அடங்கியதே, பிநநஸாஸ்தரமல்ல, ப்ரீவப்யுக்மான வேத்யுத்தில சொல்லப்பட்ட காமம் ப்யுஷ்வதகைங் காயரூபமாகும். அதுவும் ஸ்வாததம் நமமாநந்த்யுததுக்குறுப் பாகச செய்யப்படுமது ப்யுத்யும பரபத்தியும் ப்யுஷ்வதப்ராபத்யுபாயங்கள அதாவது ப்யுஷ்வதபரஸாத்யுநகங்கள. நமமுடைய ப்யுக்தி பரபத்திகளாலே ப்யுஷ்வானுகு அருள பிறக்கிறதாய்கையாலே ப்யுஷ்வதப்ராஸாதம் ஸஹேதுகம்—என்று வேத்யுராததத்தை ஒருங்க

விடுவர் சில வைதிகர்கள் ஸித்துதோபாயபூதன ஸர்வேஸ்வரன். அவன ஸஹாயநதர நிரபேக்ஷோபாயபூதன, இவன பண்ணும் புகதிபரபத்திகள “தம ஹ தேவம் ஆதமபுதுதிபரகாஸம்” என கிற்படியே புகுவத பரஸாத்ஜநயங்கள அவனருளாலே வினை ந தவை. பூல பூதங்கள் உபாயமல்ல என்றபடி “ஆதம புதுதே: ப்ரகாஸ யஸமாத ஸ ஆதமபுதுதிபரகாஸ | ததுவிஷயபுதுதி ஸபுரணஸய ததநுகூரஹாயதததவாத” என்ற ஸ்ரீரங்கசுராமாநுஜ முநிபுரஷயம் காணதககது “எனணுணர்வினுளளேயிருத்தினேன அதுவும் அவனதின்னருளே” “எனதாவியார் யானா தநத நீ கொண்டாக்கினேயே” என்ற பரபநநஜந கூடஸதூரான ஆழவா ருடைய திருவாக்கும், “அதுவா கிநநு ஸமாப்பயாமி தே” என்ற ஆளவநதரா திருவாகும் “வரது தவ கஜு பரஸாத்ஜ ருதே ஸரணமிதி வசோபி மே நோதியாத” என்ற ஆழவான திருவாகும் இவவிடத்திலே அநுஸநதேயங்கள் ஆக புகதி பரபத்திகள ஈஸவரக்ருபாபூலம் எனததேறியது பூவபூக்ஷோகத காமம் புகுவதகைங்காயரூபம் அதுவும் பராத்தமே அவன முகமலாததிகருபுபானது உத்தரபூக்ஷோகத புகதி பராபய ருசியாகலாம் பரபத்தி ஸ்வரூபயாத்ஜாதமய ஜ்ஞாநரூபமாகலாம். பரஸாத்ஜஸிஷ்டளே உபாயபூதன அவன ப்ரஸாதம் நிராஹேதுகம் பூலததுககு வேணடுவது ஆதமஜ்ஞாநமும் அபரதி ஷேதமுமே என்று வேதூராத்ஜததை ஒருங்கவிடுவா பரமவைதிக ரான நம பூவாகள

இவவர்தது நிஷ்காஷம் வேதூநதஸார லபுதம் எனபதனைத் தெரிவிக்கிறோம் வேதூ பூவபூக்ஷுத்தில ப்ரதிபாதிதமான காமங்களினுடைய யாத்ஜாத்மயம் (வாஸதவ ஸ்வரூபம்) புகுவத கைங்காயதவம் ஆகும். வேதூநத ப்ரதிபாத்யமான பூரஹமத்தி னுடைய ஸ்வரூபம் நிரபேக்ஷோபாயத்வம் வேதூநத ப்ரதிபாத்ய மான புகதியினுடைய உணமைநிலைபராப்யருசிதவம் அதாவது — புகுவதுநுபுவ கைங்கர்யங்கள் விஷயமான பரீதிருபமாயிருக்கை. வேதூநத ப்ரதிபாத்ய ப்ரபத்தியினுடைய உணமையான ஆகாரம் ஸ்வரூபயாத்ஜாதமய ஜ்ஞாநத்வம் அதாவது,— ஜீவாத்மாவின் இயலவான நிலையான புகுவதத்தயநத பாரதந்தர்யததை விஷய மாகவுடைய ஜ்ஞாநமாயிருக்கை. இவையும், இவ்வதிக்காரிககு ப்ராபயமான புகுவதகைங்காயத்தினுடைய பரார்தத்வம் முத லானவையும் வேதூநதஸாரவேதூயங்களாகும். அதாவது— ரஹஸ்யதரயவேதூயம் என்றபடி.

இவ்வாதத்ததைச் சில உதாஹரணங்களைக் கூறி விளக்குகிறேன் 1. “கூட்படாதிப்பேதம பரதயக்ஷஸித்தத்தமாயைவலே” அபராபதே ஹி ஸாஸதரம அதத்தவத” என்கிற நயாயத்தாலே பேதம வேதாநதவேதயம அன்று ஜீவபராபேதமே வேதாநதாரத்தம்” எனபா மருஷாவாதிக்கள். இக்கூற்றுக்கு ஸமாதாநம அருள்செய்கிறா ததவஸாரத்தல் நடாதூரா அமமாள என்று ஸுபரஸித்ததூரான வாதஸய வரதூரசாய ஸவாமி “பரதயக்ஷாதித்ரஸது ஸாஸதர விஷய பேதம் தவதத்தவதவத” என்று அதாவது,— ப்ரதயக்ஷஸித்தத்தமே ஸவதநதரபேதம்; பொருள்கள் புகூவச்சேஷதவமுடையவை என்று அறியப்படாதே ஸ்வதந்நகங்களாகவே அறியப்படுமவையாயிருக்கும்; இது பரதயக்ஷஸித்தம். இனி ஸாஸதரைக வேதயமான அதத்தம் எனன வெனறால், இவையெல்லாம் புகூவதவிபூதிக்கள், புகூவத பரதந்நகங்கள், புகூவானுக்கு ஸொததாயிருக்கும்வை எனபதேயாம ஆக, பரதயக்ஷத்தாலே இவற்றின ஸ்வாதந்தர்யம் ஜஞாத மாணலும் ஸாஸதரங்கொண்டே இவற்றின பாரதநதாயமாகிற ஸவருபயாததயம அறியப்படுமாப்போலேயும்; 2 கூட்படாதிப்பேதங்கள்—வயுதபத்தி நிகுண்டு பரபுருதிகளாலே குடம வஸ்தரம முதலான வஸதுக்களுக்கு மாத்திரம வாசகங்கள் என்று தோற்றுகிறது; ஆயினும், ஸகலஸப்தங்களும் புகூவத பாயநதமாகச் சொல்லியலலது நிலலாது எனனுமாத்தம் “வசஸாம வாசயம உதமம்” இதயாதி ஸாஸதரமகொண்டே அறியவேணும், அதுபோலவும், புகுதிபரபத்திகள் உபாயம் இதயாதயாதத்தங்கள வேதாநதங்களைக்கொண்டு நாம அறிநதிருநதாலும், புகுதிபரபத்திகளின இயலவான ஸவருபத்தை வேதாநதஸாரபூத ரஹஸய தரயம் கொண்டே அறியவேணும் என்றபடி.

காமப்ராதாநயவாதிக்கள் வேதபூவபுகூராதத் திஷ்டர்கள் அவர்களை ‘புகுதிபரபத்திகள் உபாயம், ஸவாராததகைங்காயம் புருஷாராதம்” என்று சொல்லி வேதாநத விததுக்கள் கண்ணடித்ததாகள். அநத வேதாநதிகளையும், புகுதிபரபத்திகள் அதிகாரி விஸேஷணங்களும், புகூவத் கருபாபுஸ்பூதங்கள்; பராரத்தகைங்காயமே பரம புருஷாராதம்” என்று சொல்லி வேதாநதஸார நிஷ்டர்கள் கண்ணடிக்கிறார்கள். ஆக, வேதாநதங்களைக் காட்டிலும் பிநநமாயும் உயாந்ததாயும் உள்ள வேதாநதஸாரமான ரஹஸ்யதரயம் “பராரத்தகைங்காயம் பூலம், புகுதிபரபத்திகள் புகூவதபரஸாதபூலம்” என்று செய்யும் நிஷ்காஷமே

வேதாந்தஸார நிஷ்கர்ஷம். இவ்வாதத்யமே பஞ்சமம் ஸாரதம். இதுவும், இதற்கு பரதிபாத்ய வேதாந்த ஸாரமுமே உபாதேயம் என்றதாயிற்று.

அாதத்யதவம் இப்படியிருக்க, “ஸருதிபத்யவிபீதம்” என்று தேஸிகள அருளிசெய்ய வேதுவெள? எனில், “வீதராக்யவய திரிகதாநாம கர்மணி அஸ்ரத்யத்யா நிவாரணாதத்யம் அநவாருஹய வாத்ய” என்கிறபடியே, சில அதிகாரிகளுக்கக் காமங்களில் அஸ்ரத்யத்யைத் தடுக்க ஜெமிநி பூரஹம் ஸாஸதரததைக் காம ஸாஸதர ஸேஷமாக வாணிதத்து எப்படி அநவாருஹய வாத்யமோ, அப்படியே ஆதமயாத்யாதமயஜ்ஞாநவிரஹிகளுக்கு ஸாத்யோபாய ஸாஸதரத்தில் அஸ்ரத்யத்யைத் தடுக்க, ஸித்யத்யோபாய ஸாஸதரம் (ரஹஸயதரயம்) அதிரிகதமாயிருக்கசெய்தேயும் ஸாத்யந புகதி பரபதி ஸாஸதரருபவேத்யாந்தங்களில் அநகாபூதம் என்று அநவாருஹயவாத்யமாக அருளிசெய்தார் தேஸிகள என்று கொள்ள பரபதம் இவகே

“விஷய: ஸாரபூக்யோத்யம் வேத்யாந்தாத் பர இஷயதே |
பரதவம் ஸார ஸாஸ்தரஸய “அஸாரம்” இதிமாநத ||”

இதயாத்ய வசநங்களை அநுஸநதிப்பது இதஸல் தேறிய பொரு ளாவது—“ வேத்யததை வேத்யாந்தாநுருணம் நயநம் செய்யுமா போஸே, வேத்யாந்தத்தை வேத்யாந்த ஸாராநுருணம் நயநம் பண்ணவேணும் ” என்று ஆகையால ஸாரீரக ஸாஸதராநுருணம் ரஹஸயதரய நயநம் எனகை உசிதமன்று; ரஹஸயதரயாநுருணம் ஸாரீரகபூஷ்யாத்யநயநம் உசிதம் என்றதாயிற்று; ரஹஸயதரய பரவத்யாநம் ஸாரதம் ஆகையாலே என்றபடி.

ஸருதி ஸமருதி இதிஹாஸ புராண பாஞ்சராத்ரருப ஸகல ஸாஸதராத்த்யநிரானயகம் ஸாரீரகம் என்று கூறவும முடியாது. ஸ்ருதயாத்யநிரானயகம் ஸாரீரகம் ஆயினும் ஸமருதயாத்யாத்ய நிரானயகம் ஸாரீரகம் எனவொண்ணாது. வேத்யவ்யாஸா ஓரத்ய கரணத்தில், ஸ்ருதயாத்யங்களிலே ஓர் அாதத்யததை நயாய மாராக்யஸஞ்சாரம் செய்து அறுதியிட்டு, அதற்கு ஸமவாத்ய பரமாண மாக “ ஸமருதேஸ்ச ” “ ஸமரநதி ச ” என்று ஸமருதயாத்யகளை உத்யாஹரிககிருர். “ஸௌதரீ தாககாபரதிஷ்ட்யா” என்ற தேஸிகள திருவாககையும, “ த்யவயம் க்ஷு தாகக ஜாதம், ஸருதிவிரத்யத்யம்

அவிருத்தம் சேதி | தேந தாக்காபரதிஷ்டாவசநம, 'ஆர்ஷம் தூமோபதேஸஞ்ச' இதயாதி₃ பரகாரேண வேத₃விருத்த₄ தாகக விஷயதயா யோஜயம் | ந புந வேத₃ இதி₃காததவ்யதாரூப தாகக விஷயம்" என்ற தேஸிகன திருக்குமாரா திருவாக்கையும் இங்கே அநுஸந்திப்பது. அதீ₄தஸாக்₃ராத₃நி₃நிரணயகம நயாயம. அநதீ₄த ஸாக்₃ராத₃ நிரணயகம மெருதயாதி₃ என்றிறே நிஷகாஷம ஸ்ருதியிலும் ஸாராவதரி₃மக நயாயஸஞ்சாரம இலலை. அஸபஷ்ட ஸத₃ஸமாதரத்திலேயிறே நயாய ஸஞ்சாரம. "நயாய நிரபேக்ஷ மாக ஸித்த₃ம" என்ற ரஹஸயதரய ஸார பரிசு விபூகாதி₄ கார வாக்யததையும் காணலாம ஸருதிகளிறபோலே மெருதி களிலும் நயாய ஸஞ்சாரம கொண்டால உபபூ₃நமஹய உபபூ₃நம ஹண பே₃த₃மே அற்றுப்போம். "நயாயங்களைக கற்றுத தெளிநத ஸ்ரீ மைதரேயன ஸ்ரீ பராஸர பூ₃க₃வாளைக கிடிலூ புராணஸரவணம செய்ய" என்றிறே ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணோபகரமம் "பூ₃ஷயகாரா இது கொண்ட ஸ₃தரவாக்யங்களை₃ருங்கவிடுவா" என்று அழகிய மணவாளப்பெருமாள நாயனரும், "செய்ய தமிழ்மலைகள நாம தெளிய ஓதி தெளியாத மறைநிலங்களை தெளிகின்றேமே" என்று தேஸிகனும் அருளிச்செய்திருப்பது உற்று நோக்கத்தக்கது அருளிச்செயலைக கொண்டனரே ஸாரீரககார்த்த₃நிரணயம் என்று அருளிச்செய்யப்பட்டது ஸாரீரகதைககொண்டு அருளிச்செயல அாத₃ங்களை அறுதியிடுவது என்று அருளிச்செய்திலரே ஆகையால் உபபூ₃நமஹணங்களுக்கு ஸாரீரக நயாயாபேக்ஷ பொருந தாது ஆக, வேத₃நத ஸார பூ₃த ரஹஸயதரயாநுரு₃ணம ஸாரீரகாதி₃நயநம காரயம் என்றதாயிறறு

ஆக, "வேத₃நத ஸாரீரகாதி₃ பரதிபா₃த்ய பூ₃கதிபரபததி கள பூ₃லம். பூ₃ஹமம் ஒன்றே உபாயம். பூ₃வபூ₃கோதி₃தகாமம் பராரத்த₃ கைங்காயரூபம் என்று வேத₃நத ஸாரநிஷகாஷம்" என்றதாயிறறு.

ஸ்ரீமதே ரமயஜாமாதருமநீந்த்ராய மஹா₃த்மநே |
ஸ்ரீரங்க₃வாஸினே பூ₃யாத நிதயஸ்ரீ₃ நிதயமங்க₃ளம் ||

மாமுனிகள் கண்ட

வேத₃நத ஸார நிஷகாஷம் நிறைவுறறது.

நிஷ்கர்ஷ நிகஷம் - முன்னுரை

[ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸுவாமி அய்யங்கார், அடவகேட.
'ஸுதர்சனம்' ஆசிரியர், சி. புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17]

மதத்துறையில் உலவிவரும் பொயமமைகளையும், நேர்மையினமையையும் எதிர்த்துப் போராடி உண்மையை நிலைநாட்டுவது ஸுதூசதைதின கடமையாகிவிட்டது எனபதற்கு இந்நூல் மறறெரு சானராகும் விஸிஷ்டாத் தவத ஸ்ரீவைஷ்ணவாசார்யாகளிடையே ஸசலசேதநா சேதநவிஸிஷ்டனா நாராயணன் ஒருவனே பரபூரஹம் என்னும் அடிப்படைக கொள்கையில் கருத்துவேறுபாடு இலவாவிடினும். மறற பல மதககொள்கைகளில் சமார 600 வருடங்களுக்க கு முனைதாகவே கருத்துவேறுமைகள் விளைநதுவிட்டன. சமார் முந்நாறு வருடங்களுக்குள் இக கருத்துவேற்றுமைகள் பெரிதாககப்பட்டு ஊர் த் தவ புணட்ரத்தில பேத்யமும உண்டாக்கப்பட்டு. வைஷ்ணவ சமுகம இரண்டாகப் பிரிநதுவிட்டது எனபதும். இவ் விருபிரிவுகளில் ஒன்று நமபிள்ளை. பெரியவாச்சானபிள்ளை. வடககுத்திருவீதிபிள்ளை, பிள்ளையலகாசிரியர் அழகிய மணவாளபெருமாள்நாயனார், நாயனாராச்சானபிள்ளை, மண வாள மாமுனிகள் ஆகிய பூர்வாசாயர்களின் ஸ்ரீஸுத்தி களை முககியமாகப் பின்பற்றிநிற்பது எனபதும். மறறெரு பிரிவு ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகரின் ஸ்ரீஸுத்திகளை முககியமாகப் பின்பற்றி நிற்பது எனபதும் மறுகமுடியாத உண்மைகள்.

சமீப காலத்தில இமமறுகமுடியாத உண்மைகளைச் சில பண்டிதோத்தமர்கள் மறுக்கமுறப்பட்டுள்ளார்கள். (இதை வெளிப்படையாகக் கூறுவதுகுறித்தது அம்மஹனீ யர்கள் சிறியேனான அடியேனையம், இந்நூலாசிரியரையும் க்ஷமித்தருளவேண்டும என்று முந்திறமுனனம் பிராத்திககினேறன.) உலகம போறறும் எந்த நூலாசிரியருடைய

கருததையும் நிஷ்கர்ஷிககும்போது, அவருடைய எல்லா நூல்களிலுமுள்ள எல்லா ஸ்ரீஸூகதிகளையும் நடுநிலைநின்று ஆராய்ந்து, அந்நூலாசிரியர் முன்னுக்குப்பின் முரணாகப் பேசுகிறவரல்லா எனபதை ஒப்புக்கொண்டு, அவருடைய கருததை நிஷ்காஷிப்பதே நடுநிலையாளர் கடமையாகும். இக்கடமைக்கு முரணாக, பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூகதிகளில் இங்கொன்றையும், அங்கொன்றையுமாக எடுத்து, 'ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகரின கருத்து இதுவே எனறே, 'நம்பிள்ளை முதலானின கருத்து இதுவே' எனறே கூறுவது நடுநிலை தவறிய செயலேயாகும். இததகைய செயல ஒன்றைக் காட்டி, உண்மையை நிலைநாட்ட எழுந்தது இந்நூல என்னும் முறையிலேயே உண்மையை உயிரினும் ஒம்பும் நாம இந்நூலை ஸுதாஸனத்தில் அச்சிடுகிறோம்.

மாமுனிகள் அறுநூறும் ஆண்டு மலராக அமைந்த ஸாக்ராரண ஐப்பசி ஸுதர்ஸனத்தில் வாக்யம்ருதவாஷீ ஸ்ரீ உ. வே. வேளுககுடி வரதாசாரய ஸவாமி · மாமுனிகள் கண்ட வேத்யாந்த ஸார நிஷ்கர்ஷம் " எனனும் வியாஸ மொன்று எழுதினார். இந்த வியாஸம் ஸ்ரீவசந்பூஷண மீமாமஸாப்யாஷயம் எனனும் அதுபுகமான மமஸகருத கிரந்தத்தில் உள்ள சில நிரூபணங்களை விவரிப்பதாய் அமைந்தது. அந்த கிரந்தத்தில் " அஸாரம் அலபஸாரஞ்ச ஸாரம் ஸாரதரம் தயஜேத | பூஜேத ஸாரதம்ம ஸாஸ்தரே ரதநாகர இவாம்ருதம் || " [சாஸ்திரத்தில், அஸாரம், அலப ஸாரம், ஸாரம், ஸாரதரம் ஆகிய பகுதிகளைக் கைவிட்டு, கடலில் அமுதத்தைப் போலே ஸாரதம் பகுதியையே கைக்கொள்ளவேண்டும] எனனும் ஸலோகம் விவரிக்கப் பட்டிருந்தது. அதைச் சற்று விரிவாகவே விளக்குவேம.

நமது சாஸ்திரங்கள் பலதரப்பட்ட மக்களைக்குறித்து எழுந்தவையாகையாலே, பல படிக்களாக அமைந்தவை. இவற்றில் அஸாரம், அலபஸாரம், ஸாரம், ஸாரதரம், ஸாரதம்ம என்று பல பிரிவுகள் உண்டு. ஒவ்வொன்றிலும் பல உட்பிரிவு

களும உண்டு. உத்யாஹரணமாக ஸ்வவிரோதி, நிரஸனததையே வாழ்வின் முக்கிய லட்சியமாகக்கொண்ட அதயந்த தாமஸ பரகருதிகளைக்குறித்து எழுந்த ஆபிசாரிக யாக்யம் முதலானவை அத்யந்த அஸார ஸாஸ்த்ரங்களாகும். முறகூறியவர்களுக்குச் சிறிது மேம்பட்டவாகளாய், தேஹாதமாபிமானத்தாலே இமமை மறுமைச் செலவங்கனையே விருமபுகிறவர்களுக்கு, அவறறையும், அவறறுக்கு ஸாத்நமாகப பலவறறையும் விதிக்கும் சாஸ்திரம் அஸாரமான சாஸ்திரமாகும். முறகூறியவர்களிலும் மேம்பட்டவாகளாய், தேஹாதமாபிமானம் நீங்கினபோதிலும், ஸவப்ரவ்ருத்திஸஹித ஸ்வார்த்தத்யுபரதை அடியோடு நீங்காத சிலாககு ஆத்ம பராபதியையும், அதற்கு ஸாத்நங்களையும் விதிக்கிற சாஸ்திரம் அலபஸாரமான ஸாஸ்திரமாகும் முறகூறியவர்களிலும் மேம்பட்டு, ஸ்வார்த்தத்யுபரதை பெருமபாலும் நீங்கியபோதிலும் அஹங்கார க்யாபபுமான ஸவப்ரவ்ருத்தி நீங்காத சிலாககு ஸ்வார்த்தத்யுதை கலந்த பரமாதமாநுபவததையும், அதற்கு ஸாத்நமாக புகதியையும் விதிக்கிற சாஸ்திரம் ஸாரஸாஸ்திரமாகும். முறகூறியவர்களிலும் மேம்பட்டு ஸவப்ரவ்ருத்தியும் பெருமபாலும் நீங்கப்பெற்ற சிலர்க்கு, புக்யவக்யநுபுவ பரீவாஹமான ஸ்வார்த்தத்யு கைங்கர்யததையும், அதற்கு ஸாத்நமாக உபாயத்வபுக்யத்யுத்யோடு செய்யப்படுமபரபத்தியாகிய ஸ்வக்யதஸ்வீகாரத்தையும் விதிக்கிற சாஸ்திரம் ஸாரதரஸாஸ்திரமாகும். முறகூறிய அனைவரிலும் மேம்பட்டவர்களாய் ஸ்வார்த்தத்யுபரதையும், ஸவப்ரவ்ருத்தியும் அடியோடு நீங்கப்பெற்றவர்களாய், 'நான பறறும பறறு உபாயமன்று, அவன் பறறும பறறே உபாயம்' என்னும் நினைவோடு ஸரணவரணம் செய்கையாலே பரக்யதஸ்வீகார நிஷ்டர்கள் எனப்படும் உததமோததமர்களான அதிகாரிகளுக்குப் பரார்த்தத்யு கைங்கர்யததையும் அதற்கு ஸாத்நமான ஸித்யுத்யோபாயமான எமபெருமானையும் காட்டும் சாஸ்திரம் ஸாரதம ஸாஸ்திரமாகும்.

முற்கூறிய ரீதியில் “அஸாரம்” என்னும் ஸலோகத்தை விளக்கிவிட்டு, ஸ்ரீவேத்யாந்த தேய்சிகர் இந்த ஸலோகத்திற்குக் கூறியிருக்கும் அாததத்தில கருத்துவேறுபாட்டைத் தெரிவித்துள்ளார் ஸ்ரீவசநபூஷணமீமாமஸாகாரர். ஸ்ரீவசநபூஷணத்திற்கும், அதன் வ்யாக்யாதாவான மாமுனிகளுக்கும் இதுவே கருத்து என்றும் நிரூபித்துள்ளார். இவ் விஷயத்தையே மாமுனிகள் கண்ட வேத்யாந்த ஸார நிஷ்காஷம்” எனினும் கட்டுரையில் ஸ்ரீ உ. வே வரதாசாய ஸவாமி விளக்கினார்*.

இதற்குமேல—ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவராய், ஜ்ஞானஸ்வையோவருத்தூராய், கோயில் உபயவேத்யாந்த ப்ரசார ஸபையின் தலைவராக வைத்து உபயகலையிலு முள்ள வித்யானகளாலும் கௌரவிககப்படுபவராய், தர்க்கரத்னம், ந்யாயவேத்யாந்தகௌரி, தேய்சிகத்யாஸந ரந்தாகர என்னும் விருதுகளைப் பெற்றிருப்பவராய், நமது பெருமதிப்புக்குப் பாததிரராய் நமமிடமபரமபரீதி உடைய வரான ஸ்ரீ உ. வே. மதுராந்தகம் வீரராக்யாசார்ய ஸவாமி முற்கூறிய வரத்யாசாய ஸ்வாமியின் கட்டுரைக்கு, “ஸார தம் நிஷ்கர்ஷம்” என்னும் மறுப்பு நூல் எழுதி அதை நம்மிடம் அளித்தது, “நீர் இதில் பக்ஷபாதியாயிராமல், நீதிபதி ஸ்தானத்திலிருந்து விமாஸிககவேண்டும்” என்று நியமித்துப் பெரிய பொறுப்பை அடியேன தலையில சுமத்தியுள்ளார். அடியேனும், ‘நாம தெனஞ்சாய ஸமபிரதாயஸத்யுன்’ எனபதை மறந்து இந்நூலை நடுநிலை நின்று படித்துப் பாததேன. ‘அஸாரம்’ என்று தொடங்கும் ஸலோகத்திற்கு தேய்சிகரை அருளிய

* இக்கட்டுரை அடங்கிய ஸுதர்ஸனம் இதழ் (275) 50 பை. தபால ஸடாமபு அனுப்புகிறவர்களுக்குக் கிடைக்கும், ஸுதர்ஸனம் 275 276 இதழ்களடங்கிய மாமுனிகள் 600-ம் ஆண்டு மலரிலும் இக்கட்டுரை உண்டு. மலர் விலை ரூ. 1-50.

பொருளே சரியானது என்று நிலைநிறுத்த ஸ்வாமி முயன்றிருந்தாராகில் அதைப் பாராட்டியிருப்பேன். ஸ்ரீதேவசூகனுடைய பக்ஷத்தில் ஸ்ரீவசநபூஷண மீமாட்டலாகாரா காட்டிய ஸ்வலபமான குறை அதனமேல ஏறாது என்று நிரூபிக்க ஸ்வாமி முயன்றிருந்தாராகில் அதை மனமாவரவேறறியிருப்பேன். ஆனால், ஸ்வாமி இந்த நிரூபணங்களில் விசேஷமாக ஈடுபட்டாமல், "நம்பிள்ளை முகலாக மாமுனிசுள ஈராகவுள்ள (தென்னாசாராயாகள் என வழங்கப்படும்) ஆசார்யாகளும் தேவசூகனைப்போலே ஸ்வகூதஸவீகாரரூபப் பரபத்தியையே ஆகரித்தார்கள், ஸ்வாததத, கைங்காயத்தை நிலைநாட்டினார்கள் இதயாதிகளை எழுதி அவ்வாசாரயாகளின் ஸ்ரீஸூகதிகளில் சிலவற்றை எடுத்ததுககாட்டுகிறார். இதற்கு நேர் முரணாகப் பரகூதஸவீகார நிஷ்டையுமப் பராதத, கைங்காயமுமே மிகச்சிறந்தவை என்று அவ்வாசாரயாகள் பலலாயிரககணககான ஸ்ரீஸூகதிகளில் முழங்கியிருப்பதை அடியோடு மறைத்திருக்கிறார். இவ்வாககியங்களில் ஒன்றிரண்டையாவது எடுத்துக்காட்டி இரண்டுக்கும் ஸாமரஸயத்தை நீர்வ ஹிகக ஸ்வாமி முயன்றிருந்தாராகில் மெச்சியிருப்பேன். ஆனால் அதைச் செய்யவில்லை. இதை எப்படி நேர்மையாக ஒப்புக்கொள்வது எனபது அடியேனுககுப்பரியவில்லை. ஸ்வாமி மறைத்திட்டவாகயங்களில் பலவற்றை எடுத்ததுககாட்டி எல்லாவாகயங்களையும் ஸமந்வயப்படுத்திப் பரகூதஸவீகாரநிஷ்டையும, பரார்த்தத, கைங்கர்யமுமே நம்பிள்ளை முகலான ஆசார்யர்கள் உகந்தது, ஸ்வகூதஸவீகாரநிஷ்டையும, ஸ்வார்த்தத, கைங்கர்யமும அவர்களால் பலவிடங்களில் வெளிப்படையாக இகழப்பட்டது என்று ஸ்ரீ உ. வே. வரதாசார்யஸ்வாமி நிஷ்காஷநிகஷததில் நிலைநாட்டியுள்ளார் அமமுறையில், வேதாநதஸார நிஷ்காஷததையும, ஸாரதம நிஷ்கர்ஷததையும உறைததுப் பாககுமபோது, முநதியது பொனகைவும, பிநதியது பிதகையாகவும இருப்பது என்று வெளிப்படையாகக் காட்டும நிகஷமாக (உறைகலலாக) இருப்பது இந்

நூல் என பதே இரண்டு பக்ஷங்களையும் நடுநிலைநின்று சீர்தூக்கிப் பார்க்கும்போது அடியேனுககு உறுதியாகப்படுகிறது. உபயஸம்பரத்யாயத்திலுமுள்ள நடுநிலைநிறகும் மஹநீயாகள் அவரவாகள் பாராத்து முடிவுகடடிககொள்ளலாம்.

பொதுவாக, ஸுதர்ஸநம் ஸம்பரத்யாயச் சணடைகளிலே ஈடுபடுவதில்லை. ஏறகனவே உட்பகை வெளிப்பகைகளாலே நலிவுபடடுக்கிடககும் வைஷணவம் ஸம்பரத்யாயச் சணடைகளால் மேலும் நலிவுறுகிறது என்பதே நம் திடமான கருத்து. பூர்வாசார்யாகளை எவராவது தாககினாலோ, அவர்களுடைய ஸ்ரீஸூகதிகளுக்கு அவப்பொருள் உரைத்தாலோதான் ஸுதாசனம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைாடு விவாதத்தில இறங்கும். பல வருடங்களுக்ககு முன சிலர் பெரியவாச்சானபிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்களை தாககினபோது ஸுதாசனத்தில் அபயப்பரத்யராஜ விஜயம் வெளிவந்தது. சில வருடங்களுக்ககு முன ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பத்திரிகையில் வெளிவந்ததொரு கட்டுரையில் பல ஸ்ரீவைஷ்ணவாசாரயாகளை கவிப்புருஷனின் அவதாரம் என்று ஒருவா தாககி எழுதியபோது, நம் ஸுதர்ஸனம் அதை மறுத்து எழுதி அந்த வயகதியின் செயலே கவிசேஷ்டை என்று நிலைநாட்டியது. இரத விவாதத்திலும் நம்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யாகளின் ஸ்ரீஸூகதிகள இங்கொன்றும் அங்கொன்றமாக எடுத்ததுக்காட்டப்பட்டு அவப்பொருள் உரைக்கப்பட்டதாலேயே ஸுதர்ஸனம் தலையிடுகிறது

இவ்விவாதம் இரு ஸவேஹாதரர்களிடையே ஏறபடும் அனபுச் சண்டையாகக கொள்ளத்தக்கது. “நாம் நல்லவராய் (ஸரணாகூசராய்) இருப்பதாலேயே தந்தை (ஸர்வேஸவரன) நம்மை ரக்ஷிக்கிறார். அவருக்குக் கைங்கர்யம் செய்து நாம் இன்புறுவது நாமடையம் பேறு’ எனகிறார் ஒரு ஸவேஹாதரர். ‘ அப்படியிலையைப்பா!

நம்மை நல்லவராக (ஸ்ரணாகராக) ஆகினதே நம முடைய தநகையாயிற்றே. நமமைப பெற்ற தநகையா யிருப்பதாலேயே நமமை ரக்ஷிக்கிறா அவா. நம நமக்கு நனமை செய்வதாக நினைத்துக்கொண்டு நம ஸ்வாதநதா யததைக காட்டி எதையாவது செய்து தந்தை செய்யும் ரக்ஷணத்தை விலக்காமலிருந்தால் போதுமானது அவரு டைய முகமலாததிககாகவே கைங்காயம் செய்வது நாமடையு ம்பேறு" என்கிறார் மறறெரு ஸஹோதரர். இவ்விருவா பேச்சுகளிலும் எது சிறந்தது எது சாஸ்திரங்களுக்கும். ஆழ்வாராசார்யர்கள் ஸ்ரீஸூகதிகளுக்கும் ஒட்டியது என்று நடுநிலையாளா முடிவுகாணவேணும்.

வைஷ்ணவத்தின நன்மையைக் கருத்தில்கொண்டு— இநத விவாதத்தையும் நாம வளாதத வீருமபவிலை. இதனாலேயே ஸ்ரீ உ. வே. மதுராந்தகம் ஸவாமியும் நாமு மாகச் சேர்ந்து சில நியமங்களைச் செய்துகொண்டுள்ளோம். அவையாவன.— (1) ஸாரதம் நிஷ்காஷத்தை ஸுதாசனத்தில அச்சிடடு. அதற்கு வரதூசாய ஸ்வாமியின பதிலுரையையும் அச்சிடவேண்டியது. அதற்குமேல எவரும் எதுவும் எழுதக்கூடாது. (2) ஸ்ரீரங்கத்தில எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீமத பரமஹம்ஸ ஸ்ரீமந் நாராயண ராமாநுஜ ஜீயா ஸ்வாமியின முன்னிலையில் உபயஸம்ப்ரதூய வித்வான களும் கலந்துகொள்ளும் 'ஸதூஸ்' ஒன்றை நடத்தி, "விவாதூஸபதூமான விஷயத்தில நம்பிள்ளை முதலான பூவாசார்யர்களின திருவுள்ளம் இனைது. ஸ்ரீவேதூந்த தேயூகரின திருவுள்ளம் இனைது" என்று நிஷ்காஷிக்க வேண்டியது. 'இருடக்ஷங்களில எது சிறந்தது' என்னும் சாசனையில் இநத ஸதூஸ் ஈடுபடாது. 'இரண்டு டக்ஷங்கள் உண்டா? உண்டாயின அவற்றின ஸவரூபம் என்ன? ஒரே டக்ஷமனில அதன் ஸவரூபம் யாது?' என னும் விஷயமாகவே நிஷ்காஷம் செய்யப்படும். நிஷ்காஷத்தில எல்லா வித்வான களும் கையெழுத்திடடு. ஸுதூஸனத்தில வெளியிடவேண்டியது.

இவ்வண்ணமாக நியமங்கள் செய்துகொண்டிருப்பதால் இவ்வீவாதததில எழுததுமூலமாக எவரும் எதுவும் எழுத வேண்டாம என்று உபயஸம்பரத்யாயத்திலுமுள்ள வித்யவானகையும அடியேன அடிபணிந்து வேண்டுகின்றேன். பலர் பலவிதமாக எழுதினாலு. வேக்யநபரதி வேக்யநங்களும அதடியாகக்க காமகரோத்யுங்களும வளர்ந்து, ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைப் பார்த்துப் பிறா நகைப்பதற்கு இடமேற்படும். ஸுத்யாஸனம் அதற்கு ஒருபோதும் இடமளிக்காது. ஆகையால் இவ்வீஷ்யமாக, இனி எவர் எது எழுதினாலும் அது உபேக்ஷிக்கப்படும. வீவக்ஷிதங்களைத் தெரிவிக்க விதவானகள் விருமபிரூல நடக்கப்போகும் வாக்யராதத்ய சாசசையில அவர்கள் கலந்துகொள்ளலாம். சாச்சை நடக்கப்போகும் இடம், தேதி முதலானவை பிறகு அறிவிக்கப்படும வயபதிஷ்ட வித்யவானகளுக்கே அதிலேபேச இடமளிக்கப்படும. (மற்றவர்கள் பாவையாளர்களாகக் கலந்துகொள்ளலாம்.) இநதச் சாச்சையினமூலம வீணான ஸம்பரத்யாயச சண்டைகள நிறக வழிபிறகக வேண்டும என னும் எண்ணத்தாலேயே இநத ஏறபாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. இவ்வீவாதததில கலந்துகொள்ளும் விதவானகளை— ஆழ்வார்களாலும், ஆசார்யர்களாலும் வளாக்கப்பட்ட விஸீஷ்டாத்யவைத ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித் த்யாநதத்தைத் தங்கள் உயிரினும் பெரிதாக மதிப்பவர்களென்றும், தங்கள் சுயகெளரவத்தைச் காட்டிலும் வைஷ்ணவ மதத்தின கெளரவம் பெரிது என்று மதிப்பவர்களென்றும் உலகம் உணருமபடி நடந்துகொள்வார்கள் என்று நம்புகிறோம். ஸ்ரீவைஷ்ணவ வித் த்யவானகள் அநயோநயவைரமற்றவர்களாகவும் பரஸ்பரஹிதைஷிகளாகவும் வாழ ஸாவேஸாவரன அருள்புரிவாணாக.

இங்ஙனம்.

விஸிஷ்டாத்யவைத ஸ்ரீவைஷ்ணவ
ஸித்த்யாநதத்தை உயிரினும் பெரிதாக மதிக்கும்
ஸாதாரண-வ்ரு ஸ்ரீவைஷ்ணவ த்யாஸன.
தையில மகம் ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,
'ஸுதர்சனம்' ஆசிரியர்.

ஸ்ரீ:
 ஸ்ரீமதே ஸட₂கோபாய நம:
 ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
 ஸ்ரீமல்லோக குரவே நம:
 ஸ்ரீமத₃ வரவரமுநயே நம:

★ நிஷ்கர்ஷ நிஷகஷம் ★

[நிஷ்கர்ஷங்களின் உரைகல்]

[அத்யாத்தமதத்வபோத₄பூஸ்கரர், வாக்யம்ருதவர்ஷி (சொல்லமுதப் பெருங்கொண்டல்), நியாயவேத்யாந்த வித்₅வான் ஸ்ரீ உ. வே. வேளுககுடி வரத்யாசராய ஸவாமி]

लक्ष्मीनाथप्रथमां यतिशेखरमध्यमाम् ।
 रम्यजामातृमुन्यन्तां वन्दे गुरुपरम्पराम् ॥

[திருமகள் கேள்வனை ஆதியிலும், யதிராஜராம எம் பெருமானாரை நடுவிலும், மணவாள மாமுனிகளை இறுதியிலும் கொண்ட குருபரமபரையை வணங்குகிறேன்]

श्रीवेङ्कटार्यशिष्येण वरदार्येण धीमता ।
 वेदान्तसारनिष्कर्षः लिखितोऽत्र सतां मुदे ॥

[ஸ்ரீ உ. வே. காரபநகாடு வேங்கடாசராயஸவாமியின் சீடனும், (அவரிடமிருந்து அடையப்பெற்ற) அறிவையுடைய வான வரத்யாசராயனென னும் அடியேனான நல்லோர்களின் உகப்பின பொருட்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுத்யாசர பத்திரிகையில 'வேத்யாந்தஸார நிஷ்கர்ஷம் என னும் கட்டுரை எழுதப்பட்டது.]

तत्र केचिन्महात्मानः व्यलिखन् प्रतिलेखनम् ।
 निष्कर्षयोस्तारतम्यं निकषेऽत्र निरूप्यते ॥

[சில மஹான்கள் அந்த வேத்யாந்தஸார நிஷ்கர்ஷத்திற்கு மறுபதாக, ‘ஸாரதமநிஷ்காஷம்’ எனனும் நூலை எழுதினார்கள். இவ்வீரு நிஷ்கர்ஷங்களின வாசி (ஒவ்வொன்றும் எததனை மாற்று உள்ளது எனபது) ‘நிஷ்காஷ நிகஷம்’ (நிஷ்காஷங்களின உரைகல) எனனும் இந்நூலில் நிரூபிக்கப்படுகிறது.]

यद्यप्यं वचोभूषामीमांसाभाष्यचर्चितः।

तथाऽपि सुखबोधाय बालानां लिख्यते पुनः ॥

[இவ்விஷயம் ஏறகனவே ஸ்ரீவசநபூஷணமீமாம்ஸாப்யாஷயத்தில விசாரித்தது முடிவுகட்டப்பட்டதாயினும், மந்த்யமதிகளுக்கும் எளிதில் விளங்குவதற்காக இங்கு மறுபடியும் எழுதப்படுகிறது.]

भारद्वाजकुलोद्भूतवरदार्येण दर्शितः।

निकषोऽयं सतां प्रीत्यै जीयादाचन्द्रतारकम् ॥

[புரத்யவாஜகூதரததில உத்யுத்த வரத்யாசார்யனால நலவோர்களின உகப்பின் பொருட்டு இயற்றப்பட்ட இரத ‘நிஷ்கர்ஷ நிகஷம்’ என்றும் விளங்காநிற்பதாக.]

அவதாரிகை

ஸூரியபதியான பெரியபெருமானாகும் ஆசார்யனை மணவாளமாமுனிகள் அறுநூறும் ஆண்டு மலராக மலர்ந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸூத்ரஸூதத்தில் அடியேன் மாமுனிகள் கண்ட வேத்யாந்த ஸார நிஷ்காஷம் என்ற ஒரு வ்யாஸமெழுதி ஸவரூபம் நிறமபெற்றேன். அதற்கு மறுபதாக வெளிவந்துள்ளது ‘ஸாரதமநிஷ்கர்ஷம்’ என்ற நூல். இதனை எழுதியருளிய மஹாவித்யவான் அடியேனையும் ஒரு பொருளாகத் திருவுள்ளத்தே கொண்டு மறுபடி எழுதியது அடியேனுடைய ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ர நற்றவபயனே ஆகும். ததஸம்ப்யுநத்யத்தையே அடியேன் ஆசைப்பட்டிருக்கும்வனாகையாலே

அன்னாருடைய நிக்ரஹத்தோடு அநுக்ரஹத்தோடு வாசியற எலலாமே அடியேனுக்கு உத்யுத்யுஸ்யம். அமமஹானுடைய நிந்தேதூக்திகளையும் பரிஹாஸோகதிகளையும் அடியேனுக்குக் கிடைத்த ஆசீர்வசநங்களாகவே மதித்து அனனார் திருவடி களில தந்யவாத்யம் ஸமர்ப்பிக்கிறேன். அநேக ஸமவத் ஸரங்களாக அம்மஹானுடைய கடாஶ்டமும் ஆசீர்வசநமும் பெற்றவனடியேன் என்பதைப் பெருமிதத்துடன் கூறிக் கொள்ளுகிறேன்.

வேததூநதஸாரநிஷ்காஷம் என்ற வ்யாஸத்தை அடியேன ஸ்வதந்தரமாக எழுதியவனலவேன. அதற்கு மூலபூகமாயுள்ளது ஸ்ரீவசநபூஷண மீமாம்ஸா பூஷ்ய மாகும். அவ்விடத்திலுள்ள வாக்யங்களை முதறகண உத்யா ஹரிககிறேன். பிறகு ஸ்ரீஸ்வாமியருளிய ஸாரதம நிஷ்கர்ஷத திறகுப பெரியோர்கள் காட்டிய வழியில ஸமாதூநம் உரைக்கிறேன். நிகஷததில உரைத்துப்பார்த்துக் குற்றம் நீக்கி குணம் கொள்ள வேண்டுகிறேன். ஸ்ரீவசநபூஷண மீமாமஸாபூஷ்ய வாக்யங்கள் —

इदं शास्त्रं प्रपत्तिपरिच्छेदवृत्तिपरिच्छेदात्मना परिच्छेद-
द्वयात्मकम्। पूर्वस्मिन् परिच्छेदे द्वयस्य पूर्ववाक्यार्थो विचार्यते।
उत्तरे उत्तरवाक्यार्थः। तत्र, उपोद्धाते प्रथमाधिकरणे, विषय
प्रयोजनाद्यभावात् शास्त्रस्य अनारम्भणीयत्वं आशङ्क्य तत्समर्थनं
क्रियते। अत्रैवं संशयः—इदं शास्त्रं अनारम्भणीयं उत आरम्भणीयं
इति। तदर्थं अस्य विषयादिः न संभवति उत संभवति इति। तदर्थं
'सुसुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये', 'अमृतस्यैष सेतुः', 'यमेवैष वृणुते तेन लभ्यः',
'न्यास इति ब्रह्मा' इत्यादिवाक्यविशेषाणां एतत्सङ्ग्रहहरहस्यत्रयस्य च
वेदान्तशास्त्र एव अन्तर्भावः उत तद्भिन्नशास्त्रत्वमिति। तदर्थं असारं
इत्यादिवचनं तद्भिन्नत्वे प्रमाणं न भवति उत भवति इति। यदा
न भवति, तदा उदाहृतवाक्यानां वेदान्तशास्त्रभिन्नशास्त्रत्वे प्रमाणा-

भावात्, भिन्नशास्त्रत्वासिद्ध्या विषयाद्यभावात्, निर्विषयं शास्त्रं अनारम्भणीयं इति पूर्वपक्षे फलफलभावः। यदा 'असारं' इत्यादिवचनं उदाहृत वेदान्तवाक्यविशेषाणां वेदान्तशास्त्रात् भिन्नशास्त्रत्वे प्रमाणं भवति, तदा तेषां शास्त्रान्तरत्वात्, विषयादिसंभवेन, प्रकृतं शास्त्रं आरम्भणीयं इति सिद्धान्ते फलफलभावः। पूर्वपक्षस्तु, न तावत् इदं शास्त्रं आरम्भणीयं, वेदशास्त्रत्वाभावात्; न चेदं भक्तिशास्त्रं; ब्रह्मसूत्रस्य तथात्वेन कृतकरत्वप्रसङ्गात्। नापि प्रपत्तिशास्त्रं; 'नानाशब्दादिभेदात्' इत्यादिभिः प्रपत्तेरपि चिन्तितत्वेन तस्यैव प्रपत्तिशास्त्रत्वात्। नापि तदुभयातिरिक्तं शास्त्रं—भक्तिप्रपत्तिव्यतिरेकेण अतिरिक्तमोक्षसाधनाभावात् तत्साध्यमोक्षविशेषासिद्धेश्च। ननु "असारमल्पसारं च सारं सारतरं त्यजेत्। भजेत् सारतमं शास्त्रे रत्नाकर इवामृतम्॥" इति वैकुण्ठदीक्षितीयोपात्तं वचनमस्तीति चेत्—ततः किं? अत्र, असारशब्देन—वेदबाह्यकुट्टिशस्त्रमुच्यते; अल्पसारमित्यनेन—पूर्वभागे ऐहिकफल—तत्साधन—प्रतिपादकांशः उच्यते; सारशब्देन—आमुष्मिकफल—तत्साधन—प्रतिपादकांशः, सारतरशब्देन—आत्मप्राप्ति—तत्साधन—प्रतिपादकांशः; सारतमशब्देन—परमात्मप्राप्ति—तत्साधन—भक्तिप्रपत्ति—प्रतिपादकांशश्च उच्यते॥

अत्रोच्यते (७७३, ११३, १३३) इति। अत्र व्युत्पादनीयास्सर्वेष्वर्थार्थाः वेदान्तसारवाक्यसिद्धाः इति, इदं शास्त्रं वेदशास्त्रं इत्यर्थः। वेदान्तसारवाक्यार्थः स्मृतीतिहासपुराणैः निर्णीयत इत्यर्थः। वेदान्तसार इति वक्तव्ये वेदेति सामान्योक्तिः, वेदमात्रस्य एकशास्त्रत्वमङ्गीकृत्य, पूर्वभागावसेय—कर्मस्वरूपस्य परार्थकैङ्कर्यत्वं, उपरिभागवेद्यब्रह्मणः निर्हेतुकोपायत्वं, तत्रोक्तभक्तेः प्राप्यरुचित्वं, तदुक्तप्रपत्तेः स्वरूपयाथात्म्यज्ञानरूपत्वं, तदुभयसाध्य—अनुभवकैङ्कर्ययोः केवलपरार्थत्वं च अस्मिन् शास्त्रे प्रतिपाद्यत इति सूचनार्था। ततश्च, एवमर्थपञ्चक-

याथात्म्य-प्रतिपादनात् सारशास्त्रं, सिद्धोपायफलभूतशरणागति-प्रतिपादनात् षडङ्गप्रपत्तेः उत्तरवृत्तितया फलत्वप्रतिपादनाच्च फलपनिशास्त्रं इत्युच्यते। ननु एतत्सर्वं तदा शोभते, यदा उदाहृतवाक्यानां तत्संग्रह-रहस्यत्रयस्य च उक्तार्थपरत्वेन भिन्नशास्त्रपरप्रमाणमस्ति, तदेव नास्तीत्युक्तम्—इतिचेन्न, 'असारं' इत्यादेः प्रमाणत्वात्। अत्र तावत् असारशब्दस्य बाह्यकुट्टिशस्त्रपरत्वं नोपपद्यते, 'असारं शास्त्रं त्यजेत्' इति हि योजना। तत्र बाह्यकुट्टिशस्त्रस्य शास्त्रत्वमेव नास्ति, अलौकिकफल - तत्साधनाधिकाराद्यनुबन्ध - प्रतिपादकं हि शास्त्रम्, शासनात् शास्त्रं इत्युक्तेः। शासनं च विधिः। नहि बाह्यकुट्टिशस्त्रेषु साक्षाद्वा, शीक्षादिवत् परम्परया वा, वेदोदितपुरुषार्थमम्बन्धोऽस्ति। किञ्च बाह्यकुट्टिशस्त्रस्य शास्त्रत्वं 'वेदात् शास्त्रं परं नास्ति' इत्यादिना निषिद्धम्। अपि च अत्र रत्नाकरस्य दृष्टान्तित्वात्, दार्ष्टान्तिकेऽपि त्याज्योपादेयविभागविषयकस्य एकावयवित्वं अवगम्यते। न च बाह्यादिशास्त्रस्य शीक्षादिवत् वेदशास्त्रांशत्वम्। अतोऽत्र वेदशास्त्र एव दार्ष्टान्तिकत्वेन विवक्षिते त्याज्योपादेय-विभागः क्रियते—इति वक्तव्यम्। तस्मात् असारशब्दः न बाह्यकुट्टिशस्त्रपरः। तस्मात् अत्र, असारशब्देन—ऐहिकामुष्मिक-ऐश्वर्यप्रतिपादकांशः, अल्पसारशब्देन—आत्मप्राप्तितत्साधनप्रतिपादकांशः, सारशब्देन—परमात्मप्राप्तितत्प्रापकभक्तिप्रतिपादकांशः, सारतरशब्देन—अनुभवपरीवाहरूपस्वार्थकैङ्कर्य-तत्साधनात्मसमर्पण-प्रतिपादकांशः, सारतमशब्देन—परार्थकैङ्कर्य-तत्साधनसिद्धोपायप्रतिपादकांशश्च उच्यते। उक्तार्थपरत्वे पदानां स्वारस्यातिशयो द्रष्टव्यः। ननु 'श्रुतिपथविपरीतं क्ष्वेलकल्पं, श्रुतौ च प्रकृतिपुरुषभोगप्रापकांशो न पथ्यः। तदिह विबुधगुप्तं मृत्युभीता विचिन्वन्ति, उपनिषदमृताब्धेः उत्तमं सारमार्याः।।' इति वेदान्ताचार्योक्तिः कथमिव संगच्छते? इति चेत्—यथा वीतराग-

व्यतिरिक्तानां षट्कर्मणि अश्रद्धावारणाय ब्रह्मशास्त्रं कर्मशास्त्रशेषभूतं तदन्तर्गतं जैमिनिना वर्णितम् ; तथा आत्मयाथात्म्यज्ञानरहितानां साध्योपायशास्त्रे अश्रद्धा माभूदिति सिद्धोपायशास्त्रं अतिरिक्तमपि साधनभक्तिप्रपत्तिशस्त्रे अन्तर्भावितम् इति तात्पर्यात् ।

अत्रायं सङ्ग्रहः—

विषयस्सारभागोऽस्य वेदान्तात् पर इष्यते ।

परत्वं सारशास्त्रस्य “असार”मिति मानतः ॥

तत्रासारपदं नैव बाह्यशास्त्रपरं भवेत् ।

अपूर्वार्थ-हिताङ्गादि-बोधकं शास्त्रमीरितम् ॥

“शासनात् शास्त्र”मित्युक्तेः नैतत् बाह्यागमादिषु ।

“या वेदबाह्या” इत्युक्तेः “वेदात् शास्त्रं” इति स्मृतेः ॥

[ஸ்ரீவசந்பூஷணமாகிற இந்த ஸாஸ்தரம பரபத்திபரிச் சேசுதும், வ்ருததி (கைங்கர்ய) பரிச்சேசுக்ம என்று இரு பிரிவுகளை உடையது. முதல பிரிவிலும், இரண்டாம் பிரிவிலும் முறையே துவயத்தின முன்பின க்ஷணடங்ளளின பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது அதில உபோத்சுதமாகிற முதல அதிகரணத்தில், இந்த ஸாஸ்தரத்திற்கு விஷயம், பயன், ஸம்பந்தும், அதிகாரி ஆகியவையிலவாயால இந்த ஸாஸ்தரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதல என்று பூர்வபக்ஷம் செய்து, விஷயம், பயன் முதலானவை உண்டாகையால இந்த ஸாஸ்தரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதே என்று ஶித்தாந்தம் செய்யப்படுகிறது. இதில ஸம்ஸயமாவது—இந்த ஸாஸ்தரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதலவா அல்லது ஆரம்பிக்கத்தக்கதா என்பது. இதிலிருந்து தொடர்ந்து, பூர்வபக்ஷம் ஶித்தாந்தம் எனும் இறுகூறுபட்டவையாய், பலபடியானவையாய், பின்னது முன்னதற்குக் காரணமாயிருக்குமவையான விசாரங்கள் எழுகின்றன. அவையாவன.—

ஸ்ரீவசநபூஷண சாஸ்திரம்
ஆரம்பிக்கதக்கதல

(ஏனெனில்)

இந்த சாஸ்திரத்திற்கு விஷயம், பயன முதலானவை இல்லை.

(ஏனெனில்)

‘முமுகூவான நான் ஸரண மடைகிறேன்’ . மோகூத திறகு புகூவானே உபாயம்’ . எவனைப் பரமாத்மா வரிககி ருனே அவனாலேயே அடையத்தக்கவன பரமாத்மா’ . ந்யாஸம் என்று பூரஹ்மமே குறிககப்படுகிறது முதலான ஸ்ரீதூதூபாயத்தைச் சொல்லும் ஸாஸ்தரங்களும், அவறறைச் சுருக்கிக் காட்டும் ரஹஸ்யதரயமும், வேதூந்த ஸாஸ்தரத்திலேயே அடங்கி விடுவகால. (இந்த ஸாஸ்தரத்திறகென்று தனியே விஷயம் முதலானவை சிடையாது.)

(ஏனெனில்)

“ அஸாரம் ” என்று தொடங்கும் பரமாணம். ரஹஸ்யதரயம் வேதூந்த ஸாஸ்தரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது எனபதற்குப் பரமாணமாகாது.

ஸ்ரீவசநபூஷண சாஸ்திரம்
ஆரம்பிக்கதக்கத

(ஏனெனில்)

இந்த சாஸ்திரத்திற்கு விஷயம், பயன முதலானவை உண்டு.

(ஏனெனில்)

ஸ்ரீதூதூபாயத்தைக் காட்டும் ஸாஸ்தரங்களும், அவறறைச் சுருக்கிக் காட்டும் ரஹஸ்யதரயமும். (தயிரைக் காட்டிலும் அதன ஸாரமான வெண்ணை வேறுபட்டிருப்பது போலே) வேதூந்தத்தின ஸாரமாயிருந்துகொண்டு வேதூந்தத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருப்பதால் (இந்த ஸாஸ்தரத்திறகென்றுதனியே விஷயம் முதலானவை உண்டு.)

(ஏனெனில்)

“ அஸாரம் ” என்று தொடங்கும் பரமாணம் ரஹஸ்யதரயம் வேதூந்த ஸாஸ்தரத்தைக் காட்டிலும் (முறகூறிய முறையில) வேறுபட்டது எனபதற்குப் பரமாணமாகும்.

இவ்விறகூறுபட்ட விசாரங்களிலிருந்து பினவருமாறு பூர்வபூஷணத்திலும் ஸ்ரீதூதூந்தத்திலும் பூலபூலிபூவங்கள் ஏற்படுகின்றன.

பூர்வபக்ஷம் (புலபலிபராவம்)

“அஸாரம எனறு தொடங்கும் ஸலோகம் ரஹஸ்ய தரயம வேத்யாந்தஸாஸ்தரததைக் காட்டிலும் பிநநஸாஸ்தரம எனபதற்கு பரமாணமாகாது; ஆகையால் ரஹஸ்ய தரயம பிநநஸாஸ்தரம் ஆகாது. ஆகையால், (இந்த ஸ்ரீவசநபூஷண ஸாஸ்தரததிறகு) விஷயம் முகலானவை இலலை; ஆகையால். விஷயாதிசளறற இந்த ஸாஸ்தரததைத் தொடங்குவது பொருநதாது.

ஸித்த்யாந்தம் (புலபலிபராவம்)

“அஸாரம”எனறுதொடங்கும் ஸலோகம் ரஹஸ்யத்ரயம் வேத்யாந்தஸாஸ்தரததைக் காட்டிலும் பிநநஸாஸ்தரம் எனபதற்கு ப்ரமாணமாகும், ஆகையால், ரஹஸ்யதரயம், வேத்யாந்ததைக் காட்டிலும் வேறு ஸாஸ்தரமாகும். ஆகையால், ஸ்ரீவசநபூஷண ஸாஸ்தரததிறகு ‘விஷயம்’ முதலானவை எரித்துக்கொடும், ஆகையால் இந்த ஸாஸ்தரததைத் தொடங்குவது பொருநதும். (இனி. இப்பூவபக்ஷமும் எரித்து, த்யாந்தமும் விளக்கப்படுகின்றன.)

பூர்வபக்ஷ விளக்கம்

ஸ்ரீவசநபூஷண ஸாஸ்தரம வேத்யாஸ்தரமாகாதாகையால் ஆரம்பிக்கத்தக்கதல்ல. (ஏனெனில்), வேத்யாந்தஸாஸ்தரம் புகதியை விளக்கும் ஸாஸ்தரமாகையால், புகதியை விளக்குவதற்காக இந்த ஸாஸ்தரம தேவையில்லை, ‘நாநா ஸப்யத்யாதிபேத்யாத்’ முதலான ஸுதரநங்களில் அந்த ப்ரஹ்ம ஸுதரததிலேயே பரபத்தியும் விசாரிக்கப்பட்டுவிட்டதால். ப்ரபத்தியை விளக்குவதற்காகவும் இந்த ஸாஸ்தரம் தேவையில்லை. புகதிப்ரபத்திகளைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட மோக்ஷஸாத்யநமில்லாமையாலும், அதனால் ஸாத்யக்கதக்கதொரு மோக்ஷமில்லாமையாலும் இதை புகதிப்ரபத்திகளிலும் வேறுபட்ட மோக்ஷஸாத்யநத்தை விளக்கும் ஸாஸ்தரம்

என்றும் கூற முடியாது. வைகுண்ட, தீக்ஷிதீயத்தில
எடுக்கப்பட்ட

“அஸாரம் அல்ப ஸாரஞ்ச ஸாரம் ஸாரதரம் த்யஜேத் |
புஜேத் ஸாரதமம் ஸாஸதரே ரத்நாகர இவாம்ருதம் ||

[சாஸ்திரத்தில் அஸாரம், அல்பஸாரம் ஸாரம், ஸாரதரம், ஆகிய பகுதிகளைக் கைவிட்டு, கடலில அமுதத்தைப்போலே ஸாரதமப்பகுதியையே கைக்கொள்ளவேண்டும்.] என்னும் ஸலோகம் (வேதநாதத்தை ஸாரதரஸாஸ்தரமாகவும், ரஹஸ்யதரயத்தை ஸாரதமஸாஸ்த்ரமாகவும் காட்டுவதாய்) இருக்கிறதே? எனில், அது வேதநாதத்தை ஸாரதர ஸாஸ்த்ரமாகவும் ரஹஸ்யதரயத்தை ஸாரதமஸாஸ்தரமாகவும் காட்டாது. (அதற்குப் பொருள் பின்வருமாறுதானே தேறும்:—)எங்ஙனையெனில், இங்கு ‘அஸார’ஸப்யத்தால் வேதத்திற்குப் புறம்பான பூஹ்யஸாஸ்த்ரங்களும், வேதத்திற்கு அவப்பொருள் உரைக்கும் குத்யுஷ்டி ஸாஸ்த்ரங்களும் சொல்லப்படுகின்றன. ‘அல்பஸார ஸப்யத்தால், வேதத்தின் பூவபூக்தில இமமைப் பலன்களையும், அதற்கு ஸாதநங்களையும் கூறும் பகுதி காட்டப்படுகிறது; ‘ஸார’ ஸப்யத்தால் மறுமைப் பலன்களையும், அதற்கு ஸாதநங்களையும் விளக்கும்பகுதி கூறப்படுகிறது. ஸாரதர ஸப்யத்தால், ஆதமபராபதியையும், அதற்கு ஸாதநத்தையும் விளக்கும் பகுதி உணர்த்தப்படுகிறது; ‘ஸாரதம்’ ஸப்யத்தால், பரமாத்ம பராபதியையும், அதற்கு ஸாதநமான புகதிப்பரபதிகளையும் தெரிவிக்கும் பகுதி சொல்லப்படுகிறது. ஆக, ரஹஸ்யத்ரயம் பிநநஸாஸ்தரம் எனப்படும் இந்த ஸலோகம் ப்ரமாணமாகமாட்டாதாகையால் முறகூறியபடி இந்த ஸாஸ்தரத்தை ஆரம்பிப்பது இயலாது என்று தேறும்.

ஸீத்தூரந்த வீளக்கம்

முறகூறிய பூர்வபகஷம் தள்ளபபடுகிறது(வேதூராததம்) என்று தொடங்கும் முதல அதிகரணததால. இந்த ஸ்ரீவசநபூஷண ஸாஸ்தரத்தில தெரிவிககப்படும் எல்லா அர்த்தங்களும் வேதூரந்த ஸாரமான ரஹஸ்யத்ரய வாகயங்களிலிருந்து தேறுகினறவை எனனும் காரணத்தாலே. இந்த ஸாஸ்தரம் வேதூஸாஸ்த்ரமே என்று கருதது. "வேதூரந்த ஸாரமான ரஹஸ்யத்ரய வாக்யங்களின் பொருள ஸம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களைககொண்டு நிரணயிககப்படுகிறது" என்று கருத்து. "வேதூரந்த ஸாரார்த்தம்" என்று வேதூவீஸேஷமான ரஹஸ்யத்ரயததுககு வாசகமான வேதூரந்த ஸார ஸப்யதூசதையீட்டு முதல ஸுத்தரத்தைத் தொடங்கவேண்டியிருக்க. 'வேதூராததம்' என்று வேதமனைததுககும வாசகமான வேதூஸப்யதூத்தையீட்டுத் தொடங்குவானேன்? எனில வேதமனைத்தையும் ஒரே ஸாஸ்த்ரமாக ஒப்புக்கொண்டு. அதில பூர்வகாண்டூததில் கூறப்படும் காமஸவரூபம் பரமனுககேயான கைங்கர்ய மாயிருப்பது எனபதையும். உதகரகாண்டூமான உபனிஷததில கூறப்படும் பூரஹம் (சேதனன தனனையடைய) மறநேர் உபாயத்தை எதிர்பாராத உபாயமாயிருப்பது எனபதையும். அவ்வுபனிஷததிலேயே கூறப்பட்ட புகதி— ப்ராப்யமான கைங்கர்யததில் ரூசியாயிருப்பது எனபதையும். அவ்வுபனிஷததிலேயே கூறப்பட்ட ப்ரபததி— ஜீவாத்மாவின (அநநயார்ஹஸேஷத்வம முதலான) இயலவான ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய அறிவாயிருப்பது எனபதையும். இந்த புகதி பரபத்திகளால ஸாதிக்கப்படும் அநுபுவகைங்காயங்கள பரமனூடைய உகப்புககாகவே ஏற்பட்டவை என்பதையும் இந்த ஸாஸ்தரம் தெரிவிககையாலே (வேதூரந்த ஸார வாகயார்த்தததை விசாரிப்பதாக இந்த ஸாஸ்தரம் அமைந்தபோதிலும்) வேதூம முழுவதற்குமே உண்மையான சருத்தைத் தெரிவிப்பதாகவும் இந்த

ஸாஸ்தரம் அமைந்திருக்கிறது என்று உணர்த்துவதற்காகவே பொதுவான வேத்யூப்யூத்தையிட்டுத் தொடங்கிறது. ஆகையால், இவ்வண்ணமாக அாதத்யூபஞ்சகத்தின உண்மையையும் கூறுகையால் ஸாரஸாஸ்த்ரமென்றும், ஸித்த்யூத்யூபாயமான பரமாத்மாவால் விளைகப்படுவது ஸரணாகூதி என்று கூறுகையாலும், ஆறு அங்கங்களுடன் கூடிய பரபத்தி உபாயத்திற்குப் பிறகு ஏறபடும கைவகாய ரூபமாயிருப்பது என்று கூறுகையாலும் பூல பரபத்தி ஸாஸ்த்ரம் என்றும் (இந்த ஸ்ரீவசநபூஷண ஸாஸ்தரம்) கொண்டாடப்படுகிறது.

இதன்மேல ஓர் ஆகேஷபம் எழுகின்றது; அதாவது — ஸித்த்யூத்யூபாயமான பூசூவானைக காட்டும முற்கூறிய வேத்யூபந்த வாகயங்களும், அவற்றுக்கு ஸங்கூரஹமான ரஹஸ்யதரயமும் இந்த ஸித்த்யூபந்தத்தில கூறிய அர்த்தங்களைச் சொல்லுகையாலே வேத்யூபந்த ஸாஸ்தரத்தைக் காட்டிலும் (முற்கூறிய முறையில்) வேறு ஸாஸ்தரமாகின்றன எனபதற்கு ப்ரமாணமிருந்தால், இந்த ஸித்த்யூபந்தம் அழகாகத்தான இருக்கிறது; அதற்கு ப்ரமாணமே யில்லையே! என்பது அவ்வாகேஷபம்.

இனி, இதற்கு ஸமாத்யூரணம் உரைக்கப்படுகிறது — “அஸாரம்” என்று தொடங்கும் ஸலோகமே—ரஹஸ்யதரயம் (முற்கூறிய வகையில்) வேத்யூபந்த ஸாஸ்த்ரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஸாஸ்த்ரம் எனபதற்கு ப்ரமாணமாகின்றது. (எப்படியெனில்.) இந்த ஸலோகத்தில அஸார ஸ்யூப்யூம் பூர்வபக்ஷத்திற்கூறியபடி பூரஹ்ய குத்யூஷ்டியூபந்தரங்களைக் கூறுவதல்ல, ‘ அஸாரமான ஸாஸ்த்ரத்தைக் கைவிடவேண்டியது ’ என்றல்லவோ இந்த ஸலோகம் கூறுகிறது, பூரஹ்ய குத்யூஷ்டியூபந்தரங்களுக்கு ஸாஸ்த்ரத்தவமே கிடையாதாகையால், ‘ அவற்றைக் கைவிட வேண்டியது ’ எனக

கட்டளையிடப் ப்ரஸகதியேயிலலையே; உலகிற் காணாத பூலனையும், அதற்கு ஸாதூநததையும், அப்பூலனைப் பெறுபவனின் அதிகாரததையும், ஸம்பூந்தூத்தையும் (இப்படி அநுபூந்தூசதுஷ்டயத்தையும்) கூறுவதலலவோ ஸாஸ்தரம எனததககது, ‘ஸாஸநம செய்கையால் ஸாஸத்ரம எனப்படுகிறது’ என்பதலலவோ ஸாஸ்தரஸ்பூகூவ்யுத் பததி ஸாஸநமாவது விதி (கட்டளை). பூஹ்யகுதூருஷ்டி ஸாஸதரங்களுக்கு—நேரேயோ, ஸீக்ஷை முதலானவற்றுக்குப் போலே பரம்பரையாகவோ வேதத்திற் சொல்லப்பட்ட புருஷார்த்தூ போதூகதவம் இலலையே. மேலும், ‘வேதூததைக காட்டிலும் வேறுபட்ட ஸாஸதரம் இலலை’ என னும் வசநத்தாலும் பூஹ்யகுதூருஷ்டி ஸாஸதரங்கள் ஸாஸத்ரமாகமாட்டா என்று ஸித்தூகுகிறது. மேலும், இங்கு ஸாஸ்தரத்திறகு தூருஷ்டாரந்தமாக — கைவிடததககவையும் கைககொள்ளததககதுமான *சிற்றந்த வஸ்தூககளான ரதனங்களுக்கு இருப்பிடமான கடலை எடுககையால், தூர்ஷ்டாரந்திகமான ஸாஸத்ரமும், கைவிடத்தககவையும், கைககொள்ளததககதுமான புருஷாரததூங்களைககூறும் ஒரே அவயவஸமுதூயமாயிருக்கவேண்டும என்று உணர்த்தப்படுகிறது. பூஹ்யகுதூருஷ்டி ஸாஸத்ரங்கள் ‘ஸீக்ஷை’ முதலானவற்றைப்போலே வேதூஸாஸத்ரத்தின அவயவங்கள் என்று கொள்ளமுடியாதே. (கடலிலுள்ள விஷம் ரதனமாகமாட்டாததுபோல பூஹ்யகுதூருஷ்டி ஸாஸ்தரங்கள் புருஷார்த்தூ பரதிபாதூகமாகமாட்டாவே!) ஆகையால், இந்த ஸலோகத்தில வேதூஸாஸத்ரம ஒன்றே தூர்ஷ்டாரந்திகமாகக் கொள்ளப்பட்டு, அதில கைவிடத

* கடலை ரதநாகரஸ்பூகூத்தால எடுககையால், ‘கடலிலுள்ள ரதனங்களில—(அவரவா விருமபும் சிற்றந்த பொருள்களில)—அஸாரம முதலானவற்றைக கைவிட்டு, ஸாரதமமான அமுதததைக் கொள்ளவேண்டும, அதுபோலவே வேதூத்திலும்’ என உணர்த்தப்படுகிறது.

தக்கவையும். கைக்கொள்ளத்தக்கதும் எவை என்று பிரித்துக்காட்டப்படுவதாகவே கொள்ளவேண்டும். ஆகையால் வேதஸூத்ரத்தில் அடங்காத பூர்விய குத்ருஷ்டி ஸாஸ்தரங்களை இந்த ஸலோகத்தில் 'அஸார' ஸப்தம் காட்டாது. ஆகையால், இந்த ஸலோகத்தில், அஸார ஸப்தத்தினால் இமமை மறுமைச் செலவங்களையும். அவற்றுக்கு ஸாதநங்களையும் தெரிவிக்கும் வேதப்பகுதியும், அலபஸாரஸப்தத்தினால் ஆத்மபராபதியையும். அதற்கு ஸாதநதையும் சொல்லும் வேதப்பகுதியும், ஸாரஸப்தத்தினால் பரமாதம் ப்ராபதியையும். அதற்கு ஸாதநமான புகதியையும் காட்டும் வேதப்பகுதியும். ஸாரதரஸப்தத்தினால் பரமாதமாநுபுவத்தின போககு வீடாக ஏற்படும், ஸவார்தக, கைங்காயததையும். அதற்கு ஸாதநமான ஆத்மஸமர்ப்பணததையும் விளக்கும் வேதப்பகுதியும். ஸாரதமஸப்தத்தால், பரமனுகேயான அடிமையையும். அதற்கு ஸாதநமான ரித்தீதீதாபாயமான எம்பெருமானையும் காட்டும் வேதப்பகுதியும் குறிககப்படுகிறது எனறே கொள்ளவேண்டும். பூர்வபக்ஷத்தில் கூறியபடி பொருள்கொள்வதைக்காட்டிலும், இப்படிப் பொருள்கொள்வதிலேயே பதங்கள்கு அடிகமான ஸவாரஸயம் உள்ளது எனபது காரணதக்கது.

இதற்குமேல ஒரு கேள்வி எழுகிறது. அதாவது—
 ..வேத வழிக்கு வேறுபட்டதாய், விஷம போனறதான பூர்வியகுத்ருஷ்டி ஸாஸ்தரங்களும், வேதத்திலும், பராகருதமான இமமை மறுமைச் செலவங்களையும் ஆத்மபராபதியையும் அடைய ஸாதநங்களைக்கூறும் பகுதியும் ஹிதமாகாது. ஆகையால், ஸம்ஸாரமாகிற (ஆத்ம) விநாஸத்தினின்றும் ப்யநத நலலோராகள் உபரிஷத்தாகிற அமுதககடலினின்றும் தோன்றியதாய், அறிவாளிகளாகிற பூஸூரர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டதாய் வேதஸாரதமப்பகுதியான அமுதததைத் தேடுகிறார்கள்" என்று வேதாந்த தேஸிகர்

கூறவது (முற்கூறிய) ஸித்தீத்யாந்தததிறகுப பொருந்தாதே!
எனபது அந்த ஸந்தேத்யஹம்.

இதறகு ஸமாத்யாநம் பினவருமாறு — இவ்வலகப் பலன்களில் அடியோடு ஆசையற்ற அதிகாரிகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட அதிகாரிகளுக்கு (யஜநம் யாஜநம் முதலான) அறுவகைக் காமங்களில் ஊறறமினமை விளைநது விடக்கூடாது எனபதறகாக ஜைமிந் மஹாஷியால தம பூர்வமீமாமஸையில் ப்ரஹ்மததைக்கூறும் உபனிஷததுக்கள் காமஸாஸதரததுக்கு ஸேஷபூதமாய் அதனுள் அடங்கியதாக எப்படி வாணிக்கப்பட்டதோ, அப்படியே, (அசிதைதப்போனறஅதயந்தபாரதநதாயமாகிற)ஆதமாவின் உண்மைஸவரூபத்தைஅறியாதவாக்குக்கு, ஸாத்யோபாயங்களான புகதிப்ரபத்திகளை விதிக்கும் ஸாஸதரங்களில் ஊறறமினமை ஏறப்பட்டுவிடக்கூடாது எனனும்கிருவுள்ளத்தாலே, வேறுபட்டகான ஸித்தீத்யோபாய ஸாஸதரம ஸாத்யாந புகதிப்ரபத்தி ஸாஸதரங்களில் அடங்கியதாக ஸ்ரீவேத்யாந்த தேத்யஸீகரால கூறப்பட்டது என்று கொள்ளவேண்டும்.

இதைப பினவருமாறு சுருக்கிக் கூறலாம் —வேத்யாநத ஸாஸதரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், அதன ஸாரமாயிருப்பதான ரஹஸயத்ரயம் இந்த ஸ்ரீவசநபூஷண ஸாஸத்ரத்துக்கு விஷயமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. ஸித்தீத்யோபாய ஸாஸதரமாகிற வேத்யாநதஸாஸத்ரம், ஸாத்யோபாய ஸாஸ்தரமான வேத்யாந்த ஸாஸ்தரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது எனபது “அஸாரம்” என்று தொடங்கும் ஸலோகத்திலிருந்து ஸித்தீத்யுக்கிறது. அந்த ஸலோகத்தில் “அஸாரம்” எனனும பதும், ப்ராஹ்ம குத்ரூஷ்டி ஸாஸ்தரங்களைக் குறிக்கமாட்டாது. உலகிற காணாத பயன்களையும், அவற்றுக்கு ஸாத்யாநங்களையும், அவற்றுக்கு அங்கங்களையும் அறிவிப்பதே ஸாஸத்ரமாகும். “ஸாஸநம் செய்கையால ஸாஸதரமாகிறது” எனனும்

வயுதபத்தியாலும் இது தேறும். பூர்ஹ்யகுத்ருஷ்டி
ஸாஸ்தரங்களில இந்த லக்ஷணம் பொருநதாது. 'யா வேத்ய
பூர்ஹ்யா. ஸமருதய' [மநு12-95] என்று கொடங்கும
மநுஸமருதியாலும் 'வேத்யாத ஸாஸ்தரம் பரம நாஸதி'
என இம் பரமாணதகாலும் இவவர்த்தகம் எந்தி, திககிறது]

மேலே காட்டிய ஸ்ரீவசநபூஷணமீமாம்ஸாபூஷய
பங்கதிகளை அநுஸரித்தது. அடியேன 'மாமுனி+ள் கண்ட
வேத்யாந்த ஸார நிஷ்கர்ஷம்' என்ற வ்யாஸத்தை
எழுதினேன். அதற்கு மறுப்பாக ஸ்ரீஸவாமி 'ஸாரதம
நிஷ்கர்ஷம்' என்ற நூலை எழுதியுள்ளாரா. இதற்குத் தக்க
விடையை இந்த நிஷ்காஷ நிகஷத்தில யத்யாமதி
விண்ணப்பிக்கிறேன்

மணவாள மாமுனிகள் நியமித்தருளிய அஷ்டதீக்ஷ
கூஜங்களில் ஒருவரான எறும்பியப்பாவின பரபௌதரரான
அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் எனகிற வரவர
குருவரர் அருளிய ரஹஸ்யவிவேகத்தில் வேத்யாநததேசிக
லோகதேசிகாகளுககுப் பதினெட்டு விஷயங்களில அபிப்ப
ராய பேசுகுமுள்ளது என்பதனை—

उपायः श्रीः, विभ्वी, शरणवचसः साधनमितिः,

न कैवल्यं मुक्तिः, पुनरपि परप्राप्तिकथनम्।

तथाण्डान्तर्भावप्रमितिवचनं केवलगतैः,

प्रपत्तेर्दौर्बल्यं, त्विति कतिचन द्रागकथयन्॥

शक्तानां भक्तियोगः, प्रपदनविषयः शक्तिहीनाधिकारः,

प्रत्येकोपायता न प्रतिनियमवतां कर्मयोगादिकानाम्।

साध्योपायेन सिद्धं भवति, विसदृशं प्राप्यं, अन्येन चान्यत्,

त्यागस्सिद्धानुवादः प्रणवविरहतोऽष्टाक्षरत्वं मनोर्हि॥

सृष्ट्यादौ नैव शक्तिः स्फुटमतिमहतां नित्यमुक्तादिकानां

दोषादृष्टिस्तु वात्सल्यं, अपितु परदुःखोद्धृतीच्छा द्यैत् ॥

நோபாய: ச்ரீ:, ந விஶ்வீ, ந ஶ்ரணவவச: சாஶநத்வே ஶ்ரமாணம்,
 கீவல்யம் ஶ்ருக்தி:, அஸ்மாத் ந ஶ்ரமபுருஷஶ்ரான்தி:, ஁ர்ஷ்வ ஶ்ருக்த்யா: |
 ஶ்ராவல்யம் ஶி ஶ்ரஶ்ரத்:, ஶ்ரஶ்ரணவிஶ்ரஶ்ரணீ ஶ்ருஶ்ரணீவல்யமூல்:,
 ந்யாச: சர்வாஶ்ரஶ்ரண:, தஶ்ரணீவல்யந்யாணீ நைவ ||
 சாஶ்ரணவவசேன சிஶ்ரணீ ந ஶ்ரஶ்ரணீ, சஶ்ரணீ ஶ்ரஶ்ரணீ, அந்யேன நான்யத்,
 த்யாஶ்ரணீ ஶ்ரஶ்ரணீ, ஶ்ரஶ்ரணவவசஶ்ரணீ ஶ்ரஶ்ரணீ மனநீந |
 ஶ்ருஶ்ரணீ ஶ்ரஶ்ரணீ ஶ்ரஶ்ரணீ: ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ நியத்ருக்தாஶ்ரணீ,
 ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ, அஶ்ரணீ ஶ்ரஶ்ரணீ: ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ ஶ்ரஶ்ரணீ ||

[(1) ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ, (2) ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ,
 ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ; (3) ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ வல்யந்யாணீ ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ
 ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ, (4) ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ
 ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ; (5) ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ அஶ்ரணீவல்யந்யாணீ
 ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ
 ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ, (7) ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ
 ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ. (8) ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ
 ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ. (9) ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ
 ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ. (10) ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ
 ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ. (11) ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ
 ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ. (12) ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ
 ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ. (13) ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ
 ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ. (14) ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ
 ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ. (15) ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ
 ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ. (16) ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ
 ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ. (17) ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ
 ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ. (18) ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ ஶ்ரஶ்ரணீவல்யந்யாணீ

(1) ஸ்ரீதேவீ உபாயமாகமாட்டாள் (2) அவளுக்கு (ஸ்வாபூவிக) ஸவரூபவிபுத்வம் இல்லை. (3) ஸரணவரணவாகுககு உபாயதவமுண்டு என்பதற்கு ப்ரமாணமிலலை (4) கைவலயம் மோக்ஷமீ (5) அதை அடைநதவனுககுப் பரமாத்மாநுபுவம் சிடையாது. (6) அது பரகருதிக்கு மேலேயே உள்ளது. (7) ப்ரபத்தி பரபுலமானது. (8) விஸேஷமான ஸவரூபஜ்ஞாநமிலலாதவாகளுக்கே புகதி விதிக்கப்படுகிறது. (9) ஸுகதியற்றவாகளோடு ஸுகதியுள்ளவர்களோடு வாசியற ஸரணாக்ஷியில அனைவாககும் அதிகாரமுண்டு. (10) காமயோக்யம் முதலானவை ஸவதநதரோபாயமாக ஆவதும் உண்டு. (11) ஸாத்யோபாயததினால ஸித்யகுவஸ்து ஸாதிக்ஃகப்படுகிறது எனபது சரியலல. (12) ஸாத்யஸாத்யநங்களுக்ககு வேறுபாடு இலலை. (13) வேறான ஸாத்யநததால வேறான ஸாத்யம் ஸாதிக்ஃகப்படுவதிலலை. (14) பரிதயஜய' எனகிறவிடத்தில உபாயாந் தரத்யாக்யம் ப்ரபத்திக்கு விதிக்கப்படும் அங்க்யமாகும். (15) திருமந்திரததில ப்ரணவமிலலாமல அஷ்டாக்ஷரத்வம் ஸித்யகிககாது. (16) நித்யமுகதாகளுக்ககு ஸாவேஸவரனின நிமனத்தால் ஸ்ருஷ்டி முதலானவறறில ஸுகதி உண்டு. (17) (அடியார்களின்) குறறங்ககையும (குணம்போலே) விருமபுவதே வாத்ஸலயம். (18) பிறர் துனபம் காணப டொறூதிருககையே த்யையாகும் — என்று இவ்விஷயங்களில ஸித்யக்யாந்தமாகும்.] என்று அறிவித்துள்ளார்.

மேலும் சில டெரியோராகளின வாக்கியங்ககையும உத்யாஹரிககிதேறன்.

वेदान्तार्यजगद्गुर्वोः पक्षयोः लोकविश्रुताः ।

वक्ष्यमाणविभेदाः स्युः कथ्यन्ते ते क्रमादिह ॥

सहेतुका कृपा विष्णोः लोकेशस्य रमापतेः ।

सूक्तेः शठारिमुख्यानां निर्हेतुककृपा मता ॥

मुक्तौ फलस्य चाभेदः श्रुतिसूत्रसमन्वयात् ।
 उपायतारतम्येन फलभेदोऽधिकारतः ॥
 स्वरूपतो विभुत्वं स्यात् लक्ष्म्याः पत्युः यथा तथा ।
 अणुत्वं जीववत् तस्याः शक्त्या सर्वत्र च स्थितिः ॥
 भक्त्यङ्गमेव जानीयात् ज्ञानकर्मद्वयं सदा ।
 स्वतन्त्रहेतुतापि स्यात् ज्ञाने कर्मणि च क्वचित् ॥
 पद्मजा मुक्त्युपायत्वे स्थिता प्रोक्ता मनीषिभिः ।
 न मुक्तिहेतुता तस्याः घटकत्वं तु सर्वदा ॥
 वात्सल्यमाश्रितेषु स्यात् दोषादर्शनमीरितम् ।
 आश्रितस्यापराधेषु भोग्यताबुद्धिरिष्यते ॥
 दुःखान्यथ निराकर्तुं इच्छा कारुण्यमिष्यते ।
 व्यसनेषु परेषां हि दुःखित्वं तत् स्मृतीरितम् ॥
 प्रपत्तिश्च मुमुक्षुणां भक्तिवन्मोक्षसाधनम् ।
 निरपेक्षोपायबाधात् साऽधिकारिविशेषणम् ॥
 अज्ञानाशक्तियुक्तानां प्रपत्तौ अधिकारिता ।
 स्वरूपयाथात्म्यविदः सर्वेऽप्यत्राधिकारिणः ॥
 त्यागस्य अशक्तिजन्यस्य गीतोक्तिरनुवादनम् ।
 सर्वधर्मपरित्यागः प्रपत्त्यङ्गं विधीयते ॥
 भगवत्प्रीतिजनकं कर्माऽऽज्ञामूलकं च तत् ।
 कैङ्कर्यमेतत् श्रीभर्तुः आनृशंस्यादिमूलकम् ॥
 अनुरूपं स्वकर्तॄणां साधनान्तरमिष्यते ।
 पारतन्त्र्यस्वरूपाणां विरुद्धं साधनान्तरम् ॥
 आनुकूल्यादिकं शास्त्रे प्रपत्त्यङ्गं निगद्यते ।
 अवघातेन यः स्वेदः तद्वत् संभावितात्मकम् ॥
 प्रपत्तिः नियमेन स्यात् प्रसादजननी हरेः ।

प्रपचौ भरतस्यासौ न हेतुः व्यभिचारतः ॥
 पातकेषु प्रपन्नस्य पुनःप्रपदनं भवेत् ।
 स्मरणं पूर्ववृत्तायाः प्रपत्तेर्निष्कृतिर्मता ॥
 निकृष्टवर्णं वाङ्मात्रात् प्रपन्नं पूजयेत् द्विजः ।
 कुलदैवतवत् सोऽपि पूजनीयः सदा द्विजैः ॥
 अणौ जीवे विभोर्व्याप्तिः बहिः स्थित्वा प्रशासनम् ।
 व्यक्तौ जातेर्यथा व्याप्तिः अणौ व्याप्तिस्तथा मता ॥
 कैवल्यं भङ्गुरं प्रोक्तं वेदान्ताचार्यदेशिकैः ।
 लोकाचार्यैस्तदेवोक्तं नित्यं स्मृतिषु दर्शनात् ॥

[வேதூர்ந்தாசாராயர் பிள்ளைலோகாசாராயர் ஆகியவர்களின் பக்ஷங்களில் உலகறிந்த கீழ்க்கண்ட வேற்றுமைகள் உள்ளன. அவை வரிசையாகக் கொடுக்கப்படுகின்றன. (ஒவ்வொரு எண்ணிக்கையிலும் முதலில் மெலவிய எழுத்துக்களில் வேதாந்த தேசிகர் பக்ஷமும், பிறகு தடிதத எழுத்துக்களில் பிள்ளையுலகாசிரியர் பக்ஷமும் கொடுக்கப்படுகிறது.) (1) ஸ்ரிய பதியான ஸாவேஸ்வரனின் கிருபை ஒரு ஹேதுவினால் உண்டாவது. நம்மாழ்வார முதலிய ஆழ்வார்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளிலிருந்து. புகுவதகிருபை ஓ ஹேதுவில்லாமல் உண்டாகிறது என விளங்குகிறது. (2) ஸருதி ஸூதரங்களையொட்டி முக்தியில் (புகதி ப்ரபததி ஸ்ரீதேயூபாய நிஷ்டூகளிடையே) பூலபேயும் கிடையாது. உபாயங்களில் ஏற்றததாழ்விருக்கையால். அதி காரிகளுக்குத் தக்கபடி பூல பேயும் உண்டு. (3) ஸ்ரிய பதிக்கு எப்படி ஸ்வரூபவிபூத்வமுண்டோ அப்படியே ஸ்ரீதேவிகமும் உண்டு. மற்ற ஜீவரைப்போலே அணுத்வமே ஸ்ரீதேவிக்கு இயலவானது. அகடிதகூடநாஸக்தியாலே அவள் எங்குமிருக்கவும் செய்கிறாள். (4) கர்மஜ்ஞாந யோக்யங்கள் எப்போதும் புகதிககு அங்க்யமாகவேயிருக்கின்றன, சில சமயங்களில் காமயோக்யமும், ஜ்ஞாநயோக்ய

மும் மோக்ஷத்திற்கு ஸ்வதந்த்ரகாரணமாகவும் ஆவதுண்டு. (5) தாமரையாள் மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாயிருக்கும் பெருமையையுடையவள் என்று பெரியோர்களால கூறப் படுகிறது. ஸ்ரீதேவிககு எப்போதும் மோக்ஷோபாயதவம் கிடையாது, எப்போதுமுள்ளது புருஷகாரதவமே. (6) அடியார்களிடததுக குற்றங்களைக் காணாமலிருக்கையே வாத் ஸல்யமாகும்; அடியார்களின் குற்றங்களை குணமாகக் கொள்ளுகை வாதஸல்யமாகும். (7) பிறர் துன்பங்களைக் களைவதில் விருப்பமே காருண்யமாகும். பிறர் துன்பங்களைக் கண்டு துன்புறுவதே காருண்யமென ப்ரமாணம கூறுகிறது. (8) முழுக்ஷுககளுக்கு புகதியைப்போலே ப்ரபத்தியும் மோக்ஷஸாத்நம்; ஈஸவரனுடைய நிரபேக்ஷோபாயத தன்மைக்கு ஓடாதாகையால். பரபத்தி அதிகாரி விசேஷணமே. (9) அஜ்ஞாநமும். அஸகதியுமுடையவர்களே ப்ரபத்திக்கு அதிகாரிகள். ஸவருபத்தைப்பற்றிய உணமையறிவுடைய அனைவருமே அதற்கு அதிகாரிகள். (10) அஸகதியினால் ஏறகனவேயுள்ள உபாயாந்தர த்யாக்யத் தையே கீதையில் 'பரிதயஜய' என்று அநுவாதும் செய்கிறது, உபாயாந்தரங்களைக் கைவிடுவதை பரபத்திககு அவல்யமான அங்குமாகவே கீதை விதிக்கிறது. (11) புக்யவானுககு உகபபை உண்டாகும் கர்மம் அவனுடைய ஆஹாரையே காரணமாகக்கொண்டது. ஸ்ரீய பதிக்குக் கைங்கர்யமாயிருக்கும் இது (உயிரகளிதது) இரக்கம முதலான பல காரணங்களால் உண்டாவது. (12)ஸாத்நாந்தரங்கள் அவைகளில் அதிகாரம் உள்ளவாக்களுக்கு ஸவருபாநு ரூபமேயாகும். அதயநதபரதநதரஸ்வருபத்தை அநிநதவா களுக்கு ஸாத்நாந்தரங்கள் ஸவருபவிருத்த்யமேயாகும். (13) ஆநுகூலய ஸங்கலபம் முதலானவை ஸரணுகூசிககு அங்குங்களாக ஸாஸ்த்ரத்தில கூறப்படுகின்றன. நெல் குததி னூல வியாவை ஏறபடுவதுபோலே ஸரணுகூதனுக்கு இயல்வாகவே ஏற்படும் தன்மைகள் ஆநுகூலய ஸங்கலபம முதலானவை (14) பரபத்தியானது எப்போதுமே ஹரிககு

உகப்பை விளைத்துப் பலனை விளைப்பது. புகுவத்ப்ராப்தி விஷயத்தில் இந்நத நியமம் இலலை புகுவதி,சகையே ஹேது என்பதை புகுரத்ப்ரப்தியிலே காணலாம். (15) ப்ரபந்ந னுக்கு அகருத்யகரணகருத்யாகரணரூப பாபஸமபுகுநசுமும் உபாயாந்தரஸமபுகுநசுமும் உண்டானால் அவன் மறுபடியும் ஸரணுகூதி அநுஷ்டிகக வேண்டும. அநத ஸநதாப்புகளில் முன பரபத்தியை நினைவிறகொளவதே பராயஸசிததமாகும். (17) தாழந்த வாணததில் உதிதக ப்ரபந்நனை உயாநத வர்ணததிலுதித்தவன் வாககினால் மாத்திரமே செகூளரவிகக லாம். அவனும் குலததேவதமபோலே எல்லா பரபந்நங்க ளாலும் பூஜிக்கதககவனே. (17) அணுவான ஜீவனிடத் தில் விபுவான ஸஸவரன் வியாபிததிருப்பகாவது வெளியில் வியாபிதது நியமிப்பதேயாகும். ஒவ்வொரு வயக்தியிலும் ஜாதி பரிஸமாபய வ்யாபிததிருப்பதுபோலவே. ஒவ்வோ ரணுவிலும் ஸஸவரன் உள நுழைந்து பரிஸமாபய வ்யாபித் திருககிருள். (18) ஸ்ரீவேதகாந்த தேகூரகராலே கைவலயம் அரிதயம் என்று கூறப்படுகிறது பரமாணங்ககையொட்டி பிள்ளையுலகாசிரியரால அது நிதயமாகக்கொளளப்படுகிறது.] என றும.

भेदः स्वामिकृपाफलान्यगतिषु श्रीव्याप्त्युपायत्वयोः
 तद्वात्सल्यदया-निरुक्तिवचसोः न्यासे च तत्कर्तरि ।
 धर्मत्यागविरोधयोः स्वविहिते न्यासाङ्गहेतुत्वयोः
 प्रायश्चित्तविधौ तदीयभजनेऽणुव्याप्ति-कैवल्ययोः ॥

[இரு ஸமபரதகாரயங்களுககும் பினவரும விஷயங்களில் பேகும் உள்ளது —(1) ஸஸவரகருபை (நிராஹேதுகமா ஸஹேதுகமா எனபதுபறறி) (2) புகுலமான மோக்ஷம(பேகும் உண்டா இலலையா எனபதுபறறி) (3) மறற உபாயங்கள் (உபாயத்வம இலலையா உண்டா எனபதுபறறி) (4) லக்ஷமீவயாபதி (இயலபானதலலவா இயலடானதா எனபதுபறறி) (5) பிராட்டிககு உபாயதவம (இலலையா

உண்டா என்பதுபற்றி) (6) ஈஸுவரவாத்ஸல்யம (தேவாஷங்களை குணமாகக்கொள்வதா காணாமலிருப்பதா என்பதுபற்றி) (7) ஈஸுவர கருணை (பிரா துனபம கண்டு துனபுறுகையா, பிரா துன்பத்தை நீக்குவதில் விருப்பமா என்பதுபற்றி) (8) ஸரணாகுதி (அதிக்காரிவிசேஷணமா உபாயமா எனப்பதுபற்றி) (9) ஸரணாகுதிக்கு அதிகாரிகள் (அனைவருமா, அசுகதர்கள் மாததிரமா எனப்பதுபற்றி) (10) உபாயாந்தரதயாகும் (விதியா, அநுவாத்மா எனப்பதுபற்றி) (11) உபாயாந்தராநுஷ்டாநம ஸவரூபவிருத்யுமா அல்லவா எனப்பதுபற்றி (12) விஹிகர்மம (ஆந்ருஸம்ஸயாதிகளையும் காரணமாகக் கொண்டதா, ஆஜனஞ்சைய மாததிரம காரணமாகக் கொண்டதா என்பதுபற்றி) (13) ஸரணாகுதியும், (14) அதன அங்குங்களும் புகுவத்ப்ரஸாத்யத்தினால் வினைகிறவையாகையால் அதற்கு ஹேதுவல்லவா, ப்ரஸாத்யத்தை வினைப்பவையாய், அதற்கு ஹேதுவா எனப்பதுபற்றி (15) ப்ரபந்நனுககுப் பாபஸம்பந்தம் உண்டானால் ப்ராயஸ்சித்தம பூவப்ரபத்திஸ்மரணமா மறுபடியும் ஸரணமடைவதா என்பதுபற்றி (16) தாழ்நத வாணத்திலுதிதத புகுவதனும் குலதைவமபோல் பூஜிக்கத்தக்கவனா, வாக்கினால் மாததிரம பூஜிக்கத்தக்கவனா எனப்பதுபற்றி (17) அணுவான பொருளிலும் ஸர்வேஸுவரன் உள்நுழைந்து பரிஸமாப்ய வியாபித்திருக்கிறானா, வெளியில மாத் திரம வியாபித்திருக்கிறானா எனப்பதுபற்றி. (18) கைவலயம நித்யமான மோக்ஷமா, அநித்யமான ப்ரோக்யமா? எனப்பதுபற்றி.] என்றும் இவை பெரியோர் பணித்தவை.

வஸ்துஸதிதி இப்படியிருக்க-சிலர் தேசுகவாக்யங்களில் சிலவறறை உத்யாஹரிதது 'தேசுகன லோகதேசுகஸம்ப்ரத்யாஸத்யர்' என்பதும். மற்றும் சிலா லோகதேசுகவாக்யங்களில் சிலவறறை உத்யாஹரிதது 'லோகதேசுகன் தேசுகஸம்ப்ரத்யாஸத்யர்' என்பதும் தற்காலம ஒரு பரிபாடியாகி

விட்டது. இதற்கு லோகப்ரதாரணம் ப்ரயோஜநமா. லோகதேசிக வேத்யாந்த தேசிகாகள் ஸவஸவ வசநவிபீத பூஷிகள் எனறு ஸ்த்யாபிபபது பரயோஜநமா. இருகலை யாருககும் ஸாமரஸ்யஸமபாத்யநம் ப்ரயோஜநமா அறி கிலேன். ஸாரதம நிஷ்காஷ காத்தாவான நம ஸ்வாமி தமமுடைய நூலில நமபிள்ளை. லோகதேசிகன். மாமுனிகள் இவர்கள் ஸ்ரீஸூகதிகளை உத்யாஹரிதது இவர்கள் திரு வுள்ளமும் தேசிகன திருவுள்ளமும் ஒன்றே எனறு எழுதுகிறார். ..லோகதேசிக வேத்யாந்ததேசிக வாக்யங்கள் ஏகார்த்தத்யங்கள் அவிருத்த்யார்த்தத்யங்கள் எனறு நம ஸ்வாமி திருவுள்ளம பற்றுவது உண்மையானால். நமபிள்ளை. உல காரியன, மாமுனிகள் இவாகளுடைய ஸகல திவ்யஸூகதி களையும் எடுத்துக் காட்டி தேசிகன திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்துமாறு நிரூபிக்கவேண்டும். தங்களுக்கு ஸாத்யம் போலே ஆபாத பரதீதமான சில வாக்யங்களை மாததிரம் எடுத்துக்காட்டுவது உசிதமன்று. சிலர் தேசிகன வாக்யங் கள் சிலவறறை உத்யாஹரித்துத் தங்கள பக்ஷத்திற்கு ஸாத்யமாக எழுதுகிறார்கள் எனறு கொண்டு நம ஸ்வாமி யும் தந்மார்க்யாவலமப்யநம் பண்ணுவது உசிதமன்று என்று எண்ணுகிறேன். நமபிள்ளை. உலகாரியன. மாமுனிகள் இவாகள் வாக்யங்களில அநேகங்களை அடியேன் உத்யாஹரிக கிறேன். இவையெல்லாம் தேசிகஸம்ப்ரத்யாயாநுக்ருணங்கள் என—நடக்கப்போகும் வாக்யயாத்த்யஸ்த்யஸ்ஸில நிரூபிககு மாறு ஸ்ரீஸ்வாமியை ஸநிநயம் பரராத்த்யே.

ஸ்ரீமல்லோகாசார்யாதீ திவ்யஸூக்திகள்

பின்வருமாறு—

நமபிள்ளை ஈடு.

1-1-1 (அருளிணன்) நிர்ஹைதகமாக அருளிககொண்டு நிறகக்கண்டவித்தனை. இ த த லை அர்த்ததிககவன்றிககே முலைககடுப்பாலே தரையிலே பீச்சவாரைபபோலே அருளிக கொண்டு நிறகககண்டவித்தனை. 'घातुः प्रसादान्महिमानमीशम्'

என்கிறபடியே நிரோஹதுகமாக அருளிககொண்டு நிறகக் கண்டவிததனை.

1-7-7 (யானிதயாதி) “இசைவு” எனனாலே வந்த தாகிலனரே “விடுகையும” எனனாலே வந்ததாவது. ‘ஆழவீ! நாம உமமுடையபாடே இருப்போம்’ எனரல ‘ஒட்டேன’ எனபரே. ஆகில ‘இவகு இருககககடவேம’ எனறு பரதிஜனரு பண்ணியாயிறறு வநதிரூப்பது, ‘நான இசைநது எனனூடைய ஹருத்யத்திலேயே இருகக வேணும்’ எனறிலேன.

6-10-10 (அகலகிலலேன் இறையுமென்று அலர் மேல மஙகையுறை மாபா) நிரபேக்ஷமுமாய் ஸாபேக்ஷமுமாய் இருக்கும இவவுபாயம—ஆகாரபேக்ஷததாலே. ‘நிரபேக்ஷ மாகிறபடி எங்ஙனே எனனில—ருசியைப பிறப்பிககையும், பிறநத ருசியை வளர்ககையும். விரோதிகளைப போககுகையும். ஒரு தேஸூவிஸேஷததேறக கொண்டுபோகையும், ப்ராப்தமான கைங்கர்யத்தைக கொளளுகையும் ஆகிற இவ்வோவிடஙகளில நிரபேக்ஷமாகத தானே செய்யும. ஸஹகாரிலேண்டா. இவ்வுபாயம ஆருககு எனரல. ‘அதிகாரிககு’ எனகையாலே. அதிகாரி ஸாபேக்ஷம்; அதிகாரி ஸாபேக்ஷமானவேபாதி. புருஷகாரஸாபேக்ஷம்; எங்ஙனே எனனில—இவ்வதிகாரி—பூவாபராத்ததையும் பார்த்தது. அவனூடைய ஸவாதநதர்ய ஸார்வஜனாதிக்கையும் பார்த்துப் பிற்காலிகக. ‘அஞ்சாதே’ என்று புருஷகாரமானவள் சொல்ல வேண்டுகையாலே. (இறையுமகலகில்லேன) ஸமஸலேஷாங்குமான விஸலேஷமும பொறுககமாட்டேன. அவன் உபாயமாமிடத்தில அங்குத்தை ளுஹியாத சுணை உடைமைபோலே, ஸமஸலேஷாங்குமான விஸலேஷமும பொறுத மார்த்துவும.

8-7-8 (வெறிதே அருள் செய்வா) நிரோஹதுகமாக கருபை பண்ணுவர். ஆருககென்னில (செய்வார்கட்கு)

“यमेवैषः वृणुते” என்று தாம் விஷயீகரிக்க நினைத்தார்க்கு. ‘தாந்தாம் ஒன்று செய்வார்க்கு’என்னில. ‘வெறிதே’ எனைக் கூடாதிதே. ‘ஆனலும் ஒரு ஹேது வேண்டாவோ அருளுககு? என்னில; உகப்பாயிறறு ஹேது. ‘प्रियतम एव हि वरणीयो भवति’ எனைககடவதிதே. ருசியுண்டானாலும் இவன சேதனனான வாசிககுச் சைதந்யப்ரயுகதமான ஸ்வ பூவமாகக கொள்ளுமிததனையலவது. பேறறுககு ஸாதூர மாகசு சொலலவொண்ணுதிதே

8-7-9 மதி—அநுமதி என்றாககி. ‘அநுமதிமாதரத் தாலே’ எனபர் பட்டர். அதாவது அவன புகுருகிறவிடத் தில விலக்கிறறிலன என்கை.

8-8-3 (எனனுணர்வினுள்ளே இருத்தினேன்) அவனை எனனுடைய ஜஞாநததுககு விஷயமாககினேன். ‘வைத் தேன மதியால’ எனறதுகானிதே. இச்சித்தேன் எனகை. இச்சைதான ஸ்வாதீநமோ எனனில் (அதுவும் அவனதின னருளே) அந்த இச்சைதான பிறந்தது அவன் ப்ரஸாதூத் தாலே. நின்ற நின்ற அளவுகள்தோறும் இவ்வளவும அவனாலே பிறநதது எனனும்படியாயிற்று இருப்பது அவனுடைய ஸௌஹாதூம.

10-8-9. (இன்று இத்யாதீ) ‘இழந்தநாள் இழந்ததும் அவனாலே. பெறற இன்று பெற்றதும் அவனாலே’ எனறிருககிறார். பரதந்தரவஸ்து செல்லநிற்கவற்றே வர நிற்கவற்றே? (ஒனறெனககருள் செய்ய) முனபுகைவிட்ட தற்கு ஹேது சொலலவுமாம. இன்று எனனை விஷயீகரித் ததுக்கு ஹேது சொலலவுமாம (உணாத்தலுற்றேனே) இதுககொரு மறுமாற்றம அருளிச்செய்ய வேணுமென்று திருவுள்ளத்திலே படும்படி விண்ணப்பம செய்யவேண்டி யிராநின்றேன. ‘இது நாம் சொல்லவேணுமோ? நீரே அறியீரோ?’ என்றான். ‘அடியேன அறியேன. ஸர்வஜஞ நிஷ—4

ரான தேவர் அருளிச்செய்யவேணும்' என்றார். 'ஆனால் நாம் உமமுடைய நெஞ்சிலே புககிருக்கிறவிடத்தில் ஸமவதி, திருநதீர், அதகாலே காணும்' என்றான. 'ஓம் அதுதான உண்டோ? யாடுடைடி எனனுள் இருததுவம் எனறிலன்' என்றார். 'அது இலையாகிலும் புகுந்தபினபு நம்மை ஆகூரித்திரே' என்றான. 'மருவித்தொழும மனமே தந்தாய்—' என்று அதுவும் தேவர் செய்தவித்தனை என்றார். 'ஓங் காணும்! அதிலையாகிலும் நமமோடொகக விஷயாந்தரங் களையும் விருமபாதே இருந்திரே' என்றான. 'என்னைத் தீமனம கெடுததாய்' என்று அதுவும் தேவரேயனரே' என்றார். 'இவை ஓனறமில்லையாகிலும் நாம் தங்க மதிநலத்தை வளர்த்துக கொடு போந்திரே என்றான. காதல கடல்புரைய விளைவித்த காரமர் மேனி — என்று அதுவும் தேவரீரே அன்றே' என்றார். இப்படி இவர் முடியத தொடர்ந்தவாரே பெருங் கடல மண்டினுரைப்போலே போககற்றான்.

'இதுக்கு ஈராவரன் சொன்ன உத்தரமென்? . என்று ஜீயா பட்டரைக கேடக. 'இவர்தலையிலே ஒரு பழியை எறட்டு நெடுநாள் இழந்த நாம சொல்லுவதென்' என்று லஜஜாவிஷ்டனாய். காலாலே தரையைக கீறி நிறகுமித்தனை போககி வேறுஉததரமுண்டோ?' என்றருளிச்செய்தார். அதாவது—முன்பு ருசியிலலாமையாலே என்னமாட்டான. 'இப்போது ஸாதூநா நுஷ்டூநம் பண்ணுகையாலே' என்ன மாட்டான். ஆனால், பினை ஈச்வரனுக்கு வைஷ்ணவ மய ரைநர்கூருணயாதீகள் வருதல. ஸாவமுகதிபரஸங்கும் வருதல செய்யாதோ? என்னில, அது செய்யாது அடியிலே அதுவேஷமும் இச்சையும் பிறககைககுத தான் கருஷி பண்ணி அதுபகவமாமளவும் பாரததிருக்கிறவனாகையாலே. அவன கேட்டதற்கு ஒரு மறுமாறறம் சொல்லக் காணமை யாலே 'அறிந்தோம். இதுககு வேறு இங்ஙனையாக வேணும்' என்று பார்த்தார். 'தனனுடைய ஸபர்ஸம் ப்ரதிகூலமாகை தவிர்ந்து விலககாத ஸமயம் பார்த்திருந்தா

னாதல், தன்னையொழிந்தவற்றில் ஸாத்நபுக்ஷி, தவிருமளவும் பார்த்திருந்தானாக அடுகும்' என்று பார்த்தார். ஆனால் இது தன்னை அவன் உததரமாக அருளிச்செய்யாதொழிவானென? என்னில்: சைதந்யபரயுக்தமாய் வருகிற அதுவேஷத்தை ஸாத்நமெனனமாட்டானே, உபாயபூவம் தன தலையிலே ஆயிறறே, நெடுநாள் இவாதலையிலே பழியிட்டிருந்த நாம் எததைச் சொலவது? என்று பேசாதே இருந்தான. சைதந்யபரயுக்தமான ருசிதான் ஸவரூபாதி ரேகியன்றிறே உமமுடைய ப்ராபயம பெறறீராகில அதவே அமையாதோ? எனன, அதவே அமையுமெனகிறார். தேங்காயககு இளநீர் புக்கவழி ஆராய்நது அன்றிறே விடாய்தவன் இளநீர் குடிப்பது.

10-8-10 'அவன தானே செய்தான்' என்னுமன்று அவனுக்கு வைஷ்ணவமும், னாக்ருண்யமும், ளர்வமுகதியும் பரஸங்கியாதோ? என்னில்; இத்தலையில ருசியை அபேக்ஷிததுச் செய்கையாலே, அவனுக்கு அவை தட்டாது. அது ஹேதுவென்று ஈஸவரனுக்கு உததரமானாலே வெனனில், அது உபாயமாகமாட்டாது. பூலவ்யாபதமான திறே உபாயமாவது. இநத ருசி அதிகாரிஸ்வரூபமாகையாலே தத்யுவிஸேஷணமாமித்தனை. உபாயம ஸஹகாரி நிரபேக்ஷமாகையாலும் இநத ருசி உபாயமாகமாட்டாது. இது உபாயமாகாமையாலே இவாக்கு 'இலலை எனனலாம். ளர்வமுகதி ப்ரஸங்க்ய பரிஹாரார்த்தத்யமாக அவனுக்கு உண்டு' என்னவாமம்.

முமுக்ஷுப்படி

(மு. 223) ஜீயா வ்யாக்யாந அவதாரிகை தொடங்கி.

'ஸவீகாராநந்தரமொழிய உபாயம் காராயசரமாகாமையாலே பேற்றுக்கு இது அவஸ்யம் வேண்டியிருக்க, இதில் உபாயத்வத்தை கழிக்கிறபடிதான எங்ஙனே?' எனன, அருளிச்செய்கிறார் 'ஸவீகாரநதானும் அவனாலே வந்தது' என்று.

மூ,223. ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது.

வ்யா.—அதாவது-ஸ்வீகாராந்தரம் இவனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருததியும் இஷ்டபராப்தியும் பண்ணுகையாகிற இது அவனாலே ஆனாதேபோலே தத்பூர்வபூர்வியான ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே உண்டானது—என்கை இததால், ஸ்வீகாரத்துக்கு உபாயகார்யதவமொழிய உபாயதவம் இவலை எனறதாயிறறு.

‘அவனாலே வருகையாவது என?’ என்ன, அருளிச் செய்கிறார் ‘ஸருஷ்டி’ என்று தொடங்கி.

மூ 224. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி, முக்யத்தாலே பண்ணின க்ருஷிப,லம

வ்யா.— அதாவது—கரணகளேபூரவித்யூரமய. பூரக்யமோக்ஷஸூத்யமய. அசித்யவிஸேஷிதமய்க கிடக்கிற த்யூரமயிலே, கரணகளேபூர விஸீஷ்டமய, ஜனாநவிகாஸயுகதமயம் படி ஸ்ருஷ்டிதது. / ‘எதிாகுழலபுக்கு’ எனகிறபடியேஇவனை அங்கீகரிக்கக்காக அநேக அவதாரங்களைப்பண்ணி அவதரித்த இடங்களிலே, ஆஸரயணருசி விஸ்வாஸ ஜநகமான தன் குணசேஷ்டிதாதிகளை பரகாஸிப்பிதது, இவ்வழியாலே அவன் பண்ணின க்ருஷியாலே பூவிததது இது—என்கை.

இவ்வர்தத்யத்தில் ப்ரமாணம காட்டுகிறார். ‘அதுவுமவன தினனருளே’ என்று.

மூ 225 “அதுவும் அவனது இன்னருளே.”

வ்யா — அதாவது—|| ‘உணாவிலுமபரோருவனை அவன தருளாலுறற்பொருட்டு என னுணர்வினுள்ளேயிருத்தி னேன’ என்று ‘உணாவுமிககிருக்கக கடவரான நித்யஸூரி

/ திருவாய் 2-7-6. || திருவாய் 8-8-3.

களுடைய ஸததாதிட்களுக்கு நிரவாஹகளுன அத்ஃவீதீயளுன வனீ, அவனுடைய அருளாலே ப்ராபிககைககாக, என னுடைய அபேக்ஷாருப ஐரூரததகுகுள்ளே இருத்தினேன்' என்று தமமுடைய ஸவீகாரத்தை அருளிச்செய்த அநந தரம. ||'அதுவுமவனதினனருளே' என்று அந்த ஸவீகாரந தானும் அவனுடைய நிரவேஹதுக கருபையினுலே உண டானது என்று ஆழவாரருளிச்செய்கையாலே. ஸ்வீகாரமும் அவனுடைய கருஷிபூலமெனறே கொள்ளவேணும்-எனகை.

இப்படியாகையால இந்த ஸ்வீகாரததில சரக்கற நினைக்கககடவனென்கிருா 'இத்தையொழியவும' என்று தொடங்கி.

மூ. 226. இத்தை ஒழியவும தானே காயஞ் செய்யும என்று நினைக்கககடவன்.

வ்யா -அதாவது-இந்த ஸவீகாரததகுகும் தானே கருஷி பண்ணுவாடுருவகையாலே. இதுககாகவன்று அவன நமககுக் கார்யஞ்செய்கிறது; இதகை ஒழியவும் இவ்வாத் மோஜஜீவநகருன தானே நமமுடைய இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராபதி பரிஹாரரூபமான கார்யதகைச் செய்யுமென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணககடவன்-எனகை.

'இப்படி நினைக்கவேண்டுகிறது என? என்ன அருளிச் செய்கிறார் 'அல்லாதபோது' என்று தொடங்கி.

மூ. 227. அல்லாதபோது உபாயநைரபேக்ஷயம் ஜீவியாது

வ்யா -அதாவது-'இத்தையொழியவுங் கார்யஞ்செய்யும' என்று நினையாதே. 'இதுவுமவேணும் அவன கார்யஞ் செய்கைககு' என்று நினைககுகுமளவில, உபாயததினுடைய ஸஹாயாநகர நைரபேக்ஷயம் ஜீவிககப்பட்டுது-எனகை.

|| திருவாய் 8-8-3.

ஆனால் இந்த ஸ்வீகாரந்தான் ஏதாவதெனன அருளிச் செய்கிறார். 'இது' என்று தொடங்கி.

மூ 228. இது ஸர்வமுத்தி ப்ரஸங்க்யுபரிஹாரார்த்தம், புத்தி, ஸமாதானார்த்தம், சைதந்யகார்யம், ராக்யப்ராப்தம், ஸ்வரூபநிஷ்டம், அபரதிஷேதத்த்யோதகம்.

வ்யா.— அதாவது-இந்த ஸ்வீகாரம்- இத்தலையிலொன்று மின்றிகேயிருக்க. ஈஸ்வரனதானே உஜ்ஜீவிபபிககுடளவில். எல்லாரும பின்னை முத்தராகவேண்டாவோ? எனகிற ஸாவ முகதி ப்ரஸங்க்யுபரிஹாரர்த்துக்குறுபபு; இதுதான. 'நெடுங்காலம் நமமை ரக்ஷியாதவன இன்று நமமை ரக்ஷிக்கும் என்றிருக்கிறது நாமெனகொண்டு?' என்று இவன தனமபாமல புத்தி, ஸமாதானம் பிறந்திருக்கைக்கு உறுப்பு; இவன் தான் அசேதநமன்றிகே சேதநனாகையாலே அவனே உபாயம் எனகிற அத்யவஸாயம் இவன சைதநயத்தினுடைய கார்யம்; வைத்யமாக அன்றிகே இதில் ரஸஜனான இவனுடைய ராக்யதாலே ப்ராப்தமான இது ஸ்வரூபாதிரேகியன்றிகே ததேகரக்ஷயதவ்ரூபமான ஸ்வரூபத்திலே நிற்குமது; அநாதி, காலம் ஸ்வரக்ஷணத்திகளாலே அவன பண்ணும ரக்ஷண ததை விலகசிப்போநத இவன அது தவிரந்தமைக்கு ப்ரகாஸகம்— எனகை.

இனி, 'மாம' எனகிற பதத்தககுக் கீழும், * இங்கும் ஈஸ்வரனுடைய செயலகளை அருளிச்செய்கிறார் 'கீழ்' என்று தொடங்கி.

மூ. 229, கீழ் தானும் பிறருமான நிலையைக் குலைத்தான்; இங்கு தானும் இவனுமான நிலையைக் குலைக்கிறான்

* (பா) மேலும்.

வ்யா:—அதாவது ‘ஸ்ரீவதூர்மாந் பரித்யஜ்ய’ என்ற இடத்தில் ஸகலோபாயங்களைபும் விடச் சொல்லுகையாலே பல்பரத்யுன தானும் உபாயாந்தரங்களுமாய்க் கூடிநிறகிற நிலையைக் குலைத்தான; ‘ஏகம்’ எனகிற இடத்தில் ஸவீகாரத்தில் உபாயபூவததைக் கழிக்கையாலே, உபாயபூகன தானும் தன ஸவீகாரத்தில் உபாயபூத்யூதி, பண்ணிநிறகிற இவனுமான நிலையைக் குலைக்கிறான - எனகை உபாயாந்தரங்களைப் பிறா எனறது || ‘‘உனனூலலலால யாவராலும்’’ எனறறபோலே.

இனி ஸாதூநபூக்யூத்யூ இவன் பண்ணும் ஸவீகாரத்தினுடைய தேயூஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘அவனை’ என்று தொடங்கி,

மூ 230, அவனை இவன் பற்றும்பற்று அஹங்கார கூர்ப்பும், அவத்யகரம்,

வ்யா-அதாவது-நிருபாதி,கரண்கன அவனை ததூரக்யூ பூகன இவன், தனரணத்தககு உறுப்பாக ஸவீகரிக்கிற ஸவீகாரம். ஸ்வகர்தருதவருப அஹங்கார கூர்ப்புமுமாய். பிதாவுக்குப் புத்ரன் எழுதது வாங்குமாபோலே அவத்ய கரமுமாயிருக்கும்—எனகை.

‘ஆனூ. ரண்கமாவதுதான எது?’ எனன அருளிச செய்கிறார் ‘அவனுடைய ஸவீகாரமே ரண்கம்’ என்று.

மூ. 231, அவனுடைய ஸவீகாரமே ரண்கம்.

வ்யா — அதாவது— இவ்வாத்மாவினுடைய ரண்கத்தககு கடவனூ அவன, ‘இவனை நாம ரண்கக்கடலேவாம என்று அபி,மாநித்தக கொள்ளுகையாகிற ஸவீகாரமே இவனுக்கு ரண்கமாயறுவது—எனகை

|| திருவாய் 5-8-3.

‘சேதந ப்ரவ்ருத்தியில ஒன்றையும் இவ்வுபாயம் ஸஹி யாது’ எனனுமததைத் தெளிவிககைககாக, உபாயானதரந் கருக்கும் இவ்வுபாயத்துக்கும் உண்டான விஸேஷததை அருளிச்செய்கிறார் ‘மறறை’ என்று தொடங்கி.

மூ. 232, மற்றை உபாயங்களுக்கு நிவருத்தி தோஷம், இதுக்கு ப்ரவருத்தி தோஷம்.

வ்யா.-அதாவது-ஸித்தீதோபாயமான இததை யொழிந்த உபாயங்களுக்குச் சேதநப்ரவ்ருத்தியாலே ஸ்வரூபஸித்தி, ஆகவேண்டுமாகையாலே இவனுடைய ஸவயதநிவ்ருத்தி தோஷமாயிருக்கும், இந்த உபாயத்துக்கு ஸஹாயாந்தர ஸமஸாக்யம் அஸஹயமாகையாலே, இச்சேதனனுடைய ப்ரவ்ருத்தி எனபது ஒன்றுமே தோஷமாயிருக்கும்-எனகை.

ஸ்ரீவசநபூஷணம்

(ஸூ54) ஜீயா வ்யாக்யான அவதாரிகை தொடங்கி

இப்ப்ரபத்திதனக்கு (தூர்மபுதராதிக்களும்) என்று தொடங்கி கீழ் உகதரான அதிகாரிகள பககவிலே ஸாதூந தயா அநுஷ்டானம் காண்கையாலும், கர்மஐரூநாநபுகதி ப்ரபத்திகள் என்று உபாயங்களுளோடே ஸஹபடிதமாய்ப் போருகையாலும், “यथेन कामकामेन न साध्यं साधनान्तरैः। मुमुक्षुणा यत्सांख्येन योगेन न च भक्तितः॥ प्राप्यते परमं धाम यतो नावर्तते पुनः। तेन तेनाप्यते तत्तत् न्यासेनैव महामुने। परमात्मा च तेनैव साध्यते पुरुषोत्तमः।” என்றும், “इदं शरणमज्ञानां” என்றும் இப்படியே ஸாஸத்ரங்கள் இத்தை ஸாதூநமாகச் சொல்லுகையாலும், உபாயத்வ ப்ரதிபத்தி யோக்யதை யுண்டாகையாலே அததை வ்யாவர்த்திககைககாக அதுக்குடலான பலவறறையும் அருளிச்செய்கிறார் மேல, அதில ப்ரததத்திலே இப்ப்ரபத்தியை உபாயமாககொண்டால் வருமவத்யதை தூர்ஸீபிககிறார் (இது தனனை) என்று தொடங்கி.

ஸ. 54. இது தன்னைப் பார்த்தால் பிதாவுக்குப் புத்ரன் எழுத்து வாங்குமாபோலே இருப்பதொன்று.

வயா:— (இது தன்னைப் பார்த்தால்) என்றது— இச்சேதநன் ஈஸவரவிஷயத்தில் பண்ணும இபரபத்தி தனை உபாயம் எனைப பார்த்தால் என்றபடி. .ஸத்தா காரணபூதனாய் ஸாவத்யஸையிலும் ரக்ஷகனாய்க்கொண்டு போருகிற அகாரவாச்யனை ஸர்வேஸவரனுகும் மகார வாச்யனை இவனுக்குமுண்டான ஸம்பூந்த்யத்துக்கு அவத்யகரமென்றபடி.

அவ— ஆனால் இதுதனக்கு ஸ்வரூபம் ஏதெனன அருளிச்செய்கிறார் (இதுதனக்கு) என்று தொடங்கி.

55. இதுதனக்கு ஸ்வரூபம் தன்னைப் பொரு தொழிகை.

வயா — (இதுதனக்கு ஸ்வரூபம்) என்றது—‘இப் பரபத்திதனக்கு அஸாதாரண ஆகாரம் என்றபடி. (உனைப பொருதொழிகையாவது)—உபாயவரணத்தமகமான தனை உபாயமெனன ஸஹியாதபடியாயிருக்கை. அதாவது—ஆபாத பரதீதியில் ஒழிய உள்ளபடி நிரூபித்தால் ஸவ ஸ்மிந உபாயத்வ பரதிபத்திககு யோக்யமாகமாட்டாதபடி இருக்கை என்றபடி.

அவ.—சரமஸ்லோகத்தில் இத்தை ஸாங்க்யமாக விதிக்கையாலே ‘यद्यत् साङ्गं तत्तत् साधनं’ என்கிற நயாயம் இதுக்கும வாராதோ? என்ன; அங்க்யஸ்வரூபத்தை தர்ஸிப்பிக்கவே, அந்த ந்யாயம் இங்கு வாராது என்று பார்த்து அதுதனை அருளிச்செய்கிறார் (அங்க்யம்) என்று தொடங்கி.

56. அங்க்யம் தன்னையொழிந்தவற்றைப் பொரு தொழிகை.
நிஷ—5

வ்யா:— தன்னையொழிந்தவறறற்ப் பொறுதொழிகையாவது-ஸ்வீகாரரூபமானதன்னையொழிந்த சேதந்'பரவ்ருத்திகளிலொன்றையம் ஸஹியாதபடியிருக்கை ஸாத, நரூபஸகலப்ரவ்ருத்திகளினுடையவும ஸவாஸந, த்யாக்யமிதே இதுககு அங்கும 'यवत्साङ्ग' என்கிறவிடத்தில பரவ்ருத்திருப அங்குவாஹிதமானவறறையிதே ஸாத, நமாகச், செவலலு கிறது. அப்படியுன்றிககே இதினுடைய, அங்கும்-ரிவ்ருத்தி ரூபமாதையாலே, இதுகானே, இதினுடைய அநுபாயதவ ஸூசகம் என்று கருத்து.

அவ—இதினுடைய அநுபாயத்வத்தை த்ருடி, கரிக கைக்கக ளித், த, ஸாத்யோபாயங்களின படிக்கைச் செவலலி அவையிரண்டையம் பறறஇதுககுண்டான வ்யாவ்ருத்தியை இருளிச்செய்கிரூர் (உபாயம்) என னுதொடங்கி (பொருது) என் னுமளவாக.

57. உபாயம் தன்னைப் பொறுக்கும் —

58. உபாயாந்தரம் இரண்டையும் பொறுக்கும்

59. இது இரண்டையும் பொறுது

வ்யா.— (உபாயம் தன்னைப் பொறுக்கும்) என்றது— ஸித், தே, ராயமான ஸர்வேஸவரன இஷ்டாநிஷ்டப்ரப்தி வரிஹாநங்கள் இரண்டுக்கும், ஸ்வயமேஷவ, ரிசுவா ஹககைக யாலே, தன்னை உபாயமென்றால், அதுககுத் தகுதியாயிருக்கு மென்றபடியே "यवत्साङ्गं तदिह तत्र तत्त्वं न तु गुणौ", என னு ங்குபேயதவத்தோடாதி - வ ஸ், து வு க கு, ஸவரூபமாயிதே உபாயதவமும் இருபபது, தனனைப்பெருக்கும், என்கிற இவ்வளவே சொல்லிவிடுகையாலே-தனை ஒழிந்தவறறறைப் பொறுமை - அர்த்தாத்யவ்ருத்தி, இரந்த ஸித், தே, ராயம ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்கூஸஹமாயிதே இருப்பது. இவ்வுபாயவிஸேஷம் ஸ்வவ்யதிரிகதமாயிருப்பதென்றை

ஸஹியாமையாலேயிறே ஆநுகூல்ய ஸங்கலபாதிசுகளுகது
 உபாயாங்குதவமன்றிககே அவகாதஸ்வேதும்போலே
 ஸம்பூாவிதஸவபூாவத்வம் உண்டாகிறது' எனறு இவ்
 வர்ததத்தைப பரநதபடியிலே இவர்தாமே அருளிச்
 செய்காரிறே.

(உபாயாந்தரம் இரண்டையும்போலுக்கும) எனறது-
 ஸித்யதேயாபாயேதரமான ஸாத்யோபாயம ஸவபாரதநதர்ய
 ஜ்ஞாந்ரஹிதராய், ஸ்வயத்ந்ரராய் இருப்பாக்கு மோக்ஷ
 ஸாத்யநதயா ஸாத்யரஹிதமாகையாலே ஸ்வஸ்யமிந்
 உபாயதவப்ரதிப்தி ஸஹமுமாய், ஸ்வோதபதயாதிக்ஷி
 ப்ரவ்ருததிருபாவகூஸாபேக்ஷமாகையாலே ஸவவ்யதிரிக
 ப்ரவ்ருத்யம் ஸஹிக்குமதாய் இருக்கும் என்றபடி.

(இது இரண்டையும் பொறுது) எனறது—ஸித்யதேயா
 பாய்வ்ரண்குமாய், நிவ்ருத்திஸாத்யரூபமாய், அதிகாரி
 விஷ்ணுமாய், ஸ்வரூபாந்நிரேகியாய் இருக்கிற இந்தப்
 ப்ரதி உபாயாஸஹமாயிருக்குமஎனறபடி. ஆகையால ஸித்யத
 ஸாத்யோபாய வ்யாவ்ருததணைஷயாய் இருக்கிற இந்த
 ப்ரபத்திககு உபாயதவம் அஸம்பூாவிதம எனறதாயிற்று.

அவ — இப்படி இப்ரபத்தி உபாயமலலவாய்விட்டால்
 பூலஸித்திககு இவனபககலிலும சிலவேண்டாவோ என்ன
 அருளிச்செய்கிறார் (பூலத்திககு) என்றபடி.

60. பூலத்துக்கு ஆத்மஜ்ஞாநமும், அப்ரதிஷேத
 மும் வேண்டுவது.

வ்யா — (பூலத்துக்கு) என்றது—பூல ஸித்திககு
 எனறபடி. ஆத்மஜ்ஞாநமாவது — ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாநம்.
 ஆதாவது ஸாத்யதிக்ஷிஷத்வாதிகேதிக், ரக்ஷயதலுங்களை
 அறினகம் (அப்ரதிஷேதமாவது) நிருபாதிசுகஸூஷ்யாய்,
 நிருபாதிசுககளை அவன் பண்ணும ரக்ஷணத்தை

விலக்காமை. அதாவது — ஸ்வரக்ஷணை ஸ்வாந்வய நிவ்ருத்தி. அவதூரணத்தால — இவையிரண்டுமொழிய பிணையொன்றும் வேண்டா என்றபடி. சரமபத்யத்தில சொல்லுகிற ப்லததுககு பரத்யமபத்யத்தில சொல்லுகிற ஆகமஜ்ஞாநமும் மத்யமபத்யத்தில சொல்லுகிற அபரதி ஜேத்யமுயிறே வேண்டுவது

அவ — இப்படியன்றிகே ப்லஸாத்யநமாக இவனும் சில செய்யவேணும் என்றால் வரும் தீங்கு என? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (அலலாத) என்று தொடங்கி.

61. அல்லாதபோது ப்ந்த்யத்துக்கும பூர்த்திக்கும கொத்தையாம.

வ்யா.— (அலலாதபோது) என்றது — இவ்வளவன றிக்கே ப்ல ஜேஹதுவாக இவன சில செய்யவேண்டுமபோது என்றபடி. (ப்ந்த்யத்துக்கும பூர்த்திக்கும கொத்தையாகையாவது)—இவனுடைய ரக்ஷணம் தன பேரூமபடியான அவனுடைய நிருபாதிசு ஜேஷித்வததுககும், இவனுடைய பரவ்ருத்தியில ஒன்றையும் அபேக்ஷியாத நிரபேக்ஷாபாயத்வத்துககும் அவத்யமாய்த தலைக்கட்டுகை.

அவ:— ஆனாலும் அந்த கலேஸபூஜநமான ஸம்ஸார ஸாக்யரத்தில் அழுந்திக்கிடந்தலைகிற தனனாபததையணாந தால. ஆபதஸக்யுண ஈஸவரணை ஸவப்ரபத்தியாலே வஸீக கரித்து, ததப்ரஸாத்யத்தாலேஇத்தைக கழித்துககொள்ள வேண்டாவோடுவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆபதகை) என்று தொடங்கி.

62. ஆபத்தைப போக்கிக் கொள்ளுகிறோமென்று ப்ரமித்து அததை வினைத்துககொள்ளாதொழிகையே வேண்டுவது.

வ்யா — அதாவது — ஸாவேஸாவரன திருவடிகளிலே ப்ரபத்திபண்ணி ஸமஸாரமாகிற ஆபத்தைப் போககிச கொள்ளுகிறோமென்று. தான பண்ணுகிற ப்ரபத்தியாலே தனையதைப்போககிச கொள்ளுகிறோக ப்ரமித்து, ததேஃக பாரதந்த்ர்யரூப ஸவரூபஹாநியாகிற ஆபத்தை விளைத்துக கொள்ளாதொழிகையே தந்நிவ்ருகதிக்கு இவன செய்ய வேண்டுவதெனறபடி. ஓராபத்தைப் பரிஹரிக்கப் புககு ஓராபத்தை விளைத்துகொள்ளாதே இவன ஸ்வயத்நததில நிவ்ருத்தனாயிருக்கவே எம்பெருமான் தானே ரக்ஷிக்கு மென்று கருதது. (அததை) எனறது—ஆபதவாமாந யத்தைப் பற்ற; அலலது பரக்ருதாபத்து தனையே பராமாஸீ ததபடியன்று.

அவ.— ஆனாலும். 'ரஃயாபேஷா் ப்ரதீஃதே' எனற—ரக்ஷகனான ஸர்வேஸாவரன ரக்ஷ்யபூதனான இச்சேதநனுடைய அபேகை யைப் பார்த்திருக்குமெனகையாலே. அவன பண்ணும் ரக்ஷணததுக்கு இவனுடையவபேகையும் வேண்டியன்றே இருக்கிற மெதன னவருளிச்செய்கிறார் (ரக்ஷணததுக்கு) எனற தொடங்கி.

63. ரக்ஷணததுக்கபேக்ஷிதம் ரக்ஷ்யத்வா நுமதியே.

வ்யா—அதாவது—நிருபாதிஃக ரக்ஷகனானவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இச்சேதநன் பக்கல வேண்டுவது—நீ எனக்கு ரக்ஷ்யமென்றால் அலலேனென்னாதே தன்னுடைய ரக்ஷ்யத்வத்தையிசையுமிவ்வளவே எனகை. ரஃயாபேஷா் என கிறவிடத்தில சொல்லுகிற அபேகை. ரக்ஷ்யத்வா நுமதி த்யேயாதகமித்தனை என்று கருதது. 'யாஃநா ப்ரபுதி: ப்ரதீநாமதி:' எனகிற ஸ்வீகாரத்தை அப்ரதிஷேத த்யேயாதகமென்றிறே இவர்தாம் அருளிச்செய்தது.

அவ.— இப்படி அநுமதிஸாபேக்ஷைய ரக்ஷிக்கு மாகில் இவ்வநுமதிதான ஸாத்நமமாகாதோவெனவருளிச் செய்கிறார் (எல்லா) எனற தொடங்கி.

64. எல்லாவுபாயத்தகுகும் பொதுவாகையாலும் சைதந்ய காரயமாகையாலும், பராபதி துசையிலும் அநுவாத்திககையாலும், ஸ்வரூபாதிரேகியலலாமையாலும், அசித்யவயவருத்தவேஷத்தை ஸாதநமாக்கவொண்ணாது.

வயா—(எல்லாவுபாயத்தகுகும் பொதுவாகையாவது) பேர்க்குமோஷார்பாயங்களிலே ஏதேனுமொன்றிலே அதிகாரிக்ருமவனுகுகும். நீ இவ்வுபாயத்தைய்நுஷ்டி எனரூல. அபபடியே செய்கிறேன எனனும் அநுமதிபூவகமாக அதிஷ்டியவேண்டுகையாலே. ஸகலோபாய ஸாதநாரண்மாயிருககை. இததால ஓரிடத்திலும் இவ்வநுமதிக்கு அதிகாரி விசேஷணத்தவமொழிப்பல ஸாதநதவயிலலாமையாட்டவ்பட்டது. (சைதந்ய காரயமாகையாவது) ரக்ஷயத்வம சேதநாசேதந ஸாதநாரணமாயிருககசசெய்கித. ஜஞாந ஸூந்யமாகையாலே அவவாகாரததையறிகைக்கு யோக்யமலலாத அசேதநம் டேபாலனறிககை. ஜஞாநா ஸரயபூசுகையாலே அத்கையறிகைக்கு யோக்யமனயிருககிற இச்சேதநநபக்கலுண்டான அநுமதி இவனுடைய ஜஞாநகாரயமாய்க்கொண்டு வந்ததாயிருககை. இத்தால்—இவ்வநுமதி சேதநனை வாசியைப் பறறவந்ததாக்கையாலே, ஸாதநகோடியிலாவ்யியாடுதன்றபடி (பராபதி துசையிலும் அநுவாத்திககையாவது) உபாய துசையளவிலனறிககை உபேயதுசையிலும் அவன வயாமோஹாநுகுண்காகக கொளனும் விநியோக்யவிசேஷங்களில, திருவுள்ளமனபடி கொண்டருளவேணுமெனனும் அநுமதி இவனுக்கு நடந்துசெலலுகை. இத்தால் ஸாதநமாகில பல ஸித்ய தியளவிலே மீளவேணுமென்று கருதுது. (ஸ்வரூபாதிரேகியலலாமையாவது)— ஸூஷி செய்யுமதுக்கு உடனபட்டிருககை ஸூஷிதவ பாரதநதாய காரயமாகையாலே இவ்வநுமதி ஸ்வரூபத்துக்குப்

புறம்பன்றிகடே ஸ்வரூபமாயிருக்கை. இத்தால் ஸாதூந மூகில ஸ்வரூபாதிரேகியாயிருக்கவேண்டுமென்று கருதது. (அசிதவ்யாவ்ருத்த வேஷமாவது)—ஐரூத்ருத்வதகாலே ஜ்ஞாநஸூநயமான அசித்தில வேறுபட்டிருக்கிற ஆதமா வினுடைய ஆகாரம். இவவிடத்தில அவ்வாகாரமாவது ஐரூநகாராயமான அநுமதி. இததை (ஸாதூநமாகக டெண்ணாது) எனறது-இப்படி-இதினுடைய அஸாதூநவ டேஹதுக்கள அநேகமுண்டாகையால இதை ஸாதூநமாகக கறபிக்கப்போகாதென்றயடி.

(134) அவ — இப்படி ப்ராபகாநதரத்துக்கு அநேகம குறறங்களை ப்ரதிபாதித்தீர், ப்ரபுத்தயுபாயத்துக்கு ஒரு குறறமுநதானில்லையோவென்னவருளிசசெய்கிரூ (ப்ரபுத்த யுபாயத்துக்கு) எனறு தொடங்கி.

134. ப்ரபுத்தயுபாயத்துக்கு இக் கு ற் ற ங க ளொன்றுமில்லை.

வ்யா—(இக்குறறங்கள்) எனறு—ஸ்வரூப விரோதம முதலாக துஷ்கரதவ பாயநதமாகச் செர்னனவையெல்லா வறறையும ப்ராபகாநதமது. (ஒன்றுமில்லை) எனறது— ஒரு தேராஷமும-இதின பககவிலலை எனறபடி. (இக்குறறங்க டெளனனறுமில்லை) எனகையாலே—மறெரு குறறமுண்டெனினுமிடம தேரறறகிறது. அதாவது—வஸ்துத, உபாய தவம தனகினறிகடேயிருக்கச் செய்தே ஆபாதபரதிநி யிலே உபாயப்ரதிபதத்தபாஹமாழபடியிருக்கை.

(142) அவ — இப்படி ப்ரஸ்த்தைதயர்ன ப்ரபுத்தியி னுடைய அநுபாயதவததையும், ததப்ரதிக்கோடியர்ன் ப்ரகூத ஸலீகாரோபாயதவததையும். (இது-தனனைப் ப்ராபததால்) இத்தயாதியாலும். (ப்ராபதிக்குபாயம் அவன நினைவு) இத் யாதியாலும் கீழருளிச செய்தபடியனறியே, முகூநதரேண அருளிசசெய்கிராமேல. அதில, இப்படி ஸ்வரூபநுரூபமான்

இத்தை ஸாதூநமாககிக் கொண்டு ஸ்வதந்தரனான அவனை இவன பெறப்பார்க்குமன்று. அவன் நினைவு கூடாதாகில இது விப்யூகிகுமென கிரூர்-(இவனவனை) என்று தொடங்கி.

142 இவன் அவனைப்பெற நினைக்கும்போது இந்த ப்ரபத்தியுமுபாயமன்று.

வ்யா—அதாவது-உடைமையை உடையவன சென்று கைகொள்ளுமாபோலே, ஸ்வாமியான அவனானே வந்து அங்கீகரிக்கக்கண்டிருக்கக்கடவ பரதந்தரனான இச்சேதநன், தான் பூலியாய் தன ஸ்வீகாரத்தாலே ஸ்வதந்தரனான அவனைப்பெற நினைக்கமுளவில். அவன் நினைவு கூடாதாகில, இப்படி விலக்ஷணையாயிருக்கிற ப்ரபத்தியும் தவலாப்யஸாதூநமாகாதென்றபடி.

அவ—இனி. அவனை ஸ்வீகரிக்கமுளவில் உள்ள வாசி சொல்லுகிரூர் (அவனிவனை) என்று தொடங்கி.

143. அவன் இவனைப்பெற நினைக்கும்போது பாதகமும் விலக்கன்று

வ்யா—அதாவது-ஸ்வாமியாய் ஸ்வதந்தரனான அவன், ஸ்வம்மாய் பரதந்தரனாயிருக்கிற இவனை ஸவேச்ச்சையாலே பெறநினைக்கும்ளவில். பாபங்களில் ப்ரதூநமாக எண்ணப் படும் பாதகமும் ப்ரதிபூநதூகமாகமாட்டாதென்கை. இவையிரண்டாலும் ஸ்வகூதஸ்வீகாராநுபாயதவமும், பரகூதஸ்வீகாரோபாயதவமும் காட்டப்பட்டது. “चितः परमचिञ्जामे प्रपत्तिरपि नोपधिः। विपर्यये तु नैवास्य प्रतिषेधाय पातकम्॥” எனனக் கடவதீறே.

263. ப்ரதிகூலராகிரூர்—தேஹாத்மாபிமாநிகளும், ஸ்வதந்தரரும், அந்யஸேஷ்யூதரும், உபாயாந்தரநிஷ்டூரூம, ஸ்வப்ரயோஜநபரநூம.

வ்யா — (ஸ்வப்ரயோஜநபரராசிரூ)—ப்ராப்தஸேஷி
சரணகமலங்களை உபாயமாகப் பற்றியிருக்கச்செய்தே
தாங்கள் பற்றின பறறை உபாயமாக நினைத்தும், உபேய
மான கைங்கர்யத்தை ஸ்வபேபூக்யமாக நினைத்து
யிருக்கிறவர்கள்.

265. ஸ்வப்ரயோஜநபராக்கு உத்₃தே₃ஸயன
நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவனென்கிறவன, உபாயம
ஸவகீய ஸ்வீகாரம, உபேயம ஸ்வார்த்த₃ கைங்கர்யம்

வ்யா.— காமாத்யுபாயங்களில் துஷ்கரதவபூ₃த₃தி₃
யாலே அவற்றைவிட்டு ஸுகரதவபூ₃த₃யா பரபத்தியிலே
இழிந்த ஸ்வப்ரயோஜநபராக்கு உத்₃தே₃ஸயன 'நெஞ்சினால்
நினைப்பான யவன' என்கிறபடியே — ஆஸ்ரிதர் தங்கள்
நெஞ்சாலே யாதொரு த்₃ரவ்யத்தை தனக்குத் திருமேனி
யாகக் கோலினார்கள். அதையே தனக்குத் திருமேனியாக
அபி₃மா₃சி₃த₃து. அதிலே அபராகருத விக்₃ர₃ஹ₃த்₃தில பண்ணும
ஆக்₃ர₃ததைப் பண்ணிக்கொண்டு. அத்யந்த ஸு₃ல₃பூ₃ரூ
யிருக்கிற அாசசாவதாரமான ஸாலேஸவரன்; உபாயம
அரிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும் இஷ்டப்ராபதிக்கும் அவனை உபாய
மாக நினைத்துத் தான பற்றின பற்று, உபேயம். தனக்குக்
பாகப் பண்ணும கைங்கர்யம்.

(269) அவ — ஸ்வப்ரயோஜநபரரை, (ப்ரதிகூலர்)
[263] என்று அவிஸேஷண அருளிச்செய்தாரிமே, இந்த
ஸ்வப்ரயோஜநபரதை அநுகூலாகூ₃ரேஸரரான ஆழ்வார்கள்
பக்கவிலும் தேற்றியிருக்கையாலே. தந்நிபூ₃ந்₃நமான
ப்ராதிகூலயம் அவர்கள் பக்கல வாராதபடி பரிஹரிக
வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி. தத்₃வி₃ஷ₃ய ஸங்கையை
அநுவதிக்கிரூர் (ஸ்வப்ரயோஜநபரரெல்லாரையும்) என்று
தொடங்கி.

269. ஸ்வப்ரயோஜநபரரெல்லாரையும் பரதி
கூலராக நினைக்கலாமோ வென்னில்:

நிஷ—6

வ்யா:— “ நமககே நலமாதலில ” என்றும், “ நாம கண்டுநதது கூதகாட ஞாலத்தூடே நடவாயே ” என்றும், “ கண்டு நானுனை உககக ’ என்றும், இதயாதி, வசநங்களாலும், மடலெடுககை முதலான ப்ர வ்ருத்திகளாலும், ஆழ்வார்களுக்கும் இந்த ஸவபரயோஜந பரதவ முண்டாகத் தோற்றநினைத்திறே; ஆனபினபு, ஸவ ப்ரயோஜநபரா எலலாரையும் ப்ரதிகூலரென்று சொல்லப் பார்க்கில ஆழ்வார்களையும் அபபடி நினைக்கவேண்டி வாராதோ? என்று ஸங்கைககு அபிபராயம்.

(270) அவ — அத்தைப் பரிஹரிககிருர் (இங்கு) என்று தொடங்கி.

270. இங்கு ப்ரயோஜநமென்கிறது — ஆஸரய தேஷாஷ ஜந்யமானத்தை.

வ்யா — அதாவது-பரதிகூலாவகை சொல்லுகிறவிடத் தில, ஸவப்ரயோஜநமென்கிறது — அநுபுவ கைங்காயங் களுக்கு ஆஸரயமான சேதநனுடைய அவிச்யாதி, தேஷாஷத் தால வநத ஸவபரயோஜநத்தை என்கை இததை (ஆஸரய தேஷாஷஜந்யம்) எனறெதுககுக்கையாலே ஆழ்வார்களுடைய ஸவபரயோஜநம் விஷயதேஷாஷ ஜந்யமென்று கருத்து. இதுதனை (விஷயதேஷாஷத்தாலே வருமவை) [272] என்கிற வாக்யத்திலே வ்யகதமாக அருளிச்செய்கிறாரிறே.

(271) அவ — இவ்வர்த்தத்ததை நிக்யமிககிருர் (ஆகையாலே தேஷாஷமில்லை) என்று தொடங்கி.

271. ஆகையாலே தேஷாஷமில்லை.

வ்யா:— அதாவது-பராதிகூலய ஹேதுவாகச் சொல்லப் பட்ட ஸவப்ரயோஜநம் ஆஸரயதேஷாஷஜந்யமாய், ஆழ்வா கள் பககல ஸ்வப்ரயோஜநம் விஷயதேஷாஷஜந்யமாயிருக்கையாலே அநத ப்ராதிகூலயம் இவாகள் பக்கவிலும் வரு மென்கிற தேஷாஷமில்லை என்கை.

(372) அவ— ‘अप्रतिविद्धमनुमत्’ என்கிற ந்யாயத்தாலே, விலக்காமையாவது அநுமதியாயத்த பின்பு, அவன நுமதியோ பின்னை இவனிழவுக்கு ஹேது எனன அருளிச்செய்கிறா மேல (இவனுடைய) என்று தொடங்கி.

372 இவனுடைய அநுமதி பேற்றுக்கு ஹேது வல்லாதாப்போலே அவனுடைய அநுமதியும் இழவுக்கு ஹேதுவன்று.

வ்யா— அதாவது-ரக்ஷயபூகனான இவனுடைய ரக்ஷயத்வா நுமதி அசித்ய்வ்யாவ்ருதகவேஷமாகையாலே புகூவல்லா பூத்துக்கு ஹேதுவல்லாதவோபாதி. ரக்ஷகனான அவனுடைய ஸமஸாரா நுமதியும் ஸ்வாஜ்ஞாருப ஸாஸத்ர மாயாதே ஜீவிககைக்காக கரமேண அங்கீகரிக்கிறோமென்று இவன் ருசிபாத்திருக்கிறவிருப்பாகையாலே தத்யலாபூத்துக்கு ஹேதுவன றெனகை.

(396) அவ-ஸாஸத்ரவிஹிதமுமாய் சேதநாவித்யுகமுமான் இந்த யாத்யருச்சிசுகாதியுகளுக்கு ஸுகருதமென்று பேரிட்டார் இனனொரெனனுமிடத்தை ஸங்காபரிஹாரரூபேண அருளிச் செய்கிறா (ஸாஸ்த்ரமும்) என்று தொடங்கி.

396. ஸாஸ்த்ரமும் விதியாதே நாமுமறியாதே யிருக்கிற இததை ஸுகருதமென்று நாம் பேரிடுகிற படியென்னெனனில், நாமன்று, ஈஸ்வரனென்று கேட்டிருக்கையாயிருக்கும்.

வ்யா— அதாவது-‘इदं कुर्यात्’ என்று ஸாஸ்தரவிஹிதமு மாய், காதருபூகரான சேதநராலே பூத்யூபூவேண அநுஷ்டியுகமுமானதொன்றையிறே ஸுகருதமெனபது ; அப்படியே, ‘இததைச செய்வான்’ என்று ஸாஸ்த்ரமும் விதி யாதே இனன ஸுகருதம பண்ணிறோமென்று தத்கர்த தாககளான நாமுமறியாதேயிருக்கிற இந்த யாத்யருச்சி

காதிச்யை ஸுகருதமென்று நாம் பேரிடுமபடி எங்ஙனே எனனில? 'இதுககு ஸுகருதமென்று பேரிடுகிறோம் நாமன்று, ஸாவழகதி பரஸங்க்யம் வாராமைககாக ஸாவஜ்ஞான ஈஸவரன ஸுகருதமென்று பேரிட்டு வைத்தான்' என்று ததவதூர்ஸிகளான ஆசார்யர்கள் அருளிச் செய்யக் கேட்டிருக்கையாயிருக்குமெனகை.

ஆக. கீழ் 'வெறிதேயருள் செய்வா' என்று மயர்வற மதிநலமருளப பெற்றவாகளில் தலைவரான நமமாழ்வார் நிராஹேதுகவீஷயீகாரமாகிற இவ்வாதத்யகதை விஸுத்யமாக அருளிச் செய்தபடியை தூர்ஸிப்பித்தது அதின மேல வந்த ஸங்கா பரிஹாரங்களும் பண்ணியருளிராய்தது.

ஆசார்ய ஹ்ருத்ய வ்யாக்யநம்

(111) அவ—இவைமொன்றுமில்லையாகிலும் 'மாதவன்' என்றும், 'திருமாவிருஞ்சோலைமலை' என்றும் சொன்ன உகதி மாதரங்களைப் பற்றாசாக்ககொண்டு விஷயீகரித்தானாக அருளிச்செய்கையால், அவைதானுண்டேயெனன, அவை பேற்றுக்கடியாகச் சொல்லாத தக்கவையனென்னு மிடத்தை, மற்றும்மீவற்றோடு ஸஹபடியுக்கங்களாகத் தக்க வறறையும் கூட்டிக்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (மாதவன் மலை நீர் நிழல் எனறேறிடுமது என்று தொடங்கி).

111 மாதவன் மலை நீர் நிழலென்று ஏறிடுமது— வ்யாவ்ருதத்யுக்தி அந்யார்த்த்யம் அப்யுத்யூர்வகம் அவிஹிதம் ப்லவிஸத்ருஸம் ப்லாந்தரஹேது.

வ்யா— அதாவது- மாதவனென்றதே கொண்டெனனை யினியிப்பாற்பட்டது யாதவங்களும் சோகொடெனென்று எனனுள் புகுந்திருந்து' என்று, அந்த புரவாஸிகள சொல்லும் 'மாதவன்' எனகிற திருநாமத்தை அஹ்ருத்யமாகச் சொன்னவளவிலே அதகையே குவாலாகக் கொண்டு அல்லாத திருநாமங்களுக்கும் இதுக்கும் வாசியறியாத என்னை விஷயீகரித்தது, எனனுள்ளே புகுந்திருந்து ஸகல

காமங்களையும் போககினுனென்றும், ' திருமாவீருஞ்சோலை மலை யெனறேறெனெனத திருமால் வந்தென நெஞ்ச நிறையப் புகுந்தான ' எனறு. ஒரோதேசுநங்களில் மலைகளைச் சொல்லா நின்றால் ஒரோ விசேஷங்களையிட்டுச் சொல்லுமோபாதி யாத்ருச்சிகமாக 'திருமாவீருஞ் சோலைமலை யெனறேற ' எனனுங்காடடில தானுகநதருளின திருமலையினடே ரை விருமபிச் சொன்னெனக்கொண்டு நிரபேக்ஷனுதான பிராடடியோடே கூடவந்தது எனனுள்ளே டரிபூர்ண மாகப் புகுந்தானென்றும் சொல்லுமபடி. 'மாத்ருவ னெனறு நமபேரைச் சென்னான, திருமாவீருஞ்சோலைமலை யெனறு நமமூரைச் சென்னானென்றும் ஏறிடுகிறவை—ஈசுவர னுகநத திருநாமமென்றும், அவன உகந்து வாததிககிற திருமலையென்றும் சொன்னவையல்ல, பேருக்கும பேருக்கும மலைக்கும் மலைக்கும் வ்யாவ்ருத்தி சொன்னமாதரம்.

மற்றுமிவறறேடு ஸஹபடிதமாய்ப் போருமவை யான—' எனெடியார விடாயைத தீர்த்தாய் அவாகளுக் கொதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய்' எனறேறிடுகிறவை. தன் பயிர் தீயாமெக்காக நீருள்ளவிடததில நின்றும் நெடும் துலையிடடு இறைககிறதும், தனக்குச் சூதுசதுரங்கம் பொருகைக்கும் காற்றுவரவுககிருகைக்கும் விரிவுண் டாகப் புறநதிணணை கட்டிவைக்கிறதுமொழிய. புகூ வதர்கள் விடாயைத தீரகைக்கும், அவாகளுக்கொதுங்க நிழலாகைக்கும் செய்கிறதல்லாமையாலே அந்யார்தசும். இவைதான இத்தனையும் இதகலையில நினைவினறியிருக்க. அவை அடிதது ஏறிடுகிறவையாகையாலே புகூதூபூர்வகமு மல்ல. இவைதான பூல ஹேதுகயா ஸாஸதர விஹிதங் களுமன்று. புகூவதூவிஷயீகாரமாகிற மஹாபூலததுக்கு இவை ஸூகருஸூமமல்ல. இவையுண்டாய்ததரகில இவ் வருகே சில அலப பரயோஜநங்களுக்கு ஹேதுவாமிததனை யெனகை. ஆகையால், இவை புகூவதூவிஷயீகார ஹேதுவாக மாட்டாதென்று கருத்தது.

(140) அவ-இங்க ப்ரஸங்குத்திலே அருளிச்செயலில் வரும் பல அந்யபதேஃஸங்களுக்கும ஸ்வாபதேஃஸங்களை அருளிச் செய்கிறா மேல பல வாக்யங்களாலே (நாலயலாரிதயாதி)

140, நாலயலார் அயற்சேரியார் உபாயசதுஷ்டயாந்தர்யாமித்வபரர்.

வ்யா.—அ தா வ து “ நாலயலாருமறிந்கொழிந்தா” எனகிற நாலயலாரும. “ அயற்சேரியாகாள் என்கிற அயற்சேரியாருமாகிறார்—காம ஜஞாந புகதி பரபத்திக ளாகிற உபாய சதுஷ்டயத்திலும் ஊனறியிருக்குமவாகளும், அர்ச்சாவதாராதிகளில் அபேகையற்று தேஃவதாந்தர் யாமித்வத்திலே ஊனறியிருக்குமவர்களுமெனகை.

அவ—ப்ரபத்திபரரையும் அசலாகச் சொல்லலாமோ என்கிற ஸங்கையிலே அருளிச்செய்கிறா (கீழையிதயாதி)

141. கீழைமேலை வடக்கிலவை புறம்பாகத் தன் பற்று உள்ளசல்.

வ்யா — அதாவது—“கீழையகத்துத தயிர் கடைய” என்றும், “மேலையகத்து நங்காய் வந்து காணமினகள்” என்றும், “வடக்கிலகம் புககிருந்து மினபோல நுணணி டையாளொரு கனனியை வேற்றுருவம் செய்துவைத்த” என்றும், க்ரியையும் தர்ஸநமும் அநுபுவமுமாகிற காம யோகமும் ஜஞாநயோகமும் புக்தியோகமும் வித்யுத ஸாதநபரர்க்குப் புறவசலாய், அவ்விஷயந்தனனில் ஸவ க்யதஸ்வீகாரம் உள்ளசலாயிருக்குமெனறபடி.

ஆக இவ்வளவால் நம்பிள்ளை லோகதேஃஸிகன் மாமுனிகள் இவர்களின த்ய்வ்யஸூகதிகளை உத்யாஹரித்தகாயிறறு. நம ஸ்வாமி ஸாரதம நிஷுகாஷத்தில (பகம 4) “ஆழ்வார் கள் பதின்மரும் ஸ்ரீ ஆளவந்தார் எம்பெருமானா முகலான ஸ்வாசார்யர்களும் மோக்யோபாயமாக ஸ்வக்யதஸ்வீகாரரூப

மாக பரபத்தியைத் தாங்கள் அநுஷ்டானம் செய்தும்'' என்றும், (பக்கம் 8) ''தேதுசிகன மோக்ஷாபாயங்களான புகதி. பரபத்தி இதனுட்பிரிவான உகதிநிஷ்டை ஆசார்ய நிஷ்டை ஆகிய இவைஎல்லாவற்றையும் ஸாரதமமாக அருளிச் செய்திருப்பதே லோகாசாராயருடையவும் மாமுனிசளுடைய வும், 'எனதாவி ஈட்டு ஸ்ரீஸூகதிக்ரும . பொருந்தியிருப்ப தால்'' என்றும், (பக்கம்12) ' நம்பிள்ளை ஈட்டிலும் ஸ்ரீவசன பூஷணத்திலும் ஸாதூர ஸமாப்பண நிஷ்டை ராகவும் . '' என றும் (பக்கம்16) ''ஸவகூதஸவீகாரரூப பரபத்தியின உபாயதவம் இங்கே ஸுப்ரதிஷ்டிதம்'' என்றும், (பக்கம் 17) ' ஸரணாகூதி மோக்ஷஸாதூரம் என்பதாக தனிசரமம் 'என றும், (பக்கம்20) ''ஸ்வாராததூ கைங்கர்ய ததுப்பாய ப்ரபத்தி நிஷ்டைர் ஆழ்வார் ஆசார்யர்கள் என்று ஈட்டிலும். ஸ்ரீவசன பூஷணத்தில ஆகியமத்யாந்தங்களிலும் இதன மாமுனிகள் வ்யாக்யாந்தத்திலும் தெளிவாயுள்ளது'' என்றும், (பக்கம் 23) ''ப்ரபத்தி உபாயம் எனறிருக்கும் சில வைதிகா ஆழ்வார்களும் தானே'' என்றும், (பக்கம் 24) ''ஆழ்வார்களும்..ப்ரபத்தி உபாயம் எனறிருப்பவர்கள் எனபதாக லோகாசார்யரும் மாமுனிகளும் கண்டூரவேண அருளிச் செய்திருக்க'' என்றும், (பக்கம் 26) ''பூவாசார்யரும் தாமும்ஆழ்வார்களைப்போல . ஸவகீய ஸவீகாரத்தை உபாய மாக ப்ரபத்தி பண்ணினதாக லோகாசாரியர் அருளிச்செய தார்'' என்றும், (பக்கம்31) ''ஆழ்வார்கள் பூர்வாசார்யர்கள வேத்யாந்தஸாரநிஷ்டைர். அவர்களே பரபத்தி உபாயம் ஸவார்ததூ கைங்காயம் புருஷாராததும் எனபவர்கள் என றும் எழுதியுள்ளார். மேறபடி வாககியங்களுக்கும, கீழே அடியேன் உதூஹரிததுக காட்டிய பூவாசாராய திவ்யஸூகதி களுக்கும் ஆரத்தூவிரோதும் இலையென்று (நடக்கப்போகும் சாச்சையில்) நிரூபிக்க நம் ஸ்வாமியை வேண்டுகிறேன்.

''ஸம்பூநதூஜனாநமாதரம், ஸிதூதூபாய ப்ரதிபத்தி மாதரம், அநிவாரணமாதரம், அநுமதிமாதர்ம், அசிதூ

வ்யாவ்ருததிமாதரம். சைதந்யகருதயம். சிததஸமாதூரம். அதிகாரி விஸூஷணம் — என்று இப்புடைகளிலே அதிகாரி வாசுதேவ பண்ணினார்கள். இவ்வநயபரோகதியைக்கொண்டு இவைதானே ஆதீதம் என்று அறுதியிட்டவொண்ணாது. இவையெல்லாம் 'ஸரணம் வ்ரஜ எனகிற விதிக்ககு விருத்தி தங்களாம். அதிபரஸங்கூதி தேவாஷங்களுமுண்டு.' என்று தேவர்கள் ரஹஸ்யகரய ஸாரததில் சரமஸூலாகாதிகாரத தில் அருளிச்செய்துள்ள கண்ணடநவாக்யங்கள் எவரைக குறித்து எழுந்தவையென்பதனையும் நம் ஸ்வாமி தெளிவு படுத்தினால் நலம்.

அது லோகதேவீகபக்ஷம், இது வேதாந்ததேவீகபக்ஷம் என்று லோகதேவீக வேதாந்ததேவீகயோ அபிப்பிராய பேச்சும் தேறும். ஆனால், அதில் நமக்கு விப்ரதிபத்தியிலலை. அவரவா ஸம்பரத்யாயப்படி அவரவர் தெளிந்தேயிருக்கிறார்கள். योऽयं स्वोष्ठीनिष्ठः समय इति, सोऽपि आत्मसाक्षिकप्रपत्यनु-पायत्वानुभवादेव निरस्त इति अन्यदेतत्.

நமபிள்ளையீட்டில் 10-8-10 அவதாரிகையில் "ருசி ஸித்தேதூபாயகாரயம். அதிகாரிவிஸூஷணம்" என்று ஸுஸ்ஷடமாக ப்ரதிபரதிதமாயிருக்க. "எனதாவி" பாசர ஈட்டுப்பங்கதிகளை ஸவபக்ஷ ஸாதூகம்போலே உதூர ஹரிக்கிற நம ஸ்வாமி—அடியேன 'உபாய ஸவப்ராப்தே' என்ற தேவீகவ ஸலோகத்தை உதூரஹரிப்பது ஸாந்தி கர்மணி வேதாளாவாஹநம போலே என்று பரிஹஸிக்கிறார். எது வேதாளாவாஹநம். எது மஹாபூதாவாஹநம் எனபதனை உலகம் அறிந்தேயுள்ளது. அப்படியிருக்க, இப்போது செய்யப்படுகிற ஸம்பரத்யாய கைங்காயம் எது பொருளுக்கு எனறே அடியேனுக்குப் புலப்படவில்லை. ஆக இவ்வளவால் பரமாணபுல உபந்யாஸம் செய்த தாயிற்று.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

நிஷ்கர்ஷ நிகஷம்

ஸாரதம நிஷ்கர்ஷ பரீக்ஷா

நம் ஸ்வாமி எழுதியுள்ள ஸாரதம நிஷ்காஷம் அதிக்கார சதுஷ்டயாத்தமகமாக (நாலு அதிக்காரங்கள் கொண்டதாக) அமைந்துள்ளது. சர்விதசர்வணமாயும் (மென்றதையே மெல்லு வதாயும்) பிஷ்டபேஷணமாயும் (பிசைந்ததையே பிசைவதாயும்) அமைந்துள்ளது. இதை வாசகர்களே அறிந்துகொள்ளலாம்படி சிறிய எழுத்துக்களில் ஸாரதம நிஷ்கர்ஷத்தின் ஒவ்வொருதிக்கார மாக அச்சிட்டு, அவ்வவற்றையொட்டிப் பெரிய எழுத்துக்களில் ஸமாதானத்தை அச்சிடுகிறேன்.

மரமணிகள் கண்ட

ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம்

श्रीरङ्गायोध्ययोनेत्राराध्याराधकतां गतम् ।

न्यस्तात्मरक्षादीक्षं तत् स्वस्तये श्रीमदस्तु नः ॥

श्रीशठारियतीशानदेशिकान् श्रीनिधि गुरुम् ।

ध्यात्वा सारतमार्थस्य निष्कर्षोऽयं प्रदर्श्यते ॥

ஸ்ரீமத ரஹஸ்யதரயஸாரத்திலே ஸாரநிஷ்காஷாதிகாரத்திலு—

असारमल्पसारं च सारं सारतरं त्यजेत् ।

भजेत्सारतमं शास्त्रे(स्त्रं) रत्नाकर इवामृतम् ॥

எனகிற கலோகத்தையுதாஹரித்தது இ தி லு ள் ள மூனரும் பாதத்திறகு—

வேதத்தில் ... பரமாத்தம், ததப்ராபதி, ததுபாயங்களை வெளியிடும பரதேசம ஸாரதமமாகையாலே விவேகிக்ருபாதேயம அவ்வமசததிலும் பரதாந பரதிதநதரங்களான ததவஹிதங்களுடைய ஸங்க்ரஹமாகையாலே மிகவும் ஸாரதமமாயிருக்கும் ரஹஸ்யதரயம்” எனபதாக விவரணம் செயதருளினார தேசிகள.

MFN
1.2.21

சாரீரக சாஸ்திரத்தில் முதலிரண்டு அதயாயங்களினால், வேதத்தில் பரமாதமாவை வெளியிடும் பரதேசமும், நானகாமதயாயத்தினால் தத்பராபதியை வெளியிடும் ப்ரதேசமும், மூன்றாம்தயாயத்தினால் ததுபாயங்களை வெளியிடும் ப்ரதேசமும் பரிசோதிக்கப்பெற்றன. சாரீரக சாஸ்திராநுகர்ஹீதமாயுள்ள இந்த வேதாந்த பரதேசம் ஸாரதமம் இதுவே விவேகிக்கு உபாதேயம். அந்த வேதாந்த பாகத்திற்குள்ளும் இவற்றுக்கு ஸங்கரஹமாகையாலே மிகக் ஸாரதமம் ரஹஸ்யதரயமென்கிறுரீதில்.

சரம ச்லோகமானது வேதாந்தத்தில் சோந்ததனறேயாகிலும் ததர்த்த ஸங்கரஹமாகையாலே மிகவும் ஸாரதமத்தில் சோந்ததாயிறறு. திருமந்தரமானது நாராயணாதாவணோபநிஷததுக்களிலும், மந்தர ரதனமானது கடசருதியிலும் ஒதப்படுகின்றமையாலே வேதாந்தத்தில் அந்தாகதங்கள்.

பரமாதம பராபத்யுபாயமாவது பரபகதியும், ப்ரபத்தியும், எனபதாக சாரீரகத்தில் ஸாதநாதயாயத்திலே “நானா ஶ்வாதி மெதாத்” என்கிற அதிகரணத்திலும், புருஷாதாதாதிக்கரணத்திலும் நிர்ணீதமாயிறறு

சப்தாதிபேதாதிக்கரண ஸ்ரீபாஷ்யத்திலே

‘ஐஹ ... அக்ஷரவித்யாதிக்கா: ... உதாஹரணம்’

என்று ஸ்ரீபாஷ்ய ஸ்ரீஸூகதியுள்ளது. இதை விவரணம் செய்கையில் சருதபரகாசிகையில்

‘அக்ஷரவித்யாதிக்கா’ இதி ஆதிஷ்வேன ந்யாஸோ விவக்ஷித: ; சூத்ரே஽பி ஶ்வாதிமெதசஶ்வாதி, ‘உதாஹரணம்’ விஷய இத்யர்த்:’

என்றா வயாஸாயர், உபாயபகதியும் உபாயபூத பரபத்தியும், புருஷ கருதிஸாதயங்களாய் மோக்ஷோபாயங்களாக அனுஷ்டேயங்கள் எனபதை இவ்வதிக்கரணத்தில் ஸூதரகாரரும் ஸ்ரீபாஷ்ய காரரும் நிர்ணயித்தாக்கள என்பது சருதப்ரகாசிகா நிஷ்காஷம், நயமயூகமாவிகையிலே தீக்ஷிதருமிவ்வாறு நிர்ணயம் செய்தாரா

(ஸாரதம் நிஷ்காஷம் பககம் 2)

விகலபாதிகரணத்திலே பகதியைப்போல பரபத்தியும் மோக்ஷோபாயமென்னுமதை

असिन्नधिकरणे न्यासविद्याऽभिप्रेता

என்று ச்ருத பரகாசிகையில் அருளிச்செய்தார்.

நானகாமதயாயத்தின முதல பாதத்தில தத்திகமாதிகரணத்தில-பரஹ்மவிதயா பராபதி தசையில் உத்தரபூவாகங்களுக்கு அசலேஷ விநாசங்களை சொலவியிருக்கின்றன. இங்கு ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலுள்ள —

‘विद्याप्राप्तिशब्दस्साधारण्यात् प्रपदननिष्पत्तेरपि द्योतकः’

என்று ச்ருதப்ரகாசிகை. மோக்ஷோபாயமான பரபத்தியானது தவய மந்த்ரோச்சாரண பூவகமாய் அங்க பஞ்சகத்துடன் அநுஷ்டிககவேணமும் ஸகருதநுஷ்டடேயமிது. இதில தவயோச்சாரண காலத்திலே அசலேஷ விநாசஸங்கல்பம் செய்கிருனிசவரள

பரபத்திகளுக்கு கரண மந்தரமாகிய இதைக்கொண்டு ஸாங்க பரபத்தியை அநுஷ்டானம் செய்யுமாகில இவனை மோக்ஷயிஷ்யாமி எனபதாக, பகதியிலபோல பரபத்தியிலும் ஆதியில் யதாலிக்ஷிதமான ஸங்கல்பமெமபெருமானுககு ஏறபடுகிறது.

‘विनता: ... न्यासोपासनात्मकाशेषविद्यानिष्ठा विवक्षिता:’

என்றும், லகுஸிததாந்தத்திலே

‘प्रपदने तु लघुगुरुयत्नविकल्पानुपपत्तिरूपन्यायो वचनबल-प्रतिक्षिप्तः’

என்று மிவ்வாறாக ச்ருதப்ரகாசிகையில் ப்ரபத்தியின மோக்ஷோபாயத்வமானது சாரீரக ஸிததாந்தமாக நிருபிககப்பட்டிருக்கிறது.

இது ப்ரபத்த்யுபாயாநுஷ்ட்டாந்தத்திற்குள்ள ப்ரமாண பலம்.

(ஸாரதம் நிஷ்கர்ஷம் பக்கம் 3)

இனி பரபநந ஸந்தாந கூடஸததரான ஆழவார்கள பதிமைமரும, ஸ்ரீ ஆளவநதார எம்பெருமானா முதலான பூவாசாரயாகனும், மோஷோபாயமாக ஸவகத ஸவீகாரரூபமாக பரபத்தியைத தாங்களநுஷ்ட்டாநம் செயதும் அடியாரகளான நாம அவ்வாறே அநுஷ்டிதது உய்யுமாறு உபதேசம் செய்துமிருபதால ஸம்பரதாய பலமும் ப்ரபததயநுஷ்ட்டாநததிறகு ஸர்வதோ முகமாய அமைநதுளளது.

“எனதாவிடயுள்’ எனகிற பாசுரத்தின [2, 3, 4] ஈட்டில ஸுஸபஷ்டமிது—

“ அவன் திருவடிகளிலே ஆத்ம ஸமாப்பணததைப்பணணி அநுசயிக்கிருா. ஆதம ஸமர்ப்பணம் பணணாவிடில ஸாவமுகதி பரஸங்கமாம, ஸமாபபிக்கில அவனதான வஸதுவையவனுக்குக் கொடுதததாம. ஆலை செய்யவடுப்பதெனனெனனில, ப்ராநதி ஸமயத்தில ஸமாபபிக்கவும் வேணும், தெளிந்தால கொடுததோ மென்றிருக்கக்கடவனலலன, “மயா ஸமாபபித: அதவா கிநநு ஸமாபபயாமி தே எனரூரிதே” எனபதாகவும், நிகமனததில “ஆதம ஸமர்ப்பணம் பணணி அது தனக்கு அநுசயிததார்” எனபதாகவும் ஈட்டு ஸ்ரீஸூகதி.

இதற்கு அருமபத விளக்கமாவது— “(ஆதம ஸமர்ப்பணமித்யாதி)ஸவரூப பரபல ஸமர்ப்பணாதமகமான ப்ரபத்தி சரீரத்திலே ஸவரூப ஸமர்ப்பணமாவது ஸவதஸஸிததமான சேஷத்வத்தினுடைய அநுஸநதாநமாதரமேயொழிய, தனனதான ஆதம வஸதுவையவனுக்கு ஸமாபபிக்கையனரூயிருக்கச்செய்தேயும், ஆதம ஸமர்ப்பணமாவது—தனனதான ஆதமவஸதுவை அவனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கை என்று அபரபுததாககுத தோன்றுமிதே. இப்படி பரமித்தானே யாகிலும். பரம புருஷார்த்த ஸித்தியில தட்டிலலை .அவனே பரபுததனுகிலும் விரோதமில்லை—என்று.

“ த்வதபாதாரவிநதயுகளம் சரணமஹம் பரபுதயே ” என்று எம்பெருமானருடைய ஸவகத ஸவீகார ரூபமான கத்ய ஸூகதியும் அருமபதத்தினுதாஹருதமாயுள்ளது.

(ஸாரதம் நிஷ்காஷம் பககம் 4)

எம்பெருமானா—“ பரபததிஸ்தூபாய: எனறு பேரருளாளன் தியமநததைத திருக்கச்சிநமபிௌ மூலமாகக கேட்டுததாம் அவ வாறே ஸவகத ஸவீகாரமாக பரபததியை அநுஷ்டடாநமசெய்து பின்புள்ளாரும் இ தை ய னு ஷ டி த்து உய்யுமாறுவுபதேசமும் செயதருளிஞா.

அவவுபதேசமாவது—

‘ तत्राप्तये च तत्पादाम्बुजद्वयप्रपत्तेरन्यन्न मे कल्पकोटिसहस्रेणापि साधनमस्तीति मन्वानः...शरणमनुव्रजेत् ’ எனறு

ஆழ்வாராகள பதினமரும் ஸவகத ஸவீகாரரூப பரபததி நிஷ்டரெனபதை ஸ்ரீவசந பூஷணத்திலே ஸவிஸதாரமாக ஆதிமத யாவலாநங்களிலே அபயாஸம செயதருளிஞா லோகாசாயநம.

மூ. 35 “ ஆழ்வாராகள பல விடங்களிலும் பரபததி பண்ணிற றும் அர்ச்சாவதாரத்திலே

மூ. 41 ,, இதில பரபததிபண்ணுமதிகாரிகள் மூவா

மூ 42 ,, அஜரூரும் ஜரூநாதிசரும் பகதிபரவசரும்

மூ. 43 ,, அரூநாநததாலே பரபநநா அஸமதாதிகள் ஜ்ரூநாநதிகயத்தாலே பரபநநா பூரவாசாயாகள. பகதிபரவச யத்தாலே பரபநநாகள ஆழ்வாராகள என்று முதல் ப்ரகரணத்திலே யுள்ள ஸலிகதிகள். “ பரபநநா ”—பரஸமாப்பணம பண்ணின வாகள, எனறு மாமுநிகள் விவரணமிங்கு.

மேலே மங்களாசாஸநபரகரணத்திலே அருளியதாவது—

(மூ. 263) ப்ரதிகூலராகிருர் .. உபாயாநதரநிஷ்ட்டரும் ஸவ ப்ரயோஜநபரரும்.

(மூ. 265) ஸவபரயோஜநபரர்க்கு உததேச்யன “நெஞ்சிலை நினைப்பாயைவன” எனகிறவன உபாயம ஸவகீயஸவீகாரம். உபேயம ஸவாராதத கைங்காயம்.

(ஸாரதம் நிஷ்காஷம் பககம் 5)

மூ 266 இருவரும் அனுக்ரஹத்துக்கு இலககு. விவரணம—
“ ததாமி ” “ மோக்ஷயிஷ்யாமி ” எனகிற அனுக்ரஹத்திற்கு
விஷயம் ” என்று

மூ. 268 உபாயம் ஸவீகார காலத்தில் புருஷஸாபேக்ஷமாய
புருஷகாரஸாபேக்ஷமுமாயிருக்கும் , காயகாலத்திலுபயநிரபேக்ஷ
மாயிருக்கும்.

விவரணமாவது—“ ஸித்தோபாயம். சரண வரண ரூபஸவீ
காரகாலத்தில் ஸவீகாததாவான புருஷனையும் புருஷகாரததையும்
அபேக்ஷித்திருக்க ” மிதயாதி.

மூ. 269 ஸவபரயோஜநபரரெலலாரையும் பரதி கூலராக
நினைக்கலாமோவெனனில

மூ. 270 இங்கு ஸ்வபரயோஜந மெனகிறது ஆச்ரயதோஷ
ஜந்யமானத்தை

மூ. 271 ஆகையாலே தோஷமில்லை

மூ 272 விஷய தோஷத்தால் வருமவை எல்லாம் துஸத்
யஜமாயிறே இருப்பது என்று விவரணம—“ ஸவபரயோஜநபரரை
பரதிகூலரென்று அவிசேஷேண அருளிச்செய்தாரிறே. இந்த
ஸவப்ரயோஜநபரதை அநுகூலாகரேஸரரான ஆழவாாகள பக்கவி
லும் தோற்றியிருக்கையாலே தநநிபநதநமான ப்ராதிகூலயம்
அவாகள் பக்கல வாராதபடி பரிஹரிககவேணுமென்று திருவுள்ளம்
பற்றி ததவிஷய சங்கையையநுவதிககிரூ “ ஸவபரயோஜநபர
ரெலலாரையும் ” என்று தொடங்கி, “ நமககே நலமாதவில ” என்றும்,
“ நாம கண்டுநது கூத்தாட ஞாலத்தாடே நடவாயே ” என்றும்,
“ கண்டு நானுனையுக்க ” என்றும் இதயாதி வசநங்களாலும் மட
லெடுககை முதலான ப்ரவருத்திகளாலும் ஆழவாாகளுக்கும் இந்த
ஸவபரயோஜந பரதவமுண்டாகத தோற்றி நிற்றதிறே .

ஆழவாாகளுடைய ஸவப்ரயோஜநம் விஷயதோஷஜனயம்.

(ஸாரதம் நிஷ்காஷம் பக்கம் 6)

பராதிகூலய ஹேதுவாகச சொலலப்பட்ட ஸவபரயோஜனம் ஆசரய தோஷஜனயமாய, ஆழ்வாராகள பககல ஸவபரயோஜநம் விஷய தோஷஜனயமாயிருகையாலே அநத பராதிகூலய மிவாகள பககலும் வருமெனகிற தோஷமிலலை.

அநுபவ விஷயமான. விகரஹ வைலக்ஷணயமாகிற தோஷத தாலே வருகிற ஸவபரயோஜந பரதை, தததேதுவான பராவண யம், ததஸிததயாததமான வயாபாரங்ளாகிற விவை யெலலாம ஸவரூப விருததமென்று விடப்பாரததாலும் விட வரிதாயிறே யிருப்பது எனகை. என்று.

இப்படி உபகரமோபலமஸாரங்ளில போலே மதயததிலும் ஆழ்வார்களுக்கு ஸவகத ஸ்வீகாரததின மேனமை விளககப பட்டுளளது. அதாவது

மூ. 48 “ முக்யமதுவே ” “ அதாவது—பகதிபாரவசயமடியாக பரபத்தி பண்ணுமிடததில பராபய ருசி கண்ணழிவற உண்டா மாகையாலே அதுவே முக்யம் ” என்று மாமுநிகள விவரணமிங்கு,

மூ 51 பகதி தானிலே அவஸத்தாபேதம் பிறநதவாரே இது தான குலையக்கடவதாயிருக்கும்.

மூ. 52 தனனைப்பேணவும் பண்ணும், தார்க்கவும் பண்ணும்.

மூ. 90 அநந்யோபாயத்வமும் அநந்யோபேயத்வமும் அநந் யதைவத்வமும் குலையுமபடியான பரவருததி காணு நினரேமிறே

மூ. 91 ஜ்ஞாநவிபாக காரயமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவை யெலலாம அடிககழஞ்சு பெறும்.

மூ 92 உபாயபலமாய உபேயாந்தாபூதமாயிருக்கும்து உபாய பரதிபநதகமாகாது.

மூ 93 ஸாதயஸமாநம் விளமபாஸஹமென்றிறே ஸாதனத் திறகு ஏறறம், ஸாதயப்ராவணய மடியாகவிறே ஸாதநததிவிழி கிறது

(ஸாரதம் நிஷ்காஷம் பககம் 7)

மூ 94 இவனுக்குப் பிறக்கும் ஆதம குணங்களெல்லாவற்றுக்கும் பரதாநவேது, இந்த பராவணயம்

மூ 95 “ மாறபால் மனம் சுழிப்ப ” “ பரமாதமநி யோ ரகத ” கண்டு கேட்டுறறு மோநது,

மூ. 108 பகவதவிஷயத்திலிழிகிறதும் குணம் கண்டன்று ஸவ ரூபபராபதமென்று

மூ 113 பகவத விஷய பரவ்ருத்தி பினை சேருமோவெனனில, அதுக்கடி ப்ராவணயம் அதுக்கடி மைபநதம் அதுதான ஸோபாதிகமன்று. ஸத்தாபரயுகதம்.

மூ 114 அநத ஸததை ப்ராவணயகார்யமானவநுபவயிலலாத போது குலையும், அது குலையாமைக்காக வருமவையெலலாம அவாஜநீயமாய் ப்ராபதங்களுமாயிருக்கும். ஆகையாலே பகவத விஷய பரவருத்தி கூடும்.

என்றிவவாருக ஆழ்வார்கள் ஆசாரயாகளுடைய ஸ்வகத ஸ்வீகாரத்தின ஏற்றத்தை ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலே பலபடியாக வருளிச செயதார இவற்றுக்கு மாமுநிகள் விவரணம் செய்திருப்பதை ஸேவிததுத தெளிவு பெறலாம்

ஆக இவற்றால் ஸவாமி தேசிகள் ஸாரநிஷ்கர்ஷாதிகாரத்திலே— “ பரமாதம் ததபராபதி ததுபாயங்களை வெளியீடும் பர தேசம் ஸாரதமமாகையாலே விவேகிகுபாதேயம் ” என்று மோஷோபாயங்களான பக்தி, பரபததி இதனை உட்பிரிவான உகதிநிஷ்டை, ஆசார்ய நிஷ்டை ஆகிய இவை எல்லாவற்றையும் ஸாரதமமாகவருளிசசெய்திருப்பதே ஸோகாசாரயருடையவும் மாமுநிகளுடையவும் “ எனதாவி ” ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்திக்கும் அங்கு அருமபத விளக்கத்திற்கும் பொருந்தியிருப்பதால் இதுவே மாமணிகள் கண்ட ஸாரதமநிஷ்கர்ஷமாகும்.

முதல அதிகாரம் முற்றிற்று.

தேசிகள திருவடிகளே சரணம்.

(ஸாரதம் நிஷ்காஷம் பககம் 8)

நிஷ்கர்ஷ நிகஷம்

ப்ரத்யமாதிகார பரீக்ஷா

முதலதிகாரத்தில் (ப-2) “ஸாரீரக ஸாஸத்ராநுக்ஞவீதமாயுள்ள இந்த வேத்யாந்த பரதேயும ஸாரதமம். இதுவே விவேகிகு உபாதேயம். அநத வேத்யாந்த ப்ராக்யத்திறகுள்ளும் இவறறககு ஸங்க்யரஹமரகையாலே மிகக ஸாரதமம் ரஹஸ்யத்ரயம் என்கிறார் இதில்” எனறு நம ஸ்வாமி எழுதுகிறார். “ஸாரதமம்” என்றும், ‘மிகக ஸாரதமம்’ என்றும் இந்த ப்ராக்யத்துக்கு நியாமகம் எனனை? “அஸாரம்” என்ற ஸலோகத்தில் ஸாரதமம் என்றனறே முடிநதுள்ளது. ஸாரதமம் என்ற ஸப்யக்யத்திறகே ஸாரதமம், மிகக ஸாரதமம் என்று விப்ராக்யமகாட்டி அர்த்தப்ராக்யமகொண்டால், வேத்யாந்ததைக கரட்டிலும் வேத்யாந்த ஸாரததிறகு ப்ராக்யம் அங்கீகருநமர்கும். தத்யப்ரக்யா வேத்யாந்தங்களுக்கு ஸாரதரதவமும, வேத்யாந்த ஸாரததிறகு ஸாரதமதவமும சொல்லுமது யுத்தமாகும். ரஹஸ்யதரயரூப் வேத்யாந்த ஸாரத்துககு ஸாரதமதவம் உப்யஸமமதம். வேத்யாந்தங்களுக்கு ஸாரதமதவம் சொல்ல வேண்டிய நிர்ப்பயந்த்யம் எனனை? வேத்யாந்த ஸாரத்துககு மிகக ஸாரதமதவகத்யந்ததாலே வேத்யாந்தத்துககு ஸலோகப் படி—த்யாஜயதவம் தேறாதா? அவயோ: கி வா விஷே ஐதி சேத்-
[நமககுள வாசி எனனைவென்றால், ஸலோகத்தை மீறி வார்த்ததை சொல்லுகை தேவாரிககு வாசி]

நம ஸ்வாமி 2-ம் பககத்தில் “சரம ஸலோகமானது ... அநதர்க்யுதங்கள்” என்று எழுதுகிறார். வேத்யவேத்யாந்த ரஹஸ்யத்ரயங்களுக்கு ஐகஸாஸதாயம ஸ்ரீவசநபூஷண மீமாமஸா ப்ராக்யயததில் தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. முனனமே (பக்கம் 4ல்) எழுதப்பட்டுள்ளது. கர்ம தேய்வதா ப்ரஹம மீமாம்ஸைகளுககு நிஷ-8

கொள்ளும் ஐகயம் இங்கும் ஓசுகும். “கர்ம தேவதா ப்ரஹ்ம கோசரா. ஸா தரிதூ உத்புபுள ஸுதரகாரத | ஜைமிநேர் முநே காஸக்ருதஸநத. பூாதூராயணாத இத்யத கரமாத ||’ [மீமாமஸாஸாஸதர்ம்-காமமீமாம்ஸை. தேவதா மீமாமஸை. ப்ரஹ்மமீமாமஸை எனறு மூன்று விதமாக முறையே ஜைமிநிமுனி, காஸக்ருதஸநர், பூாதூராயணர் எனனும் மூன்று ஸுதரகாராகளிடமிருந்து தோன றிறறு.] எனற திருவாககை நினைவுபடுததுகிறேன வே தூ ன்த மு ம வேதூநதர்கூதமே. ரஹஸயத்ரயமும வேதூநதாநதர்கூதமே ஏதேந கிமாயாதம? (இதலை நம ஸவாமிககு என்ன பயன?) “வேதூவேதூநதபாரகூா.” [வேதூவேதூநதங்களைக் கரைக்கண்டவர்கள்] எனற நிர் தேஸூம எங்ஙனே ஏறபட்டது? வேதூ. வேதூநதூ வேதூநத ஸாரங்கள் மூன்றும வேதூமாகிலும் அவற்றுக்கு அந்தூ ப்ரதிபாதூந முறையில் பேதூததாலே பேதூமும. ஆத்தேஸூயநிஸூபணத்தாலே ஐகயமும் கொள்ளப்படு கிறது காமப்ரதிபாதூக வேதூமும. புகதிப்ரபத்தி பரதி பாதூக-வேதூந்தமும. ஸிதூதேரூபாய்பாதிபாதூக ரஹஸய த்ரயமும விவக்ஷாவிஸூஷததாலே பூநநமாயும. அபூந் மாயும தோற்றும். வேதூந்காதூயநத்தாலே வேதூத் தில தெளிவுபிறககும். அவ்வோபாதி வேதூந்தஸாராதூ யயநத்தாலே வேதூந்தத்திலே தெளிவு பிறககும். வேதூந்நவணே வ்யுத்பி: பூய்தே, வேதூந்நவணே வ்யுத்பி: பூய்தே | [(இந்திரனமுதலான ஸபூதூங்கள் எநதெநத் தேவதைகளைக் குறிப்பதாக வேதூபூவபூகூகதைக கேட்குமபோது அறி யப்படுகிறதே. வேதூநததைக கேட்டபினபு அந்த இந்தூராதூ ஸபூதூங்கள் அந்தந்த தேவதைகளுக்கு அந்தா யாமியான பரமாத்மாவையும் குறிக்கினறன என்று அறியபு படுகினறது. இவ்வண்ணமாக) வேதூந்ததைகக் கேட்ப தனமூலம் இந்தூராதூ ஸபூதூங்களின வ்யுத்தபத்தி நிறைவு படுததப்படுகிறது. இதே ரீதியில் வேதூந்த ஸாரததைக கேட்பதால், வ்யுத்தபதி மிகவும நிறைவுபடுததப்படுகிறது

என்பது நிகஷம் பக்கம் 4ல கடைசியில் (தமிழ்மொழி பெயர்ப்பு பக்கம் 10 கடைசியில்) காட்டப்பட்டது.] “**अर्थैकत्वादेकं वाक्यं साकाङ्क्षं चेद्विभागो स्यात्**” [பூவமீமாம்ஸை 2-1-46] [யாதொரு பத்யஸமுஹமானது அதன பயன ஒன்றாயிருக்கையையிட்டு ஒரு வாக்யம் (யஜுஸ) என்று கூறப்படுகிறதோ. அப்பத்யஸமுஹம் அதில சேர்ந்த பதங்களில் ஒன்று சேராவிடில் ஆகாங்கக்ஷ உடையதாகவே இருக்கமுமாகில். அப்போதே அது ஏக வாக்யமாகும்.] என்ககடவதிதே. **मीमांसापूर्वोत्तरवाक्ययोः कर्माराध्यत्वविशिष्ट - ब्रह्मतात्पर्यक्त्वरूपं, कर्माङ्गकत्वविशिष्टब्रह्मज्ञान - तात्पर्यक्त्वरूपं वा अर्थैक्यं निराबाधमेव। तद्वदवापीति बोध्यम्। ऐकशास्त्र्यं अर्थैक्यं च श्रीवचनभूषणमीमांसाभाष्यावसेयम्। पूर्वमेव लिखितम्॥** (நிகஷம் பக்கம் 4) [பூவோததர மீமாம்ஸைகள் இரண்டும சேர்ந்து, காமங்களால ஆராதிக்கப்படும் பூரஹ்மத்தைச் சொல்லுகின்றன என்கே. கர்மத்தை அங்குமாகக கொண்ட பூரஹ்மோபாஸநத்தைச் சொல்லுகின்றன என்கே கொள்ளுகையால். இரு ஸாஸ்த்ரங்களும் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன எனனத் தடையிலலை. அதுபோலவே வேத்யாநதங்களும். வேத்யாந்தஸாரமும் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன என நிர்வஹிககலாம. இவ்விரண்டும் ஒரே ஸாஸ்தரமாயிருப்பவையென்பதும், ஒரே பொருளைச் சொல்லுமவை எனபதும் ஸ்ரீவசநபூஷண மீமாம்ஸையில் காணத்தக்கது. நிகஷம் பக்கம் 4ல் (மொழி பெயர்ப்பு பக்கம் 10ல்) முன்னமே காட்டப்பட்டது.]

நம் ஸவாமி (பக்கம்-2) “ உபாயபூக்தியும் உபாய பூக்த ப்ரபததியும் புருஷகருதி ஸாத்யங்களாய் மோக்ஷாபாயங்களாக அநுஷ்டேயங்கள் — என்பதை இவ்வதிக்கரணத்தில. ஸுத்தர்களும் ஸ்ரீபூஷ்யகாசரும் நிர்ணயித்தார்கள் எனபது ஸருதபரகாஸிகாநிஷ்கர்ஷம் ” என்றும். (பக்-3) “ இவ்வாறாக ஸ்ருதப்ரகாஸிகையில் ப்ரபததியின

மோக்ஷோபாயத்வமானது ஸர்ரீரக ஸித்யத்யாந்தமாக நிருபிககப்பட்டிருக்கிறது” என்றும் எழுதுகிறார். एतेन किम-
निष्प्राप्यमस्माकम्? (இதனால் நமக்கு என்ன ப்ராதக்ம கூறப்
பட்டதாகிறது?) “இவை வேத்யாந்தார்.தத்யங்கள் ஸார
தரார்த்த்யங்கள். அநுபாதேய்யங்கள், இவற்றுக்கு மேறப்பட்ட
ஸாரதமார்த்த்யம் உபாதேய்யம். அதுவே வேத்யாந்த
ஸாரார்த்த்யம்’ எனபதனை மாமுனிகள் கண்ட முடிவாக
வேத்யாந்தஸார நிஷ்கர்ஷத்தில் கூறியுள்ளேன்.

நம் ஸ்வாமி (பகம 3ல்) புக்திபரபத்திகளுக்கு
துல்யத்வம் நிருபிககப்பட்டுள்ளதாகக் காட்டுகிறார். இதற்கு
ஸமாத்யாநம்.— உபாயபரபத்தியும் அநுபாயபரபத்தியும்
ஆக பரபத்தி இரண்டு விதம். ஸ்வாமி காட்டும் உபாய
ப்ரபத்தி ஷட்யங்கயோக்யம், வேத்யாந்த ஸார ஸித்யத்யமான
அநுபாயப்ரபத்தி அதிகாரி விஸேஷணம்; இவ்வாசியை
அறியவேணும். இவ்விஷயத்தை மற் றே ரு ரி ட த தி ல
விவரிககிதேன்.

நம் ஸ்வாமி (பக்-4) ப்ரபத்த்யுபாயத்வ வாத்யத்துக்கு
அநுகூலங்களாக நினைத்து அநேக ப்ரமாணங்களையும்
அநுஷ்ட்யாந்ததையும் காட்டுகிறார். அநேக ஸுதரங்களை
ஐந்தாம் பக்கத்தில் உத்யாஹரிக்கிறார். இப்படி உத்யா
ஹரிப்பது ஏட்டை நிரப்புவதையே பயனாகக்கொண்டது.
இத்துடன் “ வாணிலா முறுவல்”, “ தாயே தந்தை”
“ கண்ணார் கடல “ தாவளந்து “ கண்ணார் கடல
போல்” “ ஏழையேதலன்” “ பெறுததேன” “ பெடை
யடர்த்த” “ திருவுக்கும் திரு” “ தவளவிளம்பிறை”
“ மாறமுள” “ நோறற நோனடி” “ ஆராவமுதே”
“ மாணேய் நோக்கு. நலவீர்” “ பிறநதவாறும்” : “ உலக
முண்டபெருவாயா” . இதயாத்யிப் பதிகங்களையும் சேர்த்தது
அச்சிட்டால் லோகோபகர்ரகமாயிருக்கும். ஒரே இடத்தில்
ஶ்ரணாக்யதிப் யாசுரங்களைக் கண்டுகளிக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ

லோகம். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களில் எவரேனும் “ஆழ்வார் ஸரணாக்தி செய்யவிலகை” எனபவருண்டோ? ஆளவந்தார். எம்பெருமானா ஸரணாக்திப பாசரம் அறியாத ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவனும் உண்டோ? இவர்கள் தாங்கள் அநுஷ்டித்த ப்ரபத்தியை உபாயமாக அபிமானித்ததுண்டா? எனறன்றோ கேள்வி. ப்ரபதத்யுபாயதவ வாத்துதை நம் ஸ்ரீவர்கள் ஆங்காங்கே நிரளித்துள்ளார்கள். உண்மையில் இப்படியிருக்க ‘ஆழ்வாராகளும் ஆசார்யர்களும் ப்ரபத்தியை உபாயமாக அநுஷ்டித்ததாகள்’ என்றும், இது லோக தேஸிக ஸம்பதத்யாயம என்றும் ஆயிரம்முறை எழுதுவதினல் எனை ப்ரயோஜனம் ஸித்துகிக்கும? அபளித்துத்ராந்தம் (உண்மையான ஸித்துத்ராந்தத்திற்கு நேர்விபீதம்) எனகிற தேஸிஷமே ஸித்துகிக்கும. இனி வேத்ராந்த ஸாரததில் சொல்லப்படும் ப்ரபத்திஉபாயமாகாது என்ற பல மஹர்யாகள் நிருபித்திருப்பதைக காட்டுகிறேன்.

प्रपच्यनुपायत्वनिरूपणम्

(ப்ரபத்தி உபாயமன்று எனநிருபீத்தல்)

ப்ரபத்தி உபாயமாகாது என்பதுபற்றி ஸ்ரீவாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளை முனனமே காட்டினோம். அந்த ஸ்ரீஸூக்திசளின பொருளை யுகதிஸ்ரீவகமாக விளக்கும் பல மஹர்யாகளின் திருவாகுகுகள் இங்கு காட்டப்படுகின்றன.

ஸ்ரீ உ. வே. காரபபங்காடு மஹர்யாகளான சிங்கப்பெருமாள் ஸவாமி (ஸ்ரீராமாநுஜ ஸித்தாந்த பரகாஸிகையில்) அருளிச்செய்யுமபடி—

இனி. ப்ரபத்தியாவது— “त्वमेव उपायभूतो मे भव इति प्रार्थनामिति: शरणागतिरित्युक्ता” [நீயே எனக்கு உபாயமாவாயாக—என்று பிராாததிக்கும. அறிவே ஸரணாக்தி எனப்படுகிறது.] என்றும், “अनन्यसाध्ये स्वाभीष्टे महाविश्वासपूर्वकम्। वृद्धेकोपायतायाञ्चा प्रपच्छिशरणागतिः॥” [தன விருப்பம்

வேறொன்றால் ஸாதீககதககதல்லாமலிருக்கும்போது. மஹாவிஸுவாஸததோடு கூட புகுவான ஒருவனையே உபாயமாயிருக்குமபடி யாசிப்பதே ப்ரபததி என்றும் ஸரணாகுதி என்றும் கூறப்படுகிறது.] என்றும், “**மாமிக் ஶரண் வஜ**” [எனனை ஒருவனையே உபாயமாகப்பறறு] என்றும் இதயாதீ பரமாணங்களிளே. “**நீயே எனககு உபாயமாக வேணும் என்று ப்ரராததீககை ஸரணாகுதி**” என்றும், “**ஈஸவரனை தவிர மற்றொன்றால் ஸாதீககமுடியாததாயும். தனககு இஷ்டமாயமுள்ள மோக்ஷததறகு அவனையே உபாயமாக பரராததீககை ஸரணாகுதி**” என்றும், “**மற்ற உபாயங்களை விட்டு என்னை ஒருவனையே உபாயமாகப் பறறவேணும்**” என்றும் சொல்லப்படடிருப்பதால். “**அவனை உபாயம் எனகிற அத்யவஸாயததோடு கூடின உபாயத்வ பரார்த்தனையே ஸரணாகுதி**” என்று ஏற்படுகிறது. இந்த பரமாணங்களில் ஏகஸூப்யம் ஏவகாரம் இவைகளால், ஈஸ்வரன உபாயமாயிடததில் வேறு உபாயங்களை அடக்கி யாமலே உபாயமாகிருன என்று ஏற்படுகிறபடியாலும், “**सर्वधर्मान् परित्यज्य**” எனபதால் மற்ற உபாயங்களை விட்டே பறறவேணும்ென்றிருப்பதாலும் இந்த அதீகாரிககு ஈஸ வரனைததவிர வேறு உபாயமில்லை; ஆனால் நீயே உபாயமாக வேணும்ென்று இவன பரராததீப்பதால் அந்த ப்ரராததீனை யாகிற வேதுவிளே ஈஸவரன பூலபரதூநம் பண்ணு மிடததில் அந்த பரராததீனையே உபாயமாகிறபடியால், ஈஸ்வரனாககே உபாயாநதர-நைரபேக்ஷ்யமாகிற ஏக ஸூப்யூர்த்தம் அநுபபந்நமாமே எனனில்; **ज्योतिष्टोमैः स्वर्गकामो यजेत**” எனகிறவிடத்தில் ஸவாகுகாமநையானது ஸவாகுகுத்துககு ஸாதீநமனறிககே அதீகாரி விஸேஷண மாகிருப்பேளே. நீயே உபாயம் ஆகவேணும்ென்கிற பரார்த்தனையும் ஶிதீதேரபாய அதீகாரிககு விஸேஷணமாயிருக்கும். ஆனால். அந்வய வ்யதிரேகங்களிளே ப்ரபததிக்கு ஸாதீந்வம் ஏற்படமாட்டாதேவெனனில், ஸாதீநமர்வது அந்வயதீரீதீமாயிருப்ப்தாகையால் (அதாவது—தனனை

தெய்வமல முன நிற்பசாகையால்). ஈஸவரனே உபாயம எனகிற பரமானததாலே, ஈஸவரனைததவிர இது உபாயமலலாமையாலே தனனையெழிய ஈஸவரனால பெறப்படும பூலஸித்யுதியாலே அநயத்யாஸித்யுதியாயிருக்கையால். அநயத்யாஸித்யுதியாய்க்கொண்டு நியதபூவவருததியாயிருக்க வேண்டிய ஸாத்யநலக்ஷணமில்லாமையாலே, ப்ரபததிஸாத்யநாமகமாட்டாது. எப்படி ஐயோதிஷ்டோமாதியஸ்துலங்களில், ஸவர்க்குகாமநையானது நியதபூவவருததியாயிருந்தபோதிலும். யஜநகர்த்தாவான அதிகாரிககு விஸேஷணமாயிருப்பதால், அநத ஸவாக்குகாமநைககு ஸாத்யநதவம ஏறபடவில்லையோ. அப்படியே இங்கும ஈஸவரணம அதிகாரி விஸேஷணமாயிருப்பதால், அதற்கு ஸாத்யநதவமில்லாமையால் அது வேறுதவாகமாட்டாது என்று கண்டுகொள்வது. அப்படி அதிகாரி விஸேஷணமாகச் சொல்லும் பக்ஷத்தில், “सिद्धमेव हि सर्वत्र नियोज्यस्य विशेषणम्” (ஆக்யமப்ராமாண்யம்) எனபதால் அதிகாரி விஸேஷணமாயிருப்பது ஸித்யுதியாகவே இருக்கவேணும் என்று ஏறபடுவதால். “सामेकं शरणं ब्रज” என்று விதேயமாகச் சொல்லுவது கூடாதே என்னில், அநத நியமம் ஸாத்யோபாய விஷயமாகையால் ஸித்யுத்யோபாய விஷயத்தில் விரோதிக்காது. அல்லாமல் ஸித்யுத்யோபாய விஷயத்திலும் அதிகாரி விஸேஷணம் ஸித்யுதியாகவே இருக்கவேண்டுமெனனில், உபாயமும் ஸித்யுதியாய் அதிகாரமும் ஸித்யுதியாய் இருக்கும் பக்ஷத்தில் ஸாவழுகதி ப்ரஸங்க்யம் ஏற்படும். ஆதலால் அது கூடாது. அங்ஙனுமனறிககே, வேறு வாக்யங்களினாலே விதிக்கப்பட்ட தொரு விஷயமானது மற்றொரு வாக்யத்தில் ஸித்யுதியாய்க்கொண்டு அதிகாரி விஸேஷணமாகலாம். எப்படியெனனில்; “अग्नीनादधीत” என்றும் “साध्यायः अधेतव्यः” என்றும் வாக்யாநதரங்களால் விதிக்கப்பட்ட அக்யநயாத்யநம அத்யயநம இவைகள் யாக்யாதிகாரிககு ஸித்யுதியாக

விசேஷணமாவதுபோலே இங்கும் “सर्वधर्मान् परित्यज्य” என்று பூர்வ வாக்யததால விதிக்கப்பட்ட ஸரணவரணம், உததரததில “त्वा” என்பதனால் “ஸரணவரணம் செய்த உணை” என்று அநுவதிக்கப்படடிருப்பதால் மோக்ஷாதி காரிககு விதிக்கவிசேஷணமாகலாம். ஆனால் “शरणं त्वम्” என்று ஸரணவரணம் விதிவிஷயமாயிருப்பதால் அந்த விதியாலே கருதிஸாத்யதவமும், அதனால் ஆக்ஷிபதமான இஷ்டஸாத்யநதவமும் ஏற்படுகிறபடியால் ஸரணவரணம் உபாயமன்று என்று சொல்லுவது அநுபபந்நம் எனினில; விதிக்க குகவல கருதி ஸாத்யத்வமே அர்த்தமாக்க கொள்வது பூாத்யமிலலாத ஸத்யத்தில அங்கு இஷ்ட ஸாத்யநத்வம் அாதத்யுத விதிக்கிக்கும். இங்கு ஸரணம் வ்ரஜ் எனபதிலஸரணாகுதி உபாயவரணரூபமாக ஏற்படுகிற படியால், உபாயவரணததுககு உபாயதவமிலலாமையாலே ‘ஸரணம் வ்ரஜ்’ எனகிற விதியால ஸரணவரணததுககு இஷ்டஸாத்யநத்வம் ஏற்படமாட்டாது.

மேலும் “இஷ்டஸாத்யநமென்பது— இஷ்டமான ப்ரயோஜனத்தை அடையசெய்வது” என்று நயாய ஸாஸ்த்ரததில சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸரணவரணம் இஷ்டப்ரயோஜனமாகையால் விதிக்கும் விஷயமாகலாம். அனறியும் இந்த ஸரணவரணததிறகு பூலம் ஈஸவரன் தனக்கு உபாயமாயிருக்கையாலையால், அந்த உபாயமாயிருக்கையாகிற இஷ்டததுககு ஸாத்யநமாயிருப்பதால், இஷ்டஸாத்யநதவமும் ஏற்படலாம். இப்படியே ஸாராஸ் வாத்யநியில் “பரபததி ஈஸவரணுடைய உபாயந்தர ஸத்யந நிவேததுககு ஸாத்யநமாவதலவது, புகதியைப் போலே ஸாக்ஷாத்தாய் மோக்ஷஸாத்யநமன்று” என்று நிர்ஸூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியே இங்கும் ‘தன விஷயத்தில ஈஸவரன் உபாயமாகையாகிற பூலததிறகு ஸாத்யநமாயிருக்கத தீட்டிலலை. ஆனால் ஈஸவரனுக்கு உபாயதவம் ஸ்வாபூவிகமாயிருந்தபோதிலும் தனக்கு

ஈஸவரன் பூலப்ரத்யானயிருக்கை ப்ரார்த்திக்கப்படலாம். இங்ஙனமன்றிககே. “ இவன பாசரம் கேட்டவாரே திருவுள்ளமுகக்கும் ” எனபதுபோல, ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமான புக்யவநமுகேயாலலாஸததுக்கு ஸாத்யநமாகையாலும் இஷ்டஸாத்யநதவம் ஏறபடும. இப்படியிருக்கையாலே வேறென்றுகசாக அநுஷ்டிக்கப்படுவதாய்க கொண்டு. ப்ரஸங்கூரத உபகாரகமாயிருக்கையால பரபததி “வ்யாஐமாக” ஏறபடுகிறது இதை அநுஸரித்தே தேயூசிகனும் “प्रपञ्चेः व्याजमात्रत्वं” எனபதால் பரபத்தியை வ்யாஜோபாயமென்று அருளிசெய்கிருக்கிறார். இப்படியுள்ள பரபததி அநுபாயம் எனபதும் தேயூசிகன நயாய ஸித்யகூரூஜனததில அருளிசெய்த “इयं केवल-लक्ष्मीशोपायत्व-प्रत्ययात्मिका । स्वहेतुत्वधियं कथ्ये किपुनः सहकारिणाम् ॥” எனகிற ஸலோகத்தால வ்யகதமாம். ஸரியபதியான ஈஸவரனிடததில இருப்பதாயும். மறறவர்களிடததில இலலாததாயும் இருக்கிற உபாயதவததை விஷயீகரிககிற ஜ்ஞானமாயுள்ள பரபததியானது “தானுபாயம்” என்கிற புக்யத்யைத தடுக்கிறது எனபதாம். இததால ஈஸவரனைககாட்டிலும் அந்யமாயுள்ள தெரநு உபாயமில்லை என்றும். பரபத்தியும் ஈஸவரனைககாட்டிலும் வேறாகையாலே இதுவும் உபாயமாகமாட்டாது என்றும் ஏறபடுகிறபடியால் ப்ரபத்தி அநுபாயம் எனபது ஸித்யகூம. ஆனால் இந்த உபாயத்வம் பூலப்ரத்யத்வரூபமாகக கொள்ளில, அது பரபத்தியில் ப்ரஸகதமாகாமையாலே. ப்ரஸகத்தத்துக்கே பரதிஷேத்யம் உசிதமாகையால் நிஷேத்யம் அநுபபந்நமாம். நிஷேகூப சிநதாமணியில கீழ்ச் சொன்ன ஸலோகத்ததிற்கு ஆதத்யநிஸூபணம் பண்ணுகையில “ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வம் அந்வய வயதிரேகங்களினால் ஏற்பட்டிருந்தபோதிலும். விசாரத்யஸையில அந்த ப்ரபத்தி உபாயதவஜ்ஞானரூபமாகையாலே உபாயதவம் ஏற்படாது” என்று நிஸூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படியே ந்யாய ஸித்யகூரூஜந வ்யாக்யானமான ரதநபேடிகையில. நிஷ—9

திருப்புட்குழி ஸ்வாமியும் நிரூபித்திருக்கிறார் 'ப்ரபந்ந விஷயத்தில மோக்ஷபூலம் தூயதவஸமபூந்தூப்ரயுக்தம், ப்ரபததிப்ரயுக்தமனறு' என்று நிரூக்ஷப சிந்தாமணியில நிரூபித்திருப்பதையும் கண்டு கொள்க. மேலும், நம ஸபூதூராததூவிசாரத்தில, 'நம.ஸபூதூராததூ அநந்ய ஸரணதவமாஸூல. ப்ரபததியை உபாயமாக அநுஷ்டிக்கும் பக்ஷத்தில அநந்ய ஸரணதவம் ஏற்படாதாகையால, ப்ரபததி உபாயமனறு, வ்யாஜம்' என்று ஸாராஸ்வாதூனிபிலும் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தவ்யாஜத்வம் பூலகரணத்வஸூப உபாயத்வததைககாட்டிலும் வேறுபட்டது. அப்படியன்றிக்கே வ்யாஜத்வம் பூலகரணத்வஸூப மாகச் சொல்லும் பக்ஷத்தில, ஜயோதிஷ்டோமாதூகளும ஸ்வர்ககூத்துககு வ்யாஜங்களாகவே ஏற்படும். அது பூவ தந்தரவிருதூதூம்.

அது நிற்க. 'பகவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதி, ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ப்ரபத்தி' என்கிற பூர்வாசார்யா களுடைய வாக்யத்தால, ஈஸ்வரன் உபாயாநதரங்களை அநுஷ்டிக்கிறவன் விஷயத்தில தான் நிரூபாதூக ரக்ஷகனுகிற திலலை என்றறியலாம். ஆகையால உபாயாந்தர பாவ்ருத்தி யானது ஈஸ்வரனுடைய ரக்ஷணப்ரவ்ருத்திக்குத் தடையாகையால அந்த உபாயாந்தரங்களைவிட்டு ஈஸ்வரனை உபாயமாகப் பறறுசையாகிற ப்ரபததி. ஸவபரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி விஸீஷ்டையாகையாலே, அந்த ப்ரபததி, ஈஸ்வரனுடைய ரக்ஷணததுக்கு பரதிபூந்தூகமான உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியோடு கூடியதாகையால ப்ரதிபூந்தூகாபூவஸூபையாக ஏற்படுகிறது. நமமுடைய ஸீத்ஸூகூராதத்தில் பரதிபூந்தூகாபூவததுககு காரணதவ மில்லை. அததாலும் ப்ரபததி உபாயமாகமாட்டாது. ஆனால் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ஸ்வாபகாலத்தில உண்டாயிருப்பதால, அப்பொழுதும் இவன் ப்ரபந்நகககூடும் என்கிற ஒரு ஸங்கை வரககூடாதோ எனனில, ஜ்ஞான

கார்யமான நிவ்ருத்யாக்யதநமே இவ்விடத்தில விவக்ஷித மாகையால அது வரமாட்டாது.

ஆக, இவ்வளவும் ஸ்ரீராமாநுஜ ஸித்த்யூந்த ப்ரகாஸிகா ஸ்ரீஸூகதிகள். இனி, இதில எடுக்கப்பட்ட ரதநபேடிகா ஸ்ரீஸூகதிகளையும் காட்டுகிறேன்.

ஸ்ரீவேத்யூந்த தேஃஸிகன அருளிய நயாயஸித்த்யூஞ் ஐந்ததின வயாக்யாநமான ரதநபேடிகையில் 'இயம்கேவல' என்று தொடங்கும் ஸ்ரீதேஃஸிககாரிகைக்கு வியாக்ஷியானம் செய்யும்போது தேஃஸிகஸம்பரத்யாயஸத்ய ஸுபரஸித்த்யூ வித்த்வநபணியான ஸ்ரீ உ. வே. திருப்புக்குழி அப்பாஸ்வாமி அருளிச்செய்யும்படி —

प्रपत्तिस्वभावादपि नैरपेक्ष्यमुपपादयति (इयमिति). (केवल-
लक्ष्मीशोपायत्व-प्रत्ययात्मिकेति)— लक्ष्मीशेतरावृत्ति-उपायत्वप्रकारक-
लक्ष्मीशविशेष्यक-निर्णयात्मिका इत्यर्थः। (स्वहेतुत्वधियं रुन्धे इति)—
“मामेकं शरणं ब्रज” “आत्मनं मयि निक्षिप” इत्यादिभिः
कर्तव्यतया चोदिते, “भक्त्या परमया वापि प्रपत्त्या वा महामते।
प्राप्योऽहं नान्यथा प्राप्यः मम कैङ्कर्यलिप्सुभिः॥” इत्यादिभिः
उपायतया च अभिहितेऽपि स्वस्मिन् उपायताज्ञानं प्रतिबध्नातीत्यर्थः।
(किंपुनस्सहकारिणामिति) सहकारित्वेन प्रसक्तस्य अन्तिमप्रत्ययस्य
कर्मादेश्च हेतुताज्ञानं प्रतिबध्नातीति किमु वक्तव्यं इत्यर्थः॥

अत्रेदं बोध्यम्— प्रपत्त्या उपायत्वत्वावच्छेदेन भगव-
दितरावृत्तित्वं विषयीक्रियते। “त्वमेव उपायभूतो मे भव इति प्रार्थनामतिः
शरणागतिः इत्युक्ता” “तदेकोपायता-याच्चा प्रपत्तिः शरणागतिः”
इत्यादिभिः तथावगमात्। तत्र हि उपायत्वत्वावच्छेदेनैव इतरावृत्तित्वं
एवकारेण बोध्यते। तथैव व्युत्पत्तेः।...ततश्च भगवदितरस्मिन्

स्वस्मिन् तादृशोऽन्तिमप्रत्यये कर्मादौ च उपायत्वावगाहिज्ञानं प्रति
 उपायत्वत्वावच्छेदेन भगवदितरावृत्तित्वावगाहिनी प्रपत्तिः प्रति-
 बन्धिका ।...भगवदितरा प्रपत्तिः इति ज्ञानसहितस्य भगवदितरावृत्ति
 उपायत्वं इति ज्ञानस्य प्रपत्तिः उपायः इति ज्ञानप्रतिबन्धकत्वं
 निष्प्रत्यूहं इति ॥

[ப்ரபத்தியின தனமையினாலும் புகுவான் நிரபேக்ஷமான
 (எகையும எதிர்பாராத) உபாயமாகிருந் எனபதை விளக்கு
 கிருர் (இயம் கேவல) என்று தொடங்கும் ஸலோகத்தினால்.
 (லக்ஷ்மீநாத்யே உபாயமாககொளனும் எண்ணமாயிருக்கும்
 இந்த பரபத்தி)—லக்ஷ்மீநாத்யேககாட்டிலும் வேறெதிலும்
 இல்லாததான உபாயத்தனமையை அவனிடமே கொள்ளும்
 நிர்ணயரூபமாயிருப்பது இந்த ப்ரபத்தி என்று கருதது.
 (தனனை உபாயமாக எண்ணும் நினைவைத் தடுக்கிறது)—
 “என்னை ஒருவனையே ஸரணமாக அடை” “ஆத்மாவை
 எனனிடம் ஸமர்ப்பிப்பாய்” முதலான ப்ரமாணங்களில்
 சேதநல அனுஷ்டிக்கத்தக்கதாக விதிக்கப்பட்டதாய்,
 “பேரறிவாளனே! என கைங்கர்யத்தைப் பெறவிரும்புகிற
 வர்களால் — மேலான புகுதியினாலோ, ப்ரபத்தியினாலோ
 நான அடையத்தக்கவனையொழிய வேறொருவரான அடைய
 யத்தக்கவனல்லன” முதலான ப்ரமாணங்களில் உபாயமாக
 கூறப்பட்டதாயிருந்தபோதிலும், தன்னிடம் (பரபத்தி)
 உபாயதவ ஜ்ஞானத்தைத் தடுக்கிறது என்று பொருள்.
 (ஸஹகாரிகளை உபாயமாகக் கருதும் நினைவைத்தடுக்கிறது
 என்பதைக் கூறவும் வேண்டுமோ?)— (புகுதிஸாமயத்தாலே)
 ஸஹகாரியாயிருக்கத்தக்க அநதிம ஸம்ருதியையும், கர்ம
 யோக்யம் முதலானவற்றையும் உபாயமாகக் கருதும் நினை
 வைத் தடைசெய்கிறது எனபதைக் கூறவும் வேண்டுமோ?
 என்று கருதது.

இங்கு இவ்விஷயம் குறிக்கொள்ளத்தக்கது -பகவானைத்
 தவிர வேறு எவரிடமும எவ்வகையான உபாயத்வமும்

கிடையாது என்று ப்ரபத்திரூபமான ஜ்ஞாநத்தால அறியப்படுகிறது. “நீயே உபாயமாக ஆவாயாக என்று ப்ரராததிகுகும் அறிவே ஸரணாகூதியென்படடுகிறது” “பரமன ஒருவனையே உபாயமாக இருக்கவேணும் என்று பிரராததிகுகும் அறிவு ப்ரபத்தி, ஸரணாகூதி என்று கூறப்படுகிறது” முதலான ப்ரமாணங்களிலிருந்து அப்படியே அறியப்படுகிறதன்றே. இப்ரமாணங்களில் பகவானைத் தவிர வேறு எவரிடமும் எவ்வகையான உபாயதவமும் கிடையாது என்பது ஏவகாரத்தாலே அறிவிக்கப்படுகிறதன்றே. ஏவகாரத்திறகு அநயயோக்யவ்யவசசேக்யமே முக்யபராதத்யமென்று அறிவாளிகள் அறிகிறார்களன்றே .. ஆகையால், பகவானைத் தவிர வேறு எவரிடமும் எவ்வகையான உபாயதவமும் கிடையாது எனனும் அறிவாயிருக்கும் ப்ரபத்தி, பகவானைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட தனனையும். பகவானைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட அந்திமஸ்மருதியையும் கர்மம் முதலானவறறையும் உபாயமாகக் கொள்ளும் அறிவைத் தடுக்கிறது. .. “புகூவானைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது ப்ரபத்தி” என்னும் அறிவோடு கூடியதான— “புகூவானைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது உபாயமாகாது” எனனும் அறிவு “ப்ரபத்தி உபாயம்” என்னும் அறிவுக்குத் தடையாயிருக்கத் தட்டிலலை என்று கருதது.]

ஆக இவ்வளவும் ஸ்ரீ உ. வே. திருப்புடகுழி அப்பாஸ்வாமியின ஸ்ரீஸூக்தி. இனி, ஸ்ரீ உ. வே திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார் ஸ்வாமி (ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யாந அருமபத்யுவிளக்கத்தில்) அருளியிருப்பதைக் காட்டுகிறேன் —

அயமபிஸந்தி :— உபாயவரணாதமிகையான இந்நத ப்ரபத்திகுக் உபாயதவமில்லை. “மாமேகம ஸரணம் [எனனை ஒருவனையே உபாயமாகப்பறறு] “த்வமேவோபாயபூத” [நீயே உபாயமாயிருப்பவனாக ஆவாய்] இதயாதி, ஏகஸூக்ய ஏவகாரங்களாலே உபாயதவம் நிஷித்யுமாயாகையாலே. அவை வித்யுதேர்பாயாநதர பரதி

கேஷபகங்கள் என்னவொண்ணாது. ஸங்கோசததில ப்ரமாண மிலலாமையாலே. ஆகையால் உபாயாநசரூப-ஸித்தீத்யோ பாய ப்ரவ்ருத்தி பரதிபுநத்யக-அப்யாவருபையாய் இருக்கும். 'ஸத்யாம ஸாமக்யாயாம ப்ரதிபுந்த்யகஸத்யுப்யாவாத் காயா நுதபாத்ய' [கார்யததை உண்டாககவல எலலாககாரணங்க னும் இருந்தபோதிலும் தடையிருக்கும்போது கார்யமஉண் டாகாது.] எனறு வயவஹாரம காணகையாலே, ப்ரதிபுந் த்யகாப்யாவததுககு அந்வயவயதிரேகஸு. லீதவமிருநதா லும் ஸாமக்யர்யநுப்ரவேஸுமில்லை. ஸித்தீக்யாநதத்திலே ஸகதயஙகீ, காரமுண்டாகையாலே, மண்யப்யாவததுககு த்யாஹேஹதுதவ மில்லை. ப்யுந்யாஸவிஸிஷ்ட வரணரூபையான இது ஸவப்ர வ்ருத்திரூபபரதிபுநத்யகததினுடைய அப்யாவருபையாகை யாலே, அவிவாத்ய அநுமதி ஸப்யக்யங்களாலே வ்யவஹரிககப் படுகிறது. ப்யகுவத்யுபாயதவ யோச்யக பரமாணப்யுலத தாலும், அவனுக்கே ப்யகதிஸத்யாநாபநநதவாவக்யமத தாலும், பரபத்தியையன்றி காயநிஷ்பாப்யுநமிலலாமை யாலே ப்யுந்யாஸாப்யாவருபையான உபாயபரவருத்திககு பரதிபுந்த்யகதவகலபநம தீத்யாஷமனறு. ப்ரபத்தி உபாய மானால் ப்யகுவத்யுபாயதவம் நிரர்த்தக்யம். உபாயவரணமும் உபாய ஸமப்யுநத்யுமாகையாலே அநுபாயம். ப்யகதி ககு உபாய ஸமப்யுந்த்யுருபதவம் ப்ரஸங்க்யாயது.

ப்யக்தியே கரணமாகையாலே. இங்கு ப்யகுவத ஏவ கரணதவமாகையாலே வரணம ததஸமப்யுநத்யுமாகையாலே அநுபாயம். ப்ரபத்தி அதிகாரி விஸேஷணமாகையாலும் அநுபாயம்.

“फलादिस्यो विभिन्नत्वात् प्रपत्तिर्विध्यन्वयात्।

विधेयान्तरहानेश्च नाधिकारिविशेषणम्॥” (நிஷேஷபரகேஷ)

[ப்யுலம் முதலியவறறைக்காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கையா லும், ஸரணமடைவாய்' என்னும் விதி, (பரபத்தி அதிகாரி விஸேஷணம் எனகடுகொள்ளும் பக்ஷத்தில்) ஓட்டாதாகையா

லும. இதை அநுவதித்து வேறென்றை விதிக்கவிலையாகையாலும பரபத்தி அதிகாரிவிசேஷணமன்று.] என்று பூலதத்காமநா நிமிததாந்யமாய் அளித்துமாயிருக்கிற இதுககு அதிகாரி விசேஷணதவம் கூடாது “सिद्धमेव हि सर्वत्र नियोज्यस्य विशेषणं” (ஆகும் ப்ராமாணயே) [அதிகாரிவிசேஷணம எப்போதும் ஸித்துமாதேவயிருக்கும்.] என்கையாலே. அளித்துமான இதுககு, அதிகாரி விசேஷணதவம நிபுணபுபுகமன்று என்னவொண்ணாது. “मत्पदद्वन्द्वमेकं ये प्रपद्यन्ते परायणम्! उद्धरिष्याम्यहं देवि संसारात् स्वयमेव तान्॥” [தேவியே! மேலான உபாயமான என திருவடியிணைய எவர்கள் ஸரணமடைகிறார்களோ அவர்களை ஸமஸாரத்தி விருந்து நானே கைதூக்கி விடுகிறேன்.] “अहं त्वा” [நான உன்னை] “रक्षिष्यति अनुकूलानः” [அனுகூலரான நமமைக காப பாறறுவான்] எனகிற விடங்களிலே அதிகாரி விசேஷணதவம் ப்ரதிதம் ஆகையாலே. அந்யத்ர அதிகாரதை ஸித்துத்துக்கேயானுலும. இங்கே உபாயஸித்துத்வமஹிமநா அதிகாரத்வம ஸாத்யததுககுக் கூடும். விதேயமாகில அதிகாரதவநியத அநுவாத்யத்வம கூடாது. இதுவே விதேயமாய். இத்தையநுவதித்து விதேயாதரத்தை விதிக்கக் காணமையாலே. இதுககு அதிகாரத்வம் கூடாது. அநுகமன-உபாயதத்துங்காந்ய பூல ஸாத்யநதவமே அதிகாரி விசேஷணத்வ ஸப்தகார்த்துமாகிறது. இதுககு உபாயாங்குத்வம ஸங்கிககவொண்ணாது. அங்குத்வமாவது.- தத்துக்க காராயநுகல ஸகதயுத்தேபாதகத்வரூபமாகையாலே. நித்யோத்தூகதிகளை ஈஸ்வரனுக்கு ஸகதயுத்தேபாதம அநபேக்ஷிதமாகையாலே காரணமாத்ரமும் விதேயமாத்ரமும் கார்யோபாயமாகாது. பூலகாமநைகமும் பரயாஜாதிக்களுக்கும் உபாயதவமில்லாமையாலே. கருதி ஸாத்யத்வமாத்ரம வித்யாத்மமாகையாலே. “यद्विज्ञेयस्य वाक्यं” [ஸவர்குத்தை விரும்புமவன யாகம செய்ககடவன] இதயாதிகளிலே உபாயாத்ரபூல பூலததாலே அநுமேயமான உபாயதவம். இங்கே நிஷேத

விரோதத்தாலே அநுமேயமாகமாட்டாது. இந்த ப்ரபத்தியில ப்ரவ்ருத்தியும் “புகுவத்குதோபாயபூவ நிருபகம பூயாத” எனறே உடைகிறது புகதிஸ்த்ரலத்திலே இப்படி புகுவதுபாயதவபூாதக் வசநமில்லாமையாலும். உபாயதவநிஷேத்யமில்லாமையாலும் புகதிககும் அதிகாரதவாபாத்ரம கூடாது. பரமாண வைஷமயத்தில பரதிபூநதிககு அவகாஸமில்லாமையாலே. ஆகையால ப்ரபத்திககு அதிகாரி விஸேஷணதவம ந்புணாபிமதம.

“उपायादेः विभिन्नत्वात् प्रपत्तिः विधिनान्ययात्।

विधेयान्तरसत्त्वाद्यधिकारिविशेषणम्॥”

[உபாயம் முதலானவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகையாலும், விதியோடு டொருநதியிருக்கையாலும். (இதை அநுவதித்தது) வேறொன்று விதிக்கப்படுகையாலும் ப்ரபத்தி அதிகாரிவிஸேஷணமாகும்]

கிஞ்ச, இதுக்குப் புருஷகாரபுரஸ்கரணத்தாலும் அநுபாயதவம் ஸித்தம். இது புகதிவத உபாயமாகில தத்வதேவ புருஷகாராதேக்ஷமாம். கிஞ்ச, . सर्वज्ञोऽपि हि विश्वेशः सदा कारुणिकोऽपि सन्। संसारतन्त्रवाहित्वात् रक्ष्यापेक्षां प्रतीक्षते॥” [ஸாவேஸுவரன ஸாவஜ்ஞனாயிருந்தபோதிலும். எப்போதும் கருணையுடையவனாயிருந்தபோதிலும் ஸமஸாரச் சூழலை நிர்வஹிப்பவனாகையால ரக்ஷயனான ஜீவனின அபேக்ஷையை எதிர்பார்க்கிறான்.] என்று புகுவத ஏவ அபேக்ஷா பரதீக்ஷை சொல்லுகையாலேயும் இதுககு அநுபாயதவம் ஸித்தம். கிஞ்ச, இது உபாயமாகில. ரக்ஷாபூரமிதுவேயாகையாலே பூர்ந்யாஸ ஸவ்ருபநாஸம் பரஸங்குகையாலே இதனுடைய ஸ்வ்ருபததோடே வ்யாஹதமாகையாலே இது அநுபாயம்.

கிஞ்ச, இது உபாயமானால், புகுவத: புகதிஸ்த்ரந நிவேஸம் வ்யர்த்தமாக்கையாலும் இது அநுபாயம். புகதி

ஸத்யவதத்திலே புகுதி பரபத்தி உபயஸாத்யமான ட்யுலத்தை ப்ரபந்நவிஷயத்திலே புகுத்தியையினறிக் கே கொடுகையாலே புகுதிஸத்யநநிவேஸம ஸார்த்த்யகம எனனில, புகுதிஸத்யவதத்திலே அங்குப்ரபத்தியுலத்தை நிரடேக்ஷ ப்ரபத்தியே ஸாதிககையாலே, தத்யவதேவ அதிகாரி விஸேஷ விஷயத்திலும் புகுதிஸத்யந உபத்யுஷ்டையான பரபத்தியே தநநர தேக்ஷயேண ப்ரபததை ஸாதிக்வறறுகையாலே, ஈஸவரனுக்கு உபாயதவமின்றிக் கே ஒழியும், ஆகையால் உபாயாந்தரஸ்த்யந நிவேஸமான விதுக்கு அநுபாயத்வம் ஸித்த்யகம கிஞ்ச, “ந ஹ்யத்யுருவை பராப்யதே ஹி த்யுருவம் தத” [நிலையறற கிரியைகளால் நிலையான பரம்பொருளை அடைய முடியாது.] என்கிறவித்தாலும் இது அநுபாயம். கிஞ்ச, “மத்ஸவிகாரஸ்வரூபாயா: ப்ரபத்யுபாயதாம்। ஈஹந்தி கைசித் துர்வந்தா: சந்தி மாமேவ மந்தே||” [அடக்கமற்றவர்கள் சிலர் உபாயமாக எண்ணிப் பற்றுகையாகிற ப்ரபத்தியையும் உபாயமாக எண்ணுகின்றனா நல்லோர்களோடுவனில, எனையே உபாயமாக எண்ணுகின்றனா.] என்று விஹதேக்ஷநத்யா ஸம ஹிதையில வசநததாலும் இதுக்கு அநுபாயத்வம் ஸித்த்யகம. “இது அநுபாயம்; உபாயஸ்விகாரரூபத்வாத், வ்யதிரேகண யஜ்நாதிவத் ஈஸ்வரவத்” என்கிற அநுகூல தர்க்கமும் ஸூசிதம். மோக்ஷாபாயதயா தானுடி ப்ரமாணுல ப்ரநயாலாதமகதவமும் உச்சிந்நமாடி. ஆக ப்ரபதத்துக்கு வேண்டுவது அபரதிஷ்ட மாத்தரம் என்றபடி. இந்த நிவ்ருததி—புகுவத ப்ரவருததி விரோ திகவஜ்ஞாநபூர்வக ஸாத்யநாந்தரவிஷய நிவ்ருதயாக்ய யதநவிஸேஷருபையாகையாலும், “பூவாந்தரம்பூவ” என்கிற கணககிலே உபாயவரண தத்யுநுமதி ரூபையாகையாலும், ஆதமஜ்ஞான விஸிஷ்டையாகையாலும், “நிர்வ்யாபாரண ஸுஷுப்திபரளயாத்யவஸ்தைககளிலும், வ்யாபரிகக டியாக்யயனுயிருக்கிற ஜாக்ஷுத்யஸ்யில விலககாகே யிருந்த போதும் ஈஸவரன் மோக்ஷப்ரத்யாநம புண்ணப்ரஸங்கிக் கும” என்கிற ஸாரோக்தஸங்கை பரிஹ்ருதை. அதிகார ரூபேண நிஷ—10

த்ருஷ்டோபகாரகதயா ஆத்ம ஜ்ஞாநமும். ப்ரதிபுந்தகா பூவவித்யா த்ருஷ்டோபகாரார்ததமாச அந்வயவ்யதிரேக ஸாலிமாத்ரமாய்க்கொண்டு காரணமலலாத ஸாதநாந்தர நிவ்ருத்தியும் வேண்டுமதொழிய. அத்ருஷ்டத்வாரக ஸாதநமாயிருப்பதொன்றும் வேண்டாவென்றபடி. இத தால“அதிகாராத்யர் ததமாச ஸவீகாரமஅபேக்ஷிதமொழிய. ப்ரஸாத்ருபாத்ருஷ்டத்வாரக ஸாதநமாக அநபேக்ஷிதம் என்கையாலே, ஸவவிஷய ஸ்வீகார விஸிஷ்டமாய்க்கொண்டு ப்லப்ரதமாசாநிறகச்செய்தே. இஸ்ஸித்தேதூபாயம ஸவீ காரத்திலும் நிரபேக்ஷம் என்று புத்திணைவேணும் எனினில, இது த்ருஷ்டிவிதிபோலே ஆரோபமாதல, ‘ஸவவசநவிருத்தமாச ஆம்’ என்கிற ஸங்கையும் பரிஹ்ருதை.அதிகாராபேக்ஷை உபாயநரபேக்ஷய விரோதி யனதே. புகதிவத ப்ரஸாத்ருஷ்டத்வாரக ஸாதநாபேக்ஷயிரே நரபேக்ஷயவிரோதி, “**मार्थनामावसन्तुः प्रीतिरेव विवर्धते**” [பிரார்த்தனையொன்றினாலேயே திருபதிபெற்றவனாய், ப்ரமன் உகப்பு வளரப்பெறுகிறான்] இதயாதிகள் உபாயநரபேக்ஷ ரக்ஷக (உபாயாந்தரங்களை எதிர்பாராமல ரக்ஷிக்கும்) வித்ய தோபாயததுக்கு ஸவாதிகாரிலாபுடரயுகதஹாஷவிஸேஷ ப்ரங்களொழிய. புகதிஸாத்ய அபூர்வ ஸதாரீய ப்ரஸாத்ய துய ப்ரஸாத்யப்ரங்களன்று. விஸ்வாஸபூர்வகப்ரார்த்தநா மாதரத்தை பூஷ்யகாராதிகள் அநுஷ்டிக்கத்தும் அதி காரார்ததமாசவல்லது ஸாதநத்தேவ அன்று. அதாவது ஸவரக்ஷணே ஸ்வாநவய நிவ்ருத்தி. அதாவது, அத்ருஷ்ட த்வாரக ஸாதநவிஷய நிவ்ருதயாக்ய யதநவிஸேஷம். இத்தால. “**विलककாத मात्त्रमात्राल रक्खकणुन ईसुवरणै** இவன முன்பு ப்ரபுலனாய் விலககினானில ஈஸவரனுடைய ஈஸவரதவம் ஸங்குசிதமாம். அபராத்யதாலே நிக்ரஹத்தை யுண்டாகி விலககினானில இவன பண்ணுகிற ப்ரபத்தி ப்ரஸாதநமேயாகவேணும்” என்கிற ஸாரோகக ஸங்கை பரிஹ்ருதை. நிருபாதிகுஸேஷியாய், நிருபாதிகுரக்ஷகணு அவன பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலககாமை அபரதிஷ்டம்.

प्रतिषेधस्य अभावः अप्रतिषेधः [தடை செய்யாமை அப்ரதிஷேதம் எனப்படுகிறது] अर्थाभावे अव्ययीभावः பரதிஷேதமாவது — நிவர்த்தனை (தடுப்பது). परकीयनिवृत्याख्ययज्ञानुकूल-पुरुषाभिप्रायम् [பரமன ஜீவனை ரக்ஷிப்பதினின்றும் கைவாங்குதலாகிய யதனத்துக்கு உறுப்பான ஜீவனின் எண்ணம்] என்றபடி. தத்யபூவமாவது — परकीयप्रवृत्याख्ययज्ञानुकूल-पुरुषाभिप्रायम् [பரமன ஜீவனை ரக்ஷிக்க முயலவதற்கு உறுப்பான ஜீவனின் எண்ணம்.] ஆக. उपायानपेक्षरक्षण-विषयभगवदीयनिवृत्याख्ययज्ञप्रयोजकाभिप्रायाभावम् என்று பர்யவளிதம் [வேறொரு உபாயத்தை எதிர்பாராமலே பரமன ஜீவனை ரக்ஷிப்பதனின்றும் கைவாங்குதலுக்கு உறுப்பான எண்ணம் (ஜீவனுக்கு) இல்லாமலிருக்கையே அப்ரதிஷேதம் (விலக்காமை) என்று தேறுகிறது.] ஸேஷித்வே நிருபாதி,கதவமாவது — कर्म-भागवतत्वादि-उपाधिप्रयुक्तत्वाभावम् [கர்மத்தையோ பூக்யவதனாயிருக்கையையோ, காரணமாகக் கொள்ளாது இயலவாகவே ஸேஷியாயிருக்கை.] रक्षकताया निरुपाधिकत्वं उपायानपेक्षत्वं [உபாதியின்றி ரக்ஷிக்கையாவது, உபாயத்தை எதிர்பாராமலே ரக்ஷிக்கையாகும்.] (அவன பண்ணும் ரக்ஷணத்தை) என்றது — “ यद्येते विदितात्यन्तपारतन्त्याः मामेव उपायत्वेन वृष्वते, तदा संसारात् स्वयमेव तान् उद्धरिष्यामि। यदि पुनः स्वयन्निवासनावशात् मद्द्विषयकस्मृतिरूपां भक्तिं उपायबुद्ध्या अनुतिष्ठन्ति तेऽपि मामेवैष्यन्ति ” [இந்த ஜீவர்கள் தம முடைய அத்யநதபாரதந்தரியத்தை உணர்ந்து எனனையே (உபாயாந்தரங்களைக் கைவிட்டு) உபாயமாக வரிப்பார்களாகில, அப்போது ஸமஸாரத்திலிருந்து நானே (மற்ற உபாயங்களை எதிர்பாராமல்) அவர்களைக் கரையேற்றுகிறேன். அவர்கள் அநாதிகாலமாகத் தொடர்ந்து வரும் ஸ்வயதநவாஸனையின் வலிமையாலே, என்னைப் பற்றிய நினைவாயிருக்கும் புகதியை உபாயபூத்தியோடு அநுஷ்டிப்பார்களாகில, அவர்களும் (அந்த புகதியாலே) எனனையே அடைகிறார்கள்.] என்று அவன் யத்யுயர்த்தத்யூபூ

மாக ஸங்கலபிதத ரக்ஷணத்தை என்றபடி. (விலககாமை) யாவது—ஸவரக்ஷண ஸ்வாநவயநிவ்ருததி என்றபடி. ஆக, இவன பண்ணும ப்ரபத்தி அதிகாரரூபமலவது— அத்ருஷ்டதவாரக ஸாதநமனறு “என்றதாயிறறு.

ஆக, இதுவரையிலசது ஸாஸதரவிதவதவரிஷ்டரான அண்ணுவப்பங்கா ஸ்வாமியின நிருபணடி காட்டப்பட்டது. இனி. ஸ்ரீ உ. வே. ஸ—ததஸதவம திக்ஷணியம் எமபர் வையங்கா ஸவாமி அருளிச்செய்யும்படி. (சரமஸலோக டிபபணியில) —

एषा तोवत् दशमे प्रपत्तियोग्याधिकारे वेदान्ताचार्याणां श्रीसक्तिः “अर्थित्वेन” “इत्थं च अपि मया - वाप्युक्तं च” इत्यादि— अत्र “अर्थित्वेन” इत्यादिश्लोकः वक्ष्यमाणसङ्ग्रहे “इत्थं च” इत्यादि तद्विवरणम्। अत्र प्रथमश्लोके साधनान्तराधिकारस्वरूपं, अष्टाङ्गषडङ्गयोः तदधिकारत्वेन अधिकृताधिकारत्वं, शरणागतेः सर्वाधिकारत्वं च वक्ष्यमाणं सोपपत्तिकं संगृह्णाति (अर्थित्वेन) इत्यादिना। अत्र “अधिक्रिया” इत्यन्तेन साधनान्तराधिकारस्वरूपसङ्ग्रहः। साधनप्रपत्त्यधिकारं भक्त्याद्यधिकारसाधारणेन सामान्यरूपेण दर्शयति (अतिकारमावतु) इति। तथाच अर्थित्वविशिष्टं सामर्थ्यमेव साधनान्तरसामान्याधिकारः इत्युक्तं भवति। उक्तस्य साधनान्तराधिकारस्य सिद्धोपायाधिकारात् व्यावृत्तिमाह (इवंचतिकारम मुन्डेप षिदकमायिरुकुम्) इति। अत्र “सिद्धमेव हि सर्वत्र नियोज्यस्य विशेषणम्” इति श्रीयामुनाचार्यकारिका अभिप्रेता। अत्रायं अभिप्रायः—यदि चेतनप्रवृत्तिसाध्यानां उपायान्तराणां अधिकारोऽपि चेतनयत्नसाध्यस्यात्, तर्हि अधिकारसाधनप्रवृत्तेरपि अधिकारान्तरसापेक्षतया तस्यापि साध्यत्वे तस्यापि तथात्वं इत्यनवस्था स्यात्। तस्मात् चेतनयत्नसाध्योपायस्थले सिद्ध

एव अधिकारो वाच्यः। एवं सिद्धोपायाधिकारस्यापि सिद्धत्वे नित्यफलोपधानप्रसंगात्, साध्यस्यैव सिद्धोपायाधिकारत्वं वाच्यमिति। एतेन, शरणागतेः साध्यत्वात् सिद्धोपायाधिकारत्वं न सम्भवतीति केषांचित् भ्रान्तिः दूरोत्सारिता ॥

(तत्याप्तये च) इत्यादि—अत्र प्रपत्तिव्यतिरिक्तस्य साधनत्व-निपेधमात्रेण प्रपत्तेः साधनत्वं इष्टमिति न भ्रमितव्यं; “अदृष्टसन्तारोपायः” “புகவெரென்றில்லாவடியேன” इति पूर्वोत्तरप्रकरणविरोधात्। किन्तु प्रपत्तेः साधनताभ्रमस्य “इयं केवललक्ष्मीशोपायत्वप्रत्ययात्मिका। स्वहेतुत्वधियं रुन्धे किम्पुनस्सहकारिणाम्” इत्याचार्यानुगृहीतरीत्या प्रपत्तिरूपज्ञानेनैव प्रतिषिद्धत्वात्। अत्र उपायत्वबुद्धेः अप्रसक्ततया तद्व्यतिरिक्तानामेव उपायत्वाभावानुसन्धानं विधीयते इति प्रपत्तेः असाधनत्वमेव अत्रास्याभिप्रेतं इत्यनुसन्धेयम् ॥

केचित् तु, “तत्पादाम्बुजप्रपत्तेः मे” इति योजनां इच्छन्ति। “तत्पादाम्बुजद्वयविषयकविश्वासशालिनो मम” इत्यर्थः। ततश्च भगवत्यादाम्बुजद्वये विश्वासरहितानां एव भगवद्व्यतिरिक्तोपायान्तरं इति “नरस्य बुद्धिदौर्बल्यात्” इति वचनार्थः सूच्यते ॥

[ஸ்ரீவேதநாததேவஸிகர் ரஹஸ்யதரயஸாரததில பத்தாம் அதிகாரத தொடக்கத்தில.

“அததி,தவேந ஸமாதத,தா
தரிகதநு. ஸம்பிணட,தாதி,கரியா
ஸா சாஷ்டாங்கக,ஷட,ங்க,யோக, -
நியதாவஸத, வயவஸ்த,பிதா।
ஸரெளதி ஸாவஸரண்யதா
ப,க,வத ஸம்ருதயாபி ஸதயாபிதா
ஸத்யாதி,ஷவிவ நைக,மேஷவதி,க்ருதி
ஸா.வாஸபதே, ஸதபதே, ॥ ’

[அர்த்ததீவததோடு கூடிய மூவகைப்பட்ட ஸாமர்த்யம் அதிகாரமாகும். அவவதிகாரம் அஷ்டாங்க்யோக்யமாகிற புகதிகும். ஷ்டுங்க்யோக்யமாகிற ப்ரபததிகும் தனித் தனியாக நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ளது. புக்யவான ஸர்வரண யன என்று ஸருதியில சொன்னது ஸமருதியிலும் நிலை நாட்டப்பட்டது. ஸருதியில் சொல்லப்பட்ட ஸத்யம் முதலானவற்றிறபோலே அனைவாகும் தகுதியுள்ள உபாயங்களில் அனைவாகும் அதிகாரம் உண்டு.] என்று ஓர் ஸ்லோகம் அருளிச்செய்து. “இப்படி அபிமதலாபுகதிகு” என்று தொடங்கி அதை விவரிக்கிறார். இதில் முதலிலுள்ள ஸ்லோகத்தில-ஸாத்நாந்தரங்களை அநுஷ்டிககத தகுதியையும், அஷ்டாங்க்யோக்யமான புகதியும், ஷ்டுங்க்யோக்யமான ப்ரபததியும் ஸாத்நாந்தரநிஷ்டாகளால அநுஷ்டிககத தககவையாகையாலே, அவற்றில் சிலாககே அதிகாரம் உண்டென்பதையும். ஸரணுகூதி ஸாவாதிகாரமாயிருப்பது என்பதையும் மேலே சொல்லப்புகுகிறவராய், உப்பததியுடன் (ஸ்லோகத்தில) சுருக்கிக்காட்டுகிறார். ஸ்லோகத்தில, “அதிகரியா” எனனுமளவாகவுள்ள முதற் பாதத்தில-ஸாத்நாந்தரங்களை அநுஷ்டிககத தகுதி காட்டப்படுகிறது. “அதிகாரமாவது-அவலேவ ப்ரலோபாயங்களிலே ப்ரவ்ருத்தனும் புருஷனுக்கு ப்ரலததில அர்த்ததீவமும், உபாயத்தில் ஸாமாத்யமும்” என்று மேலேயுள்ள விவரணவாக்யத்தால, புகதிகும் ஸாத்நாந்தரத்திகும் பொதுவான அதிகாரத்தைக் காட்டுகிறார். ஆக, அததிகவததோடு [ப்ரலததில விருப்பத்தோடு] கூடிய ஸாமர்த்யமே [உபாயத்தை அநுஷ்டிககும் திறமையே] ஸாத்நாந்தராநுஷ்டாரததுக்குப் பொதுவான அதிகாரம் என்றாகுகிறது இங்கு கூறப்பட்ட ஸாத்நாந்தராதிகாரததுக்கும ஸித்யதேக்யாயாதிகாரததைக்காட்டிலும் வேறுபாட்டை, “இவவதிகாரம் முன்பே ஸித்யக்யமாயிருக்கும்” எனனும் வாக்யத்தாலே காட்டுகிறார். “அதிகாரி விஸேஷணம் எல்லாவிடத்திலும் ஸித்யக்யமாகவேயிருக்கும்” எனனும் பொருளுள்ள ஆளவந்தாரின ஆக்யம்ப்ராமாண்ய

ஸாலோகம் இங்கு கருதப்படுகிறது. இங்கு கருத்து பின வருமாறு — சேதனர்களுடைய முயற்சியால் ஸாதிக்கப்படும் உபாயாதரங்களுடைய அதிகாரமும் அவர்களுடைய முயற்சியால் ஸாதிக்கப்படுவதாகவேயிருந்தால், இவ்வதிகாரத்தை ஸாதிக்கப்பதற்கு மற்றேரதிகாரம் வேணும்; அதுவும் ஸாத்யமாகில் அதை ஸாதிக்க ஒருதிகாரம் வேணும் எனனும் ரீதியில் அநவஸத்யாதேத்யாஷம் ஏற்படும். ஆகையால் சேதனர்களின் முயற்சியால் ஸாதிக்கப்படும் உபாயாதரஸத்யங்களில் அதிகாரம் முன்பே ஸித்த்யுமாயிருப்பதாகக் கொள்ளப்படவேண்டும். இவ்வண்ணமாகவே, ஸித்த்யுத்யாபாயஸத்யத்தில அதிகாரத்தை ஸித்த்யுமாகக் கொண்டால். எப்போதுமே பூலம் ஏற்படவேண்டிவருமாகையாலே எப்போதுமே மோக்ஷம் ஏற்படுகையாகிற நித்த்யமுத்திப்ரஸங்கும் ஏற்படுமாகையால், ஸித்த்யுத்யாபாயஸத்யத்தில அதிகாரத்தை ஸாத்யமாகவே கொள்ளவேண்டும்—என்று கருதது. இவ்வளவால், ‘‘ஸரணாகுதி ஸாத்யரூபமாகையால் ஸித்த்யுத்யாபாயநிஷ்டுனுக்கு இது அதிகாரிவிஸேஷணமாகாது என்று சிலர் மயங்குவது தள்ளப்பட்டது.

‘ ததபராப்தயே ச ததபாத்யாம்பூஜத்வயப்ரபத்தேரந்யத் ந மே ஸாத்யநம்’’ [அநத புக்யவானை அடைவதற்கு, அவனுடைய திருவடித தாமரையிணையில ஸரணாகுதி செய்வது தவிர வேறு உபாயம் எனக்கு இல்லை] எனனும் க்யுத்ய ஸூஸூகதியின் கருதது பினவருமாறு — இங்கு ‘பரபத்தி தவிர ஸாத்யநமில்லை’ என்றதால் பரபத்திக்கு ஸாத்யநத்வம் பூஷயகாரரால் கருதப்படுகிறது என மயங்கக்கூடாது. ‘‘கரையேற்றும் வேறு உபாயத்தைக் காணாத யான’’ ‘‘புக லொன்றிலலா அடியேன்’’ என்று முன்னும் பின்னும் எடுக்கப்பட்ட வாக்கியங்களுக்கு விரோதம் வருமாகையால். ‘‘லக்ஷ்மீநாத்யுணையே உபாயமாகக்கொள்ளும் அறிவாயிருக்கும் இப்பரபத்தி தன விஷயத்தில உபாயமெனனும் அறிவைத்

தடை செய்கிறது. தனக்கு ஸனுகாரிகள் விஷயத்தில தடை செய்கிறதெனபதைச் சொல்லவும் வேணுமோ? என்று (ந்யாயனித்,கூர்ஹநதகில) இவ்வாசாயரே. அருளிய ரீதியில பரபத்திருபமான அறிவாலேயே 'பரபத்தி உபாயம்' எனனும் மயக்கம் தவிரககப்படுகிறகாதையால, இங்கு 'பரபத்தி உபாயம் எனககொள்ள இடமில்லையாகையால, 'அது தவிர மற்றவை எனககு உபாயமல்ல' என்பதே இங்கு அருளநதிககப்படவேண்டுமாகையால, 'பரபத்தி உபாயமல்ல எனபதே இங்கு இவருககு இஷ்டம் என்று கொள்ளவேண்டும.

சிலர். "தத்பாத்யாம்புஜத்வயபரபததே மே" என்று அந்வயிதது. "புகூவானுடைய திருவடித் தாமரையிணையில மஹாவிஸ்வாஸமுடைய எனககு" என்று பொருள் கொள்கினறனர். ஆக, "புகூவானுடைய திருவடித்தாமரை யிணையில விஸவாஸ மறறவாகளுககே, புகூவானைககாட்டிலும் வேறு உபாயம் ஏறகப்படுகிறது" என்று தேறுகிற படியால, 'மனிதனுககு மஹாவிஸவாஸக குறைவாலேயே உபாயநதரம் ஏறகப்படுகிறது" எனனும் ஸ்லோகத்தின் பொருள் உணர்த்தப்படடதாயிறறு.]

ஆக, இவ்வளவும் எம்பாவையங்கார் ஸ்வாமியின் நிருபணம். இனி பரமகாருணிகரும் வ்யாக்யாந சகர்வாததியுமான பெரியவாச்சானபிளளையருளிச்செய்யுமபடியாவது (ஸகருதேவ தனிஸலோக வ்யாக்யாநதகில)*,—

ஆகிறது. பரபத்தயுபாயமெனபது — 'எம்பெருமான் உபாயம் என்பதாகாநின்றது. பரபத்தியாவது— "स्वमेव उपायभूतो मे भव इति प्रार्थनामतिः शरणागतिः" என்று சேதநனுடைய பரார்த்தநாருபஹ்ரநமாயிரர்நினறது. எம்

* 'ஸுதூஸநம் ஆசிரியா எழுதிய தனிஸலோக தூர்ப்பணத்தில இதன் பொருளைக் கண்டுக்கொள்ளலாம்.

பெருமானாகிருளான — ப்ரார்த்தத்யநீயனாயிருப்பான் ஒரு பரம சேதநனாயிராநினறது. இது செய்யுமபடி என்னென்னிலை: **परामृष्टलिङ्गं अनुमानमायिरुकक लिङ्गपरामर्शः अनुमानं** என்று பராமர்ஸ்ப்ராத்யாந்யத்தைப்பற்ற ஓளபசாரிகமாகப பராமர்ஸுததைச் சொனனாபேபாலவும “நீல் ஶான்” “பீத் ஶான்” எனரூல ஐரூநாநத்துககு ஒரு ரைலயபீதிமாதிகுகள் அறறிருகக, விஷயகூதமான ரைலயபீதிமாதிகுகளை விஷயியான ஐரூநாத திலே உபசரித்து “நீல் ஶான்” “பீத் ஶான்” என்றூபேபாலவும, ஸ்வீகார ப்ராத்யாந்யத்தைப்பற்ற ஸ்வீகார விஷயமான புகூவதூகூதஉபாய வ்யவஹாரத்தை விஷயியான ஸ்வீகார ப்ரபததி ஐரூநாநத்திலே உபசரித்துச் சொலலுகிறதாக்கையாலே ஒரு விரோதூமும் இலலை

அநூபாயமான ப்ரபததியை உபாயமென்று வழங்குவது ஓளபசாரிகவழககு எனறு வ்யாகூயாந சகரவர்த்தி இவ வண்ணமாகக காட்டியருளிரார். இனி, ஸ்ரீ உ. வே. காரப்பங்காடு மஹாவிதூவான சிங்கபபெருமாள் ஸ்வாமி நிரூபணம் காட்டப்படுகிறது. —

அஹிர்பூகூந்ய ஸமஹிதையிலும் நமஸ்ஸுபூகூர்த்ததூ நிரூபணாவரத்தில, நமஸ்ஸுபூகூத்துககு ஸதூலயோஜனை, ஸுகூஷ்மயோஜனை, பரயோஜனை என்று மூன்று யோஜனைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அநத மூன்று யோஜனைகளிலும் ப்ரபத்திக்கு உபாயதவமில்லை என்று ஏறபடுகிறது.

அவைகளில முதல் யோஜனையில, நமஸ்ஸுபூகூம “**गणसु प्रक्षीभावै**”[ணமுல் தூது வணக்கத்தைக குறிக்கிறது] எனகிற தூதுவில நிஷ்பந்நமானதால, அது ஸ்வரூபாந் தர்கூகமாய் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமான ஶேஷவ்ருததியைச் சொலலுகிறது. அதாவது:—ஐரூநாவான, தனனைக்காட்டிலும் ஸாவபரகாரததாலும் உத்க்ருஷ்டனைக் குறித்து ஸவபூவளிதூகூமாய் வணங்குகை நமஸ்ஸுபூதூராதூம் நிஷ—11

என்பதாம். லோகத்தில் சேதநாகள்—உதக்ருஷ்டர்களென்றும் அபகருஷ்டர்களென்றும் இரண்டு வகையாயிருப்பார்கள். ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உதக்ர்ஷம் எவனிடத்திலிருக்கிறதோ அவன உதகருஷ்டஸூக்யத்திற்கு முக்யார்த்தம். அவனைக் காட்டிலும் வேறாயிருக்கிறவர்கள் அபகருஷ்டர்கள்—ஸோஷ ஸூகர்கள். இவர்களில் ஸோஷிகளாயுள்ளவர்களை ஸோஷ ஸூகர்கள் பரயோஜனத்தை அபேக்ஷியாமல் வணங்குகை ஸ்வாபூரிகம். ஆகலால் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உதக்ர்ஷ முள்ளவன ஸாவேஸவரனாகையாலும் அவனைக் காட்டிலும் மற்றவர்கள் அபகருஷ்டர்களாகையாலும் ஸர்வேஸவர விஷயத்தில் மற்ற சேதநர்கள் வணங்குகை ஸ்வயம் ப்ரயோஜந ஸோஷவ்ருததி ரூபம். இது மாநஸமாயும் வாசிக மாயும் காயிகமாயும் இருக்கும்.

அவைகளில் மாநஸமாவது—“ஸர்வேஸ்வரன உதக்ருஷ்டன், நான அவனிற் காட்டில அபகருஷ்டன்” என்கிற எண்ண முடைமை. வாசிகமாவது—இந்த எண்ணமுடையே காரணமாக “நம” என்று உச்சரிககைக் காயிகமாவது—அவ்வெண்ணத்தோடு கூடியே உதகருஷ்டனை வணங்குகையாம “நமதி அநேந” என்ற கரணவ்யுதபத்தியில் காயிகமான நமஸ்காரத்ததுக்குக் காரணம் கீழ் நிசூபிகபபட்ட எண்ணமே யாகையால், அந்த தன தாழவு நினையும் எண்ணமும் நமஸூப்யூக்யார்த்தமாகிறது. இப்படியாக இவன தன்னுடைய நைசயத்தைத் தெரிவிப்பதான நமஸ்காரத்தைப் பார்த்து, ஸர்வேஸ்வரன “सुखीव् शरणं गतः” [ஸூக்ஸீவனைப பெருமாள் ஸரணமடைந்தார்] என்கிற படியே இவனை வணங்குகிறபடியால், “பரம நாமயதி” என்கிற வ்யுதபத்தியைக்கொண்டும் நமஸூப்யூக்யம் நிஷ்பந நம்கிறது. இப்படி உதக்ருஷ்டனைக் குறித்து அபகருஷ்டன் தரிவித்துக் கரணங்களாலும் செய்யும் நமஸ்காரமானது தன்னுடைய அபகர்ஷஸூசகமாயும் ஸ்வாபூரிகமாயுமுள்ள வ்யாபார விஸோஷமாகையால் இந்த நமஸ்காரம் உபாயமாக

மாட்டாது. இப்படி மூன்று கரணங்களாலும் செய்யப்படும் நமஸ்காரம் பூர்ணஸூஷவ்ருத்திருபமாம். இவைகளில் ஒன்று குறைந்தாலும் பூர்ணமாகமாட்டாது. எப்படி? என்றால். ஸாஸூஷவரன தன் விஷயத்தில கைங்கர்யத்தைச் செய்யும்படியாகவே கரணங்களைக் கொடுத்திருக்கிறபடியால் அவைகளில் ஒருகரணம் குறைந்தாலும் அவன் திருவுள்ளத்துக்குக் குறைவுண்டாவதால் கைங்கர்யபூததிரயிலலை. ஆகலால் மூன்று கரணங்களாலும் செய்யப்படும் நமஸ்காரமே பூர்ணஸூஷவ்ருத்திருபமாகக் கொள்ளத்தக்கது. கீழ்க்கூறிய அர்த்தங்களைத் தெரிவிக்கும் அஹிபு₃த₄ந்ய வசநவசளாவன.—

ப்ரேக்ஷாவத: ப்ரவூத்திரியா ப்ரஹீபாவாத்திக்கா சுவத: |

உத்தூஷ்ட பரமுத்திரிச்ய தந்நம: பரிஶீயதே || 1 ||

லோகே சேதனவரீஸ்து திரிதீவ பரிக்கிரீத்யதே |

ஜ்யாயா₃சீவ தயா₃ஜ்யாயா₃ந் நைவா₃ப்யா₃ வித்யதே பர: || 2 ||

காலதோ குணத₃சீவ ப்ரகரீ₃ யத்ர திஸ்திதி |

சு₃ப்தஸ்த₃ முத்தியயா தூ₃த்யா ஜ்யாயா₃ந் இத்யவல்லம்ததே || 3 ||

அத₃சு₃தனவரீ₃ஸந்ய: ச்மு₃த: ப்ரத்யவரோ து₃தீ: |

அஜ்யாயா₃சு₃தனயோ: யோக: சூ₃ஷசூ₃ஷிதயோ₃சு₃த்யதே || 4 ||

அஜ்யாயா₃சு₃த₃பரே ச₃வீ ஜ்யாயா₃ந் ஁கோ மத: பர: |

நந்நு₃நந்நவ்யபாவே₃ந் தே₃ஷா₃ தே₃ந சமந்வய: || 5 ||

நந்நவ்ய: பரம: சூ₃ஷீ சூ₃ஷா நந்நார ஁ரிதா: |

நந்நு₃நந்நவ்யபாவோ₃ஸ்ய₃ந் ந ப்ரயோ₃ஜநபூ₃ரீ₃வக: || 6 ||

நீ₃சூ₃சூ₃த்யோ: சுவபாவோ₃ஸ்ய₃ந் நந்நு₃நந்நவ்யதா₃த்தமக: |

உபா₃திரஹிதே₃நாய₃ யே₃ந பாவே₃ந சே₃தன: || 7 ||

நமதி ஜ்யாயசே தஸ்மீ தத்ரா நமநமு₃த்யதே |

பகவா₃ந் மே பரோ நி₃த்ய₃ந் அஹ₃ ப்ரத்யவர: சதா || 8 ||

इति भावो नमः प्रोक्तः नमसः कारणं हि सः।

नामयत्यपि वा देवं प्रहीभावयति ध्रुवम्॥९॥

प्रहीभवति नीचे हि परो नैच्यं विलोकयन्।

अतो वा नम उद्दिष्टं यत्तं नामयति स्वयम्॥१०॥

वाचा नम इति प्रोच्य मनसा वपुषा च यत्।

तन्नमःशब्दमुद्दिष्टं अतोऽन्यत् न्यूनमुच्यते॥११॥

[நல்லறிவுடையவன் ஒருவன் தன்னைக்காட்டிலும் மேலான ஒருவனைக்குறித்து இயலவாக வணங்கும் செயல் நமஸ்காரம் எனப்படுகிறது. உலகத்தில, சேதநர்களிடையே பெரியவன், சிறியவன் என்று இரண்டு பிரிவே உள்ளது. இவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பிரிவு கிடையாது. காலத்தினாலும், நற்குணங்களினாலும் எவனிடத்தில பெருமை உள்ளதோ, அதற்கைய பரமசேதனனையே முக்யவ்ருத்தியாலே 'பெரியவன்' எனும் ஸபூக்யம் பற்றி நிற்கிறது. இப்பரமசேதனைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட தாய், தாழ்ந்தகான மற்ற சேதநஸமூஹம் 'சிறியவன்' எனும் பிரிவில் அறிவாளிகளால் சேர்க்கப்படுகிறது. இவர்களில் பெரியவன் ஸேஷியாகவும், சிறியவர்கள் ஸேஷபூதர்களாகவுயிருக்கிறார்கள் என பதே இவர்களிடையே உள்ள உறவாகக் கூறப்படுகிறது. பரமாதமா ஒருவனே பெரியவன், மறறவர் அனைவரும் சிறியவர்களே. இவர்கள் வணங்குபவர்களாயிருப்பதும், அவன் வணங்கத் தக்கவனாயிருப்பதுமே இவர்களிடையேயுள்ள தொடர்பாகும். பரமஸேஷியான பூக்யவான வணங்கத்தக்கவன்; ஸேஷபூதரான ஜீவர்கள் வணங்குபவர்கள், வணங்குபவ ராகவும், வணங்கத்தக்கவனாகவுயிருக்கும் இததன்மை ஒரு பயனைக் கருதியன்று, இது தாழ்ந்தவரான ஜீவர்களுக்கும், உயர்ந்தவனான பரமனுகும் இயல்வான தன்மையாகும்.

ஜீவன் ஒரு பயனை முன்னிடாத யாகொரு நினைவுடன் அப்பரமனை வணங்குகிறானே அதவே வணக்கம எனப்படுகிறது. “ பகவான் எனக்கு எப்போதும் மேலானவன்; நான் எப்போதும் அவனைவிடத் தாழ்ந்தவன் ” என்னும் நினைவே நமஸ்காரம் எனப்படுகிறது; வணங்குகலுக்குக் காரணமாயிருப்பதனே அந்நினைவு. தேவனை உறுதியாகத் தலைதாழ்த்தி வணங்கச் செய்வதாகையாலும் ‘நம’ எனப்படுகிறதாகவுமாம் கைச்யத்தின் பெருமையைப் பார்த்துத் தாழ்ந்தவனிடம் உயாநதவனும் வணங்குகிறானே. ஆகவிபபடித் தலைவையும் வணங்கச் செய்வதாகையாலும் இது ‘நம.’ எனப்படுகிறது. வாககினால் ‘நம.’ என்று சொல்லி, மனத்தினாலும். உடம்பினாலும் வணங்குவதே பூண நமஸ்காரமாகிறது, இவைகளில் ஒன்று குறைந்தாலும் குறைவுடையதேயாகிறது.]

இப்படியாக ஸத்யூலயோஜனை நிரூபிக்கப்பட்டது. இதில் உபாயாநகர பரஸங்கூரஸஹமாய். ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாயுமுள்ள ப்ரஹ்மீபூவரூபமான— ஸித்யூதே, ரபாய பூ, தனான ஸாவேஸாவரணுடைய ஸ்ரஷ்ட்யவதாராதிரூபாரேக கருஷிபரமபரையால பூலித்திருக்கிற ஸேஷத்வ ஜநானமே நமஸூபூகூர்த்தத்யமென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இனி ஸூக்ஷ்ம யோஜனை நிர்ணயிக்கப்படும. அதாவது:—

चेतनस्य यदा मम्यं खसिन् स्वीये च वस्तुनि।

मम इत्यक्षरद्वन्द्वं तदा मम्यस्य वाचकम्॥

अनादिवासनारूढमिध्याज्ञाननिबन्धना।

आत्मात्मीयपदार्थस्य या स्वातन्त्र्यस्वतामतिः॥

मे नेत्येव समीचीनबुद्ध्या साऽत्र निवार्यते॥

[ஜீவனுக்குத் தன்னிடத்திலும், தன்னுடையமைப் பொருளி லும் ‘என்னுடையது’ என்னும் நினைவு உண்டாயிற்றாகில்

அப்போது 'மம' என்னும் இரண்டெழுத்து அந்நினைவைக் காட்டுகிறது. அநாத்ரிவாஸநையினுல பொய்யாகவுண்டான தேஹாதமமயக்கத்தால ஏற்படுவதாய், தனனை ஸ்வதந் திரனாகவும, தனனைச்சேர்ந்திருப்பதைத் தன்னுடையமை யாகவும் நினைக்கிறதான அவ்வறிவும, '(யானும், எனதும்) எனனுடையவையல' எனனும் (நமஸ்யுப்யுத்யாச்யமான) நவலறிவினாலே இங்கு போகக்கடிகப்படுகிறது.] என்கிற பரமானததினபடி திருமந்தரததில மத்யமபத்யமான நம: பத்யத்தில 'ம: ' என்கிறபத்யம் அஸ்மச்ச்யுப்யுத்யாச்யமான 'ம்' எனனும் பத்யத்தின் ஷஷ்ட்யந்தபத்யமாய் உள்ளது. அஹுனான சேதநனால ப்ரயோகிக்கப்படுகிற அந்த ஷஷ்ட்யந்தபத்யம், தன்னிடத்திலும் தன்னுடைய தான வஸ்துவினிடத்திலும் உண்டான மமகார ஸாமாந்யத்தைச் சொல்லுகிறது. அந்த மமதாப்யுத்யானது— அநாத்ரிவாஸநாநுட்யமான 'தேஹோஹம மநுஷ்யோஹம' [நான தேஹவ: நான் மனிதன்], என்கிற மித்யாபூதமான தேஹாதமப்யுத்யானது உண்டானது. அந்த ப்யுத்யானது நிஷத்யவாசகமான 'ந' எனனும் ஸ்யுத்யாத்த்யமாகிற '(எனக்கு) இவலை' எனனும் ஸமீசந 'ஹுநாததாலே தடுக்கப்படுகிறது—என்பதாம்.

नाहं मम, स्वतन्त्रोऽहं नास्मीत्यस्यार्थ उच्यते ।

न मे देहादिकं वस्तु स शेषः परमात्मनः ॥

इति बुद्ध्या निवर्तन्ते तास्ताः स्वीया मनीषिकाः ॥

['நான எனனுடையவனலலேன; அதாவது ஸ்வதநத்ரனல்லேன, ' எனபது நமஸ்யுப்யுத்யாச்யமாகச் சொல்லப்படுகிறது. 'தேஹம் முதலான பொருள்களும் எனனுடையவையல; அவை பரமாத்மாவாகவே உண்டமை' எனனும் நினைவினாலே, 'நான் எனது' எனனும் அந்தந்த எண்ணங்கள் நீங்குகின்றனவன்றோ.] என்பதனால், 'நான் எனக்கு ஸ்வதந்த்ரன அலலேன. எனனுடைய தேஹாத்ரி,

களும் எனக்கு ஸேஷமன்று; எனக்கு ஸேஷமாயுள்ள வஸ்து வேரோடே கூடின நான் பரமாதமாவுக்கு ஸேஷபூகன என்று விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

‘ஸ்வதந்த்ர.’ என்கிறவிது. “ஸ்வ. தந்த்ர — ப்ரத்யாந யஸய’ என்கிற வ்யுதபததியால. தான் பரத்யாந னாய் இருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது இநத ப்ராத்யாந யம மூன்று வகைப்பட்டிருக்கும் அவை — ஸவருபாமஸுத் தில் ப்ராத்யாந்யமும், உபாயாமஸுத்தில ப்ராத்யாந்யமும், பூலாமஸுத்தில ப்ராத்யாந்யமுமாம்.

ஸவருபாமஸுத்தில ப்ராத்யாந்யமாவது:— அந்ய விஷ யத்தில் ஸேஷவ்ருததிபண்ணியும் தனக்கு பேடாக்யருபமான அதிசயத்தை உண்டாகுகைக்கு யோக்யனாயிருக்கை. அதாவது—விஷயாந்தரங்களில் ப்ரவணான காழுகன், விஷயாந்தரத்தில் ஸேஷவ்ருததிபண்ணி தனக்கு பேடாக்யத்தை ஸம்பாதிப்பதுபோலே, தான் பூக்யவத்ய விஷயத்தில் ஸேஷவ்ருததியைப்பண்ணி தனக்குபேடாக்யத்தை ஸம்பாதிக்க யோக்யனாயிருக்கை.

உபாயாமஸுத்தில் ஸ்வதந்தாயமாவது:— ஸர்வேஸ்வர னுடைய அநுமதிமாத்ரததைக்கொண்டு தன்னுடைய இச்சையாலே ஸாத்யங்களில் ப்ரவர்த்திக்க யோக்யனாயிருக்கை. ஸர்வேஸ்வரன் சேதநனுடைய ஸாத்யநாநுஷ்டானத்தில் அநுமந்தாவாகையாலே தான் அப்ரத்யாநனாகவே, சேதநன் ப்ரத்யாநன ஆகிறான். எப்படியெனினில், ஸாத்ய நாநதரவித்யாயக ஸாஸத்ரங்கள் அநுஜ்ஞாருபங்களாகையாலே, “யதேத்ய்ச்சுஸி தத்யா குரு” [நீ எப்படி விரும்புகிறாயோ, அப்படிச் செய்] என்கிறபடியே. ஸர்வேஸ்வரன் கொடுத்த ஸ்வாதந்தாயமுகதியைக்கொண்டு தன்னுடைய இச்சையாலே ப்ரவர்த்திக்கிறவனாகையாலும், பூலபேடாகதாவாகையாலும் இவனே ப்ரத்யாநனவன அப்படியன்றிக்கே, “ஸாது, காம காரயதி” [ப்ரமனே

நற்கருமத்தைச் செய்விககிருள்] என்கிற்படியே. அநுபாய பூகப்ரபத்திவிஷயத்தில, ஸர்வேஸுவரன் ப்ரத்யுமபரவ்ருத தன ஆகையாலும், சேதநன் அநுமந்தாவாகையாலும், சேதநன் அப்ரத்யூநன ஆவன். “உருகுமல” என்கிற திருவாய்மொழிப்ரகாரம். ஸர்வேஸுவரனே பூலபூகாகதா வாகையாலே அவனே ப்ரத்யூநன. ஆதலால தனனுடைய பூலததையுத்யூத்யூஸி ததுத தான ஸாத்யூநாநுஷ்ட்யூநம பண்ணுகைககு யோக்யனாயிருககுமிருப்பு உபாயம்ஸத்தில் ஸ்வாதந்தாயம்.

பூலாம்ஸத்தில் ஸ்வாதந்தாயமாவது — ‘ஸாஸ்த்ரபூலம் ப்ரயோகதரி’ [ஸாஸ்த்ரததின பயன் அதை அநுஷ்டிப்பு வனுககே] என்கிற்படியே. தனனுடைய பரவ்ருத்திககு உத்யூத்யூஸயமான பூகாகுத்தை உடையவனாயிருக்கை. ஸாத்யூநாதர விஷயத்தில ஸாவேஸ்வரன் ஸர்வஸூஷியாய் இருபபதால் ஏறபடுகிற பூலீகவத்தை உடையவனாயிருந்த போதிலும் அநத பூலம் ஸ்ருஷ்டி முதலான ஸாவகார்யங் களுககும் பொதுவாகையாலே அப்ரத்யூநமாகும். அங்ஙனன் றிககே. உபாயநாதரங்களைச் சேதநன் அநுஷ்டிப்புபதால் ப்ரத்யூநபூலம் சேதநனுககேயுரியது.

“இப்படி மூன்று ப்ரகாரமாயிருந்துள்ள ஸ்வாதந்தர்யம் தனக்கு இலலை” என்று நமஸூபூகூத்தால ஏறபடுகிறது. நமஸூபூகூடகமான “ம” என்கிற பத்யூத்தில வெளிப படடுததோன்றிய ஷஷ்டிவிபூக்தி, மைபூநத்யூஸாமாந் யததைச சொல்லுகிறபடியால, ஸவஸூஷதவ, ஸவரக்ஷ கத்வ, ஸ்வபூகாகதருத்வரூப ஸ்வாதந்தாய நிவ்ருத்தி நமஸூ பூகூத்தால் சொல்லப்படுகிறது. இத்தால ஏறபடுகிற மைபூநத்யூஸாமாநயநிவ்ருத்தி “பூவாநதரம் அபூவ” [ஒரு பொருளின் இனமை மறறொரு உள்ள பொருளே] என்கிற நயாயத்தாலே, ஸாவேஸ்வரனுககே ஸ்வமமாயிருககையும், அவனுககே ரக்ஷயமாய் இருககையும், அவ

னுக்கே பேராக்யமாயிருக்கையுமாக ஏறபடுகிறபடியால் இவைகளே நமஸூப்யத்யுத்தால் அறியப்படுமவைகளாம்

ஆனால் ஸுஷூபதி பரளயங்களில் இந்த ஸ்வாதந்தர்ய நிவ்ருததி ஏறபடுகிறபடியால் எல்லார்க்கும் முகதி வரக கூடும் என்கிற அநுபபததியிலலை. இதனை

इति बुद्ध्या निवर्तन्ते सर्वाः स्वीया मनीषिकाः ।
 अनादिवासनाजातैः तैस्तैः बोधैः विकल्पितैः ॥
 रूपितं यद्दृढं चित्तं स्वस्वातन्त्र्यस्वतामयं ।
 तत्तद्वैष्णवसार्वात्म्यप्रतिबोधसमृद्धया ॥
 नम इत्यनया वाचा नन्ता स्वसादपोह्यते ॥

[எல்லாம் பரமாத்மஸூஷ்ம என்னும் நினைவினாலே நான் எனது எனனும் எல்லா எண்ணங்களும் நீங்குகின்றன. அநாதியாயுள்ள (ஸ்வஸ்வாதந்தாய, ஸ்வயதந, ஸ்வபேராக்ய) வாஸனைகளாலே விருத்யுத்யங்களாகக் கலபிக்கப்பட்ட அநதந்த கர்த்தருத்வ பேராகதநகவஜ்ஞாநங்களாலே மனமானது உறுதியாகச்சாயம் பூசப்பெற்றிருக்கிறபடியால், அநதநகப பொருள்கள் அனைத்திலும் விஷ்ணு வியாபித்திருக்கிறான எனனும் அறிவேடுகூடிய 'நம' எனனும் வாககினாலே வணங்குபவனலை தனனிடமிருநது (மனததிலிருநது) (அச்சாயம்) போககடிககப்படுகிறது.] என்று சொலவியிருப்ப தால் அறிக. இப்படியாக நமஸூப்யத்யுத்தால் உண்டான ஜ்ஞாநததாலே, ஸ்வயதநததினலுண்டான பரவருததிகள் "தனனலை வரும் நன்மை விலைப்பாலபோலே" என்கிற படியே தயாஜ்யங்களாகையால் நிவ்ருததங்களாம்.

அநாதியுள்ள ஸவஸூஷ்த்வவாஸநை, ஸ்வயதந வரஸநை ஸவபேராக்யவாஸநைகளால உண்டான விருத்யு தங்களாகக் கலபிக்கப்பட்ட "நானை கர்த்தா பேராகதா (எனனுடைய இஷ்டத்துக்கு ஸாத்யுநங்களாய் இருக்கை நிஷ-12

யால) என்னுடைய க்ருதிகள் என்கிற ஜ்ஞாநங்களாலே த்ருட்யமாயிருக்கும்படி வ்யாப்தமான அஹங்காரமமகார ப்ரசரமான மாநஸஜ்ஞாநமானது. ஸாவேஸ்வரன் எனக்கு ஆத்யாரம நியந்தா ஸேஷீ—நான் ஆதேயன விதேயன ஸேஷன, ஆகையால், அவன் ஸரீரியாயும் நான் ஸரீரமாயும் இருப்பதால் “என்னுடம்பில அழுகை நானே போகிக் கொள்ளேனோ என்கிற புகுவத்வாகயாநுகாரமான லோகதேஸிகன் ஸூகதிப்படி. ஸாவேஸ்வரன் தானே திருத்திப் பணிகொள்ளக்கடவனாய் இருக்கச்செய்தே என்னுடைய ரக்ஷணத்தில எனக்கு ப்ராபதியிலலை என்கிற பாரதந்தர்யஜ்ஞாநததையண்டாகுகிற (ஆசார்யோபதேஸுமாயுள்ள) நமஸஸ்புக்யூபையான வாககாலே நமஸ்காரத்தைச் செய்யும் சேதநனாலே, தன்னிடத்தினின்றும் போக்கப்படுகிறது. ஆகவே “எனதாவி யா யானா?” என்றும் “அத்வா கிநநு ஸமர்ப்பயாமி தே” என்றும் சொல்லுகிற ப்ரமாணத்தின்படியே, ஸவஸ்வாதந்தர்ய க்யூபுமாயுள்ள உபாயபுக்யூத்யா அநுஷ்டிகப்படுகிற புகதிப்ரபத்திரூப மாநஸ ஜ்ஞாநம் போய்விடுகிறதென்று நமஸஸ்புக்யூத்தின பூலீதார்த்தமாயிற்று.

நமஸஸ்புக்யூம் ஸாவப்ரகாரத்தாலும் ஸவாதந்தர்ய நிவ்ருத்திப்ரதிபாத்யகமாயால் ஸாவேஸ்வரனுக்கு ஸாவப்ரகாரங்களாலும் அதயநத ப்ரதநதரனாகையாகிற ஸரீரபூவம் சேதநனாகு ஏறப்படுகிறபடியால், நமஸஸ்புக்யூம் ஸாவேஸ்வரனுக்கும் இவனுக்குமுள்ள ஸரீராதமபூவத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிறபடியால் ‘வைஷ்ணவ ஸார்வாதமய ப்ரதிபேதாத்யஸமருத்யூயா’ என்று வைஷ்ணவஸாரவாத்மயம் நமஸஸ்புக்யூராத்யமாக்கச் சொல்லப்பட்டது ஆகையால் ஸூக்ஷ்மயோஜனையில ப்ரபத்திகு உபாயதவம் இலலை என்று நிஸ்பிக்கப்பட்டது.

இனி, பரயோஜனை நிஸ்பிக்கப்படும.—

पन्था नकार उद्दिष्टः मः प्रधान उदीरितः।
 विसर्गः परमेशस्तु तत्रस्थोऽयं निरूप्यते ॥
 अनादिः परमेशो यः शक्तिमान् पुरुषोत्तमः।
 तत्प्राप्तये प्रधानोऽयं पन्था नमननामवान् ॥

[நகாரம் வழியைக்காட்டுகிறது. மகாரம் பரத்யாநம் எனனும் பொருளை உடையதாகக் கூறப்படுகிறது. நமஸ்ஸிலுள்ள இந்த விஸாகக்ஷம பரமபுருஷனைச் சொல்லுவதாக நிரூபிக்கப்படுகிறது. புருஷோத்தமனாய் ஆதியற்றவனான ஸர்வேஸ்வரனே பலனளிக்கும் ஸக்தியுடையவனாகையால், தனனை அடைவதற்கு முக்கிய வழியாகவும் நமஸ்காரம் எனப்படும் பரபத்தியின நாமங்களைத் தன நாமங்களாக உடையவனாகவுமிருக்கிறான்.] என்று பரமாணமிருப்பதால். “ அநாதியாயும் பரமேஸ்வராயும் புருஷோத்தமனாயுமுள்ள ஸர்வேஸ்வரன விஸர்க்ஷஸ்பத்ய வாச்யன என்றும், “ அவனையடையும் பொருட்டு உபாயமும் அவனே. பூலப்ரத்யானும் அவனே ” என்றும், “ நமஸரூபமான பரபத்யநம், உகதி இவைகளுக்கு எவை நாமங்களோ அவைகளைத் தனக்கு நாமங்களாக உடையவன் ” என்றும் அறியத்தகும்.

இதனால் ஸர்வேஸ்வரனே-ப்ராபயனும்,ப்ராபயனாயுள்ள தனனையடைவதற்கு உபாயமும், தன்னுடைய பராபதியாகிற பூலததைக் கொடுப்பவனும் என்று ஏறப்படுகிறது.

“நமனமே பந்த்யா: ப்ரத்யாந ” என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் ‘ நாமவாந ” எனபது வ்யாதத்யமாம. நமனததுக்கு ப்ராத்யாந்யம் ப்யாதிக்ஷம. பூலப்ரத்யானே ப்ரத்யாநனாகையால். மேலும் பரபத்தி அநுகல்பேரபாயமாயிருக்கும் பக்ஷத்தில் ப்ராத்யாந்யமும் ப்யாதிக்ஷமாகும்.

ஆக விப்படி மூன்று யோஜனையிலும் பரபத்திக்கு உபாயதவம் இல்லையென்பது வ்யகதம். ஆனால் ‘பூகத்யா

பரபதயா வா” [புகதியினாலோ, பரபததியினாலோ நான அடையத்தக்கவன] என்று விகலபம் கூடும்படி எங்ஙனே? எனனில கீழே நிரூபித்தபடி புகதியும் வ்யாஜமாகையால வ்யாஜவிகல்பமேயாம். ஸாராஸ்வாதிநியில— “ப்ரபத்தி உபாயாதரஸ்தூநாபத்திககு ஹேதுவே தவிர மோக்ஷத திறகு ஹேதுவன்று. ‘புகதயா பரபதயா வா’ என்ற விகலபம்— புகதயநுஷ்டூநாநாதரம காத்தவ்யாம்ஸம இலலாமைபோல பரபத்தயநுஷ்டூநாநாதரமும் கர்த்த வ்யாமஸமிலலை என்கிற பாக்யத்தில தாதபர்யம்” என்று நிரூபித்திருப்பதையும் கண்டுக்கொள்க.

ப்ரபத்தி ஸத்யலததில ஸர்வேஸுவரனே உபாயமாகையாலும் ப்ரபத்தி அநுபாயமாகையாலும் ப்ரபத்தி ஸஹாயாந்தரத்தை அபேக்ஷியாதாகையாலும் ஆநுகூலய ஸங்கலபாதிடிகள் அநுபாய ப்ரபத்திஸத்யலததில ஸம்பூவித ஸ்வபூவங்கள். உபாயபூக்யத்யா அநுஷ்டூககப்படும ப்ரபத்தியான ஷ்டூங்க்யோக்யஸத்யலத்தில அவை அங்கங்கள். ஷ்டூங்க்யோக்யம் அதிகருதாதிகாரம்—அநுபாய ப்ரபத்தி ஸர்வாதிகாரம் இதயாதி விஷயங்கள் க்ரந்த்ய விஸதர ப்யத்தாலே. இங்கே நிரூபிக்கப்படவில்லை.

ஆக. இவ்வளவால சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமியின் நிஷ்கர்ஷம் காட்டப்பட்டது. இனி, ஸருதபரகாசிகா நிஷ்கர்ஷம் காட்டப்படுகிறது. ஆநுமானிகா திகரணஸருத ப்ரகாஸிகையில்

“शान्त आत्मनि महत आत्मनो जीवस्य नियमनं नाम तच्छेषताप्रतिपत्तिः। सैषा परस्यापि वशीकरणं भवति॥”
[டெரியோனான ஜீவாத்மாவைப் பரமாத்மாவிடம் நியமனம் செய்வதாவது — அவனுக்குத் தான அடிமை என்று எண்ணுகை; இது பரமாத்மாவையே வசீகரிப்பதாகிறது.]
என்று காண்கிறது. “तस्य च वशीकरणं तच्छरणागतिरेव”

[அந்தப்பரமாதமாவை வஸீக்ரிபபது அவனை ஸரண மடைவதே] என்று ஆநுமானிகாதிக்கரண ஸ்ரீபுராஷ்ய வாக்யம். 'தசசேஷதாபரதிபத்தி அது" என்று ஸருத பரகாஸிகாவிவரணம்.

இனி ஸ்ரீவேத்யந்த தேஃஸிக நிஷ்கர்ஷம்

தேஃஸிகன நிஃக்ஷபரகையில. "கிञ्च—“நான்ய: ப்ந்யா:"

इत्यत्र प्रकृतमपि वेदनं अन्यत्वस्य प्रतियोगित्वेन नान्वेति। अपि तु तमिति प्रकृतः परमपुरुष एव। “तस्मात् परमपुरुषात् अन्यः पन्थाः न विद्यते। स एव तु पन्थाः” इति वाक्यार्थस्तु प्रपत्तेः अत्यन्तरङ्गभूतः। श्वेताश्वतरास्तु “महान् प्रभुर्वै पुरुषः सत्त्वस्य एषः प्रवर्तकः” इति तमेव महापुरुषमधीयानाः तस्यैव अन्यत्वप्रतियोगित्वं अवधारणनिर्देशेन स्पष्टमामनन्ति—“वेदाहं” इत्यारभ्य “तमेव विदित्वाऽतिमृत्युमेति नान्यः पन्थाः विद्यतेऽयनाय” इति। तस्मात् “अमृतस्य एष सेतुः” इति न्यायेन परमपुरुषस्यैव अमृतत्वोपायत्वं इह प्रतिपाद्यते। वेदनेतर-निषेधभाष्यं फलिताभिप्रायेण इति अधिकरणदर्पणे दर्शितं अस्माभिः॥”

[மேலும். (புருஷஸூகதத்தில) 'அவனையடைய வேறு வழியில்லை' என்று சொன்னவிடத்தில். 'வேறு' என்பதற்கு "இங்கு கூறப்பட்ட வேத்யநம எனப்படும் புகதி ரூபமான அறிவைக்காட்டிலும் வேறு" என்று பொருள் கொள்ளக்கூடாது. "தம்" என்று கூறப்பட்ட அந்தப் பரமபுருஷனைக்காட்டிலும் வேறு (உபாயயில்லை) என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும். 'அந்தப் பரமபுருஷனைக் காட்டிலும் வேறு வழியில்லை; அவனை உபாயம்' என்னும் வாக்யராதத்யுமாவெனில். பரபுத்திககு மிகவும அந்தரங்கமானது. ஸவேதாஸவதர உடனிஷத்திலாவெனில். 'இந்த மஹாபுருஷன் ஸதவகுணத்திற்கு பரவாதகண என்று அந்தப் பரமபுருஷனை முகல மந்திரத்தினால் ஓதி. "வேத்யாஹம்" என்று தொடங்கும் அடுத்த மந்திரத்தில். "அவனையே அறிந்து ஸமஸாரத்தைத் தாண்டுகிறான்.

மோக்ஷமடைய வேறு வழியில்லை” என்று ‘அவனையே’ என்று ஏவகாரத்தை இடுவதன்மூலம், ‘நாந்ய:’ என்ற விடத்தில் இவனைக் காட்டிலும் வேறு உபாயமில்லை என்றே கருதப்படுவதாகத் தெளிவாகக் காட்டப்படுகிறது. ஆகையால், “மோக்ஷத்திற்கு இவனை உபாயமாவான்” என்று மற்றொரு வேதவாக்யத்தில் சொன்ன நியாயத்தாலே, பரமபுருஷனுக்கே மோக்ஷோபாயத்வம் இங்கு அறிவிக்கப்படுகிறது. ஸ்ரீபுராஷ்யத்தில், ‘புகுவத்புகதி தவிர வேறு உபாயமில்லை’ என்று பொருள் அருளியிருப்பது— “புகதி செலுத்தப்படும் அவனைத்தவிர வேறு உபாயமில்லை” எனனும் வாக்யார்த்தத்திலிருந்து தேறின அர்த்தத்தை அருளியபடியேயாகும் — என்று நமமால் அதிசய கரண தூர்ப்பணத்தில் காட்டப்பட்டது.] என்று அருளிய நிஷ்கர்ஷம் காணீர்.

“கर्मस्वनादिविषमेषु समो दयालुः

स्वेनैव क्लृप्तमपदेशमवेक्षमाणः।

स्वप्राप्तये तनुभृतां त्वरसे मुकुन्द

स्वाभाविकं तव सुहृत्त्वं इदं गृणन्ति ॥”

[முக்திபூமியையளிக்கும் முகுந்தனை! அநாதிகாலமாகப் பல படிப்பட்டிருக்கும் காமவிஷயத்தில் ஸமமாயிருப்பவனாயினும் கருணையும் உடையவனாய், தன்னை அடைவதற்குத் தானே ஏறப்படுத்தியதோர் வியாஜத்தை எதிர்பார்த்திருப்பவனாய், ஸம்ஸாரிகளுக்கும் தன்னைக்கொடுக்கத் தவரை காட்டுகிறாய். இதையே உனக்குள்ள இயலவான ஸுஹ்ருதப் பூர்வம் என்று வேதங்கள் ஓதுகின்றன.]

“भक्तिः प्रपत्तिरथवा भगवन् तदुक्तिः

तन्निष्ठसंश्रय इतीव विकल्प्यमानम्।

यं कश्चिदेकमुपपादयता त्वयैव

ज्ञातास्तरन्ति अवसरे भविनो भवाब्धिम्॥”

[புகுவானே! புக்தி, ப்ரபத்தி அல்லது ப்ரபத்திவசனம், புகுவந்நிஷ்டுர்களை ஆஸரயி ப்பது எனகிறவற்றுள் ஏகாவதொன்றை ஏறிடுகின்றவனான உன்னாலேயே ரக்ஷிக்கப்படுகின்றவர்களாய் காலவிஸேஷத்தில ஸம்ஸாரிகள் ஸமஸாரக்கடலை சாணடுகின்றார்கள்.] என்று ஸரணுகூதி தீபிகையில் தேஃஸிகன ப்ரபத்தியை ஈஸவரயதநப்யலமாகவும் ஈஸவரகருபாப்யலமாகவும் உபபாதி,கதுள்ளார்— ப்ரபத்தியை உபாயமாக உபபாதி,கதிலர்.

ஸ்ரீ உ.வே அபன ஸ்ரீநீவாஸாசாயஸ்வரயி நிருபணம் (அஷ்டஸலோகீ பெரியபடி வ்யாக்யாநாவஸரததில்):—

(மாம்—ஏகம்) ஏக ஸப்யகும் அவதூரணர்த்தக்யமாய், ஒன்றே உபாயமென்கிறது என்று நம்மாசாயர்கள் அருளிச்செய்வார்கள். இவ்வவதூரணத்தாலே வ்யாவர்த்திக் கப்படுகிறது எது எனனில்; “ஸர்வதூர்மாந் பரித்த்யஜ்ய” என்று ஸாதூநாந்தரபரிதயாகும் கீழ் உகதமாகையாலே அது வ்யாவர்த்தியமாகமாட்டாமையாலும், “மாம்” என்கிற ஏகவசநததாலும், “மதத. பரதரம நரநயத கிஞ்சிக்யஸ்தி தூநஞ்ஜய” என்று கீழடைய ஸர்வஸ்மாத் பரதவத்தைச் சொல்லுகையாலும், தேஃவதாந்தர வ்யாவ்ருத்திககு அவகாஸ மில்லாமையாலும் இவ்வவதூரணத்தாலே வ்யாவர்த்திக் கிறது ‘வ்ரஜ’ என்று விஹிகமான ஸவீகாரத்தினுடைய உபாயத்வமாதல, அங்க்யத்வமாதல, இதுதான். “வ்ரஜ” என்று ஸித்யக்யஸாதூந விஷயமான ப்ரபத்தியாகையாலும் ‘மாம்’ ‘ஸரணம்’ என்று நிர்தேஃஸிககப்படட வஸதவுககே உபாயத்வமாகையாலும், உபாயபூவம் ப்ரபத்திககிலை என்கிறது. உபாயாந்தரங்களை உபாயமென்கிறது — ப்யல ப்ரதூந தேஃவதைகளுக்கு பரஸாதூகங்களாகிற முக்யத்தாலே யனறே. இதுவும் அவ்வீவாபாதி ஈஸவரபரஸாதூநமானாலே எனனில், தேஃவதைகள் சேதநாககு பூாவமேவ ப்யலத்தைக் கொடுப்பதாக நினைவினறிககேயிருக்கையாலே சேதநருடைய

கரியையாயிற்று அவர்கள் பரஸாதத்தை ஜநிப்புகிறது. ஈஸ்வர விஷயத்தில் வந்தால ஸாவாதமாககளுக்கும் ஸ்வரூபா விர்ப்புவத்தை உண்டாககுவதாக பூவமேவ சிநதிதது அவஸர பரதீக்ஷனாயிருககையாலே அவனுக்கு பரஸாத ஜநகமாகச் செய்யவேண்டுவதொன்றுமில்லை. உண்டென்றிருக்கில், தன ஸ்வரூபாரதநதாயததையுமழிதது. அவனுடைய ரக்ஷகதவததையும் ஸோபாதிக்கமாக்குகிருனிததனை. ஆகில தஸமாநயாஸமேஷாம தபஸாம் அதிரித்தமாஹு” [ஆகையால ந்யாஸததை, மறற உபாயங்ககைகாட்டிலும் சிறநததெனகின்றனா] இதயாதி, ஸாஸ்த்ரங்கள இததை உபாயமாக விதிப்பாடுனெனெனெனில, துஷகரஉபாயாந்தரங்ககைக கண்டு தேங்கியும், அவற்றின ஸ்வரூப விரோக்யா காரங்ககைக கண்டு வெருவியும் நின்றவாகளுக்கு, ஸுகரமுமாய் ஸ்வரூபாநுரூபமுமான உபாய விஸேஷததைககாட்டவேண்டுகையாலே ஸரணவரணரூபையாக் கொண்டு ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ரபததியை உபாயமென்று காட்டி 'ப்ரதந்தர சேதநககவரணம ஸவதநதர வஸதுவைததநம ஸாதநமாக்கமாட்டாது' என்று பாரதநதர்ய ஜநாநம பிறந்தவாகளுக்கு ஸவதந்தர ஸித்குஸாதநமான ப்ரபத்கவ்யனே உபாயமென்று காட்டி, இப்படி ஸித்குஸாதந நிஷ்ட்யைம் நிறகைககு இட்ட வழியாகையாலே, ஆபாத ப்ரதீதியில் உபாயமாகததோன்றுமபடி விதிக்கததட்டில்லை. ஸ்வீகார விஷயமான புகுவதுபாயதவ வ்யவஹாரததை விஷயியான ஸ்வீகாரரூப ப்ரபததி ஜநாநததிலே உபசரிததுச் சொல்லுகிறது. ஆகையாலே விரோத்யுமில்லை. இவ்வுபாயத்வம இதனை நாள் ஜீவியாதொழிவானெனெனெனில, உபாயத்வமாவது—ஒருவனுடைய விரோதியைப் போககுகையும். இஷ்டததைக கொடுககையும் ஆகையாலே ஓா அதிகாரி அபேக்ஷிதம். அது பெறுமையாலே உபாயத்வம ஜீவியாதொழிந்தது பூலம பெறுகைககு அதிகாரியயபேக்ஷிக்கிறது ஸாபேக்ஷதைக்குடலன்று. அதிகாரி அபேக்ஷிதமாகில ஸ்வீகாரம் ஏதுககாக என்னில; ப்ர

யோஜநாந்தரபரரினும் ஸாத்யநாந்தரநிஷ்டூரினும் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமான அநந்யபரயோஜந அநந்யஸாத்யநத்வங்களைக் காட்டுகிறது. ஆகையாலே "அருணயா ஏகஹ்யாயநயா பிங்க்யாஷ்யா ஸோமம் கரீணாதி" [சிவந்த நிறமுள்ளதாய். ஒரு வயதுடையதாய், செங்கலமங்கல நிறமுள்ள கண்ணையுடையதான பஸுவைக்கொண்டு ஸோமலதையை விலைக்கு வாங்குகிறான்.] என்கிற விடத்தில் அருணத்வாதியுகள ஸோமகரயத்துக்குறுப்பான பஸுவைக்குப் பஸுவநதரத்திற காட்டில் வ்யாவர்த்தக விஸேஷணமாமாபோலே இதுவும் அதிக்காரிகு வ்யாவாததகவிஸேஷணமாய்க் கிடக்கிறது. ஆனால், இப்படி இவனுடைய ரக்ஷணத்தில் உத்யுகதனாய். நிருபாதிகரக்ஷணையிருக்கிறவன் பககவிஸே "யாச்ஞா ப்ரபத்தி" "ப்ரார்த்தத்யநாமதி." என்கிற ப்ராராதத்யனை வேண்டுவானென்னென்னில; மோக்ஷத்யஸையில் "ஸாவம கரிஷ்யாமி" என்கிற ஸங்கலபநுக்ருணமாக ஸாவதேஸு ஸாவகால ஸாவாவஸதேஸாசிதமான ஸர்வவித்ய கைங்கர்யங்கனையும் கொள்வதாக ஒருபட்டிருக்கச் செய்தேயும், அடிமை கொள்ளாமவன் உத்தங்கு தத்வமாகையாலும், அவாபத ஸமஸ்தகாமனாய்க் கொண்டு நிரபேக்ஷணையிருக்கையாலும், அடிமைகான ஸவருபஸததாஹேதுவான ஸேஷதவத்தினுடைய உபபத்தி ஹேதுவாய்க்கொண்டு அநுருபமாயும் அபிமதமாயும் இருக்கையாலும், ஸேஷவ்ருத்தியில் ஆக்யூராதியுயததாலே ப்ராராதத்யனை வேண்டினவோபாதி இங்கும் உபாயக்ருதனவன் ரக்ஷணைந்முக்கியிருக்கச் செய்தேயும், அவன் ஸரியபதித்வ நாராயணத்வங்களாலே ஸர்வாதிக்ஷணையிருக்கையாலும், தன்னுடைய ஸ்வருபபாரதந்தாயா நுஸந்த்யநத்தாலே இவ்வுபாயத்தில் தனக்குண்டான ஆக்யூராதியுயததாலும், பரதந்த்ரணை சேதநனாகையாலும், அசித்யவ்யாவ்ருத்தி லக்ஷணமாய், "புக்யவத ப்ரவ்ருத்தி விரோதிய ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி" நிஷ—13

என்று பரதிபுந்தக நிவ்ருத்தி பூர்வகமுமாய். சித்த ஸமாதானார்த்தமுமாகையாலே, சைதன்ய கார்யமான ப்ரார்த்தனை வேணும். அங்கு கைங்காயம சேஷபூதமான ஸவரூபத்துக்கு அநுரூபமான புருஷார்த்தமுமாகையாலே, சேஷபூதனுடைய சைதன்ய கார்யமான ப்ரார்த்தனை புகுந்தது. இங்கு உபாயவிசேஷமும் பரதந்த்ரஸவரூபத்துக்கு அநுரூபமாகையாலே, பரதந்த்ரனுடைய சைதன்ய கார்யமான ப்ரார்த்தனை புகுந்தது. ஆகையாலே இந்த ஸவீகாரம அதிகாரியை விசேஷித்துக் கொடுக்கிறது. உபாயமும் அன்று. உபாயாங்கமுமன்று ப்ரபத்தவ்யனுக்கு ரக்ஷகத்வசேஷித்வாதிகள ஸ்வரூபமானப்போலே ரக்ஷ்ய ஸ்வரூபனை ப்ரபத்தாவுக்கும் இப்பரபதி ஸ்வரூபம். "அவ ரக்ஷணே" "மந ஜ்ஞானே" என்கையாலே ரக்ஷண தூர்மாஸ்ரய வஸ்துவுக்கு ரக்ஷ்யவிஷயம் அபேக்ஷிதமானப்போலே, ஜ்ஞானாஸ்ரய வஸ்துவுக்கு ஜ்ஞேயவிஷயம் அபேக்ஷிதமாகையாலே, இருவாக்கும் இரண்டும் அபேக்ஷா விஷயமாயிருக்கையாலும், இரண்டும் தூர்மிகுராஹகமாந ஸித்தமுமாகையாலும் இருவர்க்கும் இரண்டும் ஸவரூபமாயிருக்கும்.

ஆக, இவ்வளவும் அப்பன ஸ்ரீநிவாஸாசாயஸவாமி நிரூபணம். இனி, அழகிய மணவாளப் பெருமாள நாயனார் தமமுடைய திருப்பாவை ஆரூபிரப்படி வ்யாக்யாநத்தில் "(உடையோம்) (திருப்பாவை-28) நாங்கள் செய்தது மலல. ஸ்வீகரித்ததுமலல. இப்புண்யத்துக்குச் செய்யுமவையும், ஸ்வீகரிக்காமவையும் ப்ரதிபுந்தகங்களிறே. புறப்பகையும் கழிக்கவேண்டா. உட்பகையும் கழிக்கவேண்டா" எனறருளிச்செய்திருப்பதைக் கண்டும் தெளிய ப்ராபதம்.

ஆக, ப்ரபத்த்யநுபாயதவே ப்ரமாணங்களும் யுகதிகளும் நிநுபிக்கப்பட்டன. இப்படியான அநேக க்ரூநத்யங்களின் பேர்கூடக் கேட்டறியாத பலர்க்கு இவ்வளவும்

எடுத்துக்காட்டும் வாய்ப்பை உண்டாக்கிய நம ஸ்வாமிகுரு நன்றி செலுத்தி நிறகிறேன். நம் ஸ்வாமி இவையித்தனை யும் கணிசியாமல ஆபாதப்ரதீத வாக்யமாதரத்தை உத்யா ஹரிபபது உசிதமனறு. எமபெருமானார் ஸ்ரீபூஷ்யத்தில ஸகுணவாக்யமாத்ரத்தை உத்யாஹரிததனரோ? நிர்குண வாக்யத்திற்கும் நிர்வாஹம் காட்டியருளினாரே! அவ்வோ பாதி நம ஸ்வாமிகுச் சரிதம் அமையவில்லையே என வருந்துகிறோம். நமமிராமா நுசன் "ஸ்ரீக்ஷாம் வ்யாக்யாஸ யாம." இத்த்யாதி உபநிஷத்துவர்க்யங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்யவில்லையேயாயினும், ஸ்வபக்ஷ விபரீதமபோலவும் பரபக்ஷஸாத்யமபோலவும் தோனறுகிற வாக்யங்களெல்லாவற்றுக்கும் அர்த்தநிர்வாஹம் செய் தருளினரே. அவ்வழியைப் பின்பற்றாததேனோ நம ஸ்வாமி? இவர். தமக்கு ஸாத்யமபோல உத்யாஹரிகதுள்ள வாக்யங்களும் உண்மையில் ப்ரபத்தயுபாயதவபரங்களன்று என்பதை மேலே நிரூபிக்கிறேன்.

நம் ஸ்வாமி(பக்கம்4)"ஆழவாராகள்....மோக்ஷோபாயமாக ஸவக்யசஸவீகாரரூபமாக ப்ரபத்தியைத் தாங்கள் அநுஷ்ட்யாநம் செய்தும்' என்று எழுதுகிறார். ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வம் இல்லை என இவ்வளவால பெரியோர் திரு வாக்குகளாலே நிரூபித்தேன். நம் ஸ்வாமி ஸ்வக்யசஸவீ காரத்துக்கு உபாயத்வம் உண்டு என்றும், உபாயமாகவே ஆழவாராகள் ஆசாரியர்கள் அநுஷ்டியத்தார்கள் என்றும் ஸவளித்துத்யாநந்தமாக வைத்துக்கொண்டு, அதற்கு ஸாத்ய மாக ஈட்டுப் பங்கத்திகளையும் ஸ்ரீவசநபூஷணஸூதர தத்ய வ்யாக்யாந பங்கத்திகளையும் 4, 5 6. 7, 8 பக்கங்களில் உத்யாஹரித்துள்ளார். இவர் கொண்டுள்ள அர்த்தம் அந்த வாக்யங்களினின்றும் கிடைக்கவழியில்லை என்பதனை ஈண்டு நிரூபிக்கிறேன். (பக்கம் 4) "எனதாவி' எனகிற பாசுரத்தின் வ்யாக்யாந ஈட்டு பங்கத்திகளையும் அதன அருமபத்ய விளக்கத்தையும் உத்யாஹரிக்கிறார். இதுவே

ஸாந்தி கர்மணி வேதாளாவாஹநமாகும். [பிஸாசததை ஓட்டச் செய்யப்படும கிரியையில் பிஸாசததை வரவழைப்ப தாகும்.] எனதாவியாராயானர் தந்த நீ கொண்டாக்கினையே” எனறனறேரே ஆழ்வார் திருவாககு. பரபத்தயுபாயதவ வாதுத்திறகு நிராஸகமான இப்பாசுரததை இவர் ப்ரபத்த யுபாயதவ வாதுஸாதகமாக உதூஹரிப்பது பரிஹாஸ்யமே! ஆறூயிரப்படி தொடக்கமான ஓர் வ்யாக்யாராததிலும் ‘ஆழ்வார மோக்ஷாபாயமாக பரபத்தியை அநுஷ்டிககிரூர்’ எனனும் அர்த்தம் இப்பாசுரத்தின ப்ரமேயமாக நிரூபிககப் படவல்லீ நோமாறாக “தருகிற நானார்? தரபயுகுகிற இவ்வாதமா ஆ? பண்டே உனக்கு” ஸேஷமாயிருகுகிற இவ்வாதமாவை நீ கொண்டருளினாயிததனையிறே எனற ஆறூயிரப்படியிலும் “ஸ்வரூபஸமர்ப்பணமாவது ஸ்வதஸ ஸித்தக்யமான ஸேஷதவத்தினுடைய அநுஸந்தூநமாத்ரமே யொழிய தனனதான ஆதமவஸதுவை அவனுக்கு ஸமாப் பிககையனறூயிருககச்செய்தேயும்” எனற அரும்பத்யவிளக்கத் திலும் ப்ரபத்தயநுபாயத்வம் ஸுஸ்பஷ்டம். ஈட்டில “ஆதம ஸமர்ப்பணம் பண்ணாவிடில ஸர்வமுகதி பரஸங்கு மாம்” எனற உள்ளதேயெனனி; ஆத்மஸமர்ப்பணம பண்ணி றாரலலர் ஆழ்வார் எனற எவரேனும் வாதும செய் கின்றனறேரா? அது உபாயபூத்த்யா அநுஷ்டிகமா? என றன்றேரே ப்ரஸ்நம். ஆழ்வாரகளிடத்திலோ ஆசாரயர்களிடத் திலோ நம்போலவாரிடத்திலோ உபாயபூத்த்யா அநுஷ்டிக ப்ரபத்தி கிடையாது. ப்ரபத்தி தூர்மிக்ரஹகமானதாலே அதின உபாயதவம் கழியுண்டது எனற பூர்வம் பலவிதமாக நிரூபிககப்பட்டது.

10-8-10 ஈட்டில “இது உபாயமாகாமையாலே இவர்ககு ‘இலகை’ என்னலாம். ஸர்வமுகதிபரஸங்குபரிஹாராதத்யமாக அவனுக்கு ‘உண்டு’ எனனவுமாம்” எனற வாகயத்தைக கண்டு தெளியலாம். இது முனனமே (ப27) காட்டப்பட்டது.

(பக்கம 5ல) ‘எமபெருமானார் ‘ப்ரபத்திஸ்து உபாய’ எனற பேரருளாளன நியமநததைத் திருககச்சி நமபிகள் மூலமாகக் கேட்டுத தாம அவ்வாறே ஸவகதுஸ்வீகாரமாக

ப்ரபத்தியை அநுஷ்ட்யாநம செய்து ” என்று எழுதுகிறார். “ப்ரபத்திக்கு உபாயதவம இன்றிகடுகயிருககச்செயதே விஷய பூத பக்யவத்யக்ய உபாயவ்யவஹாரததை விஷயியான ஸ்வீகாரததிலே உபசரித்துச் சொல்லுகிறது” என்று பெரியவாச்சானபிளனையின நிருபணம முன்னமே (ப81) காட்டப்பபட்டது யத்யவா, கவசிடபரபத்தி ஸ்ப்யக்யத்தகுகே பக்யவான அதத்யமாகையாலே ‘ப்ரபத்தி உபாயம்’ எனபது உபபநநமாகும என்று தெளிக. எம்பெருமானா அதிகாரார்தத்யமாக பரபத்தியையநுஷ்ட்யத்தாரேயனறி உபாயதயாவனறு என்று முன்னமே காட்டப்பபட்டது. “तथास्ये” இத்யாதி, ஸ்ரீவைகுண்ட, க்யத்யவாக்யததுக்கு நிர்வாஹம முன்னமே (ப77—80) கூறப்பட்டதை அநுஸந்தி,க்கவும். ஸ்ரீவசநபூஷண ஸுத்தரங்கள் 35.41.42 43 நானகையும். பெரியஜீயர் வ்யாக்யாநத்தையும் உத்யாஹரிககிறார் நம் ஸவாமி. இவ்விடத்தில ‘ப்ரபத்தியை உபாயமாக அநுஷ்ட்யத்தாரர்கள்’ என்பதற்கு ஓர் பத்யமாவது ப்ரமாணமாகக கிடைக்க வழியுண்டோ? இலலையே!

மங்குளாஸாஸந ப்ரகரண ஸுத்தரங்களாக உத்யாஹரிக் கிறா “பரதிகூலராகிறார்” என்று தொடங்கி. இந்த ஸுத்தரங்கள் மங்குளாஸாஸந ப்ரகரணக்யதங்கள் அலல. முதலிலே ப்ரகரண விப்யாக்யத்தை நாம் அறியவேண்டும். இனராகப் புதியதாக ஸ்ரீவசநபூஷணவலேலாகநம் செய்வார் க்யகி நம ஸவாமியிடத்தில் இருககமுடியாதே! இந்த க்யரந்த்யத்தை ஆறு ப்ரகரணங்களாகவும் ஒனபது பரகரணங்களாகவும் பெரியோராகள் பிரிததுள்ளார்கள். இரண்டு நிரவாஹங்களும் உபபந்நங்கள எனப பெரியஜீயர் அருளிச்செய்கிறார். எப்படி விப்யாக்யம கொண்டாலும் ஒரு பரகரணததுககும் “மங்குளாஸாஸந ப்ரகரணம” என்று பெயா கிடையாது. இந்த ஸுத்தரங்கள் ப்ரபந்நத்யூந சர்யா பரகரணத்தில் உள்ளவை எனத தெளிக ப்ரபந்நத்யூநசாயயாக 243ல கூறிய பலவற்றில மங்குளாஸாஸநதைபபற்றி 244 முதல 258 முடிய 15 ஸுத்தரங்களால விரிவாக அருளிச்செய்து, அநந்தரம் பூர்வம்

ஸங்க்யஹமாக உகதமான அநுகூலஸஹவாஸததை 259 தொடங்கி 262 வரை 4 ஸுதரங்களால் விளக்கி உரைத்து, அநந்தரம் பரதிகூலஸஹவாஸநிவ்ருததியைப் (பூர்வமஸங்க்யஹதயா உகதததை) 11 ஸுதரங்களாலே விவரிககிரூர் "பரதிகூலராகிரூர்" என்று தொடங்கி. ஆகையால், இது ப்ரபந்நதிநசர்யா ப்ரகரணமேயலலது மங்க்யுளாஸாஸந ப்ரகரணம் அன்று. ஸ்ரீவசநபூஷண மூலஸேவைவககும் த்ரணததுககுமாக 4 ப்ரகரணங்களாகப் பிரித்து அச்சிட்டிருப்பதைக்கண்டு நம ஸ்வாமி இப்படி எழுதுகிரூர் என நினைக்கிறேன். இப்படி ப்ரகரண விப்யாக்யமே கிடையாது என்று ஸமாரயே.

பகம 5ல (ஸ்வப்ரயோஜநபரர்க்கு ...உபாயம் ஸவகீய ஸவீகாரம்) என்ற ஸுதரததை உத்யாஹரிககிரூர். இவனை ப்ரதிகூலனேயனறி அநுகூலன் அல்லனே! இவனைப் பற்றிய ஸுதரததை உத்யாஹாரிப்பதால் அப்யூமதகநித்யக்யி எனனை எனபதே விளங்கவில்லையே! ஸ்வக்யுதஸவீகாரமே கிடையாது என்றே அது உபாயம் அல்ல என்றே எவரும் ஸாதிக்கவில்லை. வஸ்துத் ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வம் இல்லையாயிருக்க. இதனைச் சிலர் உபாயமாக அநுஷ்டிக்கிரூர்கள், அவர்கள் ப்ரதிகூலங்களில் ஒருவகை எனபதன்றே விஷயம். இவர்கள் ஆழ்வாரர்களும் அல்லர். ஆசார்யர்களும் அல்லர். இவர்கள் வேத்யாந்தமாத்ரநிஷ்டூர்கள் ஆவர். "ப்ரபததி உபாயம்" எனனும் இவ்வாதக்யமே வேத்யாந்தாதத்யம் — ஸாரதரார்த்த்யம். இது அநுபாதேயம். த்யாஜ்யம் என்று பூர்வம் பலமுறை காட்டப்பட்டது. (பக்கம் 5, 6ல) ஆழ்வாருடைய ஸவப்ரயோஜந பரத்வத்தை எழுதுகிரூர் நம் ஸ்வாமி. ஆழ்வார்களுடைய ஸ்வப்ரயோஜநபரத்வம் விஷயதேத்யாஷ்ஜந்யம், தயாஜ்யமான ஸ்வப்ரயோஜநபரத்வம் ஆஸரயதேத்யாஷ்ஜந்யம் என்று 271 ஸுதர வ்யாக்யானத்தில ஸபஷ்டம். நம் ஸ்வாமியும் அவ்வாகயங்களை பக்கம் 5, 6ல உத்யாஹரித்துள்ளார். ஆகையால் ஸவப்ரயோஜநபரத்வம் ஆஸரயதேத்யாஷ்ஜந்யம்

த்யாஜ்யம் என்பதும். அதை விதிக்கவும் வேத்யாந்தத்தின அர்த்தம் ஸாரதராரத்தம் எனபதும் செளிவு.

பகம 7ல "முக்யமதுவே" இகயாதி, ஸுத்தரங்களை உத்யாஹரித்து (பகம 1ல) "இவ்வாறாக ஆழ்வார்கள் ஆசார்யர்களுடைய ஸவக்யகஸ்வீகாரத்தின ஏறறதலத ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலே பலபடியாக அருளிச்செய்கார" என்று எழுதுகிறார். உத்யாஹ்ருதஸுத்தரத்திற்கும் இவாககு அபிமதமான பரபதத்யுபாயதவததுகம ஏதேனும் ஸம் பந்தம் உண்டா? உண்டு என்பதற்கு நிருபணம வேண்டு வதிலையா? ஸுத்தரங்களை உத்யாஹரித்து விட்டதாலேயே அபிமதம் எரி து தி, க்கு மா? வேறுபேடித்தாலே பரபததி மூன்று வகைப்பட்டிருக்கும் எனறருளிச்செய்து, ஆழ்வார்களின ப்ரபத்தி, புக்தி பாரஸய கார்யம என றருளிச்செய்து. அந்த புகதியின் காரயமாக வரும் அம்ஸங களை நிருபிக்கிறார் "புகதி தனனிலே" என்று தொடங்கி. ஆழ்வாருடைய விலக்ஷணபுகதியின கார்யவிஸேஷங்களை நிருபித்த மாத்தரதால ஆழ்வார்கள் உபாயப்ரபத்திவிஷ்ட்யா எனபது தேறமா? "புவநதி புவா பூதாநாம் மத்த ஏவ" [ஜீவராசிகளின எலலா நிலைகளும் எனனாலேயே ஏற்படு கினறன.] எனகிறபடியே ஸர்வப்ரவ்ருததி நிவ்ருத்தி களும் புக்யவக்யதீநமாயிருக்க. ஆழ்வார்கள் ஆசார்யர்கள் ப்ரபததியையுபாயமாக அநுஷ்டித்தார்கள் என நம் ஸவாமி திருபித்திருபி எழுதுவது அபளித்த்யாந்தமேயாகும். கீழே கூறிய பல நிருபணங்களால் ப்ரபத்த்யநுபாயதவம தேறி நிற்கிறது. நம் ஸ்வாமியோ (பகம 1ல்) மோக்ஷா பாயங்கள் புகதி ப்ரபததி. இதவே தேயுசீகன். லோக தேயுசீகன். மாமுநிகள் முதலான மாமணிகள் கண்ட ஸாரதம நிஷகர்ஷம என எழுதுகிறார். இது லோக பர தாரணம (உலகை வஞ்சிப்பது) அலலவா? இது பண்டித்த க்ருதயம் அன்று. விவேகிககு உகந்தகனறு. இது தேயுசீக பக்ஷம் என்று கேட்கவிததுகொள்க. லோகதேயுசீகபக்ஷம் எனனும் வாத்தத்தினிறும் நிவருத்தியடைக.

நிஷகாஷ நிக்ஷத்தில்

ப்ரத்யுமாதிக்கார பரீக்ஷா ஸமாப்தா.

ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம்

இரண்டாம் அதிகாரம்

ஸ்த்திரீகரணாதிகாரம்

श्रीकृष्णपादलोकार्थरम्यजामातृसूक्तिभिः ।

स्थिरीकरोम्य'सारा'दिपद्यार्थं देशिकोदितम् ॥

असारमल्पसारं च सारं सारतरं त्यजेत्

भजेत् सारतमं शास्त्रे(स्त्रं) रत्नाकर इवामृतम् ॥

என்று முன உதாஹருதமான உதர கீதாவசரும், ஸ்ரீமத்ரஹஸ்ய தரய ஸாரதத்திலே ஸாரநிஷ்கர்ஷாதிகாரத்தில ஸ்ரீதேசிகளுலேயே விவரணம் செய்யப்பெற்றிருக்கிறது

கடலிலுள்ள விஷம் முதலியவற்றைத் தள்ளி அமருதத்தைப் பெற்றருறபோல சாஸ்திரத்திலும் அஸாரம் அலபஸாரம் ஸாரம் ஸாரதம் ஆகியவற்றை விலக்கி ஸாரதத்தை ஸவீட்சிக்கவேண்டும் என்று இதன் திரண்ட பொருள்.

சரஸ்த்ர சப்தரீகர்த்த நிருபணம்

(1) இதில் சாஸ்த்ர சப்தமானது பாஹ்ய குதருஷ்டி சாஸ்த்ரங்களையும் வேத சாஸ்த்ரத்தையும் போதிகின்றது 'வேத சாஸ்த்ராத் பரம நாஸதி' என்று வேத மொன்றே சாஸ்த்ர மென்பதாகப் பிரமாணமுள்ளது முகயாததம் வேதமே ஆகிலும் வேதாங்கங்களையும் சாஸ்த்ரம் என்று வழங்குவது உண்டு. ஐயோதிச சாஸ்த்ரம், சந்தச் சாஸ்த்ரம், சப்த சாஸ்த்ரம், நயாய சாஸ்த்ரம், சதுச சாஸ்த்ரம் என்றறபோல பரயோகம் காண்கிறோம். 'மோஹ சாஸ்த்ராணி காரய' இதயாத்யாக பாஹ்ய சாஸ்த்ரங்களிலும் இந்த பரயோகமுள்ளது ஆகவே ப்ரக்ருத சலோகத்தில் முகயத்துடன் அமுகயத்தையும் விவக்ஷித்து பாஹ்ய குதருஷ்டி சாஸ்த்ரங்களையும் சாஸ்த்ரமென்றுகொண்டது "க்யாமக்ஷ நிம் பராஹமணம் சைவ தீர்ணி தேஜ்யமஸி ந ஸப்ருசேத" என்று

(ஸாரதம் நிஷ்கர்ஷம் பகம் 9)

கோவையும் பிராஹ்மணனையும் தேஜஸ் எனபதுபோலே தேவ சபத்ததிறகு முகயாததமானவன எம்பெருமானே ஆகிலும் தேவர்களுள் அகநி அவமன (தாழ்நதவன்), விஷ்ணு பரமன் என்று ச்ருதி உபாயங்களுகளுள் கர்மயோகாதிகளைச் சேர்த்து முகயோபாயம் அமுக்யோபாயம் எனகிறார்கள். ஸாலோக்ய மோக்ஷம் ஸாமீபயமோக்ஷம் ஸாருப்யமோக்ஷம் ஸாயுஜ்யமோக்ஷம் என்று புருஷார்த்தத்திலும் அமுக்யத்தையும் சேர்த்து மோக்ஷ சப்தம் ப்ரயுகதமாயுள்ளது

பரஹ்ம சபதமானது பகவானொருவனிடமே முகயமானாலும் வேதம் பரகருதி முதலியவற்றிலும் அமுகயமாய் பிரயோகிக்கப் படுகின்றமையால் ஸாமாநயவிசேஷநயாயதாலே நாராயண சபதத்தில் பாயவளிப்பதாக ஸித்தரந்த நிரணயம் ஸமநவயாதி கரண சருத ப்ரகாசிகையில்.

‘ब्रह्मशब्दस्य साधारणत्वं नाम बहुष्वेषु द्रयुज्यमानत्वम् ।
न तु प्रवृत्तिनिमित्तसाधारण्यम् । प्रवृत्तिनिमित्तभूतस्य निरतिशय-
बृहत्त्वस्य भगवद्व्यतिरिक्तगामित्वसन्देहसहत्वं वा’

என்ற நயாயம் சாஸ்தர சபதத்திலும் துலயம், அகநி-இநதர் முதலிய சபதங்களும் ஸாக்ஷாததாக பரமாதமாவையே போதிககச செயதேயும் தேவதாநதரத்திலும் பிரயோகிக்கப்படுகின்றன.

(2) (*ஸுதாசநம் ப-15) “பாஹ்ய குதருஷ்டடி சாஸ்தரங் களுககு சாஸ்த்ரதவமேயிலலை” என்று எழுதுவது “மாதா மே வநதயா” எனபதோடு ஓககும். “பாஹ்ய குதருஷ்டடி சாஸ்த ரங்கள அத்யந்தாஸாரங்ஸளாகையாலே அநுபாதேயங்கள” என்று தேசிகன செய்தருளிய விவரணமானது உசிதமானதே. சாஸ்தரே அஸாரம் என்று அந்வயமென்பதை “ச்ருதிபதவிபரீதம் க்ஷவேளகலபம்” என்று தாம் சுலோகத்திலே விவரணம் செய்தருளியது அநவாருஹயவாதம் (*ஸுதாசநம்-ப, 20) என்பது சரியன்று.

* ஸாரதம நிஷ்காஷத்தில ஸுதாசனம் எனக்குறிக்கப்படுவது ஸுதாசனம் 275 (மாமுனிகள மலா).

வரஸ்தவர்த்த வீமர்சம்

(3) "வேதத்தில் ஐஹிகாமுஷமிக ஐசுவாய பரதிபாதக பாகம் அஸாரம், ஆதம்ப்ராப்தி ததஸாதந பரதிபாதக பாகம் அலப ஸாரம், பரமாதம் ப்ராப்தி ததஸாதந பகதி ப்ரதிபாதகபாகம் ஸாரம் பகவதநுபவ பரீவாஹ ஸவராதத கைங்காய ததஸாதந பூதாத்ம் ஸமாபபண பரதிபாதக பாகம் ஸாரதரம், பராதத கைங்காய ததஸாதந ஸித்தோபாய பரதிபாதக பாகம் ஸாரதம்ம எனறே வாஸதவார்த்தம்" (ஸு. ப 16)

என்று அர்த்தவாணநம் செய்வது லோகாசாய ஸீஸூகதி களுக்கும் ஆழ்வார் ஆசார்யர்கள் அநுஷ்டாநததிற்கும் விருதத மானது.

(4) சரமபர்வநிஷ்டையேயன்றே ஸாரதம்ம எனரூர் ஸீவசன பூஷணத்தின இறுதியிலே அதை மறநதிட்டாரிவா சரமோபாயம் ஸதாசாயாபிமாநமே என்று ஸகலவேதாநதஸாரவிதமரான பூவாசாயாகள தங்களுக்குத தஞ்சமாக அநுஸநதித்தும் உப தேசித்தும் போநத ரஹஸ்யார்த்தததை.....பரபநத சேஷத்தாலும் ஸுஸபஷ்டமாக அருளிச்செய்கிறா எனரூ மாமுநிகள்.

மூ. 444. ஸ்வஸ்வாதநத்ய பயத்தாலே பகதி நமுவிற்று.

மூ. 445. பகவத ஸ்வாதநதர்ய பயத்தாலே ப்ரபததி நமுவிற்று

இதற்கு மாமுனிகள் விவரணமாவது :-

" ஸ்வபாரதநத்யாநுரூபையாய் மஹாவிசவாஸரூபையான பரபத்தி பநதமோஷாப்யநிவாஹகண பகவான தன ஸ்வாதநத்யத்தாலே மீளவும் காமாநுரூணமாக வைத்த சிநதை

(ஸாரதம் நிஷ்காண்டம் பககம் 11)

வாங்கிவித்து ஸமஸரிப்பிக்கில செய்வதெள் என்கிற மஹாபயத் தாலே இவனுக்கு உபாயமன்றியிலே வழுவின்னறது” என்று.

மூ. 447 ஆசாயாபிமாநமே உத்தாரகம்.

மூ 451 இவனுக்கு அநுகூலர் ஆசார்ய பரதநந்தர் உபேக்ஷணீயர் ஈசவரபரதநதரா என்கிற லோகாசார்ய ஸூகதிகளால தயஜேத எனபதற்கு இலககாக்கின ஸிதத ஸாதந நிஷ்டையை ‘பஜேத என்று கொண்டும் பஜேத் என்று கொண்ட சரமபர்வநிஷ்டையொன்றிருப்பதையே மறந்தும் தோன்றியபடி பஞ்சகம் நிஷ்கர்ஷிப்பது மாமுநிகள் கண்ட ஸாரநிஷ்காஷு மாகுமோ?

அர்த்த பஞ்சகத்தில்-உபாய ஸ்வரூபமென்கிறது காம-ஜ்ஞாந-பகதி-பரபததி-ஆசாயாபிமாநம் என்று ஐந்து என்று லோகாசார்யா அருளியபடி பாரததாலும் ஆசாயாபிமாநமேயன்றே சரமோபாயமாய் ஸாரதமமாயுள்ளது. ஸவாமி தேசிகன நிரவாஹத்தின்படி உபாயபக்தி பரபததி ஆசாயாபிமாந மிவையெல்லாம் ஸாரதமம் என்று ஸித்திப்பதாலிதுவே உசித நிரவாஹம் லோகாசாயருக்கும் மாமுநிகளுக்கும் ஸமமதமானது.

ஸாரதமமான சரமபாவ நிஷ்டையை இவர் மறந்திடடோ மறைத்திடடோ எழுதியுள்ள அஸாரவியாஸம் நிரஸிக்கவேண்டிய தேயாயிற்று.

(5) “ ஸவாரதத கைங்காய, தத்ஸாதநபூதாதம் ஸமாபண பரதிபாதகபாகம் ஸாரதரம் ” இதை விட்டிட வேண்டும் எனனு மிவர், ஆழ்வார் ஆசார்யர்களைப்பற்றி நமபிள்ளை ஈட்டிலும் ஸ்ரீவசந பூஷணத்திலும் ஸாதந ஸமாபண நிஷ்ட்டராகவும் ஸவாரதத கைங்காய பரராகவும் அருளிச செயதிருப்பதை நினைக்க வில்லை.

ஸ்ரீவசந பூஷணத்தில—

(ஸாரதம நிஷ்காஷம் பகம 12)

265. ஸ்வப்ரயோஜநபரருக்கு உத்தேச்யன் நெருசினால் நினைப்பான் யவன என்கிறவன். உபாயம் ஸ்வகீய ஸ்வீகாரம். உபேயம்-ஸவாராதத கைங்காயம்

மூ. 266. இருவரும் அநுக்ரஹததுக்கு இலகரு. விவரணம்-ததாமி-மோக்ஷயிஷ்யாமி என்கிற அநுக்ரஹததிறகு விஷயம் என்று.

மூ 268. உபாயம் ஸ்வீகார காலத்தில் புருஷ ஸாபேக்ஷமுமாய் புருஷகார ஸாபேக்ஷமுமாயிருக்கும். விவரணம்-ஸரித்தோபாயம்-சரணவரணரூப ஸ்வீகாரகாலத்தில் ஸ்வீகாததாவான புருஷனை யும் புருஷகாரததையும் அபேக்ஷித்திருக்கும்.

மூ. 269. ஸ்வப்ரயோஜநபர ரெல்லாரையும் பரதிகூலராக நினைக்கலாமோடுவனளில்

மூ. 270 இங்கு ஸ்வப்ரயோஜநமென்கிறது ஆச்ரயதோஷ ஜநய மானததை

மூ. 271. ஆகையாலே தோஷமிலலை

மூ. 272 விஷய தோஷத்தால் வருமவையெல்லாம் துலதயஜமாயிறே யிருப்பது.

இங்கு மாமுனிகள் விவரணம்—

“ ஸ்வப்ரயோஜநபரரை பரதிகூலரென்று அவிசேஷேண அருளிச்செய்தாரிறே இந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரதை அநுகூலாக் ரேஸரரான ஆழ்வார்கள் பக்கவிலும் தோற்றியிருக்கையாலே தந் நிபந்தநமான பராதிகூல்யம் அவர்கள் பக்கல வாராதபடி பரிஹரிக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி ததவிஷய சங்கையை அநுவதிக்கிறா “ ஸ்வப்ரயோஜந பரரெல்லாரையும் என்று தொடங்கி ஆழ்வார்களுடைய ஸ்வப்ரயோஜநம் விஷய தோஷஜந யம், பராதிகூலய ஹேதுவாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்வப்ரயோஜநம்

(ஸாரதம் நிஷ்காஷம் பக்கம் 13)

ஆச்ரய தோஷஜநயமாய் ஆழ்வார்கள பக்கல ஸ்வப்ரயோஜநம விஷயதோஷஜநயமாய்ருககையாலே அநத பராதிகூலயம இவர்கள பககலிலும் வருமெனகிற தோஷமில்லை அதுபவ விஷயமான விக்ரஹவைலக்ஷணயமாகிற தோஷத்தாலே வருகிற ஸவபரயோஜநபரதை, தததேதுவான பராவண்யம ததனிதயாததமான வயாபாரங்களெலலாம ஸ்வரூபவிருத்தமென்று விடப்பார்த்தாலும் விட அரிதாயிறே யிருப்பது என்று துஸதயஜமாயிறேயிருப்பது எனறூ லோகாசாயரும் மாமுனிகளும் தயாஜ்யமிது எனறு இவா வ்யாஸம, சோராபராததை ஆணிமாண்டவயன பககலிலே ஆரோபித்தாப்போலே தமது அஸாரவியாஸததிற்கு மாமுனிகள் கண்ட ஸாரநிஷ்காஷம் என்ற மருடமிடுவது தகாது

(6) நம்பிளளை ஈட்டில் எனதாவி (2, 3, 4.) பாசுர வியாக யாநததிலே அருளியதாவது—

“ஆதமஸமர்பணம் பண்ணுவிடில் ஸர்வ முகதி ப்ரஸங்கமாம, ஸமர்பிககில அவனதான வஸதுவை அவனுக்குக் கொடுததாம ஆனூல செய்யவருப்பது என? எனனில, பராந்நி ஸமயததில் ஸமர்ப்பிககவும வேணும். தெளிந்தால கொடுததோமெனறிருக்கக் கடவனலென.” மயா ஸமர்பித: அதவர கிநநு ஸமாப்பயாமிதே எனருறிறே எனறு

இங்கு அருமபதத்திலும் அரும்பத விளககத்திலும் செய்துள்ள நம்பிளளை தாதபாய நிஷ்கர்ஷமாவது— அபரபுத்ததாய் தனனுடையதை ஸமாப்பித்ததாககிலும், பரபுத்ததாய் அவனுடையதை அவனுக்கு ஸமாப்பிப்பதாகச் செயதாலும், அநுசயமிருந்தாலும் இராவிடிலும் பலஸித்தியில ஸநதேஹமில்லை.

ஈட்டில் அருளியது அப்ரபுத்ததாய ஆதமஸமாப்பணம பணணி பரபோத தசையில் அநுசயிப்பவனைப் பறறியேயனறி அபரபுத்ததே ஸமாப்பிககவேணு மென்பதில்லை ஆழ்வார்களுக்கும்

(ஸாரதம நிஷ்காஷம் பககம் 14)

ஸ்ரீ ஆளவந்தார் எம்பெருமானாரை போன்ற ஆசார்யர்களுக்கும் அபரபோதமென்பது கூடாதிறே எனபது தெளிவிககப்பட்டது. தேசிகன அருளியபடி “பரமாதம ததபராபதி ததுபாயங்களை வெளியீடும் பரதேசம ஸாரதம” என்று கொண்டால் ஆசாராய பிமானமும் ஸாரதமத்தில் அடங்குவதால் ஸ்வரஸமாகிறது.

இனி மற்றும்ள்ள ரஹஸ்யங்களில் லோகாசாராயஹ்ருதயமின்ன தென்பதை தெளிவிக்கலாகிறது. ததத்வ சேகரத்தில் உபாய ஸ்வரூப நிரணய ப்ரகரணத்தல் —

‘இப ப்ரதிபநதக நிவருததிக்கு உபாயம்—ந்யாஸ—தயாக—நிக்ஷேப—சரணுதயாதி சபத வாச்யமாய ஸதயவசநாதி தாமங்கள போலே ஸாவாதிகாரமாயிருநதுள்ள பரமாதமபரபதநம். அதாவது— யாசஞா காபமான விஸரமபரூபஜஞாந விசேஷம். அதில் ஜஞேயாகாரம ஈஸ்வரனுடைய நிரபேக்ஷ ஸாதநத்வம்—ஜ்ஞாநா காரம வ்யவஸாயம் இதுதான சாஸத்ரார்த்தமாகையாலே ஸக்ருத் கர்த்தவ்யம். இவவதிகாரிதான பரபத்தி பணணின வநநகரத் திலே மோக்ஷம் வேணுமென்றிருநதானுகில் அபபோதே பலமாயிருக் கும. உபாயம்பபோதே நிஷ்பநநமாகையால்

அவ்வவஹிதமாயும் வயவஹிதமாயும் பரமாத்ம பரபதநமே ப்ரதிபநதக நிவாதகம்.

நநு—ப்ரபத்தி எவதநதரோபாயமாகில் நானய. பந்தா எனறததோடே விரோதியாதோவெனனில், ப்ரபத்தியும் ஜ்ஞாந விசேஷமாகையாலே விரோதியாது. குருலகுக்களுக்கு விகல்பம் கூடும்.

ஆக, ஸ்வரூபாநு குணபுருஷார்த்தம்... ..பரமாதம கைங்காயம் ததபரதிபநதக நிபாஹ்ணோபாயம் ... ..ஸ்ரீமந்நாராயண சரணாவிநத சரணுகதி எனகிற ஜ்ஞாநவிசேஷம் எனறார். ஸ்வகதஸவீகார ரூபபரபத்தியின உபாயத்வமிங்கே ஸுபர திஷ்டிதம்.

(ஸாரதம நிஷ்கர்ஷும பககம 15)

அர்த்தபஞ்சகத்தில்—

ப்ரபதத்யுபாயமாவது—பக்தியோகத்தில் அசக்தருக்கும் அப்ரபதருக்கும் ஸுகரமாய சீகரபலபரதமுமாய், உபாயம ஸகருத்தாகையாலே உபாயாநுஷ்டாந ஸமநதரம உண்டாகக் கடவதான பகவத விஷயாநுபவங்களுளலாம ப்ராயகோடி கடிதங்களாகையாலே ஸ்வரூபாநுரூபமாயிருக்கும்

'இதுதான ஆராத பரபதி என்றும் தருப்த பரபதி என்றும் இரண்டு படிபபட்டிருக்கும்' இதயாதி.

ஆசாராயாபிமாநமாவது— "இவையொன்றுக்கும் சக்தனன றிக்கே யிருப்பானொருவனைக் குறித்து .. ..ஸதநமதய பரஜைக்கு வயாதியுண்டானால் அது தன குறையாக நினைத்து ஒளஷத ஸேவையைப் பண்ணும் மாதாவைப்போலே இவனுக்காகத்தான உபாயாநுஷ்டாநம் பண்ணி ரக்ஷிக்க வல்ல பரமதயானுவான மஹாபாகவதன அபிமாநத்திலே யொதுங்கி 'வல்லபரிசுவருவிப் பரேல அதுகாணடுமே' என்கிறபடியே ஸகலபரவருத்திநிவருத்தி களையும் அவளிடை வழக்காக்குக எனரூ.

ப்ரபத்தி உபாயமென்பதும் ஆசாராயாபிமானமென்பது தனக்காக ஆசார்யன செய்யுமுபாயாநுஷ்டானத்தைப் பெறுகை எனபதும் இங்கு விளக்கமாயிறது.

இனியும் "பரமபுருஷார்த்தத்துக்கு அநுரூபமான சரமஸாதந ஸ்வீகாரத்தை விதிக்கிறது சரமசலோகம்" எனபதாக ஸவகத ஸ்வீகார விதிருபம சரமசலோகம் என்று யாதருச்சிகப்படி

முமுக்ஷுப்படியில் கைங்கர்யத்தைப் ப்ராராதிக்கக் கூடுமோ வெனனில "படியாய கிடந்துள பவளவாய காண்பேனே என்கிற

(ஸாரதம் நிஷ்கர்ஷம் பகம 16)

படியே கைங்கர்ய பரார்த்தனை வந்தேறியன்று ஸ்வரூப ப்ரயுகதம ஆகையால் வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டு நாம்” என்கிற பரார்த்தனையைக் காட்டுகிறது என்று.

மேலேயும் — “ இவனாத்திக்க வேணுமோ, ஸர்வஜ்ஞன இவன நினைவு அறியானோ? எனனில இவன பாகரம கேட்ட வாறே திருவுள்ளமுகக்கும ” என்றும் “ கைங்கர்யம தான நித்யம, நித்யமாக பரார்த்திததே பெறவேணும் ” என்றும் “ பேற்றுக்கு வேண்டுவது, விலக்காமையும் இரப்பும் ” என்றும் பரார்த்தனையின ஆவசயகதவதையருளினார்.

ரக்ஷணம் புருஷார்த்தமாகைக்காக பரார்த்தனை எனபதாக மாமுநி விளக்கமிங்கு

இனி சரிய.பதிப்படி — உபாயாநுஷ்டானததுகும் உபேய ப்ரார்த்தனைகும் முன்பே இத்யாதி

மேலும் அநநயலாதயே . ..இத்யாதி பரமாணங்கள மோக்ஷ ஸாதநமாகச் சொல்லுகையாலே பரபதி ஸவதநதர ஸாதநமன றென்கிறது அாததமன்று.

வரஜ — புத்திபண்ணு .. ..இதுதான உபாயாநதரங்கள போலே அஸகருதகரணீயமன்று கநயகாப்ரதாநமபோலே ஸகருத கரணீயம்.

பரபதயே — பற்றுக்கிறேன்.. . இந்த புத்தி விசேஷமாகிறது ஸகருதநுஷ்டேயமாய இருப்பதொரு ஜஞாநவிசேஷம்.

பரநதபடி — த்வயப்ரகரணத்தில் “ வாச்யம ஸகருத் கர்த வ்யமாஸூப்போலே வாசகோசசாரணமும் ஸக்ருத காத்வ்யம் ” எனார். இதனால் த்வயமநதரத்தைசொலலி சரணுகதிய நுஷ்டாநம ஸகருத செய்யவேணுமென்றபடி. “ சரணுகதி மோக்ஷஸாதன மென்னுமிடம் ச்வேதாச்வதரோபநிஷுத்திலும் சொலலிறது ” எனபதாக தநிசரமம்.

(ஸாரதம் நிஷ்கர்ஷம் பகம -17)

இதில் “கர்தவ்யம் ஸகருதேவ ....” என்கிற நயாஸ திலக சலோகத்தை ப்ரமாணமாக உதாஹரித்து நயாஸமாவது— ஸ்ரீமானுந நாராயணன திருவடிகளிலே பண்ணப்பட்ட ஆத்மாத் மீயாகிலபர ஸமாபபணம், எனறருளிசசெய்தரா.

தநிப்ரணவததிலே—

“இததால ஆதம் ஸமர்ப்பணம் செரலவிற்றூயிறறு.. . ஸமாபபணம் கூடுமபடி எனனெனனில—இருககிற ஸமஸாரததில கொடுமையாலும், பேறறில தவரையாலும் ஸமாபபணம் பண்ணி யலலது நிலலாதிறே சைதநய ஸவபாவம், ஆனூல ஸவருப விறோதமான ஸமாபபணம் பண்ணினவன ஸவருபஜஞரநம் பிறநதால பராயச்சிததம் பண்ணவேண்டாவோ வெனனில்— வேண்டா. எங்ஙனே என்னில அந்யதா பரதிபத்தியான ஆதமா பஹாரம் பண்ணினவன் ஸாவபாபமும் பண்ணி தனனையும் அழிததுககொண்டாபபோலே யதாவதபரதிபத்தியான ஆதம் ஸமாபபணம் பண்ணினவனுக்கு ஸாவபராயச்சிததமும் கூடி ஸாவ பராயச்சிததமும் பண்ணினானுக்ககடவன.

அனறியே ஸவாணுபஹாரம் பண்ணினவன அபஹரிதத தநததைககொண்டு அததாலதானுண்டாகையாலே பராயச்சிததம் பண்ணலாம். இங்கு கொடுத்தது தனனை யாகையாலே பராயச சிததம் பண்ணுகைக்குத தானிலலாமையால ஸாவபராயச்சிதத மும் ஸவருபலாபமும் ஆதம்ஸமாபபணமெனனு மிடம் பரமாணுந தரங்களிலே கண்டுகொளவது” எனறு பரணவராததமான ஆதம்ஸமாபபணம் அவச்சயகாதவயமெனறும், அது யதாவஸத்தித பரதிபத்தியாகையாலே ஸாவப்ராயச்சித்தமிதுவே யெனறும் நிஷ்காஷிததருளிணர்

ஆக இவறறூல ஸ்ரீகரநதன ப்ரதாநோபாயம் அவனை வசி கரணம் செய்வதற்குஉபாயம்— நாம் அங்கபஞ்சக ஸம்பநநமாய் ஸகருத அநுஷ்டிககும் ஸவருப ப்ர ப்ர ஸமாபபணமக பரபத்தி.

ஈட்டில அருளியபடி ஸாவமுகதி பரஸங்கம வாராமைக்காக இவ வநுஷ்டடாநததை சாஸ்தரங்களை விதிககின்றன ஆசாராயாபிமாந மும் உபாயாநுஷ்டடாந முகததாலேயே மோக்ஷஸாதநம் “பஜேத ஸாரதம்” எனபதற்கு பகதி பரபததி ஆசாராயாபிமானங்கள் விஷயங்கள் என்றதாயிற்று. “ரஹஸ்யதரயமானது வேதாநத சாஸ்தர பினனம்” (ப-16) என்றால் வேதாநதகதிருள ஸார மாவது எப்படி? வேதாநததைப்பாக்கிலும் ஸாரம் என்றால் வேத வேதாநத பஹிபூகமாய் முகய சாஸ்தரமேயாகாதனரே. ‘வேதசாஸ்தராதபரம் நாஸதி’ என்று தாமே எழுதியதை மறந்தார்போலும்.

“ரஹஸ்யத்ரயத்திற்கு சாரீரகாபேக்ஷையில்லை ரஹஸ்ய த்ரயாநுகுணம் சாரீரக பாஷ்யாதியநம் உசிதம்” (ப. 20) என்று ஸ்வாபிபராயத்தை தெரிவித்துள்ளார ‘நிதயா நிதய வஸ்து விவேகாதயச்ச மீமாம்ஸாச்ரவண மந்தரேண ந ஸமபத ஸயநதே’ என்று ஸ்ரீபாஷ்யம் இதிறாஸ புரானயோரபி ஸமசய விபர்யய பாஹுஸ்யாத் தநநிராஸாய ப்ரஹமவிசாரோ பேக்ஷித” என்று ச்ருதபரகாசிகை “ஸ்மருதயாதிகே ஹயவிதத ஸரணிர் நீதிசுததைவ ஸாதயா” என்று மீமாம்ஸாபாதுகை “புரானேதி ஹாஸ தாமசாஸ்தர் வ்யாகரணதிஷ்வபி தகதவாராதத நிாணயோ ந்யாய மீமாம்ஸா விஷய நீதிவாகதவயேந விநா ந ஸருஜாகமதி கிமபுநாவேதே” என்று பாதுகாபரிதரணம்.

ஸிமஹவந குபதிந்யாயததாலே தாகாநுகுணமான சாஸ்தர மும் சாஸ்தராநுகுண தாகமும் பரஸபரோபகாரசங்களை எனபது ஸிததித்ரயம் முதலியவற்றில் கண்டோகதமாயுள்ளது

சாரீரகாபேக்ஷையில்லை எனபது “ஆாததோபசநதநம் கத்யம் பாஷ்யம் து பரரூஜநம் | இதயாவிலதிய” என்று கதய பாஷ்யத்திலே குறிப்பிட்ட அதிகாரிகளுக்கேயொக்கும் ச்ருத

ப்ரகாசிகாசாயர் சப்தாதிபேதாதிகரணத்திலே பரபதயுபாயாநுஷ்டாநத்தை ஸூத்ரபரஷ்யாருடமாகக் கொண்டது ரஹஸ்யகரயாநுசூனமென்றுதானே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இசையவேண்டும் சாரீரகாபேக்ஷையிலை என்பதனால் இவருக்கு இஷ்டஸித்தியொன்றுமில்லையே

(7) ஸவார்த்த கைங்கர்யம் புருஷாராதம் பகதி பரபதிகள் உபாயம் என்று சொல்லும் வேதாந்த விததுக்களை பகதி பரபதிகள் அதிகாரி விசேஷணங்கள், பகவத க்ருபாப(வ?) லபூதங்கள் : பராதத கைங்கர்யமே பரமபுருஷாராதம்” என்று சொல்லி வேதாந்த ஸாரநிஷ்ட்டர்கள் கண்டிக்கிறார்கள்” என்று கூசாதே எழுதுகிறார்

ஸவார்த்த கைங்கர்ய ததுபாய ப்ரபததி நிஷ்ட்டா ஆழ்வாராசாயர்கள் என்று ஈட்டிலும் ஸ்ரீவசந பூஷணத்தில் ஆதிமதயாநதங்களிலும் இதன் மாமுனிகள் வியாகயானத்திலும் தெளிவாயுள்ளது இவர்களை கண்டிக்கிறார்கள் வேதாந்தஸார நிஷ்ட்டா என்று எழுதுகிறார் வேதாந்தஸாரநிஷ்ட்டா என்பதாகத் தமக்குத் தாமே முடிசூடிகொள்கிறார்.

(8) கண்டநீயா ஆழ்வார ஆசாயர்கள், கண்டிப்பவர்கள் வந்தயாஸுத ஸஹோதரர்கள் சச்சருங்க தநூதரா எனறே இவா பதிலளிக்கவேணும். ஸாதத்விகதயாக புரஸ்ஸரமாய அநுஷ்டிக்கப்படும் காம-ஜ்ஞாந-பகதி-பரபததி ஆகிய உபாயங்களில் ஸவார்த்த கைங்கர்யமென்றும் பராதத கைங்கர்யமென்றும் பாகுபாடு உண்டோ? மோக்ஷத்தில் பரிபூர்ண பரஹ்மாநுபவத்தில் தாரதமயமுண்டா? அதன் பரீவாஹங்களான கைங்கர்யங்களில் ஸவார்த்த பரார்த்த விபாகமுண்டா. (1) சாஸ்திர பராபதம், (2) ஸவபாவபராப்தம், (3) ராக பராப்தம் என்று மூன்றுவிதங்களான வியாபாரங்களும் “யதகரோஷி யதச்நாஸி ததக்ருஷ்வமதாபணம், என்கிறபடியே பராததங்களாயிருக்க

ஸவார்த்த கைங்காயமென்று விபாகம் செய்வது உசிதமன்றே “ தனக்கே யாகவெனைக கொளளுமீதே ” என்கிற நிஷ்ட்டட யானது ஸ்வப்ரயோஜனபரராய் கொண்ட ஆழ்வார் ஆசாராயர் களுகருமில்லை தமக்கேயுண்டு என்று கொண்டு அவர்களைக் கண்டிக்கிறீர்வா.

(9) இவர் நினைக்கும் ஸித்தஸாதந நிஷ்ட்டர் என்காலத்திலும் யாருமிருந்ததில்லை. ஆழ்வார் ஆசாராயர்கள ஸவகத ஸவீகார நிஷ்ட்டர் எனபதிவிவருகும் விபரதிபத்தியிருப்பதற்கில்லை. என தாவி ஈட்டிலும் ஸ்ரீவசந பூஷணத்திலும் ஸபஷ்டமாளது இது என்பது முதலதிகாரத்திலே விளக்கப்பட்டது.

மதுரகவிகளும் அவரையடி யொற்றிய பட்டா முதலிய ஆசார் யாகளும் ஆசார்யாபிமாந நிஷ்ட்டர். யதிராஜவிமசத்தியில பதினெட்டாவது சுலோகத்தினபடி பினபுள்ளாருகருமாக எம பெருமானாரே உபாயாநுஷ்ட்டாநம் செய்துவிட்டதாகவும் எம பெருமானாருக்குப்பின எல்லோரும் ஆசார்யாபிமாந நிஷ்ட்டரே என்றமன்றே இவா கொள்கை; ஸித்தஸாதந நிஷ்ட்டையும் ஆசார்யாபிமாநமும் பிநநபிநநம் ஒருவருகரும இரண்டுமிருககா தன்றே ஸித்தஸாதந நிஷ்ட்டரை சிரித்திருப்பர் மதுரகவி நிஷ்ட்டையிலிருப்பவா இவர்களுக்கு அவர்கள் உபேக்ஷணீயா. பகவத ஸ்வாதநதாய பயததாலே ஸித்தஸாதந நிஷ்ட்டா பரபத்தி நமுவிற்று. ஆசாராயாபிமாநமே உத்தாரகம இப்படியானால் ஸித்த ஸாதந நிஷ்ட்டா ஒருவருமில்லையே.

கிடாமபியாசசான ஸமபிரதாயத்திலே ஸ்வநிஷ்ட்டர் உக்தி நிஷ்ட்டர். ஆசாராய நிஷ்ட்டர் என்று காணபதுபோல இவர் உதாஹரிததுக்காட்ட முடியாதே.

பகவத் ப்ரஸாதம நிராஹேதுகமாகில எனதாவி ஈட்டிலருளிய ஸாவமுகதி பரஸங்கத்திற்குப் பரிஹாரமில்லை. ஏதேனுமொரு

(ஸாரதம நிஷ்காஷம பககம 21)

வியாஜம் கொள்ளில அதுவே பரஸாத ஹேதுவாம். நிர்ஹேதுக வாதத்திற்கு அவகாசமில்லை.

‘முருநத கருணாம் வநதே முகதேஷுவதிகவதஸலாம | ஸ்வரூப ஸமஸ்தவெள யஸயா: நிர்ஹேதுகஸஹேதுகௌ ’ எனபதே நிஷ்கருஷ்டஸித்தாநதம் நிர்ஹேதுகமான க்ருபயானது ஒரு வ்யாஜததை ஸஹகாரியாகக் கொண்டே பலம தருகிறது. ஸஹகாரி விசிஷ்ட பரஸாதம் ஸஹேதுகம் சித்சித விசிஷ்ட ப்ரஹ்மம் காரயம் என்னுமாபோலே ’ நிருபபதேச்சா சபதோ நிதயேச்சாயா: அவதாரஸமயஜனயேச்சாயாச்ச ஸாதாரண: என்று ச்ருதபரகாசிகை.

“ நிரவயாஜக்ருபாஸூத்வேபி நிர்ஹேதுகமேவ ந மோசயதி, ஸவஸீலாயாஸ ஸர்வதைவ விரோத பரஸங்காத மோசகஸயாபி பசவதோ முக்தயுபாய தர்மஸாபேக்ஷதவாத ந வைஷமய நைகருணயே, வைஷமய நைகருணயே ந ஸாபேக்ஷதவாத இதி நயாயாத் ” என ரூர யாதவாப்யுதய வயாக்யாநததிலே தீக்ஷிதரும.

உபாயம் புருஷஸாபேக்ஷம் புருஷகாரஸாபேக்ஷமும் என்று ஸ்ரீவசந பூஷணத்திலும், எனதாவி ஈடடில ஆதம் ஸமாப்பணம் பண்ணாவிடில ஸாவமுகதி ப்ரஸங்கம் வரும் ஆகையால அதைப் பண்ணவேணுமென்றும், அங்கு அரும்பதம்—விளக்க மிவைகளிலும் தநிபரணவததிலும் ஆதம் ஸமாபணம் ஸர்வபராயச்சிததம் அதற்கு ப்ரரயச்சிததம் வேண்டாவென்றும் ஸததாபிததிருபப தையும எமபெருமானார் பரபததியில பின்புள்ளேரா அந்தர்பூதர் எனபதையும மனதில கொண்டால ஸித்தஸாதந நிஷ்ட்டா என்று ஒரு அதிகாரி காலத்ரயததிலும் கிடையாதென்று தெளியலாம். ஸாதயோபாய நிஷ்ட்டனே ஸித்தஸாதந நிஷ்ட்டன எனபது ஸததிரீகரணபாகத்தில் தேசிகனூல் ஸததாபிதமாயிற்று ஆகவே பக்தி ப்ரபததி ஆசாயாபிமானம் மூன்றும் ‘ பஜேத ஸாரதம் சாஸதரே’ எனபதற்கு விஷயம், என்று தேசிகன வியாக்யாநிதததே ஸர்வஸம்பரதாய ஸமமதம். பகவத ஸவாதநதர்ய பயததால நமூவிய ஸித்தஸாதந நிஷ்ட்டையானது ஸாரதம்மாக மாட்டாது அபபடியொரு அதிகாரியும் கிடையாதெனபது ஸ்ததிரீ க்ருதமாயிற்று. இதி ஸமஞ்ஜஸம்

ஸததிரீகரணம் எனனும் இரண்டாம் அதிகாரம் முறற்று
சீரா தூபபுல திருவேங்கடமுடையான
திருவடிகளே சரணம்.

நிஷ்கர்ஷ நிகஷம்

த்வீதியாதிகார பரீக்ஷா

இரண்டாம் அதிகாரமான ஸத்வீகரணாதிகாரத்தில் முதறகண், நம் ஸ்வாமி ஸாஸ்தர பத்யார்த்தவிசாரம் செய்கிறார். இங்கே ஓர் முக்யவிஸேஷத்தைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். ஸாஸ்தர பத்யார்த்தவிசாரமோ அஸாராதிய பத்யார்த்தவிசாரமோ நமக்கு முக்யமல்ல. ஸதஸம்பரத்யாய ஸாரார்த்தம் எது என்ற விசாரமே முக்யமானது, ஸாரதமார்த்தம் இன்னது என்று தேறுமானால் அதற்கு அநுசூணமாக அஸாராதிய சதுஷ்டயத்தையும் நிஷ்காஷிக்கலாம். அவ்வளவே. இதனை ஓர் உத்யாஹரணம் காட்டி விளக்குகிறேன். வாக்யசூருபரம்பரையில் 13 வாக்யங்கள் உள். அவற்றுள் “அஸ்மத் சூருப்யோ நம:” “அஸ்மத பரம சூருப்யோ நம ” “அஸ்மத் ஸாவ சூருப்யோ நம.” என்ற முதல 3 வாக்யங்கள் ஸ்ருதி வாக்யங்கள். இந்த வாக்யதரயத்தை ஸம்ஸாரி தொடக்கமாகப் பெரிய பிராட்டியார பர்யந்தமாக ஸாவநுஸந்தேயமாக அறுதியிட்டுள்ளார்கள். உச்சரிக்கும் அதிகாரிகளின் பேதூத தாலே இவ்வாக்யங்களுக்கும் அர்த்தம் விபிந்நமாகும். இது ஸம்பரத்யாயைக் கமதிக்காமல். (சூருபரம்பரா விவரணத்திலும் காணலாம்.) வகதருவிவக்ஷாதீநமனரே வாக்யார்த்தம். அவ்வீவாபாதி அஸாராதியபத்யங்களுக்கு அர்த்தமும விவக்ஷாதீநமாகிறது. ஆகையால் அஸாராதிய பத்யங்களுக்கோ ஸாஸத்ரபத்யத்துக்கோ அர்த்தவிசாரம் முக்யமல்ல. ஸாரதமார்த்தம் நிஷ்காஷமே ப்ரத்யாநம். ஆயினும் நம் ஸ்வாமியின் வாத்யங்களுக்கு ஸமாத்யாநம் கூறுகிறேன்.

நம் ஸ்வாமி, இரண்டாம் அதிகாரத்தில் முதறகண் (ப. 9) ஸாஸத்ர பத்யத்துக்கு முக்யாமுக்யார்த்தங்களை விளக்குகிறார். ப்ரஹ்ம ஸபூக்யத்தை உத்யாஹரணமாகவும் காட்டுகிறார். இதனை இலலைசெய்வார ஆ? “ய. ஸாஸத்ர

வித்யும் உத்ஸ்ருஜ்ய” [கீதை 16-23] என்கிற கீதா வாக்யத்தின் பூர்வாதா த்பர்யசந்த்ரிகையில, தேயுஸிகன் “ஸாவாவஸ்து, ஸமஸ்த புருஷ ஹிதா நுஸாஸநாத ஸாஸ்தர ஸப்த, வேதேஷ்வேவ ப்ரத்யமம் பராப்த | தத்யுநுபுநத்யாத் அந்யேஷு” [அந்தந்த நிலைகளிலிருக்கும் எலலா மனிதர் களுக்கும் நன்மையை விதிப்பதரல, ஸாஸ்த்ர ஸப்த்யும் முதலில வேத்யங்களுக்கே வாசகமாகிறது. அவ்வேத்யகதை விளகருவதால ஸம்ருதி முதலான மறற நூலகனையும் குறிகிறது.] என்று அருளிச்செய்திருப்பதும், “ஸாஸநாத் ஸாஸ்தரம்” [கட்டளையிடுவது சாஸ்தரம் எனப்படும] என்று ஸருதப்ரகாஸிகாபுட்டர் அருளிச்செய்திருப்பதும், “ஸாஸ்த்ரம் — வேத்யா:” [ஸாஸ்தரம் எனப்படுவது வேத்யங்கள்] என்று கீதாபூர்வகாரரான ஸவாயி எம் பெருமானார் அருளிச்செய்திருப்பதும், “ஸாஸ்தரம்— வேத்ய” [ஸாஸ்த்ரம் எனப்படுவது வேத்யம்] என்று ஸங்கர பூர்வ்யமும பரளித்துக்யம், பக்யவான் ஒருவனே வ்யாப்தி நிறமபெறத் தனிககோல் செலுத்தும் ஸர்வநியநதா. “உத தமா தேயுஸம் அபராக்ஷ்ய” என்று ஆதேயுஸஸப்த்யார்தத்யு மான ஸர்வநியந்தா. “ஸாஸ்தா விஷ்ணுரஸேஷஸ்ய” என்ற ப்ரஹ்லாத்யவாக்ய நிரூபித ஸர்வநியநதா. இவ னுடைய ஆஜ்ஞை—ஆணை— கட்டளை—நியமநமே ஸாஸ்த்ரம். ஸாஸ்தர பத்யுததுககு முக்யார்தத்யம் வேத்யமேயாகும். ஓளபசாரிகப்ரயோக்யம வேத்யாங்க்ய உபாங்க்யங்களில என்பது ஸர்வஸமப்ரதிபந்நம். வேத்யபரமான ஸாஸ்த்ரபத்யுததை வேத்யாங்க்யா த்யுபரமாகக்கொள்ளுகை க்வசிக் யுக்தமாகலாம். வேத்யவிபரீத பூர்வ்யதந்த்ரபரமாகக் கொள்ளுகை உசிக மாகுமா? ஓளபசாரிகப்ரயோக்யுததுகக்கும் ஓர் நியதி இலலையா? ஸங்கரநாரத்யா த்யுபரங்களாக ஓளபசாரிகமாகக் காணப்படுகிற பக்யவச்சப்த்யுததை ஹிரண்யராவணு த்யு பரமாக ப்ரயோக்யுக்கிற வைத்யுகர் உணடோ? “தத்யு குணலேஸுயோக்யாத் ஓளபசாரிக.” எனப்பது கொண்டு ப்ரயோக்யுக்கலாமே. தத்யுகுணலேஸுயோக்யம் நாரத்யா த்யு

களுக்கு உபபந்தம், ஹிரண்யராவணாதிகளுக்கு அநுப பந்தமா? ஆகையால் ஒளபசாரிக ப்ரயோக்யத்துக்கும் ஓர் வரம்பு உண்டு எனத் தெளிய ப்ராப்தம்.

“அஸாரம்” என்ற ஸலோகத்தில் உள்ள ஸாஸத்ர பத்யத்திற்கே முக்யாமுக்ய உபயார்த்த்யபரதவம் உண்டு. எனகிரூர் நம ஸ்வாமி (ப. 9) இவ்விடத்தில் அடியே னுடைய கேள்வி,—த்யுருஷ்டாந்தமாகக் காட்டப்பட்ட ப்யுஹ்மஸ்ய்யத்ததுக்கு ஒரே இடத்தில முக்யாமுக்ய உபயார்த்த்யபரதவம் கொண்ட விடம் உண்டா? அப்படி உண்டானாலும இங்கே ஸாஸத்ரபத்யத்துக்கு உபயபரதவம் கொள்ளவேண்டிய நிர்ப்யந்த்யம் என்ன? “உபாய ப்ரபத்தி பரம ரஹஸ்யத்ரயம்” என்று ஸத்யாபிப்பதிவே நிர்ப்யந்த்யம் என்னில. அது லோகாசார்யஸமபரத்யாயமாகாது. இது முன ன மே பனனியுரைக்கப்பட்டது. சிலவிடங்களில ப்யுஹ்யபரமாகவும் ஸாஸத்ரபத்யம் காணப்படுகிறதே யென்னில; அது ப்யுஹ்யாபிப்ராயத்தாலே ஆகும. வைத்யுகாபிப்ராயத்தாலே அல்ல.

இதற்கு இரண்டு உத்யாஹரணங்களைக் கூறுகிறேன. (1) “தைவீ ஸமபத்ய விமோக்ஷாய நிப்யந்த்யாய ஆஸூர் மதா” [தைவீஸம்பத்து மோக்ஷததின பொருட்டும், ஆஸூர் ஸம்பத்து ஸம்ஸாரப்யந்த்யததின் பொருட்டும் ஆகிறது.] என்று கீதையில் “ஆஸூர்ஸம்பத்” என்று ப்யுக்ஷ வ ர ன் ஆஸூரஸ்வப்யாவத்தை ஸம்பத்தாகக் கூறினான். அது ஸம்பத்தாக எவ்வாறு ஆகும? அது ஆபத்து அல்லவா என்று ஸங்கிதது, ஸமாத்யாநம் அருளிச்செய்கிரூர் தேயூசீகன தாத்பர்யசந்த்ரிகையில், “அதர ஸமபசச்யப்யத்ய ப்யுக்ஷவத்யா ஜ்ஞாநிலங்க்யநருசீநாம் அபிப்யராயேண” [இங்கு ‘ஸமபத்’ என னும் ஸ்ய்யந்த்யம், ப்யுக்ஷவானுடைய ஆணையை மீறுகிறவர் களுடைய க ரு த த ர லே ப்ரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது.] என்றிறே அங்கே தேயூசீகஸூகதி. (2) திருமநவகை மன னன்

“கோதில் வாயமையினுள்” (5-8-7) என்று ஸாந்தீபிரியை வர்ணிக்கிறார். முகுந்தனிடத்தில் அல்பபுலமான புத்ரனை வேண்டின அஸுத்யத்யவாக்யனை “கோதில் வாயமையினுள்” (பரிஸுத்யத்யவாக்யன) என்னலாமோ? என ஸங்கிதது. ஸமாதானம் அருளிச்செய்கிறார் வ்யாக்யான சகரவாத்தியான பெரியவாச்சானபிள்ளை— “குருவசநம் அலங்காரீயம் எனகிற க்ருஷ்ணபிப்ராயத்தாலே” என்றிறே அவவிடத்து கிவயஸுகதி. ஆக, ஆஸுரஸவபாவத்தை ஸமபததாகச் சொன்னது அஸுராபிப்ராயத்தாலே ஆனப்போலேயும், ஸாந்தீபிரியைப் பரிசுத்யத்யவாக்யன என்றது க்ருஷ்ணபிப்ராயத்தாலே ஆனப்போலேயும். பூர்வ்யநாத்ரத்தை ‘ஸாஸதரம்’ என்றதும் பூர்வ்யாபிப்ராயத்தாலேயாகக் கடவது. வைத்யகாபிப்ராயத்தாலே அல்ல. வைத்யகர்கள் பூர்வ்யங்களை “தந்தரம்” என வ்யவஹரிப்பதை பூர்வ்யங்களில் காணலாம்

நநு, ஸ்ரீவசநபூஷணப்ரதமஸுத்தர் வ்யாக்யானாவ ஸரத்தில பெரியஜீயர் “இதுககு மேற்பட்டதொரு ஸாஸத்ர பிலலை” என்று அருளிச்செய்திருக்க. மீமாம்ஸா பூர்வ்ய காரர் “பர” ஸப்யம்— உதக்ருஷ்டவாசியன்று— அந்யவாசி என்று கூறுவான எனனென்னில்—இதர ஸாஸத்ர ஸாமாந்யத்தை நிரேஷித்தால், “ஸதே பஞ்சாஸந்” ந்யாயத்தாலே உதக்ருஷ்ட ஸாஸத்ரம் கழியுண்ணும் என னும் க்ருததாலே—என்று எம்பார் ஜீயர் ஸவாமி அருமபத விளக்கம் கண்டுகொள்வது.

நநு, “வேதஸாரோபநிஷத்ஸாரதராநுவாக” (ஆசார்ய ஹ்ரு 16) எனகிற ஆசார்யஹ்ருத்ய வாக்ய வ்யாக்யானாவ ஸரத்தில பெரிய ஜீயர் “அயத்யார்த்தப்பிரதிபாத்யகமாகையாலே அஸாரமான பூர்வ்யஸாஸதரங்கள் என்றருளிச் செய்திருக்க ‘பூர்வ்யங்களுக்கு ஸாஸதரவமேயிலலை’ எனபானெனெனனில்.—“நச வேதஸாரோபநிஷத இதயாதி,

ஆசார்யஹ்ருத்ய வாகயேந விரோத: | தஸ்ய ஸப்ஸ்துப்ரா த்யாநய விவக்ஷயா கருததவேந தத்யுபாவாத" [வேத்ய ஸாரோபநிஷத' எனறு தொடங்கும் ஆசார்யஹ்ருத்ய வாக்ய ததேதாடு விரோதம் ஏறபடாதோ? எனில் (இங்குபோல அர்த்தப்பிராத்யாநயததில் நோக்கினறிககே)ஆசாரய ஹ்ருத்ய வாக்யததில் ஸப்யக்யப்பிராத்யாநயததில் நோக்காக பரயோக்யக் கபபட்டமையாலே விரோதம்ஏறபடாது.]எனற மீமாமஸா ப்யாஷ்யோகதபரிஹாரம கண்டுகொளவது மேலும். எமபார் ஜீயாஸவாமியும் ஆசாரயஹ்ருத்ய வ்யாக்யாந அருமபத விளககத்தில (கையெழுத்துப்பிரதி) பினவருமாறு விரிவாகப பரிஹாரம அருளியுள்ளார்.—"யா வேத்யுபாஹ்யா: ஸம்ருதய: யாஸச காஸச குத்ய்ருஷ்டய | ஸாவா. தா. நிஷ்ப்யலா ப்ரேதய தமோநிஷ்ட்யா ஹி தாஸ் ஸம்ருதா. || [வேதததுக்குப புறமபாயும். வேதததிறகு அபார்த்தம் உரைப்பவையாயும் உள்ள ஸமருதிகள் மறுமைப்பயனை அளிக்கமாட்டா; தாமஸங்களாகவன்றே அவை கூறப்படுகின்றன.] எனகிற வசநார்த்தத்தையுட்கொண்டு அயத்யூராதத்ய' இதயுகதம. அயத்யூர்த்தத்ய விபரீதாதத்ய பரதிபாத்யுகதவம் ப்யாஹ்ய குத்ய்ருஷ்டி ஸாஸ்தரங்களுக்கு ளித்த்யும், ராஜஸ தாமஸங் களாகையாலே. உத்யூஹ்ருதவசநததில் 'அஸார' ஸப்ஸ்த்யும் ப்யாஹ்யாதிவிஷயம் எனகிற ப்யுரமவாரணய, ப்யாஹ்யாதி கள் அத்யநதாஸாரங்களாகையாலே. தத்யுபாத்யூநமே அபரஸக்தமாகையாலே. 'அஸாரம தயஜேத்' என கிற தயாக்யவிதி,காமதவம் அதுக்குச் சேராதாகையாலே, வித்யமந தயாக்யகர்மபரமான அஸார ஸப்ஸ்த்யுவாச்யத் வானஹத்வததை ப்யாஹ்யாதிக்குக்கு த்யூபிபிததருளு கிருா (அஸாரமான ப்யாஹ்யகுத்ய்ருஷ்டி ஸாஸ்தரங்கள்) இதி. (அஸாரமான) அத்யந்தாஸாரமான என்றபடி. ப்யாஹ்ய குத்ய்ருஷ்டி ஸாஸ்த்ரங்களுக்கு ஸாரஸாமானய ஸூநயதவம் உண்டாகையாலே. 'பரயோஜநமஅநுத்த்யூஸ்ய ந மநதேத்யூபி பரவர்த்ததே [ஒரு பயனைக்கருதாமல மூடும் ஒரு காரியததில் ஈடுபடமாட்டான.] எனகிற ந்யாயததாலே

தத்ப்ரவ்ருத்தியே சேராதாகையாலே, அந்த ஸாஸ்த்ரங்கள்
 ஸ்வத ஏவ அநுபாதேயங்களை என்று பூவம். ஸ்வத
 ஏவ அநுபாதேயங்களுக்கு க்ஷீவேள (விஷ) கலபதவம்
 ஸித்யக்யமாகையாலே நிஷேத்யாயோக்யாத், ஸாரஸாமாநய
 ஸுநயங்களான பூஹ்யாதிக்ஷரந்த்யங்கள் வசநஸத்யமான
 அஸாரஸுப்யத்யவிஷயங்கள் அன்று என்று கருத்து. ஆகையால்
 வேத்யதிலேயே அஸாராதிக்ஷிப்யாக்யம் கொள்ளவேணும்.
 'ஸாஸ்திரே அஸாரம் தயஜேத்'—என்றிறே கிடககிறது.
 இங்கு பூஹ்யகுதருஷ்டி ஸாஸ்தரஸுப்யக்திலே, 'பூஹ
 யாஸச குத்ருஷ்டயஸச ஸாஸ்த்ராணி ச என்று ஸமாஸம்
 கண்டுகொள்வது. இப்படிக்கொள்ளாதபோது ஸாஸ்தர
 ஸுப்யக்யத்துக்கு அத்யந்தகேளணதவ பரஸங்கம் உண்டாம்.
 வேத்யவிருத்யங்களுக்கு ஸாஸ்தரஸுப்யத்யவாசய வேத்யஸம்
 பந்த்யக்யந்த்யமும் இலையிறே. உண்டாகிலிறே தஸ்ய
 ஒளபசாரிகதவம் கொள்வது. கிஞ்ச 'ந ஸுப்யத்யஸாஸ்த்ராபி
 தஸ்ய மோக்ஷ' [ஸுப்யத்யஸாஸ்த்ரம் எனப்படும் வ்யாகரணத
 திலமட்டும் ஈடுபட்டவனுக்கு மோக்ஷமில்லை] இத்யாதிக்ஷி
 அந்யதர நிஷித்யக்யாநாம வ்யாகரணதிக்ஷிநாம த்யாக்யஸய
 உபாதாநஸ்ய வா அதர அகத்யேந ந்யூநதாபத்திஸ் ஸ்யாத
 ஆகையால் பூஹ்யகுத்ருஷ்டி ஸுப்யத்யங்கள் 'யா வேத்ய
 பூஹ்யா.' எனகிறபடியே பூஹ்யகுத்யருஷ்டி க்ஷரந்த்ய
 விஷயங்கள். ஸாஸ்த்ரஸுப்யத்யம் வேத்யாங்க்ய சீக்ஷாதிக்ஷிபரம்.
 அநநதரவாக்யத்தில், 'வேத்யத்தில் பூர்வபூாக்யம் என்று
 வேத்யததையே எடுக்கையாலே வேத்யஸுப்யத்யஸம்பிவ்யா
 ஹ்ருதமானஸாஸ்தரஸுப்யத்யத்துக்கு சீக்ஷாதிக்ஷிபரதவஸ்வாரஸ்
 யம் உண்டாகையாலே, தத்யாச-பூஹ்யகுத்யருஷ்டி க்ஷரந்த்யங்
 களுக்கும் வேத்யாங்க்யங்களுக்கும் பரதிபாத்யகதாஸம்பந்த்யேந
 ஸாரஸாமாநய ஸுந்யத்வம் ஸித்யக்யமாகையால், பரயோஜ
 நாதிக்ஷிகளுக்கு தத்யுபாதாநமே அப்ரஸகதமாகையால்,
 தத்யாக்யம் இங்கு ஸுதராம அபரஸக்தமாகையாலே
 பூஹ்யாதிக்ஷிகளுக்கு 'அஸாரம்' இத்யாதிக்ஷிவசநக்யத அஸார
 ஸுப்யத்யார்த்யத்வம் கடியாது எனததாயிறறு' என்று

* அயோத்தி ஜீயர்ஸ்வாமி அருளிச்செய்த ஆசார்யஹ்ருத்ய வ்யாக்யாந அருமபதவிளககம் கண்டு கொள்வது.

நம் ஸ்வாமி (ப. 11) ‘‘சரமபர்வ நிஷ்டையேயனரோ ஸாரதமம என்றா ஸ்ரீவசநபூஷணத்தின இறுதியிலே. அதை மறந்திடார் இவர்’’ என்றும், (ப 12) ‘ஸாரதம மான சரமபாவநிஷ்டையை இவா மறநதிட்டோ மறைத திடோ எழுதியுள்ள அஸாரவ்யாஸம நிரளிக்கவேண்டி யதேயாயிற்று’’ என்றும் எழுதுகிறார். அடியேன சரம பாவநிஷ்டையை மறக்கவும் இல்லை. மறைக்கவும் இல்லை. ஸ்ரீவசநபூஷணமீமாம்ஸாப்யாஷ்யத்தில ஸாரதமமாக எரித்துத்ரூபாய நிஷ்டை தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அதனை அடியேன் எழுதினேன். இதற்குமேல நம் ஸ்வாமி ஸேந்த்யர தக்ஷக ந்யாயத்தைக காட்டுவார். ஸ்ரீவசநபூஷணமீமாம்ஸா ப்யாஷ்யத்தில ஸாரதமமாக காட்டப்பட்ட எரித்துத்ரூபாய நிஷ்டைக்கும், பெரிய ஜீயா வ்யாக்யாநத்திலும் ஸ்ரீவசந பூஷணத்திலும் ஸாரதமமாக அறுதியிடப்பட்ட சரமபர்வ நிஷ்டைக்கும் அநநயதவம் பற்றி இப்படி எழுதலாயிற்று எனபதை ஸ்ரீவசநபூஷண ஸூத்ரத்தையும் அதன வ்யாக்ய யாநத்தையும் கொண்டு விளக்குகிறேன். லோகதேயஸிகன ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் ‘‘ஈஸ்வரனைப்பறறுகை கையைப் பிடித்துக கார்யம் கொள்ளுமோபாதி. ஆசார்யனைப்பறறுகை கலைப்பிடித்துக கார்யம் கொள்ளுமோபாதி’’ (ஸூ 427) என நருளிச்செய்கிறார். அவ்விடத்தில் பெரிய ஜீயா ‘‘இங்ஙன் அருளிச்செய்தது ஈஸ்வரவிஷயத்தோடு ஆசார்ய விஷயத்துக்குண்டான அநநயதவமும். அவ்விஷயத்தைப் பற்றுமதில் இவ்விஷயத்தைப் பற்றுமதுககுண்டான கார்ய எரித்துதியில அமோக்யதவமும் தோற்றுக்கக்காக. அதெங்ங்ஙனெனனில்: சரணத்தேவாகதியாலே தத்யநநயதவம ஸம்ப்ரதிபந்நம்’’ என்று வ்யாக்யாநம் அருளிச்செய்துள்ளார்.

* பக்கம் 122 வரி 8ல் ‘எம்பா’ எனபதை ‘அயோத்தி’ எனத் திருத்தி வாசிக்கவும்.

இவ்விரண்டையும் நம ஸவாமி நோக்கவேணும். ஆகையால் சரமபர்வநிஷ்டை பரபத்தி பரபேதும் எனபதும், இதுவே ஸாரதமம் என்பதும். புகுவாணுக்கும் ஆசார்யனுக்கும் உள்ள அபேதத்தாலே யுத்தம் என்பது வ்யக்தம். இதனை சற்றே விளக்குகிறேன். உபாயம் நான்கே—ஐந்தலல என்பது ஈட்டில் ஸபுடம். ஐந்து என்று சொல்லுவதெல்லாம் ஸபஷ்டோக்தி. ஜீவாத்மாககளை புகுததன் முக்தன் என்று இருவகையாகப் பிரிப்பதே யுத்தம். “புகுதத முக்த நிகயபேதாத தரிவித, ஜீவ” [புகுதத. முக்தன். நிகயன் என மூவகைப்படுவது ஜீவஸமூஹம்] என்பது ஸபஷ்டோக்தி. அவ்வோபாதி உபாயம் நான்கே. பரபத்தி ப்ரபேதமான ஆசார்யாபிமானதையும் சேர்த்து ஐந்து என்கை ஸபுடபரதிபத்தயர்த்தம் என்று கொள்க. ஸ்ரீநிஷ்வகஸேநஸம்ஹிதையில், புகுவாந் ஆறு ப்ரகாரங்களை யுடையவன் என்றும். அவை பர வ்யூஹ விபுவ ஹாது அர்ச்சா ஆசார்யதவங்கள் என்றும். இவை உத்தரோத்தரம் ஸுலபம் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. “ஆஸநந்வாத த்யானாதவாத ஜ்ஞாநித்வாத் குணபாவாத:” [அர்ச்சையைக காட்டிலும். ஆசார்யன் நெருங்கியிருப்பவனாகையாலும். கருணமிக்கவனாகையாலும், ஜ்ஞானததை வெளிப்படுத்து மவனாகையாலும். குணம் மிக்கவனாகையாலும் சிறப்புற்ற வன்] என்ற ஸ்லோகம் அந்த ப்ரகரணத்தில உள்ளது. கீதாசரமஸ்லோகத்தில் தன்னை “மாம்” என்று நிர்தேஸிக்கிறான கீதாசார்யன். அப்பதத்தக்கு அர்த்தம் இன்னது என்பதனை “கையும் உழவு கோலும். பிடித்த சிறு வாய்க்கயிறும். ஸேநாதூளி தூஸரிதமான திருக்குழலும். தேருககுக்கிழே நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரத்யவேஷததை ‘மாம்’ என்று காட்டுகிறான்” எனற ஸுதரததால விவரித்தருளினார் ஸ்லோகதேஸிகன். “மாம்” என்னும் பதும். அப்பதத்தை உச்சரிக்கிறவன் எந்த ப்ரகாரத்தோடு கூடியிருந்து உச்சரிக்கிறானே அந்த நிஷ—17

பூரகாரத்தோடு கூடிய அவனைச் சொல்லும் என்பது ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்நம்.- மாறுவேடம் பூண்டு நகூரஸோதநம பண்ணவந்த அரசனை. அரசன என்றறியாத- திருட னு இரவில அடித்தான். அடிபட்ட அரசன “என்னையா அடித்தாய்?” எனகிறான். நடுவீதியில் பரமகூரித்ரனாய், எல்லாரும் இரங்கும்படியாயுமுள்ள ஓர் தீனனை ஒருவன் அடித்தான். அடிபட்ட தீனன “என்னையா அடித்தாய்?” என்கிறான். அரசனும் தீனனும் சொன்ன வாக்யம் ஒன்று போல் இருந்தாலும், அவனவன் சொன்ன “என்னை” என்கிற பத்யத்துக்கு எதனை அர்த்தப்போடும் உள்ளது! அரசன சொன்ன மாம’ பத்யத்துக்கு, அவன் மேன்மை அர்த்தம். தீனன சொன்ன ‘மாம’ பத்யத்துக்கு, அவன் னைச்யம் அர்த்தம். அவ்வோபாதி, கீதாசார்யன திருத தேர்த்தக்ட்டில் சொன்ன ‘மாம’ பத்யத்துக்கு அவன் டெளலப்யம் அர்த்தம். டெளலப்யத்துக்கு எல்லை நிலம் ஆசார்யத்வம். “கையும் உழவு கோலும்” இத்யாதிஸூத்ரத் துக்கு, “தூவயஸ்தூ நாராயணசரண ஸ்பூக்யவ்யாக்யபாந ஸூபதவாத் ‘மாம’ இதி ஸ்பூக்யஸ்ய, தத்ர சரணஸ்பூகேந பூக்ய வத்ஸம்பூந்தூ மந்தரார்த்தூ ப(பர)தூசார்யயோ: தாத்பர்ய வ்ருக்தயா ப்ரதிபாக்யநாத அதர ததூப்ரதிபாக்யே ஸங்கூரஹ விவரணயோ. வைஸூப்யாபத்த்யா. அத்ராபி தாதூருஸூதாத் பர்யக்தவம் ஸவீகரணீயம் | தத்ப்ரகாரஸச “கையும் உழவு கோலும்” இத்யாதிநா ப்ரதிபாக்யதே | அதர “கையும்” இத்யாதிநா ஸாஸதரம உச்யதே | “உழவு கோலும்” இதி ப்ரேரககஸூவாசினா பரவர்த்தக ஸாஸ்தரம் உச்யதே | ‘பிடித்த’ இத்யாதிநா நிஷேதஸூஸ்கர ப்ரவர்த்தகநம க்யமயதே | ‘ஸேநா தூளி’ இத்யாதிநா ஸவாசார்யவிஷயே ஸூஷத்வம். “தேருக்குக் கீழே” இத்யாதிநா ஸ்வஸீஷ்ய விஷயகாருண்யம் ச ப்ரதீயதே | ததூச விதிஸூஸதர ப்ரவர்த்தகத்வ நிஷேதூவிதி ப்ரவாத்கக்தவ ஸவாசார்ய விஷயஸூஷத்வ ஸ்வஸீஷ்யவிஷய காருண்யஸூப ஆசார்ய அஸாதூரண குணப்ரதித்த்யா சரணஸ்பூக்ய விவரணத்வம்

ஸம்பவத்யேவ| ஏதாத்ருஸார்தத்யவிஸேஷா ஹி கேகாஷ்ட்ய
 பூர்ணை: ஸ்ரீராமநுஜயோகீநத்ரஸ்ய உபத்யிஷ்டாராதத: இதி
 ஸம்பரத்யாய:” [த்யவயமந்திரததிலுள்ள ‘நாராயண சரண’
 என்னும் ஸப்தத்தககு சரமஸலோகததிலுள்ள ‘மாம்’ என்
 னும்பத்யம் விவரணருபமாயிருப்பதாலும், த்யவயததில சரண
 ஸப்தத்தாலே பத்யவானின திருவடிகளும், திருவடி
 ஸத்தானததிலுள்ள ஆசாரயனும் தெரிவிககப்படுகையாலும்,
 அதன் விவரணமான ‘மாம்’ என்னும் பத்யததில அவை
 யிரண்டும தெரிவிககப்படாவிடில் ஸங்க்யரஹத்திரதும்
 விவரணததிரதும் பொருநகாமை ஏறபடுமாகையாலும்,
 ‘மாம்’ எனனும் பத்யததிலும் திருவடிகளும், ஆசாரய
 னும் தெரிவிககப்படுவதாகக் கொள்ளவேணும். இவை
 எப்படித் தெரிவிககப்படுகின்றனவென்பதை கையுட
 உழவுகோலும், பிடிக்க சிறுவாய்க்கயிறும், ஸேநாதூளி
 தூஸரிதமான திருககுழலும், தேருககுக் கீழே நாறதின
 திருவடிகளும்மாய நிற்கிற ஸாரத்யவேஷத்தை ‘மாம்’
 என்று காட்டுகிறான்” [முமுக்ஷுப்படி 218] எனனும்
 ஸுத்தரதாலே உணர்த்துகிறார். (இதில திருவடிகளோடு
 கூடிய த்யவயமங்களுவிக்யரஹம் வர்ச்யமாயுள்ளது. ஆசார்
 யன் உணர்த்தப்படும் வழி பினவருமாறு:—) “கையுட”
 என்றுதொடங்கி ‘காருண்யாத் ஸாஸ்த்ரபாணிநா’ எனப்படும்
 பலவகைப்பட்ட ஸாஸ்திரம் உணர்த்தப்படுகிறது. தூண்டி
 விடும்கோலைச் சொல்லும் ‘உழவுகோலும்’ என்னும்
 பத்யத்தாலே ‘இதைச் செய்; அதைச் செய்’ என்று தூண்டும்
 வீதிஸாஸ்தரம் உணர்த்தப்படுகிறது. பிடித்து இழுப்பதைச்
 சொல்லும் ‘பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறும்’ என்னும் பத்யத்
 தாலே ‘இதைச் செய்யாதே; அதைச் செய்யாதே’ என
 நிஷேதித்யகும் நிவர்த்தகஸாஸ்திரத்தை உபத்யேஸீப்பது
 உணர்த்தப்படுகிறது. “ஸேநாதூளி” என்று தொடங்கித்
 தன் ஆசார்யவிஷயததில் ஸேஷதவமும், ‘தேருககுக் கீழே’
 என்று தொடங்கித் தன் சிஷ்யன் விஷயததில் கருணையும்
 காட்டப்படுகின்றன. ஆகையால், விதிஸாஸ்தரம், நிஷேத்ய

ஸாஸதரம் ஆகியவற்றை உபதேயுஸீப்பது. தன் ஆசார்யனுக்கு ஸேஷமாயிருப்பது, ஸீஷ்யனிடம் கருணையுடனிருப்பது ஆகிய ஆசார்யனுக்குரிய தனமைகளை உணர்த்துகையால் 'சரண' ஸப்தத்தகுகுள்ள இருபொருள்களும் 'மாம்' பதத்தாலுணர்த்தப்பட்டதாயிற்று. இத்தகைய பொருளே திருக்கோட்டியூர் நம்பியாலே (பதினெட்டுதரம் திருக்கோட்டியூர்க்கு நடந்த) எம்பெருமானார்க்கு உபதேயுஸீககப்பட்டது என்று ஸம்பரத்யாயம] என்று அயோத்தி ஜீயர் ஸவாமி அருளிச்செய்த உரை காணத்தக்கது.

தேயுஸீகன் குருபரமபராஸாரத்தில் "ஸாக்ஷாந்நாராயணோ தேயுவ" க்ருத்வா மர்தயமயீம தநும்க்ருநா நுத்த்யுரதே லோகாந் காருண்யாத் ஸாஸதரபாணிநா || [நாராயணனாகிற தேயுவன் தானே மனிதவுருகொண்டு (ஸம்ஸாரக்கடலில) அழுந்திய உலகினரைத் தன் கருணையாலே சாஸ்திரம் என்னும் கையைக்கொண்டு தூக்கிவிடுகிறான்.] என்றும் 'பீதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகி வநது' என்றும் சொல்லுகிற படியே அக்யஸ்த்ய ஸேவிதமான தேயுஸீகத்திலே அநேக தேயுஸீகாபதேயுஸீகாலே அவதரித்தருளினான்" என்று அருளிச்செய்திருப்பதும், ரஹஸ்யதரயஸாரததககு வ்யாக்யயாநமாக ஸாரபேயுதிநி அருளிச்செய்யும் ஸ்ரீமதழகியசிங்கரும் "ஆழ்வார்கள் விஷயத்தில 'பூர்வோதபநேஷு' என்கிற ஸ்லோகத்தை உத்யாஹரித்து, ஆசாயவிஷயத்தில் 'ஸாக்ஷாத்' என்கிற ஸ்லோகத்தை உத்யாஹரிக்கையால், ஆழ்வார்கள் ஆவேஸாவதாரமென்றும், ஆசாயர்கள் ஸாக்ஷாத்வதாரமென்றும் திருவுள்ளம த்யுயோதிதமாகிறது" என்று அருளிச்செய்திருப்பதும் காண்க. மா முனி கள் ஸ்ரீவசநபூஷணவ்யாக்யயாநாவதாரிகையில "ப்ரத்யுமபர்வத்தைத்தள்ளி சரமபர்வம காட்டப்பட்டது." என்றருளிச்செய்திருப்பதும், அவ்விடத்தில அண்ணாவப்பங்கார்ஸவாமி "(ப்ரத்யுமபர்வத்தைத்தள்ளி)—ஸித்யுத்யுபாய ப்ரபேயுத்யுமாயிருக்கிற அர்ச்சாவிஸீஷ்டவேஷததை நிஷேதி, த்து. (சரம

பர்வம காட்டப்பட்டது) வித்யோபாயத்தினுடைய அவஸ்தாபேத்யமாய், 'ஆஸநந்த்வாக் த்யானுத்வாத் ஜ்ஞாநிதவாத் குணபாவத: ' எனகிறபடியே பரதந்தரனுமாய், த்யானுவமான ஆசார்யாவதார விஸீஷ்டவேஷம் உபாயோபேயங்கள் என்று காட்டப்பட்டதெனறபடி" என்று உரை வகுத்துள்ளதும் உறறு நோக்கத்தககது.

"ஸாக்ஷாந்நாராயணோ தேவ:" எனகிற ஐயாக்யுஸம்ஹிதாவசந்ததையும்.

"தேனார் கமலத் திருமாமகள் கொழுநன் தானே குருவாகித் தன்னருளால்—மானிடாகாய இந்நிலத்தே தோன்றுதலால யார்க்குமவன தானிணைய உன்னுவதே சால வுறும் '

என்ற ஜ்ஞாநஸாரப்பாகரத்தையும் அநுஸந்திப்போர்க்கு புகுவானுகும ஆசார்யனுகும் உள்ள அநநயத்வம் தெளிந்த விஷயம்.

ஆகையால ஈஸ்வராசார்யர்களுக்கு உள்ள அபேத்யத் தைப் பற்றிச் சரமபர்வத்தை எழுதாமல விட்டிட்டேன் அத்தனை பேர்க்கி, மறககவும் இல்லை மறைககவும் இல்லை என்பதனைக்கூறி மேல் விஷயங்களைப் பரீக்ஷிக்கிறேன்.

நம் ஸ்வாமி (ப. 13) ஸ்வப்ரயோஜநபர விசாரம் செய்கிறார். ஸ்வப்ரயோஜநபரத்வம் இருவகைபபடும— விஷயதேதூஷஜந்யம் ஆஸரயதேதூஷஜந்யம் என்று. ஆஸரய தேதூஷஜந்யமான ஸ்வப்ரயோஜநபரதவம த்யாஜயம். இதுவே வேதூந்தாத்தும் ஸாரதரமும் ஆகும். இது உடையவனே பரதிகூலன. ஆழ்வார்களுடைய ஸ்வப்ர யோஜநபரத்வம ஆஸரயதேதூஷஜந்யம் அலல—நிரஸநீயம் அலல. அது விஷயதேதூஷஜந்யம்; அடிககழஞ்சுபெற்றது— ஸலாக்யம எனறபடி. இவ்விஷயம் ப்ரீவசநபூஷணம் 272வது ஸுதரத்திலும் அதன வ்யாக்யானததிலும் ஸ்பஷடம். இதனை நம் ஸ்வாமியும் (ப. 13) எடுத்திக் காட்டியுள்ளார. இங்கே மருளுக்கு இடமேது?

நம் ஸ்வாமி (ப. 14) மறுபடியும் "எனதாவி" பாசர் வ்யாக்யாநத்தை உத்யாஹரிககிரூா. இதற்கு ஸமாத்யாநம் (ப 100ல்) நமமால் கூறப்பட்டுள்ளது.

நம ஸ்வாமி (ப. 15). "நநு. ப்ரபத்தி ஸவதந்த்ரோ பாயமாகில. "நாநய" பநத்யா:" என்றத்தோடே விரேர்த்யூ யாதோ? என்னில பரபத்தியும் ஜஞாநவிஸேஷமாகையாலே விரேர்த்யூயாது. எனகிற ததவஸேகூரவாக்யங்களை உத்யாஹரிககிரூா. இத்துடன் கீழே, (ப 93) நம்மால் காட்டப்படாத நிக்ஷபரக்ஷா வாக்யத்தையும், உத்யாஹரித்து லோக தேஸூக வேத்யாந்த தேஸூகர்கள் ஏகாபிபரயர்கள் எனக காட்டியிருந்தால் நனறு; இவரால் காட்டமுடியாது— நம்மால் காட்டமுடியும். அதாவது—விஷயகூதமான, உபாயத்வத்தை விஷயமான ஜஞாநத்தில ஏற்றிச்சொல்லுகிறார்கள் என்று பலமுறை முன்னமே (ப. 81 101) நிருபிதம், பரபத்தயநுபாயத்வம் மஹாசார்ய வசநங்களைக் காட்டிக் கீழே பரக நிருபிதம். வஸ்துஸ்த்த்யூகியிப்படியிருக்க(ப.16, ப. 17, ப. 18) நம ஸ்வாமி ஸுத்திரோத்யாஹரணம் பண்ணுவது வ்யர்த்தம்.

நம் ஸ்வாமி (ப. 18) தனிசரமத்தில். லோகாசார்யன தேஸூகனுடைய ந்யாஸ்திலக ஸலோகத்தை உத்யாஹரித்துள்ளதாக எழுதுகிறார். இது மருள். தேஸூகனும் லோக தேஸூகனும் ஸமகாலத்தவரா அனறு—இவர்களுள் அவ தாரத்தில முற்பட்டவர் யார், பிற்பட்டவர் யார் இத்த்யூ விசாரம் கால ஆராய்ச்சியாளர்க்கு கருத்யம். கால ஆராய்ச்சியில எதுவாவது தேறட்டும். நமககு அது காகத்யந்தவிசாரதுலயம் உண்மையை உலகம் அறிந்தே உள்ளது. ஒருவா ஏட்டிலே குறிப்பாக ந்யாஸ்திலக ஸலோகத்தைக் குறித்துவைத்திருக்க, அதனையும் சோத்து தனிசரமக்ரந்த்யூகப பிற்பட்டவர்கள் அச்சிட்டார்கள். இது பரமாத்யக்ருதம் எனறறிக. எது எப்படியானால்—என்ன?

விஷயகூத உபாயதவத்தை விஷயியிலே ஏற்றிச்சொல்லு கிருர்கள். இதுவே லோகாசாயனுடைய ப்ரபததயபாய வாத்யம் என்று புந புந உகதம்.

நம் ஸ்வாமி (ப. 19) ' ரஹஸ்ய த்ரயமானது வேத்யாந்த ஸாஸ்த்ரபிந்நம் எனரூல வேத்யாந்தததிறகுள் ஸாரமாவது எப்படி? ' என்று எழுதுகிறார். வேத்யஸாஸ்தரபே, க்யா பே, க்யங்கள் கீழே (57, 58, 59) நிருபிதம காண்க.

நம் ஸ்வாமி (ப. 19) ஸாவத்ர ந்யாயாபேகை உண்டு எனகிறார். அந்த ந்யாயம் ஸாரீரக ந்யாயமா என்பதுதான் நம்முடைய கேள்வி.

நம் ஸ்வாமி (ப. 19) " ஆரத்தோபச்சந்த்யநம் " என்கிற தேயூகிகள ஸ்லோகத்தை உத்யாஹரிதது "ஸாரீரகா பேகையிலலை என்பது க்யத்யப்யாஷ்யத்தில் குறிப்பிட்ட அதிகாரிகளுக்கே ஓக்கும்" என்று எழுதுகிறார். இகில பலர் கொண்ட மருளும், அடையவேண்டிய தெருளும் இன்னது என்பதனை விளக்குகிறேன்.

"ஆரத்தோபச்சந்த்யநம் க்யத்யம் ப்யாஷ்யந்து பரரஞ்ஜநம் | இதயாவிலதியேரூப்யேவம் ப்ரஸீத்யந்து ப்ரமாணத. ||"

['ஆரத்தர்களை உகப்பிப்பது க்யத்யம், ப்யாஷ்யம் பிறரை ரஞ்ஜிப்பிப்பது' என்று கலங்கிய புத்தியையுடையவர் களும் இம்மாதிரியாக ப்ரமாணத்தைககொண்டு தெளி வர்களாக] என்பது ஸ்ரீதேயூகருடைய க்யத்யப்யாஷ்யத திலே உள்ளதொரு ஸ்லோகம். இந்த ஸ்லோகத்திலுள்ள ப்யாஷ்யஸூக்யத்தை ஸ்ரீப்யாஷ்யபரமாகக்கொண்டு இந்த ஸ்லோகம் பெரிசுவாச்சான்பிள்ளையை தூஷிப்பதற்காகத் தோன்றியது என்று சிலர் ப்ரமிப்பதுண்டு

உண்மையில் இந்த ஸ்லோத்தில் ப்யாஷ்யபக்யம் கீதா ப்யாஷ்யத்தையே குறிக்கும் என்பதும் இந்த ஸ்லோகம் பெரியவாச்சான்பிள்ளையை நோக்கி அவதரித்ததன்று

என்பதும் மத்யஸ்தர்கள் உகககும்படி ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுத்யர்ஸான ஸத்யாபகரான ஸ்ரீ உ. வே. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸவாமியால் பலவாண்டுகட்கு முன்னமே பின்வருமாறு நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது:—

“பூஷ்யம் து பரரஞ்ஜநம் இத்யாவிலதிய.” [பூஷ்யமோ வென்னில் பிறரை உகபரிப்பதற்காக ஏற்பட்டது என்று கலங்கிய பூத்ஸ்தியை உடையவர்கள்] என்பது தேசிகஸூக்தி. பெரியவாச்சான்பிள்ளையோவெனில் பூஷ்யம் குத்ருஷ்டிகளை நிரஸிப்பது என்றே பலகால் பேசியுள்ளார். இதிநிருந்தே தேசிகன் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தியை நோக்கி இங்கெழுதவில்லை என்று விளங்கும் மேலும் ‘ஆரத்தோபச்சந்தநம்’ என்னும் இந்த ஸ்லோகத்திற்கு முன்னால், “न च प्रपत्तिस्वातन्त्र्ये भाष्यविरोधः। तथा हि. उपासनस्यैव प्रपदनस्यापि सर्वाभिमतसाधनत्वान्मतेः तत्र चरम-श्लोकविधेयं प्रकृतोपायविरोधिपापनिवर्तनरूपोदाहरणविशेषे प्रदर्शयामास। इह तु साध्यान्तरसाधनान्तररहितमन्त्रविवरणप्रवृत्तत्वात् प्राप्तिविरोधि-निरसनार्थतयोदाहरति” [ப்ரபத்தியானது. ஸ்வதந்த்ரமான மோக்ஷாபாயம் என்பதில் (கீதா) பூஷ்யவிரோத்யில்லை. அதாவது— உபாஸனத்தைப்போலே ப்ரபத்தியும் எல்லாப் பூலன்களுக்கும் ஸாத்யநமாயிருப்பதென்று (ப்ரமாணங்களிலிருந்து) அறியப்படுவதால் அந்த கீதாபூஷ்யத்தில் சரமஸ்லோகத்தில் விதிக்கப்படும் ப்ரபத்தியைக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட புக்தியோக விரோதி பாப நிவர்த்தனமாகிற ஒரு உதாஹரணத்திலே காட்டினார். இங்கு கூத்யத்திலோ வென்னில், மற்ற ப்ராப்யப்ராபகங்களற்ற த்வயமந்த்ரத்தை விவரிக்க ஆரம்பித்ததால் மோக்ஷப்ராப்தி விரோதி நிரஸனத்திற்காக எடுத்துக்காட்டுகிறார்] என்னும் பங்க்திகள் உள்ளன. இங்கு ‘பூஷ்ய’ ஸப்தத்தினால் கீதாபூஷ்யத்தையே குறித்திருப்பதை அநுஸரித்து, அடுத்துள்ள “பூஷ்யநது பரரஞ்ஜநம்” என்னும் ஸ்லோகத்திலுள்ள பூஷ்யஸப்தமும் கீதாபூஷ்யத்தையே குறிக்கிறதென்று நன்குணரலாம். ஸ்ரீபூஷ்யத்தைப்பற்றி இந்த ப்ரகரணத்தில் பேச்சேயில்லை,

இனி, “ஆர்த்தோபச்சந்தநம்” என்னும் ஸ்லோகம் எதற்காக அவதரித்தது என்பதை உரைப்போம், எம்பெருமானார் கீதாசரம

ஸலோகபூஷ்யத்தில் ப்ரபத்தியானது புக்தியோக்யத்திற்கு அங்குமாயிருப்பது என்னும் ஒரு நிர்வாஹத்தை அருளியிருக்கிறார். க்யூயத்திலோவென்னில அதை ஸ்வதந்த்ரஸாத்யுனமென்றே நிர்வஹித்தருளியிருக்கிறார். இதைக் கண்ணுற்ற சிலர் “காலவிளம்பும்பொருத ஆத்தாகளை த்ருப்தி செய்வதற்காக ஏற்பட்டது க்யூயம். கீதாபூஷ்யமே பூஷ்யகாரரித்யூந்தம்” என்றும். மற்றும் சிலர் “கீதாபூஷ்யம் காலவிளம்பத்தைப் பொறுக்கக் கூடிய புக்தியோக்யநிஷ்டுர்களை ரஞ்ஜிப்பிப்பதற்காக ஏற்பட்டது. க்யூயமே பூஷ்யகாரரித்யூந்தம்” என்றும் சொல்லியிருக்கிறார்கள் இதைக் க்யூயிப்பதற்காகவே “ஆத்தோபச்சூந்த்யம்” என்னும் ஸலோகத்தை இட்டிருக்கிறார் தேசுரிகன். ஆர்த்தர்களை ஏமாற்றுவதற்கு க்யூயமருளிநாரென்றே. பிறரை ரஞ்ஜிப்பிப்பதற்காக பூஷ்யகாரர் கீதாபூஷ்யத்தில் அங்குப்ரபத்தி நிர்வாஹத்தை அருளிநாரென்றே சொல்லவேண்டியதில்லை, ப்ரபத்தி ஸர்வபுலஸாத்யுனமாயிருப்பது எனதை ஒவ்வொரு உத்யாஹரணவிசேஷத்தாலே காட்டுவதற்காக அந்தந்த நிர்வாஹத்தை அருளியிருக்கிறார் என்றே கொள்ளலாமென்று தேசுரிகன் திருவுள்ளம் ஆர்த்தஸூத்தூத்தால் விளம்பூக்ஷமரான ப்ரபன்னர்களுக்கும். பரஸூத்தூத்தால் ஆர்த்தவ்யநிரித்தராய். விளம்பூக்ஷமரானஸாத்யூந்த்ரநிஷ்டுர்களுக்கும் குறிப்பிடுகிறார் என்பது திண்ணம். பெரியவாச்சான்பிள்ளை கருதிய புறச்சமயிகளை இங்கு பரஸூத்தூத்தால் குறித்தார் என்று நினைக்க இடமேயில்லை. ‘ரஞ்ஜயம்’ என்னும் வார்த்தை புறச்சமயிகளைக் கொண்டால் ஒட்டவே ஒட்டாது ஆக, இவ்வளவால் பெரியவாச்சான்பிள்ளையை தூஷிப்பதற்காக தேசுரிகன் “ஆர்த்தோபச்சூந்த்யம்” என்னும் ஸலோகத்தை இயற்றவில்லை என்று ப்ரகரணம். புக்தி முதலானவற்றைக்கொண்டு நிரூபிக்கப்பட்டது. இவ்வளவுக்கும் மேலே அஹோபிசுலமடூத்தின் இரண்டாவது பட்டத்தை யலங்கரித்த பூர்வநாராயணஸ்வாமி புருஷகாரமீமாம்ஸையில் அருளியிருக்கும் பின்வரும் ஸலோகங்களிலிருந்தும் இது தெளிவாகிறது:—

“ப்ராத்யூந்த்யாங்க்யுவபரயோர் க்யூயகீதூந்த்யூஷ்யயோ. |
த்யூயோரநயதரத் பூாத்யம் விரோதேதூ ஹி ஸபூடஸ தத: ||

ஆர்த்தோபச்சந்தநம் கṣத்யம் கேசிதூஹூர் விபர்சித. |
 கீதாந்தபுராஷ்யமந்யே து வதநதி பரரஞ்ஜநம் |
 தாத்பர்யார்த்ததூவிரோதேந நாத்ரைகேநாந்யபுராதநம் |
 ப்ரமாணதூர்ட்யாததத்ரவம் கṣத்யபுராஷ்யோக்தஸங்க்ரஹஃ ||
 ஆர்த்தோபச்சந்தநம் கṣத்யம் புராஷ்யந்து பரரஞ்ஜநம் |
 இத்யாவிலதியேயோட்ப்யேவம் ப்ரஸீதேயு: ப்ரமாணத. ||”

[[ப்ரபத்தி) ப்ரதூரோபாயமென்றும், அந் கṣ மென்றும் (முறையே)சொல்லும் கṣத்யம், கீதாசரமஸ்லோகபுராஷ்யம் என்னும் இரண்டினுள் ஒன்றைத் தள்ளியேயாகவேண்டும்; (அவைகளுக்குள்) விரோதம் ஸ்பஷ்டமாக உள்ளதன்றோ, இக்காரணத்தால் ஆர்த்தர்களைத் த்ருப்தி செய்வதற்காக வந்த கṣத்யத்தையே தள்ளவேண்டுமென்று சில வித்யவான்கள் சொன்னார்கள். மற்றும் சிலர் ஸாதூநாந் தரந்ஷ்டூர்களை ரஞ்ஜிப்பிப்பதற்காக ஏற்பட்ட கீதாபுராஷ்யத்தையே தள்ளவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். (நாம் சொல்லுவது யாதெனில்) இரண்டுக்கும் தாத்பர்யார்த்தத்தில் விரோதமில்லையாகையால் ஒன்றைக்கொண்டு ஒன்றைத் தள்ளவேண்டாம். (ப்ரபத்தி ஸர்வபுலஸாதூனமென்பதில்)ப்ரமாணம் த்ருட்யுமாயுள்ள தாகையாலே” என்று இம்மாதிரியாக கṣத்யபுராஷ்யத்திலே “ஆர்த்தோபச்சந்தநம்” என்னும்ஸ்லோகத்திலே ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டது.] என்பவை புருஷகாரமீமாம்ஸா ஸ்ரீஸூக்திகள். இவைகளிலிருந்து தேஸிகன் க்ருஷ்ணஸூரியின் கṣத்யவ்யாக்யானஸூக்திகளைக் கண்டிப்பதற்காக “ஆர்த்தோபச்சந்தநம்” என்னும் ஸ்லோகத்தை இயற்றவில்லையென்பது, கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகவும் வெள்ளிடாமலையாகவும் விளங்குகிறது.

என்று ஸ்ரீ உ. வே புத்தூர் வக்கீல ஸ்ரீசிவாஸாசார்ய ஸவாமி (ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸூத்ரஸூன பத்ரிகையின் ஸ்தூபக ராகவும், முதல் ஆசிரியராகவும் எழுந்தருளியிருந்தவர்) பலலாண்டுகட்கு முன்பே கṣத்யவ்யாக்யான உபோத்யகூர்த்ததில நிருபித்துள்ளதைக் காண்க.

ஆகையால் நம் ஸ்வாமி “ஆர்த்தோபச்சந்தநம்” ஸ்லோகத்தை உகூரஹரிதது (ப.20) நமமைப்பரிஹஸிப்பது அஸ்தூரே (தகாது).

நம் ஸ்வாமி (ப. 20) ப்ரபத்த்யநுஷ்டாநம் ஸுதர பூஷயாருடும் எனகிறார். அவ்வளவு தூரம் செல்ல வேண்டுமோ? ஸந்த்யாவந்த்யநமந்தரங்களில் “ஸத்யே ஜயோ திஷி ஜுஹோமி ஸ்வாஹா” எனகிறவிடத்திலேயே. ஆத்ம ஸமர்ப்பணபரமாக ஸருதப்ரகாஸ்காபுட்டா பூஷயம அருளிச்செய்திருக்கிறாரே. காணலாமே. காட்டலாமே.

எல்லாம எல்லாவிடத்திலும் உண்டு. எவ்வாத்த்யத திலே எந்த ப்ரமாணத்திற்குத் தாத்தர்யம என்று ஆராய்ந்து தெரிய ப்ரபதம்— என்று கூறி மேலே ஸ்வார்த்த்ய ப்ரார்த்த்யகைங்கர்யவிசாரம செய்கிறேன்.

நம் ஸ்வாமி (ப 20) “புலமான கைங்கர்யத்தில ஸ்வார்த்த்யம் ப்ரார்த்த்யம் என்ற பாகுபாடு உண்டோ?” என்று கேட்கிறார். இங்கே வக்தவ்யாமஸங்கள் பலவுள. பூவர்கள் நிரவாஹங்களைக் கூறுகிறேன். புலத்தில் பேத்யம் கூறுவதற்கு முன்னே நயாஸ ஸரணாக்ரிகளுக்கு பேத்யம் உண்டு எனபதனைக் கூறவேண்டும். இங்கே கூறுவதாகக் கீழே (ப 60) கூறியுள்ளேன். இப்போது விஸ்தரமாகக் கூறுகிறேன்.

पूर्वं वरणस्य न्यासभेदसाधनपूर्वकं असाधनत्वं साधितम्। अत्र प्रधानस्वरूपनिरूपणेन तथात्वं साध्यते। शरणागतिभरन्यासयोः संयोगरूपचोदनाख्याभेदात् भेदस्तावत्सिद्धः। “मोक्षयिष्यामि” इति परगतस्वीकारस्य शरणवरणफलत्वात्, उत्तरवाक्यप्रतिपादित-परार्थकैङ्कर्यफलकत्वात् फलभेदः सिद्धः। रूपमपि भिद्यते। भरन्यासः केवलं अध्यवसायात्मा; वरणं तु प्रार्थनारूपम्। नच भरन्यासस्य गोप्तृत्ववरणगर्भत्वात् तद्रूपता। उभयोः प्रार्थनारूपत्वेऽपि एकत्र भरस्वीकारः प्रार्थनाविषयः, अपरत्र फलप्रदत्वं विषयः। किञ्च, “त्वयि मम भरः न्यस्तः” इति न्यासः स्वातन्त्र्यगर्भः। “मम

भरं स्वीकुरु” इति प्रार्थनारूपत्वात् पारतन्त्र्यगर्भं वरणम् । न्यासे भरसमर्पणम् । शरणागतौ शरणवरणम् । न्यासस्य उद्देश्यं मिथुनं । शरणवरणे लक्ष्म्याः उपलक्षणत्वमात्रम् । न्यासस्य प्रणवाङ्गत्वात् जगत्कारणत्वादिपरस्वगुणो विषयः । शरणागतेः द्वयमन्त्रकत्वात् सौशील्यसौलभ्यादिगुणो विषयः । शरणागतौ प्रत्यगात्मनः पुण्यत्यागः पापविशिष्टत्वं चानुसंधेयम् । न्यासे प्रातिकूल्यवर्जनं आनुकूल्यसङ्कल्पः चाङ्ग इति, पापत्यागः पुण्यसम्बन्धश्च अनुसन्धेयः । “आत्मानं निक्षिपति यद्विया देवस्य पादयोः । सा प्रपत्तिरियं सद्यः सर्वपापप्रणाशिनी ॥” इति निक्षेपलक्षणम् । “अहमस्मि अपराधानां आलयः अकिञ्चनः अगतिः । त्वमेवोपायभूतो मे भवेति प्रार्थनामतिः । शरणागतिरित्युक्ता सा देवेऽस्मिन् प्रयुज्यताम् ॥” इति वरणलक्षणम् । जितन्तायां “जितं ते” इत्यत्र समर्पणं, “देवानां” इत्यत्र वरणं च पृथगुक्तम् । स्तोत्रेऽपि “नमो नमः” इति समर्पणं, “न धर्म” इति वरणं च पृथक्कृत्य उक्तम् । गद्येऽपि “त्वत्पादारविन्द” इति वरणं, ‘नमोस्तु ते’ इति समर्पणं च भिन्नं उक्तम् । श्रुतिष्वपि तयोः भेदेन विधिः दृश्यते । तैत्तिरीयके ‘ओमिति आत्मानं युञ्जीत’ इति न्यासः विहितः । श्वेताश्वतरे “मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये” इति वरणं विहितम् । तथा श्रीपुरुषसूक्ते न्यासो विहितः— “अब्रह्मन् पुरुषं पशुं” इत्युक्तेः । “अद्भ्यः सम्भूतः” इत्यत्र शरणवरणं विहितम् । “तस्य धीराः” इति बुद्धिदौर्बल्याभावं अधिकारं उक्त्वा “योनिं परिजानन्ति” इति शरणागतेः अवतारविषयत्वात् सौलभ्यादिगुणविषयत्वाच्च शरणागतिः उक्ता । तदुपयुक्तपुरुषकारश्च ‘हीश्च ते’ इत्यादिना उक्तः । श्रीमद्भगवद्गीतायां “मन्मना भव” इति भरसमर्पणं उक्त्वा समनन्तरमेव ‘सर्वधर्मान्’ इति वरणं उक्तम् । लक्ष्मीतन्त्रे “उपायापाय-

संत्यागी मध्यमां स्थितिमास्थितः। मामेव शरणं प्राप्य मामेवान्ते समश्नुते ॥” इति शरणागतिमुक्त्वा, “षडङ्गं तद्युपायं च” इत्यादिना भरस्सर्पणं भेदेन उक्तम्। अहिर्बुध्न्यसंहितायां तयोः भेदेन कीर्तनं अस्ति। स्थूलपारतन्त्र्यरूपत्वात् षडङ्गस्य स्थूलत्वं, सूक्ष्म-पारतन्त्र्यरूपत्वात् शरणागतेः सूक्ष्मत्वम्। सर्वधर्मत्यागस्यापि अङ्गत्वेन अप्रधानत्वात् तदङ्गित्वेन प्रधानं सिद्धोपायस्वरूपं चोक्तम्॥”

[‘வரணம் எனப்படும (அநுபாய) ப்ரபததியான ஸரண கூதிககு ‘நயாஸம்’எனப்படும (உபாய) பரபததியைககாடடி லும் வேறுபாடு நிருபிககப்பட்டு. அவ்வரணமானது உபாய மாகாது என முன்னமே ஸாதிக்கப்பட்டது இங்கு. இரண்டினுடைய முககியமான ஸ்வரூபத்தை நிருபிப்பதன் மூலம் இதே விஷயம் காட்டப்படுகிறது. ஸரணகூதிக்கும். பூர்நயாஸத்திற்கும்—(பூல)ஸமயோக்யம், ரூபம், சோத்யநா (விதி), பெயர் ஆகியவற்றிலே பேத்யுயிருப்பதால் இரண்டும் வெவ்வேறெனப்பது ஸித்த்யும். “நான அவனை எவ்வாப் பாபங்களினையும் விடுவிககிதேன” [கீகாசரமஸ்தலோகம்] எனனும் பரகூதஸவீகாரம் ஸரணகூதியின் பூலமாயிருப்ப தாலும். தீவயத்தின உத்தரவாகயத்திற் சொனன பராதத்ய கைங்கர்யம் (பரமபத்யத்தில இதற்குப்) பூலமாயிருப்பதாலும் (ஸ்வார்த்த்ய கைங்கர்யத்தைப் பூலமாகக் கொண்ட ந்யாஸத்தைக் காட்டிலும் இதற்குப்) பூலபேத்யும் ஸித்த்யுக்கிறது. பூர்நயாஸமான உபாயபரபத்தி எமபெருமானிடம் தன சுமையை இறககுவதாகிய உறுதியையே ஸ்வரூபமாகக் கொண்டதாகையாலும் ஸரணவரணமாகிற அநுபாயபரபத்தி எமபெருமானையே உபாயமாகப் பிரார்த்திப்பதை ரூபமாகக் கொண்டதாகையாலும், இரண்டின ஸ்வரூபமும் வேறுபடுகிறது. பூர்நயாஸமும் ‘நீயே எனககு ரக்ஷகனாவாயாக’ எனனும் கேட்பதருதவ வரணத்தை உள்ளீடாக உடையதாகையால். அதுவும் ‘ப்ரார்த்திப்பதை ஸ்வரூபமாகக் கொண்டதுதானே’ எனில்:

ந்யாஸத்தில் 'என சுமையை நீ ஏற்றுக்கொள்ளவேணும்' என்று பரார்த்தியூககப்படுகிறது. ஸரணாகூதியில் 'நீ எனக்குப் பூலனையளிப்பாயாக' என்று பிரார்த்தியூககப்படுகிறது. மேலும், 'உன்னிடத்தில் என பூரம் வைக்கப்பட்டது' எனும் பூரந்யாஸம் ஸ்வாதந்தர்யத்தை உள்ளடக்கியது. 'என சுமையை நீயே மேலவிழுநது ஏற்றுக்கொள்ளவேணும்' எனும் ப்ரார்த்தயூனையயிருப்பதால் ஸரணாகூதி பாரதந்தர்யத்தை உள்ளடக்கியது. ந்யாஸத்தில் பூரஸம்ர்ப்பணம் முக்கியம், ஸரணாகூதியில் உபாயமாக வரிப்பது முக்கியம்; சுமையை இறக்குவதாகிற ந்யாஸத்திற்குப் பிராட்டியோடு கூடிய பெருமாள் உத்யூக்யம். ஸரணாகூதியில் பிராட்டிக்கு உபலக்ஷணத்வமாதரமே; (உபாயப்ரார்த்தயூனையில் நேரே அந்வயமிலலை.) ந்யாஸம் பரணவத்தை அங்குமாகக்கொண்ட தாகையால் (பரணவத்திற்குப் பொருளான ஜகூத காரணத்வம் முதலான) பரதவகுணங்கள் அதற்கு விஷயம். ஸரணாகூதியில் கரணமநதிரம த்வயமாகையால், அதில் சொல்லப்படும ஸௌலப்யம், ஸௌஸீலயம முதலான நீர்மைககுணங்கள் விஷயம். ஸரணாகூதியில்—ஜீவாத்மாதனக்குப் புண்ணியமிலலையென்றும், பாபம் உண்டென்றும் அநுஸந்தியூகவேணும். ந்யாஸத்தில் ப்ராதிகூல்யவர்ஜனமும், ஆநுகூல்யஸங்கலபமும் அங்குமாகையால், பாபத்தை விடுகையும், புண்ணியமுடைமையும் அநுஸந்தியூகத்தக்கது. 'தன அறிவாலே தேவனுடைய திருவடிகளிலே தனனை ஸம்ர்ப்பிப்பதென்பதே பரபத்தியாகும். இது எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கும்.' என்பது ந்யாஸத்தின லக்ஷணம். 'நான் அபராதங்களுக்கெல்லாம் ஆலயமாயும், கைம் முதலற்றவனாயும், வேறு புகலற்றவனாயும் இருக்கிறேன். நீயே எனக்கு உபாயமாவாயாக என்று பிரார்த்தியூகம் அறிவே ஸரணாகூதியெனப்படும். அது இந்த தேவனிடத்தில் பிரயோகிக்கப்பட்டும்.' என்பது ஸரணாகூதியின் லக்ஷணம். ஜிதந்தா ஸதோத்தரத்தில் "ஜிதம் தே" என்

னும் முதல ஸ்லோகததாலே ந்யாஸமும், “ தே,வாநாம் ” எனனும் இரண்டாவது ஸ்லோகததாலே ஸரணாகூதியும் தனியாகச் சொல்லப்பட்டது. ஸ்லோகததாலே “ நமோ நம ” [21] என்னும் ஸ்லோகததாலே ந்யாஸமும், “ ந த,ர்ம் ” [22] எனனும் ஸ்லோகததாலே ஸரணவரணமும் தனிப்படுத்திச் சொல்லப்பட்டது. கூ,த்யததிலும் “ தவதபாத,ாரவிந்த்யுகூ,ளம் ஸரணமஹம பரபத்யே ” என்று ஸரணாகூதியும், ‘ நமோஸது தே ’ என்று ப,ரஸமர்ப்பணமும் வேறாகக் கூறப்பட்டது. ஸ்ருதிகளிலும் அவற்றுக்கு வேறாக விதி, காணப்படுகிறது. தைத்திரீய உடனிஷததில் “ ஓம் எனனும் மந்திரத்தாலே ஆகமாவைப (பரமாத்மாவிடம்) ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது ” என்று ந்யாஸம் விதி,க்கப்பட்டது. ஸவேதாஸ்வதர உடனிஷததில் “ முமுக்ஷுவான நான் ஸரணமடைகிறேன் ” என்று ஸரணாகூதி விதி,க்கப்பட்டது. அவ்வண்ணமே புருஷஸூக்தததில், “ அப்யுத,நந புருஷம் பஸூம ” என்று ந்யாஸமும். “ அத்யப்ய: ஸமபூ,த. ” எனனாழிடததில் ஸரணாகூதியும் விதி,க்கப்பட்டது “ தஸய தீ,ரா. ” எனறவிடத்தில தீ,ர(தீ,மதாமகூ,ரேஸர) ஸப்ய,த, தாலே. உபாயாந்தரநிஷ்ட,ாகளுக்குள்ள ‘ ஸமப்யந்த, ஐரூநாத் தில் நிறைவின்மை ’ இவனுக்கில்லை என்று கூறவதன் மூலம் ஸமப்யந்த, ஐரூநாதததீயே இவனுக்குள்ள அதி, காரம் (தகுதி) என்று காட்டி “ யோநிம பரிஜாநநதி ” [அவதார ரஹஸ்யத்தை நனகு அறிகிறார்கள்] என்னும் பகுதியாலே அவதார விஷயமாகவும், ஸௌலப்யாத்யுகூ,ணவிஷயமாகவு மிருககும ஸரணாகூதி தெரிவிக்கப்பட்டது. அதற்கு வேண்டிய புருஷகாரமும் “ ஹ்ரீஸச-லக்ஷமீஸச ” என்று காட்டப்பட்டது. ப்யகூவத்யகூ,தையிலும், “ மந்மநா ப்யவ ” [18-65] என்னும் ஸ்லோ கததாலே ப,ரந்யாஸமும், அடுத்த ஸ்லோகததிலேயே “ ஸர்வ த,ர்மாந் ” என்று ஸரணாகூதியும் சொல்லப்பட்டது. லக்ஷமீ தந்திரத்திலும் “ உபாயாந்தரங்களையும், அபாயங்களாகிற பாபங்களையும் கைவிட்டவனாய், நடுநிலையை ஏற்றவனாய்,

என்றையே ஸரணமடைந்து, இறுதியில் எனையே அடைகின்றன” [17-58] என்று ஸரணாகுதியைக் கூறி, ‘அதுவே ஆறு அங்கமுடையதாய் உபாயமாவதை எனையிடமிருந்து கேட்பாயாக” [17-59] என்று தொடங்கி பூரஸமர்ப்பணம வேறுபடுத்திக் கூறப்பட்டது. அஹிர் புத்த்யஸமஹிதையிலும் அவற்றை வேறுபடுத்திக் கூறியுள்ளது ஸத்யூல பாரதந்தர்ய ரூபமாகையாலே ஷட்யங்க ந்யாஸத்தை ஸத்யூலமாகவும், ஸக்ஷ்மபாரதந்தர்ய ரூபமாகையாலே ஸரணாகுதி ஸக்ஷ்மமாகவும் சொல்லப்பட்டது. எல்லா உபாயாந்தரங்களையும் கைவிடுகை அங்கமாயிருக்கையால் அப்ரத்யாநமாகவும், அதை அங்கமாகவுடைததாயிருக்கையால் ஸித்தேத்யாய ஸ்வரூபம் ப்ரத்யாநமாகவும் கூறப்பட்டது.] என்று ஸ்ரீவசநபூஷணமீமாம்ஸாபூஷ்யத்திலும்,

अत्रेदं तच्चम्—अत्रोक्तप्रपदनस्य न्यासादिभिन्नत्वमाचार्य-सम्मतम्। संयोगरूपचोदनाख्याभेदात्। तथाहि—“ओमित्यात्मानं युंजीत” इति श्रुतिन्यासचोदना। “मामेकं शरणं ब्रज” “उपायं वृष्ण लक्ष्मीशम्” इत्यादिका वरणचोदना। अनयोश्चोदनयोरैक्यं न सम्भवति। योगवरणयोर्मिथो विभिन्नत्वात्। योगो नाम ध्यानम्; “ओमित्यात्मानं ध्यायथ” इति वाक्यान्तरात्, ‘युजिर्-योगे’ ‘युज-समाधौ” इत्यनुशासनात्, “योगस्सब्रह्मनोपायध्यानसङ्गतिर्युक्तिः” इति कोशाच्च। वरणन्तु—प्रार्थनात्मको व्यापारविशेषः। तस्माच्चोदनाभेदादुभयोर्भेदो दुरपहवः।

ननु; न्यासस्य सकृच्चं सर्वसम्प्रतिपन्नम्, तत्कथमत्र ध्यानात्मकत्वमुच्यते इति चेत्सत्यम्, — तत् सकृच्चं “न्यसेत्” इति विधीयमानस्य तान्त्रिकन्यासस्यैव, न “युंजीत” इति विधीयमानस्य वैदिकन्यासस्य। ‘युज-समाधौ’ इति धातुबलात्, शास्त्रार्थस्वरूप-

स्यैवासकृदावृत्तत्वसिद्ध्या तस्य वचनान्तरेण सकृच्चविधाने बाधापत्तेः। यद्वा, “सकृदेव हि शास्त्रार्थः कृतोऽयं तारयेन्नरम्” इति वचनेन शास्त्रार्थस्यैव सकृच्चोक्त्या “युञ्जीत” इति विधीयमानस्य ध्यानरूप-शास्त्रार्थस्यैव सकृच्चनियमः विहितो भवति। तथा च न्यासविद्यायाः सकृच्चवचनेन सदादिविद्यानामिवाप्रयाणावृत्तिनिर्वन्धो निवारितो भवति। न तु शास्त्रार्थस्वरूपान्तर्गतामुत्पत्तिवाक्यसिद्धां योगरूपतामपि सकृच्चवचनं निवारयति। तथा सति शास्त्रार्थस्वरूपस्यैव लोपात् विधित्सितसकृच्चस्याश्रयासिद्धिप्रसङ्गात्।

किंच—“क्षेत्रज्ञं ब्रह्मणि न्यसेत्” इत्यादिचोदनायामपि निपूर्व-कासधातोर्निधानमात्रार्थकतया वरणार्थकत्वायोगात्, चोदनाभेदो दुरपह्व एव।

रूपनापि भिद्यते—“आत्मानं युञ्जीत” इति न्यासविद्याया जीवात्मविशेष्यकत्वात्, “मामेकं शरणं ब्रज” इति शरणागतेः परमात्मविशेष्यकत्वाच्च।

किंच—न्यासविद्यायां जीवविशेषणतयानुसन्धीयमानस्य ब्रह्मणः “ब्रह्मा विश्वः कतमस्स्वयमश्रुः प्रजापतिस्संवत्सरः” इत्यादिप्रतिपन्नं निरतिशयबृहत्त्वादिमहस्त्वपर्यन्तगुणजातं विशेषणत्वेनानुसन्धेयम्। शरणा-गतौ तु वात्सल्यादिगुणाष्टकं विशेष्यतावच्छेदकत्वेनानुसन्धेयम्। न्यासस्य “वसुरण्यो विभूरसि” इति सर्वाधारभूतं विशुस्वरूपं विषयः। शरणागतेः “सर्वं पूर्णं सहोम्” इत्युक्तार्चावतारो विषयः। न्यासे ब्रह्मात्मेति देवतान्तर्यामित्वमप्यनुसन्धेयम्। शरणागतौ “चरणौ” इति श्रीपरांकुशाद्याचार्यवैशिष्ट्यमनुसन्धेयम्। न्यासे “ब्रह्मणे” इति चतुर्थ्यन्तपदैर्ब्रह्मणश्शेषित्वं, तत्सामानाधिकरण्येन प्रणवघटकाकारेण

ரக்ஷகத்வம் चानुसन्धेयम्। शरणवरणे तु मोक्षकरणत्वं शरणशब्देनानु-
सन्धेयम्। तस्माद्रूपभेदो दुरपह्व एव।

தத்யானயோஸ்ஸ்யோஸ்பி மித்யதே—ந்யாஸ்யோபாயவித்யாத்வேன தந்நிஷ்டானாं
तत्र फलस्वाम्यलक्षणाधिकारबोधसत्त्वात्, “शास्त्रफलं प्रयोक्तारि”
इति न्यायेन स्वार्थमोक्ष एव तत्र फलं भवति। शरणागतेरनुपायत्वेन
सिद्धस्यैव भगवतस्तत्रोपायतया चेतनस्य प्रयोक्तृत्वाभावात्, “तेन
संरक्ष्यमाणस्य फले स्वाम्यवियुक्तता” इति फलस्वाम्यलक्षणाधिकार-
त्यागात्, उत्तरखण्डनमशब्देन फलपारार्थ्यप्रार्थनाच्च केवलपारार्थमोक्ष
एवात्र फलं भवतीति तयोस्स्वार्थपरार्थत्वाभ्यां फलवैषम्यात्।

‘न्यासविद्या, शरणागतिविद्या’ इति — आख्याभेदः—
“तस्यैव बोधो न्यासाख्यः प्रथमं यात्युपायताम्” “शरणागतिरित्युक्ता
सा देवैऽस्मिन् प्रयुज्यताम्” इत्यादिषु स्फुट एव। तदेवं न्यासशरणा-
गत्योस्संयोगरूपचोदनाख्यानामेत्यन्तविशेषे सत्यपि यद्यैक्यमिष्येत, तर्हि
सर्वेषां कर्मणामुपासनानां चाभेदात्, सर्वत्र सर्वेषामुपसंहारात्,
सर्वशास्त्रार्थसाङ्कर्यापत्तिः। भेदकप्रमाणानां शब्दान्तरादीनामपि
दत्तजलाञ्जलिता स्यात्॥

[இங்கு உண்மை பின்வருமாறு:— இங்கு சொல்லப்படும்
ப்ரபத்தியானது வேதநாந்தத்தில சொல்லப்பட்ட ந்யாஸ
வித்யை முதலானவற்றைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது
என்பது ஆசாரயர்களின் திருவுள்ளம். ந்யாஸஸூரணாக்ஷி
கீளுககு ஸம் யே ர க ம், ரூபம், சோதநா(விதி),
ஆக்யா(பெயா) எனனும் நானகும் வேறுபடுகின்றன.
எப்படியெனில்.— “ஓம் என்று ஆதமாவை தியானிக்கக்
கூடவன” என்பது ந்யாஸத்தைப் பற்றிய விதி. “எனனை
ஒருவனையே” உபாயமாக அடைவாய். “லக்ஷ்மீநாதநையே
உபாயமாக வரிப்பாய்” முதலானவை ஸூரணாக்ஷியைப்

பற்றிய விதி, இவ்விரு விதிகளும் ஒன்றாகமுடியாது. 'யுஞ்ஜீத்' என்று சொல்லப்பட்ட யோக்யமும், 'ஸரணம் வ்ரஜ' 'உபாயம் வ்ருணு' என்று சொல்லப்பட்ட ஸரண வரணமும் வெவவேறாகும். யோக்யமாவது தியானம். "ஓம் என்று ஆத்மாவை தியானியுங்கள்" என்று மற்றொரு வாககியம் ஒதுகின்றதனரே. 'யுஜீர் யோகே' 'யுஜ-ஸமாடுதேள்' எனும் தூதுபாடும் "யோக்யஸ் ஸந-ஹந — உபாய — த்யாந—ஸங்க்யதி — யுக்திஷு" எனும் நிக்ஷண்டுவம யோக்யஸுப்யதம் தியானததையே குறிககும் என்று காட்டுகின்றன. உபாயவரணமோ வெனில் உபாய மாகப் பிரார்த்திககும் செயலாயிருப்பது. ஆகையால் சோத்யநா(விதி)பேத்யத்தாலே ந்யாஸ வரணங்கள் வெவ் வேறுபட்டவை என்பது மறைக்கவொண்ணாதது.

இதற்குமேல பினவருமாறு ஓர் ஆகேஷ்பம் எழுகிறது.— ந்யாஸம் ஒரு தடவையே செய்யவேண்டியது என்பது அனைவரும் இசைந்தது. அப்படியிருக்க—பலமுறை அநுஷ்டிககவேண்டிய தியானமாக அதை இங்கு எப்படிக கூற லாம்? எனபது அவ்வாகேஷ்பம். இதற்கு ஸ்மாத்யாநமாவது— ஒரு தடவை செய்யப்படவேண்டும் என விதிககப்படுவது பாஞ்சராத்ரஸ்திரததில விதிககப்படும ந்யாஸமே யொழிய, 'யுஞ்ஜீத்' என்று வேத்யததில் விதிககப்படும் ந்யாஸவித்யையன்று. 'யுஜ—ஸமாடுதேள்' எனும் தூது பாட்யபுலத்தால் வைத்யிகந்யாஸவித்யையின ஸ்வரூபம் பலமுறை அநுஷ்டிககப்படும் தியானமே என்று வித்யிகக் கையால், மற்றொரு வசனம் அதை ஒருமுறை அநுஷ்டிக கப்படுவதாக விதிககிறது எனககொண்டால் முரண்பாடு ஏற்படும். அன்றிககே. "ஸர்ஸதரார்த்தத்யமான இநத ந்யாஸம் ஒருமுறை அநுஷ்டிககப்படடாலே மனிதனை ஸம்ஸாரததி னீன்றும். தாண்டுவிககும்" [லக்ஷ்மீதந்தரம்17-92] எனும் வசனத்தால் ந்யாஸரூபமான ஸாஸதரார்த்தத்யமே ஒரு முறை அநுஷ்டிககப்படுவதெனக் கூறுகையால், 'யுஞ்ஜீத்' என்று

விதிக்கப்படும் தியானரூபமான ஸாஸ்த்ரார்த்தத்திறகே ஒரு முறை அநுஷ்டிப்புகப்படவேண்டும் என்னும் விசேஷம் பாஞ்சராதரததில் விதிக்கப்படுவதாகக் கொள்ளலாம். ஆக, ந்யாஸவித்யைககு ஒருமுறை அநுஷ்டிப்புகப்படவேண்டும் எனனும் வசனமிருப்பதால், ஸத்யவித்யை முதலான மறற வித்யைகளைப்போலே அது ஆயுள் வரையில் திருப்பித்திருப்பி அநுஷ்டிப்புகப்படவேண்டும் என்னும் நிராப்யந்தம் தவிரக்கப்பட்டதாகிறது. ஸாஸ்த்ரார்த்தத், ஸ்வரூபத்திலேயே அடங்கியதும், 'யுஞ்ஜீத' என்று உதபத்தி வாக்யத்திலேயே ஸித்திப்பதுமான த்யானரூபமாயிருக்கும் தனமையையும், 'ஒரு முறை அநுஷ்டிப்புகப்படவேண்டும்' எனனும் வசனம் தடுக்கமுடியாது. அப்படித்தடுக்கதால் ஸாஸ்த்ரார்த்தத், ஸ்வரூபமே அழியுமாய்கையால், விதிக்கக்கருதிய ஸகருத்த்வத்திற்கு ஆஸரயமான ந்யாஸமே ஸித்திக்காமறபோகும். ஆக, ஒரு முறையே அநுஷ்டிப்புகப்படும் தியானரூபமாயிருப்பது ந்யாஸமென்றும் கொள்ளலாம். மேலும், 'ஜீவனை ப்ரஹ்மத்திடம் ந்யஸிக்கவேண்டும்' எனனும் வசனத்தில 'நி' எனனும் உபஸர்க்குத்தோடு கூடிய 'அஸ' த்ரது 'ஸமர்ப்பித்தல, எனனும் பொருளையே குறிக்குமாய்கையால், உபாயவரணம் எனனும் பொருள் அதிலிருந்து ஸித்திக்காதாகையால், ந்யாஸ ஸரணுகூதிகளுக்கு வேறுபாடு மறைக்கமுடியாததேயாகும். ஆக, சோத்யநாபேத்யம் ஸாதிக்கப்பட்டதாயிற்று.

ந்யாஸ ஸரணுகூதிகளின் ரூபமும் வேறுபடுகிறது. எப்படியெனில்: "ஆதமாவை தியானிக்கக்கடவன்" என்று ந்யாஸவித்யை ஜீவாதமாவை முக்கியமாகக் குறித்ததாகையாலும். "எனனையே உபாயமாக அடைவாய்" என்று ஸரணுகூதி பரமாதமாவை முக்கியமாகக் குறித்ததாகையாலும் இரண்டுகளும் ரூபம் வேறுபட்டதே. மேலும், ந்யாஸ வித்யையில ஜீவனுக்கு விசேஷணமாக அநுஸந்திப்புகப்படும் ப்ரஹ்மத்திற்கு "ப்ரஹ்மா விஸுவ கதம். ஸவ்யமபு,

ப்ரஐபதி: ஸம்வதஸர:” எனறு துடாங்கும வாக்யத்தில ஓதப்பட்ட தலைசிறந்த ஡ெரிதாயிருக்குமதனமை முதலாக மஹஸ்த்வமீரூகவுள்ள பரத்வகுணங்கள் விஸுஷணமாக அநுஸந்திக்குத்தககவை ஸரணாகுதியிலுடெவனில (த்யுவ யததில கூறப்படும்) வாத்ஸலயம் முதலான எடடுகுணங் களூடு கூடியவனாக பரமாதமா ஡ேரே அநுஸந்திக்குத தக்கவன் “வஸுரணயோ விபூரஸி”எனறு ஓதப்பட்ட ஸாவா த்யூரமான விபூஸவரூபம் நயாஸததிறகு விஷயம். “ ஸாவம் பூர்ணம் ஸஹோம ” என்று த்யுவயோடனிஷததில ஓகப பட்ட குணபூாததியுடைய அாச்சாவதாரம் ஸரணாகுதிககு விஷயம். ‘பூரஹமாத்தமா’ எனறு ஓகபபட்ட தேதுவதாந்தர் யாமிதவமும் நயாஸததில அநுஸந்திக்குததக்கது. ஸரண குதியில “சரணென”என்னும் த்யுவயபூர்வகுண்டூ பத்யுததில ஸூபரரங்குஸ பரகால யதிவராத்யுகளான ஆசார்யர்களுடு கூடியிருககை அநுஸந்திக்குத்தககது. நயாஸத்தில ‘பூரஹ மணே தவா மஹஸு’ என்றவிடததில் நாலாம வேறறுமைப் பத்யுங்களாலே பூரஹமத்திற்கு ஡ுஷித்வமும். அவற஡ீரூடு ஓரே வேற்றுமையில் படிக்கபபடும் “ ஓமிதி ” எனனும் ப்ரணவத்திலுள்ள அகாரததினல் ரக்ஷகதவமும் அநுஸந திக்குததககது. ஸரணாகுதியிலுடெவனில, ‘ஸரண’ ஡ப்யுத்யுத் தினுல ஡ுமூக்ஷபலகரணதவம் அநுஸந்திக்குத்தக்கது. ஆக. ரூபபேத்யுமும் மறைககடுவாண்ணாதது

அவ்வண்ணமே நயாஸஸரணாகுதிகளின் ஸம்யோக்யமும் வேறுபடுகிறது. நயாஸவித்யுயை உபாயாந்தரங்களான முப்பததிரண்டு வித்யுயைகளில ஒன்றாகையால, அதில் ஈடு படுபவாகளுககு அதின ப்யுலததின் ஸ்வாமியாயிருக்கை யாகிற அதி,காரம்பற்றிய ஐரூானம் ஏற்படுகையால, “ ஸாஸ்த்ரப்யுலம் பரயோகத்தரி ” [சாஸதிரததின ப்யுலம் அதைப் பிரயோக்யுப்பவனுக்கு ஏறபடுகிறது.] எனகிற நயாயத்தாலே நயாஸவித்யுயைக்கு ஸ்வார்த்த்யு ஡ுமூக்ஷமே ப்யுலமாகிறது. ஸரணாகுதி உபாயமாகாதாகையால, ஸித்த்யுமான ப்யுலவானுககே அதில உபாயத்தவமாகை

யால. சே தனன உபாயாநுஷ்டாதாவாத ஆகாமை யாலும். “பரம்புருஷனால் ரக்ஷிக்கப்படும இவனுக்குப் பூலத்தில ஸவாமிதவமற்றிருக்கை” [லக்ஷ்மீதந்தரம் 17-74] எனகிறபடியே பூலஸவாமயுமாகிற உபாயாதிகாரம இவனால் கைவிடப்படுகையாலும். துவயத்தில் உதரகண்ணடூக்தில நமஸ்பூக்ததாலே பூலனில பாரதந்தர்யமே பிரார்த்திக்கப்படுகையாலும். கேவுலபரார்த்துமோக்ஷமே ஸரணாகூதிககுப் பூலமாகையால, ந்யாஸஸரணாகூதிகளுகுப் பூலனில இவவாறு வாசி உள்ளதையிட்டு ஸடயோகூபேகூமும ஸி.கூ.கூகிறது.

‘ந்யாஸ வித்யை’ என்று ந்யாஸததிற்கும். ‘ஸரணாகூதி வித்யை’ என்று ஸரணாகூதிகும் பெயரில் பேகூகூமுள்ளதாகையால ஆகூயாபேகூமும அவற்றினிடையே உள்ளது. “அதற்கே ந்யாஸம எனனும் பெயா அறியப்படுகிறது. அது முதலில உபாயமாகிறது” என்று ந்யாஸததைப பற்றியும். “(நீயே உபாயமாவாயாக என்று பிரார்த்திகுகும் அறிலே) ஸரணாகூதியாகிறது; அது இந்த தேவனிடம பிரயோகூகப்படட்டும்” என்று ஸரணாகூதியைப் பற்றியும் வசனங்களில இந்த நாமபேகூகூம மிகததெளிவு.

ஆக இவ்வண்ணமாக ந்யாஸஸரணாகூதிகளுக்கு ஸம்யோகூம, றூபம, சோதூநா, ஆகூயா எனனும் நாலிலும் மிகவும், பேகூகூம. இருகுகும்போது இவை இரண்டும் ஒனறே என்று சிலா கூறுவார்களாகில அதே முறையில எலலாக கர்மங்களும், வித்யைகளும் ஒனறேயாகி. எலலாம ஒனறே டொனறு கலநது. எலலா ஸாஸ்த்ரார்த்தகூங்களும் குழம்பி விடும். ஒனறேடொனறுக்கு வேறுபாடடைக் கரட்டுவதாக ஸ்பூகூநந்தரம் முதலானவறறை ஒபுகுகொண்டிருபதையும கைவிடவேண்டிவரும்.] என்று அடியோததி ஜீயா ஸவாமி அருளிச்செய்தமுமுக்ஷூபபடி தூவுயுபரகரணவ்யாகூயானததி

ஹும் ஷட்யங்க, ஸரணகூதிகளுக்கு ஓப்யக்யம் நிருபிகககப் பட்டுள்ளது. முறையே உபாயபரபத்தி அநுபாய ப்ரபத்தி களுககுப் ப,லமே ஸ்வார்த்த, பரார்த்த, கைங்காயங்கள். இனி ஸ்வார்த்த, பரார்த்த, கைங்கர்ய ரூபப,லவேப்யக்யம் நிருபிககப்படுகிறது.

तथाहि—सिद्धोपायनिष्ठस्य साधनान्तरनिष्ठस्य च भगवति निरतिशयप्रीतियुक्तत्वभगवद्वरणविषयीभूतत्वस्वानुष्ठीयमानभक्त्यादिस्वा - मिलपितफलसाधनत्वबुद्धियुक्तत्वनिरतिशयप्रीतिरहितत्वभगवत्स्वीकारविष - यीभूतत्वभेदात्, स्वार्थत्वपरार्थत्वे सिद्धे। उभयाधिकारिणामपि स्वस्वामिलपितफलानि रुचिभेदात्स्वार्थत्वपरार्थत्वयुक्तानि भवन्ति। एतादृशाधिकारिद्वैविध्यं जिज्ञासाधिरुणश्रुतप्रकाशिकायामनुगृहीतम्— “प्रियतमं एव हीति—प्रीतिविषयमात्रस्य न वर्णीयत्वम्; किन्तु स्वयमुपस्थितस्य स्वीकार एव। अतस्तद्व्यावृत्त्यर्थ—प्रियतम इत्युक्तम्” इति। अनेन ग्रन्थेन—साधनान्तरनिष्ठानां “मत्फलसाधनत्वान्मदर्थमिदं कर्म” इति बुद्ध्या स्वातिशयलक्षणमोक्षे एव निरतिशयप्रीतिमत्त्वेन, भगवति निरतिशयप्रीतेरभावेन वरणविषयत्वासम्भवात्, महोदारस्य भगवतस्तेषु प्रीतिविषयत्वमात्रं, न तु वरणविषयत्वम्; तस्य भगवति निरतिशयप्रीतिनिबन्धनत्वादिति।

तथा च साधनान्तरनिष्ठानामभिमतमोक्षः स्वार्थतागर्भः, सिद्धोपायनिष्ठानामभिमतस्तु केवलपरार्थत्वगर्भ इति।

अत्र केचित्—मुमुक्षूणां सिद्धोपायनिष्ठत्वसाधनान्तरनिष्ठत्वाभ्यां, मोक्षस्यापि स्वार्थत्वपरार्थत्वाभ्यां विभागश्च नोपपद्यते; मुमुक्षूणां सर्वेषां न्यासोपासनान्यतरसाधनस्य तत्फलप्रदस्य सिद्धोपायस्य च साधारण्येन सिद्धान्तसिद्धत्वात्। तथाहि श्रीभाष्ये ‘अखिले’त्यादिमङ्गलश्लोके

शास्त्रसंग्रहरूपे सप्तम्यन्तैः पदैस्सिद्धोपायस्वरूपं प्रतिपाद्य, 'शेषुषी भक्तिरूपे'ति तद्विषयकभक्तिर्मुमुक्षुसामान्यप्रार्थनीयतया प्रतिपादिता। श्रुतप्रकाशिकायां च "शास्त्रप्रतिपाद्यमुपायोपेयात्मकं, सिद्धोपायोपेयं च ब्रह्म, साध्योपायो भक्तिः" इत्यनुगृहीतम्।

तथा च सिद्धोपायसाध्योपाययोस्सर्वसाधारणतया न भव-
दुक्ताधिकारिभेदः प्रामाणिकः; नापि मोक्षद्वैविध्यसम्भवः। "सोऽश्नुते सर्वान्कामान्सह ब्रह्मणा विपश्चिता" "अविद्यया मृत्युं तीर्त्वा विद्ययामृतमश्नुते" "निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति" "रसं ह्येवायं लब्ध्वानन्दी भवति" इत्यादिना सर्वेषां मुमुक्षूणामेकजातीयमोक्षस्यैव शास्त्रप्रतिपादनात्। न च "चतुर्विधा भजन्ते मां जनास्सुकृतिनोऽर्जुन" इत्युक्तरीत्या सुकृतमूलकरुचिविशेषात्स्वार्थत्वपरार्थत्वादिकमपि मोक्षे सम्भवतीति वाच्यम्;—"पुण्यपापे विधूय" इत्युक्तरीत्या मुक्तिदशायां निःशेषकर्मक्षयात्तन्मूलकरुचिविशेषस्यापि तत्रासम्भवेन तदधीनस्वार्थ-
त्वादीनां तदाऽसम्भावितत्वात्। न च श्रुतप्रकाशिकायां "स्वयमुपस्थितस्य स्वीकार एव" इत्यादिनाधिकारिभेदस्य प्रदर्शितत्वात्तदधीनः फलभेदोऽपि सम्भवत्येवेति वाच्यम्। तत्र "स्वयमुपस्थितस्य" इति न भक्त्यादिरूपसाधनान्तरानेष्टाः प्रतिपाद्यन्ते; अपि तु ऐश्वर्यकैवल्यार्थिनः। भक्तिप्रपत्तिनिष्ठास्तु—"उदारास्सर्व एवैते ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम्" इत्युक्तरीत्या ज्ञानिकोऽन्तर्भूताः, 'प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थमहं स च मम प्रियः' इत्युक्तरीत्या भगवद्दरणविषयीभूता इति न तद्ग्रन्थविरोधगन्धोऽपि। तस्माद्भवदुक्ताधिकारिफलयोर्वैलक्षण्यं निष्प्रामाणिकमेवेति—आहुः।

अत्रास्मदाचार्याः—निरुक्ताधिकारिफलयोर्द्वैविध्यं प्रामाणिकमेव। साधनान्तरनिष्ठानां भगवति निरतिशयप्रीतेरभावेन भगवद्दरणीयाधिकारि-
वैलक्षण्यस्य शास्त्रसम्मतत्वात्। साधनान्तरनिष्ठाश्च भावनात्रयान्वयात्

स्वार्थपरा अशुद्धा अनुपास्या इति सुस्पष्टं भगवता पराशरेणोक्तम्—
 “त्रिविधा भावना भूप विश्वमेतन्निबोधताम् । कर्माख्या ब्रह्मसंज्ञा
 च तथा चैवोभयात्मिका ॥ कर्मभावात्मिका ह्येका ब्रह्मभावात्मिकापरा ।
 उभयात्मिका तथैवान्ना त्रिविधा भावभावना ॥ सनन्दनादये
 ब्रह्मभावभावनया युताः । कर्मभावनया चान्ये देवाद्यास्थायवरावराः ॥
 हिरण्यगर्भादिषु च ब्रह्मकर्मात्मिका द्विधा । अधिकारबोधयुक्तेषु
 विद्यते भावभावना । अक्षिणेषु समस्तेषु विशेषज्ञानकर्मसु ॥” इति ।

अस्यार्थो वेदार्थसंग्रहश्रुतप्रकाशिकायां विस्तरेण प्रतिपादितः—
 विश्वमेतत्-त्रिविधा भावना-भावनात्वयान्वितमित्यर्थः । तां-त्रिविधां
 भावानां, निबोध । भावनामवच्छेदकसंज्ञया निर्दिशति-कर्माख्याति
 कर्माख्या-कर्मभावेत्यर्थः । एकस्यैव संज्ञात्रयकल्पिशङ्काव्यावृत्त्यर्थमाह—
 कर्मभावात्मिकेति । भावभावना—“भावार्थाः कर्मशब्दास्तेभ्यः क्रिया
 प्रतीयेत” इति वचनात्, भावः-अनुष्ठेयः, अनुष्ठेयविषया भावना-आन्तर
 उद्योगः भावभावना । सा कर्मभावात्मिका—कर्मरूपानुष्ठेयविषयः,
 ब्रह्मभावात्मिका—उपासनरूपानुष्ठेयविषयः, उभयात्मिका—कर्मोपासन-
 रूपोभयानुष्ठेयविषयेति त्रिविधेत्यर्थः । सनन्दनादय इति—सनन्दनादयो
 ब्रह्मभावभावनया युताः-उपासनरूपानुष्ठेयविषयया भावनयाञ्चिता
 इत्यर्थः । ब्रह्मशब्दः-उपासनरूपज्ञानपर्यायः । “आगमोत्थं विवेकाच्च
 द्विधा ज्ञानं यथोच्यते । शब्दब्रह्मागममयं परं ब्रह्म । विवेकजम्”
 “द्वे ब्रह्मणी वेदितव्ये” “द्वे विद्ये वेदितव्ये वै इति च” इति,
 ब्रह्मशब्दस्य ज्ञानविद्याशब्दनिर्दिष्टागमजन्योपासनरूपज्ञानद्वयपर्यायत्वेन
 भगवता पराशरेणैव व्याख्यातत्वात् । ‘स्थावरावराः’ इति
 स्थावरशब्देन तदभिमानिदेवता विवक्षिता । सनन्दनादीनां समाधि-
 विरोधिसकलकर्मक्षयात् समाधिनिष्पत्तिपौष्कल्येनानवरतब्रह्मानुसन्धानैक-

ज्ञानं त्वान्न कर्मानुष्ठानावसरः । प्रधानाविरोधेन ह्यङ्गानुष्ठानम् । तस्मात्ते
 ब्रह्मभावनया युताः । हिरण्यगर्भादयः—जगन्निर्वाहाधिकृतत्वात्, कदा-
 चित्कर्मानुष्ठानम्, कदाचिदुपासनं चेति उभयभावनान्विताः । इतरै
 देवमनुष्याद्याः कर्मभावनयान्विताः । “सनन्दनादयः, हिरण्यगर्भादयः,
 देवाद्याः’ इति आदिशब्दस्य को विषयः ? आदिशब्दस्यासङ्कोचात्
 भुक्तेष्वपि भावनाद्वयप्रसङ्गः” इति शङ्कान्यावृत्त्यर्थं प्रयोजकमाह—
 अधिकार इति । ‘कर्मण्यैश्वर्यबोधोऽधिकारः’ इत्यधिकारलक्षणम् ।
 ‘स्वप्रयोजनसाधनत्वात् कर्मणि स्वकीयत्वबुद्धिरधिकारः’ इत्यर्थः ।
 अधिकारबोधभुक्तेषु—अधिकाररूपबोधभुक्तेषु । अनुष्ठेयविषयस्वकीयत्व-
 बुद्धिर्युक्तैष्वित्यर्थः । मुमुक्षोरुपासने स्वकीयत्वबुद्धिः, बुभुक्षोः
 कर्मणि स्वकीयत्वबुद्धिः । अधिकारबोधश्च केष्वित्यत्राह—अक्षीणेष्विति ।
 विशेषज्ञानकर्मसु—विशेषज्ञानं—‘देवोऽहम्, मनुष्योऽहम्’ इत्यादिज्ञानम् ।
 विशेषज्ञाने तद्वेतुषु च कर्मसु विद्यमानेषु अधिकारबोधस्सम्भवति ।
 तद्युक्तेषु भावनात्रयान्वय इति न भुक्तेषु प्रसङ्ग इत्यर्थः— इति ।

अत्र च मुमुक्षोस्स्वप्रयोजनसाधनत्वरूपस्वकीयत्वबुद्धेस्स्पष्टतया
 प्रतिपादनात् स्वाभिलषितमोक्षरूपफल एव तेषां निरतिशयप्रीतिस्तदर्थतया
 च उपासनादौ प्रीतिश्च सम्भवान्न भगवति निरतिशयप्रीतिसम्भव इति
 न तेषां भगवद्दरणीयत्वं, तदभिलषितमोक्षस्य च तदनुष्ठितसाधनाधीन-
 स्वातिशयलक्षणस्वार्थत्वसम्भवान्न परार्थनोक्षत्वरूपनिष्कृष्टमोक्षत्वमिति
 नोक्ताधिकारिफलवैलक्षण्यविरोधः ।

सिद्धोपायनिष्ठानां तु—“अतस्साक्षात्काररूपा स्मृतिः स्वयमाणा-
 त्यर्थप्रियत्वेन स्वयमप्यत्यर्थप्रिया यस्य, स एव परेणात्मना वरणीयो
 भवति” इति लघुसिद्धान्तश्रीभाष्ये अनुसुंहीतरीत्या भगवति निरति-
 शयप्रीतिमिधन्धनतया स्वानुष्ठितभक्त्यादौ स्वयंप्रयोजनत्वबुद्धेस्सत्त्वेन

तेषां भगवद्दर्शनीयत्वे निगवाधमेव । तत्सम्बन्धिमुखेऽपि “विनान्वि-
विधभूतत्रारक्षकदीक्षे” इत्यनुगृहीतरीत्या पामर्त्यसम्भवाद्बुक्ताधिकारि-
फलवैलक्षण्यं सूचयामेव । एतदभिप्रायेणैव श्रुतप्रकाशिकायां
“स्वयमुपस्थितस्य स्वीकार एव” इत्यनुगृहीतम् ।

न चैश्वर्याधिषिष्यतयापि तद्ग्रन्थसङ्गमनं सम्भयतीति वाच्यम् ;
तथा मति “प्रियतर एव वरणीयो भवति” इत्यत्र तमश्रुत्यस्य
वैयर्थ्यप्रसङ्गात् । तरुतमप्रत्यययोस्तारतम्यप्रयोजकतायास्सम्बन्धिपक्षतया
'ऐश्वर्याधिः-प्रियाः, साधनान्तस्निष्टाः-प्रियतराः, सिद्धोपायनिष्ठाः-
प्रियतमाः' इति स्वरसतया प्रतीतेः, तत्पक्षेः कैवल्यैश्वर्याधिपरतया
भोजनस्याक्षरम्वारस्यदिरुद्धत्वात् ।

न च-‘कैवल्यार्थिः-प्रियतराः भगवदनुभवकामास्तु-प्रियतमाः’
इति नाधिकारिवैलक्षण्यं तद्ग्रन्थेन प्रतिपाद्यते; अन एव “उदारास्सर्वे
एवैते ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम्” इत्यैश्वर्यकैवल्यार्थिनां कैवल्योदाय-
विषयत्वं, भगवदुपासकत्वरूपज्ञानिनां तु आत्मवद्भोग्यत्वे गीतायां
भगवता प्रतिपादितमिति वाच्यम्; स्वातिशयरूपमोक्षापेक्षाधीन-
साधनानुष्ठानशालिनामेव साधनान्तस्निष्टत्वेन कैवल्यार्थिनामुपासकानां
च तमश्रुत्येणैव व्यावृत्तिसम्भवाद् । ज्ञानिनस्तु “तेषां सततशुक्तासा”
“आस्थितस्स हि युक्तात्मा” “वासुदेवस्सर्वम्” इत्याद्युक्तरीत्या
भगवत्येव निरतिशयश्रेतिसत्तया वरणार्हत्वेन नौदारकोदिनिविष्टता ।

सिद्धोपायनिष्ठानां मूलमन्त्रजमितस्वरूपथाथात्म्यज्ञानवत्तया
कदापि स्वप्रवृत्त्युद्देश्यभोगाश्रयत्वस्य, स्वभोगोद्देश्यकप्रवृत्त्यर्हत्वस्य
चासम्भाविततया, भावमात्रयान्क्यस्य वक्तुमशक्यत्वात् । साधनान्त-
स्निष्टतास्तु कर्मण्यैश्वर्यबोधस्यावश्यम्भावेन, केवलपाराध्यस्य फलसाधन-
सम्भवाद्बुक्ताधिकारिवैलक्षण्यं दुर्धारमेव ॥

[அதாவது + ஸித்₃தே₃பாயநிஷ்ட₃ன். பரம் புருஷநிட்புர், ஒப்பற்ற அனபை உடையவனுயிருக்கிறானாகையால், பரம் புருஷனதன்னாலேயே மேலவிழுந்து வரிககப்படுகிறானாகையால் அவன் பரார்தத₃புலனையே ('கைங்காயதகையே) அடைகிறான் என்று ஸித்₃தி₃ககிறது. ஸாத₃நாதரநிஷ்ட₃ட₂னோவெனில, தனனூல அநுஷ்டி₃ககப்படும ப₃கதி முதலான வறறில—தான் விருமபும ப₃ல்த₃கிறகு ஸாத₃னமாயிருக்கின்றனவெனனும் பு₃த₃தி₃யை உடையவனுயிருக்கிறானாகையால், ப₃க₃வானிடம் ஒப்பற்ற அனபற்றவனாகையால், 'வந்தடைந்தவனை ஏற்றுக்கொள்வது எனனும்முறையிலேயே அவனை எடபெருமான ஏற்றுக்கொள்ளுகிறானாகையால் அவன் ஸ்வார்த்த₃புலதகையே அடைகிறான் என்று ஸித்₃தி₃ககிறது. இவ்விருவிதமான அதி₃காரிகளுக்கும் உள்ள ருசிபே₃க₃த₃தாலே தாம் தாம் விருமபும ப₃லங்கள் ஸ்வார்த்த₃மாகவும், பரார்தத₃மா₃கவும் ஆகின்றன. இப்படி அதி₃காரிகள் இருவகைப்படுவர் எனபது ஜிஞஞாஸர்தி₃கரண₃ ஸ்ருதப₃ர₃கா₃சிகையில (பின்வருமாறு) அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது — (பரிபதம் ஏவ₃ ஹி வரணீய — மிகமிக பரீதிக்கு விஷயமானவனே வரிககத்தககவன) பரீதிக்கு விஷயமானவன் மாத்திரம் வரிககத்தககவனாகிவிட்டமாட்டான். வந்தடைந்தவனை ஏற்றுக்கொள்வது எனனும் முறையிலே அவன் ஏற்றுக்கொள்ளத்தககவனாகமாதிரம் ஆகிறான். இத்தகைய அதி₃காரியை வேறுபடுத்தவதற்காக பரியதம் (மிகமிக பரீதிக்கு விஷயமானவன்) எனகிறார் ஸ்ரீபுராஷயகாரர்'' எனபது .. பரியதம் ஏவ₃ ஹி வரணீயோ ப₃வதி'' எனனுடி ஜிஞஞாஸர்தி₃கரண₃ ஸ்ரீபுராஷய ஸ்ரீஸூகதிகளுக்கு ஸ்ருதப₃ர₃கா₃சிகையாகும். இந்த ஸ்ருதப₃ர₃கா₃சிகா₃ க்ரந்த₃த₃கி₃விருந்து. .. என ப₃லனாககு ஸாத₃னமாயிருக்கையால் இச்செயல் எனக்காக ஏற்பட்டது எனனும் பு₃த₃தி₃யுடன் ஸாத₃நாதரங்களில் ஈடுபடுகையால் ஸாத₃நாதரநிஷ்ட₃க₃ளுக்ககு தமக்கான் மோக்ஷத்திலேயே ஒப்பற்ற அன்பிருக்கையால், ப₃க₃வானிடம் ஒப்பற்ற அனபு₃இல்லாமையால்

புகழ்வானால் இவர்கள் வரிக்கத்தகாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். பெரு வளமல்லாத எம்மெருமான வந்தடைந்த இவர்களிடமும் பரிசீலனையைக் காட்டி ஏற்றுக்கொள்ளுகிறானென்பதில் - தானே மேலவிழுந்து வரிப்பதில்லை. தன்னிடம் ஒப்பற்ற பரிசீலனையுடைய அதிகாரிகளையே மேலவிழுந்து 'வரிப்பானாகையால்' எனவும் கருத்து விளங்குகிறது. ஆகையால், ஸாதநாந்தர நிஷ்டாக்கள் விருமபுவதம் (பெறுவதம்) 'தமக்கு' எனவும் எண்ணங்கலந்த மோக்ஷமே என்றும் ஸித்தேத்யாபாயநிஷ்டாக்கள் விருமபுவதம் (பெறுவதம்) உனக்கே நாம ஆட்செய்வோம்' எனவும் எண்ணம் கலந்த மோக்ஷமே என்றும் விளங்குகிறது.

இங்கு சிலா பின்வருமாறு ஆக்ஷேபிக்கின்றனா - மோக்ஷமடைய விருமபுகிறவர்களிலே ஸித்தேத்யாபாய நிஷ்டாக்களாயிருப்பவர்களுக்குப் பரரா தக்து மோக்ஷம் ஸித்திக்கிறது என்றும் 'ஸாதநாந்தரநிஷ்டாக்களாயிருப்பவர்களுக்கு ஸ்வராதக்துமோக்ஷம் கிடைக்கிறது' என்றும் பிரித்ததுச்சொல்லுவது பொருந்தாது. எல்லா முழுக்ஷுக்களுக்கும் ந்யாஸம் எனப்படும் ஸரணுகூதியோ, அல்லது உபாஸநம் எனப்படும் புகூதியோ ஸாதநமாக (ஸாத்யோபாயமாக) விதிக்கப்படுகிறது. எனபதும், அவ்விரண்டிலுள்ளதை அநுஷ்டித்தாலும் ஸித்தேத்யாபாயமனை, புகூவான ஒரே மாதிரியான மோக்ஷத்தையே அருளுகிறான் எனபதும் நமது ஸித்தேத்யாநத்தில ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அவ்வண்ணமே பூநிஷ்டாஷ்யத்தில ஸாஸ்திரம் முழுவதையும் சுருக்கிக்காட்டும் "அகிலபுவந" என்று தொடங்கும் மங்குளஸலோகத்திலுள்ள பாசுங்களிலும் ஏழாவது வேற்றுமையில முடிவடையும் ஆறு பதங்களாலும் ஸித்தேத்யாபாயஸவரூபத்தைக் கூறிக் கடைசியில், 'புகூதிருபமான ஐஞானம் எனக்கு உண்டாகட்டும்' என்று எல்லா முழுக்ஷுக்களுக்கும் அந்த ஸித்தேத்யாபாயவிஷயத்தில புகூதி

பிரார்த்திக்கத்தக்கதாகக் கூறப்பட்டது. ஸ்ரீரத்தந்தகாரிகையிலும், ஸாஸ்தரத்தில செரலலப்படுவது உபாயமும் உபேயமும் ஷீத்யதமான உபாயமாகவும், உபேயமாகவும் மிருப்பது ப்ரஹ்மம். ஷாத்யோபாயமாயிருப்பது புகதி என்று அருளிக்செய்யப்பட்டுள்ளது. ஆகையால், ஷீத்யதான உபாயமான ப்ரஹ்மமும், ஷாத்யோபாயமான புகதிப்பததிகளில் ஒன்றும் எல்லா முழுக்கூகளுக்கும் பொதுவாகையால், நீங்கள் சொல்லுவதுபோல ஷாத்யோபாய நிகண்டுகளும், ஷீத்யதோபாயநிகண்டுகளும் வெவ்வேறும் வகைப்பட்ட முழுக்கூகள் - எனேரு அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் மேக்சும (முறையே) ஸவாந்ததமாகவும், பராததமாகவும் வேறுபட்டிருக்கிறது எனேரு கொள்ள இடமில்லை. "ஸவஜஞான ப்ரஹ்மததோடுகூட அவன் எல்லாக் கலயாண குணங்களையும் அறுபுகுகிறான்" "காமாநுஷ்டாராததால் (வித்யாவிநோதியான) பாபத்தைப்போகி, உபாஸனாததால் மேக்சுத்தை அடைகிறான்" "தேவாஷ்டமறவனாய், மேலான ஒற்றமையை அடைகிறான்" "ரஸஸவருபனை பரமாதமாவை இவன் அடைந்து ஆனந்தமுடையவனாகிறான்" என்று எல்லா முழுக்கூகளுக்கும் ஒருவகைப்பட்ட மேக்சுத்தையேயுனேரு காஸ்திரங்கன்முழங்குகின்றன. "ஆஜ்ஞா புண்ணியத்தில் ஏற்றத்தாழ்வையுடைய நாலுவகைப்பட்ட மனிதர்கள் எனையிடப்புகதி செலுத்துகிறார்கள்." [கீதை 2-16] என்று கொல்லப்பட்ட ரீதியில் புண்ணியத்தில் ஏற்றத்தகாழ்வால் ஏற்பட்டிருக்கிறேதத்தாலே, மேக்சுத்திலும் ஸவாந்ததம், பராததம் என இருவகை ஏற்படலாமே எனில். இது பொருந்தாது. ஏப்படியெனில் "புணயபாபங்களை அடியோடு உதறி" என்று ஜதப்படும் மேக்சுத்தையில வுஸனையோடு காமம் கழிகையால், அதடியாக ஏற்படுமிருக்கிறும் முகதித்தையில ஏற்படமுடியாதாகையால், அந்த ருசியடியாக, மேக்சுத்தில் ஸவாந்ததத்தவம் முதலான தாழ்வுகள் ஏற்படுகின்றன எனக்கூறமுடியாது. முற்கூறிய ஜிஜ்ஞாஸாதீ

கூர்ண லக்ஷ்மிநீத்யூக்யாநதஸ்ருந்தபரசாஸீகையில 'வந்தடைநத
வனை ஏறறுகடுகாள்வதே பரீதிவிஷயதவம் எனறு அதி
காரி பேத்யூகதைககாடமயிருககையர்ல அதியாகப் பூல
பேத்யூமும் ஏற்படலம் எனறு கூறுவதும் பிபாருநதாது.
அங்கு 'வந்தடைந்தவனை' எனறு புகதி முதலான ஸாத
நாநதரநிஷ்டூகளான் முமுக்ஷுகசன் கூறப்பட்டவிலை.
ஐஸ்வாய கைவலயார்த்திசுள்ளான் டரயோஜநாநதரடரர்களே
கூறப்படுகின்றனா. புகதிபரபததிநிஷ்டூசளானமுமுக்ஷுக
களோவெனில 'இவாகள் அனைவரும் உதூராகளே,
ஞானியோடுவெனில, எனகதே ஆதமாவென்பது என
வித்யூகநீதம்' [கூகை 7-18] எனறு கீதையில் சொல்லப
பட்ட ரீதியில ஐஞானி வகுப்பில சோநதவாகளாய்
'ஞானிக்கு நான மிகவும் பிரியமான்வன், அவனும் எனக்குப்
பிரியன்' எனறு சொல்லப்பட்டபடி புக்யவானுல வரிககத
தககவாசளாகிரூர்களாகையால. முறகூறிய ஸ்ருந்தபரசாஸீகர்
கூர்நத்யூதேதாடு சிறிதும் முரண்பாடு ஏறபடாது. ஆகை
யால, நீங்கள் கூறும் அதிகாரிபேத்யூமும் அதடியாக்
ஏறபடும் ஸ்வாரதத்பராதத்யூரபமோக்ஷபேத்யூமும் ப்ர
மாணிகமர்கர்து— எனபது அவர்களுடைய ஆகேக்ஷபம்.

இவ்வாறேக்ஷபத்திறகு நமது ஆசார்யர்கள பினவரும்ர்று
ஸ்வமாதாநம் கூறுகிறார்கள்—முற்கூறப்பட்ட ஸாத்யநாநதர
நிஷ்டூர். வித்யூதேதூபர்யநிஷ்டூர் எனறும் அதிகாரிபேத்யூ
மும், அவர்களுக்கு ஏறபடும் ஸ்வாரதத்யூபராததத்யூரப
மோக்ஷபேத்யூமும் பராமாணிகமேயாகும். ஸாத்யநாநதர
நிஷ்டூர்களுக்கு புக்யவானிடம் ஒப்பறற பரீதி இலலை
யாகையால புக்யவானுல வரிககததகக வித்யூதேதூபாய
நிஷ்டூரகளைக காட்டிலும் அவர்களுக்கு வேறுபாடு
ஸாஸ்தரஸமமதமேயாகும். மூன்று வித்யூமான் பூாவனை
களோடு கூடியிருககையால ஸ்வார்த்த்யூபராகளாகவும்,
ஆஸ்வாத்யூகளாகவும், உபாஸீககத்தகாதவர்களாகவுமிருப்
பவாகள் ஸாத்யநாநதரநிஷ்டூர்சள்—என்று மிகததெளிவாக
புக்யவான் ப்ராஸுரரால் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில

“தரிவித்யா பூவநா - பூ, பூவிஸவமேதநநிபேஹத்ய தாம, |
 காமாக்யா பூரஹமஸமஜஞா ச தத்யா சைவேஹப்யாதமிகா ||
 காமபூவாதமிகா ஹயேகா பூரஹமபூவாதமிகாஹபரா |
 உப்யாதமிகா ததைவநயா தரிவித்யா பூவபூவநா ||
 ஸநநத்யநாத்யோ பூரஹமபூவபூவநயா யுதா |
 காமபூவநயா சாநயே தேவாத்யா ஸத்யாவரவரஃ ||
 ஹிரணயக்யாபூத்யிஷு ச பூரஹமகாமாதமிகா த்யவித்யா |
 அதிகாரபேஹத்யுகதேஷு வித்யுதே பூவபூவநா |
 அக்ஷிணேஷு ஸமஸதேஷு விஸேஷஜஞாநகாமஸு ||

[வி. பு. 67-48 82]

[அரசரீன! இவ்வுலகம முழுவதும் மூன்று வித்யுமான்
 பூவணியோடு கூடியது அதைக் கூறுகிறேன் கேளாய்.
 காமபூவணியை பூரஹமபூவணியை உப்யபூவணியை எனப்படுத்த
 அம்மூன்றுமாகும் அநுஷ்டிப்பதககதை - விஷயமாகக்
 கொண்ட பூவணிகளை (மனத்தின் முயற்சிகள்) காமத்தை
 விஷயமாகக்கொண்டதென்றும். உபாஸநத்தை விஷய
 மாக்கக்கொண்டதென்றும் இரண்டையும் விஷயமாகக்
 கொண்டதென்றும் மூன்று வகைப்படும் ஸநநத்யநா
 முதலான பூரஹமபூவணியை எனமும் உபாஸநாநுஷ்ட்யானத
 தோடு கூடியவர்கள். தேவமநுஷ்யதிராயகஸத்யாவரரூப
 மான மறற பலா காமபூவணியோடு கூடியவர்கள். பிரமண
 முதலான அதிகாரி புருஷர்கள் உப்யபூவணியோடு
 கூடியவர்கள். அநுஷ்டிப்பதககதை விஷயமாகக்கொண்ட
 இந்த பூவணிகள்— தான விரும்பும் பலனுக்கு இவை
 யிவை ஸாதனங்கள் எனமும் அதிகாரஜஞானம் உடைய
 வாகளாய், தேவஹாதமாபிமானமும் அதற்கு அடியான்
 எல்லாக காமமும் நீங்கப்பெறாதவர்களுக்கே உள்ளன]
 என்று கூறப்பட்டது.

இந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண ஸலோகங்களைப் பெறாந்
 வேத்யாதத்ய ஸங்கரஹ ஸருதபூரகாஸிகையிஷ்வரிவாகக
 காட்டப்பட்டது — “விஸவமேதத்ய (இவ்வுலகனைத்தும்) —

தரிவித்யா பூவநா—மூன்று பூவணைகளோடு கூடியது என்று பொருள். தாம்—அந்த மூன்று விதமான பூவணையையும், நிபேராத்ய—(கேள்). (காமாக்யா)— என்று தொடங்கி மூன்று பூவணையையும் வரம்பு கட்டும பெயர்களாலே காட்டுகிறா. காமாக்யா—கர்ம்பூவணை என்று பொருள். ஒரு பூவணையே கர்ம்பூரஹ்ம உபயுரூபமான மூன்று பெயர்களை உடையதெனக் கருதாமலிருப்பதற்காக (காம பூவாத்மிகா) எனனும் ஸலோகத்தை இடுகிறா. பூவ பூவநா— 'பூவாதத்யா. காமஸுப்யுத்யா' தேப்ய: க்ரியா பரதீயேத [பூவமீமாமஸை 2-1-1] ['யஜ்' முதலான காம வாஸுப்யுத்யங்கள் அநுஷ்டிபகதககதைப பொருளாகக் கொண்டவை, 'யஜேத' முதலான பத்யங்களால் கரியை (அபூவம்) கலபிககப்படுகிறது] எனனும் வசனத்திலிருந்து பூவஸுப்யுத்யம் அநுஷ்டிபகதககதைக் குறிககிறதென விளங்குகிறது. அநுஷ்டிபகதககதை விஷயமாகக் கொண்ட மனத்தின முயற்சியாகிற பூவணை பூவபூவணை எனப் படுகிறது. அது காமரூபமான அநுஷ்டிபகதககதை விஷயமாகக் கொண்டதாமபோது கர்ம்பூவணை என்றும், உபாஸநரூபமான அநுஷ்டிபகதககதை விஷயமாகக் கொண்டதாமபோது பூரஹ்மபூவணை என்றும், கர்மோ பாஸனங்களான இரண்டு அநுஷ்டேபங்களையும் விஷய மாகக் கொண்டதாமபோது உபயுபூவணை என்று ம மூன்று விதமாகக் கூறப்படுகிறது. (ஸநந்த்யநாத்ய: இத யாதி,) ஸநந்த்யநாத்யுகள் பூரஹ்ம பூவபூவணையோடு கூடியவர்கள்: உபாஸநரூபமான அநுஷ்டேபத்தை விஷய மாகக் கொண்ட பூவணையோடு கூடியவர்கள் என்று பொருள். (இங்கு) பூரஹ்மஸுப்யுத்யம் உபாஸநரூபமான ஜஞானத்தைச் சொல்லுகிறது. 'ஆக்யமத்தினால் உண்டான தாகவும், விவேகத்தினால் உண்டானதாகவும் ஞானம் இரு வகையாகக் கூறப்படுகிறது. ஆக்யமங்கள் ஸுப்யுத்யுபூரஹ்ம மென்றும், விவேகத்தினால் உண்டாகும் உபாஸநஜ்ஞானம் நிஷ—21

மேலான ப்ரஹ்மமென்றும் கூறப்படுகிறது' [வி-பு-5-61] 'இரு ப்ரஹ்மங்கள் (ஐஞானங்கள்) அறியத்தக்கவை' [வி-பு-5-64] 'இரு வித்யைகள் அறியத்தக்கவை என்று ஆதர்வணஸுருதி கூறுகிறது' [வி-பு-5-65] எனனுமிடங்களில் ப்ரஹ்மபுத்தூமானது ஐஞானமென்றும், வித்யையென்றும் கூறப்படும் ஆகும் ததாலுண்டாகும் அறிவையும், உபாஸநரூபமான அறிவையும் குறிப்பதாக புகுவான பராஸுரரால் விவரிக்கப்பட்டுள்ளதன்றோ. 'ஸதூவராவரா.' எனனுமிடத்தில் ஸதூவரபுத்தூத்தினால் அநந்த ஸதூவரத்திற்கு அபிமானி தேவதை குறிக்கப்படுகிறது. ஸநந்தூநாதிக்கு ஸமாதிவிரோதியான எல்லாக் காமங்களும் கழிகையால் ஸமாதிபூணமாக நிறைவேறுகையால், எப்போதும் ப்ரஹ்மத்தை அநுஸந்திப்பதிலேயே அவர்கள் ஈடுபட்டிருக்கையால் காமாநுஷ்டானத்திற்குப் போது இருக்காது. அங்கியான உபாஸநத்திற்கு விரோதமில்லாத ஸமயத்திலன்றோ அங்குமான கர்மத்தை அநுஷ்டிக்கலாம். இப்படி உபாஸநமே போதுபோககாரியிருக்கையால் ஸநந்தூநாதிக்கள் ப்ரஹ்மபூவணையோடு கூடியவர்கள். பிரமன முதலானார் உலகைப்படைப்பது முதலான தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கையால், சில ஸமயம் காமாநுஷ்டானத்திலும், சில ஸமயம் உபாஸநத்திலும் ஈடுபட்டிருக்கையால் அவர்கள் உபயபூவணையோடு கூடியவர்கள். தேவமநுஷ்ய திர்யக் ஸதூவரங்களில் மறவர்கள் காமபூவணையோடு கூடியவர்கள். 'ஸநந்தூநாதிக்கள், ஹிரணயகூர்ப்பூதிக்கள், தேவாதிக்கள்' என்றவிடங்களில் ஆதிபுத்தூத்திற்குப் பொருள் எனன? ஆதிபுத்தூத்திற்கு ஸங்கோசமில்லாமையால் முக்தாக்களுக்கு காமப்ரஹ்மபூவணைகள் ஏற்படலாமே? எனனும் ஐயத்தைத் தவிர்ப்பதற்காக, இநத பூவணைகள் ஏற்படக்காரணத்தைக் கூறுகிறார் (அதிக்கார) என்று தொடங்கி 'காமத்தை நான ஈஸவரன (நிறைவேற்றுபவன்) என அறிகை அதிக்காரம் என்பது அதிக்காரலக்ஷணம் தன பயனுக்கு ஸாதூநமாயிருப்பதால் காமம்

தன்னுடையது என்று அறிவது அதிகாரம் என்று கருத்து. அதிகாரபேதாயுகதேஷு— அதிகாரரூபமான அறிவேவோடு கூடியிருப்பவர்களிடத்தில், அநுஷ்டிககதககஸாத, தனத்தில தன்னுடையது எனனும் அறிவேவோடு கூடியிருப்பவர்களிடத்தில். முழுக்ஷுவுககு உபாஸனத்தில் தன்னுடையது எனனும் புகுதிகியும். புகுபுகுக்ஷுவுககு கர்மத்தில் தன்னுடையது எனனும் புகுதிகியும் உள்ளது. அதிகாரம் பறறிய அறிவு யாருககு? எனனச சொல்லுகிரா (அக்ஷீணேஷு) என்று தொடங்கி. (விசேஷஜ்ஞானகாமஸு)— விசேஷஜ்ஞானமாவது— 'நான தேவன. நான மனிதன்' முதலான அறிவு இந்த விசேஷஜ்ஞானமும், அதற்குக் காரணமான காமங்களும் இருக்கும்போது அதிகார பேதாயும் ஏற்படும். அதை உடையவாருககே பாவநா தரயம் கூடுமாகையால முக்தாருககுஅது ஏற்படாது என்று கருத்து" எனபது முறகூறிய ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண ஸலோகங்களுககு ஸருதப்ப்ரகாஸிகாசாயா அருளிய விவரணம்.

இதில, முழுக்ஷுவான உபாயாதரநிஷ்டுனுககுத தன பயனின ஸாத, தனமாயிருப்பது எனனும் ஸவார்த்த, தா புகுதிகி (தனககென்னும் எண்ணம்) தெளிவாகக கூறப்படுகையால். தாம விரும்பும் மோக்ஷரூபமான பயனிலேயே ஒப்பற்ற பரீதி அவர்களுககு உள்ளதாகையாலும், அதன் பொருட்டே உபாஸனமான ஸாத, தியோபாயத்திலும். ஸித, தேத, தாபாயமான புகுவானிடத்திலும் பரீதி உள்ளதாகையாலும் புகுவானிடத்தில ஒப்பற்ற பரீதி இலையாகையாலும், உபாயாதரநிஷ்டுர்களுககு புகுவானால் வரிக்கத்தகக பெருமை இல்லை. அவர்கள் விரும்பும் மோக்ஷமும், அவர்களால் அநுஷ்டிககப்பட்ட ஸாத, தந்தால ஏற்பட்ட சுயநலமாகிற ஸ்வார்த்த, தை கலந்திருக்குமாகையால், பராத்த, தமோக்ஷமாகிற தலைசிறந்த மோக்ஷம் அவர்களுககுக் கூடாதாகையால் முறகூறிய அதிகாரி பேத, த, தையும் ப, ல, பே, த, தையும் ஒப்புககொள்வதில விரோத, த, மிலலை.

ஸித்ஸ்தேதூபாயநிஷ்டூர்களுக்கோடுவெனில், “ஆகையால், ஸாக்ஷாத் காரூபமான நினைவு—நினைக்கப்படுவது மிக இனிதாயிருக்கையால் தானும் எவனுக்கு இனிதாயிருக்கிறதோ, அவனை பரமாத்மாவால் வரிககதககவனாகிறான்.” என னு ம லகுளித்தூந்த ஸ்ரீபூஷ்யத்தில் அருளிச்செய்த ரீதியில் புகுவானிடம் ஒப்பற்ற பரீதியினாலே தாம் அநுஷ்டிகுகும் புகதி முதலானவற்றிலும் ஸவயம் ப்ரயோஜனம் என னு ம அறிவு இருக்கையால். அவர்களுக்கு புகுவானால் வரிககதககக பெருமையிருக்க தடையிலை. அவர்களுக்கு கிடைக்கும் மோக்ஷத்திலும் ‘விஸேஷமாக வணங்கிய பலவிதமான ஜீவராசிகளை ரக்ஷிப்பதையே விரதமாககொண்டவனிடத்தில்” [ஸ்ரீபூஷ்யமங்குளம்] என்று ஸ்ரீபூஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த ரீதியில் அவனுக்கே யாயிருக்கை கூடுமாகையால், ஸாதூநாந்தரநிஷ்டூர்க்கும், ஸித்ஸ்தேதூபாயநிஷ்டூர்க்கும் அவர்களுக்கு கிடைக்கும் பூலனகளுக்குமிடையே இவ்வாறு வேறுபாடு எளிதில் விளக்கத்தக்கதேயாகும். இக்கருத்தினாலேயே ஸருத ப்ரகாஸிகாசார்யர் “தானே வந்தடைந்தவனை ஏற்றுக் கொள்வது பரீதிவிஷயதவம்” என்று அருளிச்செய்தார்.

இந்த ஸ்ருதபரகாஸிகா ஸ்ரீஸூகதியை ஐஸ்வாயாததி, விஷயமாகக் கொண்டுவிடலாமே எனக்கூறுவதும் பொருந்தாது. அப்படிக்கொண்டால் ‘ப்ரியதம் ஏவ வரணீயோ புவதி’ என்றவிடத்தில் ‘தமப்’ ப்ரத்யயத்தை (Superlative degree) பிரயோகித்திருப்பது பயனற்றதாகும். தரதம் ப்ரதயயங்கள் (Comparative and superlative degrees) மேன்மேலே சிறந்தவற்றைக் குறிக்கின்றனவென்பது அனைவரும் இசைந்ததாகையால், ‘ஐஸ்வர்யார்த்ததிகுள் பரியாகள், ஸாதூநாந்தரநிஷ்டூர்கள் பரியதர்கள், ஸித்ஸ்தேதூபாயநிஷ்டூர்கள். ப்ரியதமாகள்’ என்று ஸவரஸமாகவிளங்குகையால் அந்த ஸூகதியை ஐஸ்வர்ய கைவலயாததி, பரமாக நாவஹிப்பது பதூஸ்வாரஸயத்திறகு முரண்பட்டதாகும்.

இதற்குமேல். “ஐஸவர்யார்த்தி,கள் ப்ரியர்கள், கை வலயார்த்தி,கள் ப்ரியதரர்கள், ப,க,வ,த,ப,வ,த,தை விரும்பு சிறவாகள் பரியதமாகள்—என்று தரதமபரதயஙகளுக்குப் பெருள கொண்டுவிடலாமாகையாலே ஸாத,நாந்தர ஸி,த,த,பாய நிஷ்ட,களுக்கிடையே வேறுபாட்டை அந்த ச,ந,த,ம கூறவில்லை என நிவஹி,த,து விடலாமே, இக்கருத்தினாலேயே ‘இவாகள் அனைவரும் உத,ர,ராகளே, ஞானியோடுவெனில் எனக்கே ஆதமாவாயிருப்பவன எனபது என ஸி,த,த,ந,த,ம [கீதை 7-18] என்று கீ,த,ய,ல கூறவதனமூலம் ஐஸவாயகைவலயார்த்தி,கள் விஷயத்தில் எ ம பெ ரு மான தன வணமையைமாதிரிம காட்டி, ப,க,வ,த,ப,ஸ,ன,த,தை இயலவாகக் கொண்ட ஞானிகளைத் தன ஆதமாவைப்போலே இனிவாகளாகக் கூறினான்” என்று கூறவதும் பெருந்தாது. தனக்குப் பெருமையை வினைக்கும் மோக்ஷத்தை விரும்பி ஸாத,ந,ந,ஷ்ட,ந,ம் செய்யும் தாழ்வையுடையவாகளே ஸாத,ந,ந,ர,நிஷ்ட,ர் களாகையால், அவர்களையும் கைவலயார்த்தி,களோடு சேர்த்துத் ‘தம’பரதயயத்தினால் வேறுபடுத்துவதாகக் கொள்வதே உசிதமாகும். ஐஞானியோடுவெனில்,—‘எப்போ தும் எனனிடம் சேராதிருப்பதையே விரும்புகிறவாகள்’ [கீதை 10-10] ‘எனனோடு கூடியிருப்பதையே விரும்பு சிறவனனறோ அவன்’ [கீதை 7-18] “(உண்ணும் சேற்று பருகு நீ தினனும் வெற்றிலையும்) எல்லாம் கண்ணன்” [கீதை 7-19] முதலானவிடங்களில் சொன்னபடி பரம புருஷனிடமே ஒப்பற்ற பரீதியை உடையவனாகையால் வரிககத்தக்க ஆதமப,க,க,ரு,க,ையால் ‘உத,ர,ர,’ எனப்பட்ட ம,ற,ற,வ,க,ள,ோ,டு சேரமாட்டான். ஸி,த,த,பாயநிஷ்ட,ர்களுக்கு மூலமந்திரத்தால் உண்டான ஸவரூபயாத,ந,த,ம,ய,ஐ,ஞ,ான,ம உள்ளதாகையால் எப் போதுமே தம முயற்சியால் உண்டான பே,ர,ச,த,தை உடைத்தாயிருக்கையே, தம பே,ர,க,த்தின பெருட்டு

முயற்சி செய்வதோ பொருந்தாதாகையால், பூவநாதரயம் அவர்களுக்கு உள்ளதென்று கூறமுடியாது. ஸாத்நாந்தர நிஷ்டாக்களுக்கோடுவெனில் 'என பரவ்ருத்திகளுக்கு நான ஈஸ்வரன்' எனனும் அறிவு இருந்தே தீரவேண்டுமாகையால், பூல ஸாத்நங்களில் அதயந்த பாரதநதாயம் அவர்களுக்குப் பொருந்தாதாகையால், முற்கூறிய அதிகாரி வைலக்ஷண்யம் தவிர்க்க முடியாததேயாகும்.] என்று அயோத்தி ஜீயர் ஸவாமி முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்யானம் த்வயப்ரகரணத்தில் நிரூபித்திருப்பதையும்,

“ தத்கரது ந்யாயம் அயோக்யவ்யவச்சேத்யகமானாலும் அவிருத்யத்யாமஸ்ததுககு ஸங்க்யரஹம் ஸித்யதிக்குமலலது விருத்யத்யாமஸ்ததுககு ஸங்க்யரஹம் வாராது. ந்யாய ஸஹஸ்ரததாலும் விருத்யத்யபூலங்களுக்கு ஸமாவேஸம் ஸித்யத்யாதே ஆகையால் அநுபூவகைங்காயங்களிலே ஸவாரதத்யத்வ தத்யபூவங்களுக்கு கத்யஞ்சிச்யபி ஸமாவேஸம் கூடாதாகையாலே உபாயாதர ஸ்வகீயஸவீகார நிஷ்டாக்ககு ஸவார்தத்யதா விஸிஷ்ட அநுபூவகைங்காயங்களும் அதிகாரி விஸேஷண பரபத்தி நிஷ்டாக்ககு ஸ்வாரதத்யகரஹித அநுபூவ கைங்காயங்களும் பூலம் என்று கொள்ளவேணும். அவர்களுக்குப் பூல த்யஸ்யில ஸ்வார்த்த்யதை கழியுண்ணும் எனனில், அயோக்யவ்யவச்சேத்யஹாநம் ப்ரஸங்கிக்கும. கழியுண்ணுஷ்டில் ஸ்வார்த்த்ய்வாபூவம் ஸித்யத்யாது. ஆகையால் தத்கரது ந்யாயத்தாலே அயோக்யவ்யவச்சேத்யகம் ஆவஸயகமாகையாலே ஸவார்தத்யத்வ தத்யபூவாப்யாயம் பூல வைஷ்ணவம் த்யருடயம். இவ்வர்த்த்யம் இந்த மூலஸவாரஸய ஸித்யத்யம். (ஸூ264) வ்யாக்யானத்திலும் (விப்ரதிபத்திநிபூநத்யநமான உத்யதேஸ்யாத்யிபேத்யங்களை) என்கிற நிராதேஸ்யத்தாலும் இது ஸித்யத்யம். உத்யதேஸ்யாத்யிபேத்யங்கள் விப்ரதிபத்தி விஷயங்களல்லது வாஸ்தவபேத்யமிலலை என்று அர்த்த்யமெனனில் நிபூந்த்யநூபூதஸவாரஸயமிலலை. உத்யதேஸ்யாத்யி

பே,த,ஸப்,தும் ததப்ரதிபததிபரம் என்னில வக்ஷணை பர ஸங்கிக்ரும. ஆகையால உத்,தே,த,ஸய உபாயபே,த,வத உபேயபே,த,மும வஸதுத எனகை ஸூசிதம. ' என்று [ஸ்ரீவசநபூ,ஷணம 267 ஸூதர அருமபதவுரையில] திரு மழிசை அண்ணாவப்பங்கார ஸ்வாமி ஸ்ரீபித்திருப்பதையும் கண்டு கொள்க.

“ माघनान्तरसाध्यमोक्षस्य नरकहेतुन्वाभावेऽपि परार्थानुभव -
 कैङ्करूपक्रिञ्चनाधिकारीष्टापेक्षया बलवदनियतभूतयोः स्वार्थानुभवकैङ्कर्ययोः
 तस्य हेतुत्वं अस्तीति भावः। एवं फलभेदे प्रमाणमाह—“ धर्मान्
 इति निषेधबलात् ” [सू १२४ श्री. व. भू. मी. भा] इति। “न कलञ्जं
 भक्षयेत्” इत्यादौ (इव) कृतिसाध्यत्वेष्टसाधनत्वयोः निषेधस्य बाधिततया
 बलवदनियाननुबन्धित्वस्यैव निषेध्यत्वात् इति भावः। यद्यपि
 “ ब्रह्मविदामोति परं ” “ यो वेद—सोऽश्नुते ” इत्यादिस्वार्थानुभव-
 फलकोपासनविधिपर्यालोचनया उत्तरवाक्यप्रतिपन्नपरार्थकैङ्कर्यफलक-
 शरणागतिविधिपर्यालोचनया च फलभेदः अवगन्तुं शक्यते, तथापि
 स्फुटनिषेधादेव तदवगमे फलवाक्यसमभिव्याहृतविधिपर्यालोचनं न
 कार्यं इत्यभिप्रायेणाह—निषेधबलादेव इति।...स्वार्थपरार्थानुभवयोः
 स्वरूपाननुरूपत्वानुरूपत्वसत्त्वेऽपि अत्यर्थप्रियपरमात्मस्वरूपादिविषयत्वेन
 आनन्दांशे तारतम्यं नास्ति ॥”

[ஸா த்,நாநதரங்களால ஸாதி,ககப்படும் மோக்ஷம் நரகத்தை யளிக்காவிடிலும். அகிஞ்சநாதி,காரிகள் விரும்பும் பரார்த் த்,நுப,வகைங்காயங்களைக் காட்டிலும் மிகவும் விரும்பத் தகாதவையான ஸ்வாராத்,நுப,வ கைங்காயங்களை யே விளைகரும் என்று கருத்து. இவ்வண்ணமாக ப,லபே,த,ச,த் துககு பரமணதகைக கூறுகிறார் — ('த,மாமாந' எனலும் ஸ்ரீஷ,த,ப,லகதாலே) (ஸூ 224 ஸ்ரீவசநபூ,ஷண மீ,ம,ப,ஸா ப,ராஷயம) என்று. ' உளளிப்பூணடைத தினனலாகாது '

என்னும் ஸாஸ்திரநிஷேதும் 'உள்ளிப்பூண்டைத் தினன இயலாது' எனனும் காரணத்தாலோ 'உள்ளிப்பூண்டைத் தினப்பது இனியதல' எனனும் காரணத்தாலோ அதை நிஷேதிப்பதாகக்கொள்ளமுடியாது. 'உள்ளிப்பூண்டைத் தினரூல தமோ குணமிகுதி முதலான பெரிய அநிஷ்டங்கள் ஏற்படும் எனனும் காரணத்தாலேயே ஸாஸ்திரம் அதை நிஷேதிக்கிறது எனறே கொள்ளவேண்டும். அதுபோல் இவரும் உபாயாதர தயாகூததைச் செய்யாவிடில் பெரிய அநிஷ்டங்களான ஸவாத்தத்யா நுபுவகைங்காயங்கள் ஏற்பட்டுவிடும் எனனும் கருத்தாலேயே, உபாயாதர நிஷேதம் செய்யப்படுகிறதெனக் கொள்ளவேண்டும். "புரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவன மேலான பூலனை அடைகிறான்" "புரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவன கலயாணகுணங்களை அநுபுவிககிறான்" முதலான உபாஸந விதிகளில் ஸவாத்தத்யா நுபுவமம். ஸரணகூதிவிதிகளுக்கு த்வயத்தின உத்தரவாகயத்தில பராதத்யகைங்காயமும் பூலமாகக் கூறப்படுவதை ஆராயந்து பூலபேத்யத்தை அறியலாமாயினும், மிகத் தெளிவான நிஷேத்யவாகயத்தாலேயே அதை அறியலாயிருக்கும்போது பூலவாக்யங்களில் உள்ள விதியை ஆராயவேண்டா எனனும் கருத்தாலே கூறுகிறார் (நிஷேத்ய பூலத்தாலேயே) என்று. ...ஸவாத்தத்யா நுபுவம் ஸவரூபத்துக்குத் தகாததாகவும், பரார்த்த்யா நுபுவம் ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கதாகயமிருந்தபோதிலும். இரண்டுமே மிகமிக இனிதான பரமாதமஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளைப்பற்றியிருக்கையால், இரு அதிகாரிகளுக்கும் ஆநந்த்யத்தில ஏற்றத்தாழவு கிடையாது.] என்று சரமஸலோகடிப்பணி ஏழாம் வாத்தத்திலும்,

“उपासकशरणागतमोक्षयोः आनन्दतारतम्यं नास्ति। स्वार्थत्व-
परार्थत्वे भेदके। नतु मध्वमतप्रवेशः। तैः आनन्दतारतम्यस्य
सिद्धान्तितत्वात्”

[உபாஸகனுககுக் கிடைக்கும் மோக்ஷததிற்கும். ஸுரண கதனுககுக் கிடைக்கும் மோக்ஷததிற்கும் ஆனந்தத்தில ஏறறததாழவு இலலை. முநதியது ஸவாரத்ததமாவும். பநதியது பரார்ததமாவும் உள்ளது எனபதே அவறறிற் கிடையே உள்ள வேறுபாடு. மதவமதத்தில ஆனந்தத்தில வேறுபாடு ஒப்புக்கொள்ளப்படுகையாலும். நமமால அது ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லையாகையாலும் நம்முடைய பல் பேதததீயத்ததததை மதவமத பரவேஸுமாகக் கொள்ள முடியாது] என்று கடிநபததீயபிகையிலும் உள்ள நிருபணங்களைக் கண்டுக்கொள்க. “மருநதே நவகல்போக மகிழ்ச்சிககு எனனாநிநறதீறே” என்ற முழுக்ஷுப்படி ஸுதரததையும். “அவவிஷய வைலக்ஷண்ய பரயுகதமாய் வரும ஸவபேயகதருதவபுத்தி அங்கும் வினைகையாலே” என்ற மாமுனிகள் வ்யாக்யாரதததையும் ஸேவிப்போககு இது தெளிந்த விஷயம்.

நம் ஸ்வாமி (ப. 21) ‘ஸித்ததஸாதநிஷ்டர் ஒருவரும் இலலையே என்று எழுதுகிறார். ‘ஆழவார்கள் ஸித்ததஸாதநிஷ்டர்கள், மதுரகவிகள் சரமபர்வநிஷ்டர்’ எனனும் இவ்விஷயம் ஸ்ரீவசநபூஷணம் 408, 409 ஸுதரநகலிலும் ததவ்யாக்யாரதங்களிலும் ஸபஷ்டம்.

நம் ஸ்வாமி (ப. 22) ஸுஹதுகவாதததை ப்ரஸதா விககிறார்—எதனை ஸுஹதுவாகசசொனனாலும் அது பகவத் கருஷிபலம் என்று புநபுந: நாம் எழுதுவது சாவித சாவணம ஆகும் என்று கூறி இரண்டாம அதிகார பரீக்ஷையை நிறைவுபடுத்திக் கொள்கிறேன்.

த்யவிதீயாதிகாரபரீக்ஷா ஸமாபதா

ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம்

மூன்றாமதீகாரம்

வ்யவஹாரசீக்ஷணம்

नहिनिन्दानयप्राप्तसोक्तीनां गुरुवित्तु।

स्वयं भावमज्ञानन्तोऽवजानन्त्यात्मदेशिकान् ।

பூவபாகமான வேதததில சொல்லப்படட கர்மம் பகவத் கைங்காய ரூபமாகும். அதுவும் ஸவாத்தம், பகதியும் பரபததியும் பகவத் ப்ராபத்யுபாயங்கள், பகவத ப்ரஸாதம் ஸஹேதுகம் என்று வேதாதததை ஒருங்கிடுவா சில வைதிகா.

ஸித்தோபாய பூதன ஸர்வேசவரன் அவன ஸஹாயாநதர நிரபேக்ஷாபாய பூதன. பகதி ப்ரபததிகள பகவதபரஸாதஜநயங் கள் உபாயமல்ல பரஸாதவிசிஷ்டனே உபாயபூதன அவன ப்ரஸாதம் நிரஹேதுகம், பலததுக்கு வேண்டுவது ஆதம்ஜ்ஞாநமும். அபரதிஷேதமுமே என்று வேதாதததை ஒருங்கிடுவா பரம வைதிகரான நம் பூவாகள் (16—17) எனகிருா வியாஸகாததா

பகவத கைங்காயம் ஸவாத்தம், பரபததி உபாயம் எனறிருக் கும் சில வைதிகா ஆழ்வார்களும் தானே? ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலே அநுகூல பரதிகூலோபேக்ஷணீய விவேகம் செய்கையில்— பரதி கூலராகிருா ஸவப்ரயோஜநபரா (263 மூ) என்றருளிசெய்து “ஸவப்ரயோஜநபரருக்கு உததேச்யன” நெஞ்சினால் நினைப்பான யவன எனகிறவன உபாயம் ஸவகீய ஸவீகாரம் உபேயம் ஸவாதத கைங்காயம்” (மூ. 265) என்று உததேசயோபாயோ பேயங்களை நிரூபித்தருளி, ஆழ்வார்களும் “பகவத கைங்காயம் ஸவாததம் பரபததி உபாயம்” எனறிருப்பவாகள் எனபதாக லோகாசாரயரும் மாமுநிகளும் கண்டரவேண அருளிசெய்திருக்க ஆழ்வார்களைச் சில வைதிகா என்றும் பரமாஸதிகாரனநம்பூவா கள் அவர்களோடு பிதநாபிராயமுடையவா என்றும்வா நினைத்து எழுதுவது பொருநதுமா?

(ஸாரதம் நிஷ்காஷம் பகம 23, 24pt)

ஆழ்வார்கள ஸவப்ரயோஜநபரர் என்று லோகாசாயமும் மாமுநிகளும் ஸததாபிததிருப்பதை மறுபடியுமிவாககு நினைவூட்டுகிறேன்.

(மூ 260) ஸ்பரயோஜநபரரெலலாரையும் பரதிகூலராக நினைக்கலாமோ வெனனில (மூ 270) இங்கு ஸவபரயோஜநமெனகிறது ஆசர்யதோஷஜநய மாநததை

(மூ 271) ஆகையாலே தோஷமிலலை.

(மூ 272) விஷய தோஷத்தால வருமவையெலலாம துஸத்தயஜமாய்நேயிருப்பது) எனகிற நானகு ஞானிகைகளையும் அவற்றிற்கு மாமுநிகள் செய்தருளிய விவரணைத்தையும் லே வி த து இனியாவது சில வைதிகா) பரமாஸதிகரான நம பூவார்கள எனகிற அபிஸந்தியை விட்டொழிப்பாராக மாமுநிகள் விவரணைத்தை முன் அதிகாரத்திலே கண்டுகொள்வது

“இந்த ஸவபரயோஜநபரதை அநுகூலாகரேஸரான ஆழ்வார்கள பக்கலிலும் தோற்றியிருக்கையாலே தநநிபநதநமாக பராதிகூலயம் அவர்கள் பக்கலவாராதபடி ஹர்க்கவேணுமென்று திருவுள்ளமபற்றி தத விஷயசங்கையை யநுவதிக்கிறா (ஸவபரயோநபரரெலலாரையும் என்று தொடங்கி) என்று அவதரிப்பிதது ஆழ்வார்கள பக்கல ஸவபரயோஜநம் விஷய தோஷஜநயமாய்ருக்கையாலே அநத ப்ராதிகூலயமிவார்கள பக்கலிலும் வருமெனகிற தோஷமிலலை” என்று மாமுநிகள் விவரணமிங்கு.

விஷயதோஷமாவது— எமபெருமானுடைய விக்ரஹவைலக்ஷணயம், இதனால் பராபய தவரையானது தலையெடுத்தது கைவகாயம் ஸவாராதம், அதற்கு பரபததி உபாயமென்று அனுஷ்டிக்கிறார்கள ஆழ்வார்கள இவர்கள் அநுகூலாக்ரேஸரான்கள் என்றதாயிற்று “ பரமவைதிகாக்களான ஆழ்வார்கள் போன்ற பூவார்கள இவ்வாறு கொண்டிருப்பா விகரஹ வைலக்ஷணயஜ்ஞாநமிராமையாலே பராபயதவரையிராது நமபூர்வாக்களான லாமாநயவைதிகாக்கள் அது கூடாதென்றிருப்பவர்கள்” என்று இவா எழுதியிருக்கவேண்டும்.

(ஸாரதம் நிஷ்காஷம் பக்கம் 24, 25pt)

மூ 35. ஸ்ரீவசனபூஷணத்தின் முதல் ப்ரகரணத்திலே “ஆழ்வாராக பலவிடங்களிலும் பரபத்தி பண்ணிறறும் அர்ச்சாவதாரத்திலே” என்றருளிச்செய்தாரா. மாமுனிகள் விவரணமிங்கு—

“ஆழ்வாராக ப்ராப்யதவராதிசயத்தாலே அர்ச்சாவதாரத்திலே யிறே பரபத்தி பண்ணிறறு” என்று

மூ. 41. இதில ப்ரபத்தி பண்ணுகிறவர்கள மூவா.

மூ. 42. அஜஞம, ஜ்ஞாநாதிகம, பகதிபரவசர்களம,

மூ. 43. அஜ்ஞாநததாலே பரபநநர் அமைதாதிகள ஜ்ஞாநாதிக் யததாலே பரபநநா பூவாசாயாகள பகதிபரவசயததாலே ப்ரபநநா ஆழ்வாராகள என்று பூவாசாயமும் தாமும் | ஆழ்வார களைபேல ஸவபரயோஜனபரராய் அவாகளுக்கு உததேசயமான அர்ச்சாவதாரத்திலே ஸவாததகைங்காயாரத்தமாக ஸவகீயஸவீ காரததையுபாயமாகி பரபத்தி பண்ணினதாக லோகாசாயர் அருளிச்செய்தார இவ வயாஸகாரருக்கு இமமூவரையும் தம பூர்வாகளாகக் கொளவதற்கிலலையே.

“பகவத் பரஸாதம ஸஹேதுகம எனபா சில வைதிகாகள. அவன ப்ரஸாதம நிரஹேதுகம பலததுக்கு வேண்டுவது ஆதம ஞாநமும் அபரதிஷேதமும் எனபா நம பூர்வாகள” (17மபகம) எனகிறிவா. இதற்கு ஸமாதாநம பணியுரைக்குங்கால பாரத மாம, உபாயம் — ஸவீகாரகாலத்தில் புருஷஸாபேக்ஷமாய் புருஷகாரஸாபேக்ஷமாயிருக்கும்” எனகிற ஸ்ரீவசநபூஷண ஸூகதிக்கு விருதமதிது இவாகள சொல்லும் “பராதத கைங்கர்யம்” எனபதன பொருள பகவத பரஸாதததை யுண்டு பண்ணும் கைங்கர்யம் எனபதுதானே. ப்ரஸாதம நிரஹேதுக மெனறது சேருமோ—எனதாவி ஈட்டில அருளியபடி ஸாவமுகதி பரஸங்கமும் வருமே. இவா கைங்காயத்திறகுப பலம ஸவபீதியு மன்று பகவதபரஸாதமன்று நிராததம எனறதாயிறறு

“பலததுக்கு வேண்டு வது ஆதமஜ்ஞாநமும் அபரதி ஷேதமும்” எனகிறா நிரஹேதுகமான பரஸாதம பலததுக்கு

(ஸாரதம நிஷ்காண்டம் பகம 25, 26pt)

வேண்டுவதில்லை என்று ஏவகாரத்தாலே வ்யவச்சேதம் ஸித்தி தது. பரஸாதவிசிஷ்டனே உபாயபூதன எனபதற்கும அவனை விலக்கி இவையிரண்டுமே பலத்தகுக்கு வேண்டுவது எனபதும் விருத்தமானதனரே.

மேலும் சேஷதவஜ்ஞாநமும் அபரதிஷேதமும் பலத்துக்கு வேண்டுவது எனபது எப்படி? பரஸாதம் நிரஹேதுகமாகையாலே பரஸாதத்தை யுணடுபண்ணி கத்தவாரா பலத்தகுக்கு வேண்டுவ தன்றே இனி நிரஹேதுக பகவதபரஸாதத்திற்கு ஸஹ காரி இவை எனினி “அவன ஸஹாயாநதர நிரபேக்ஷாபாயபூதன” எனறது பாதிதமாகும் நிரஹேதுக பகவதபரஸாதத்தாலே யிவை யிரண்டுமுண்டாகி பிறகு மோக்ஷபலம் எனரூல இவையே ஸாக்ஷாத பல ஸாதனம், பரஸாதமானது கடத்திறுக்க ரூல ஐநகளைப்போலே அநயதா ஸித்தமென்றதாகிறது பரஸாதத்துக்கு தவாரமெனினி சேஷதவஜ்ஞாநாத ப்ரஸாதம் பரஸாதத்தினால் சேஷதவஜ்ஞாநம் என்று அநயோநயாசரயம். பரஸாதம் நிரஹேதுகமெனபதும் ஒழியும்

‘बुद्धे क्षेमप्रापणं तच्छास्त्रैर्विप्रतिपिद्धम् बुद्धे चेत् क्षेमप्रापण मिहैव न दुःखमुपलभेत॥’

எனகிறபடியே உபாஸநவிதி வையாதயம் என்றும் ப்ரதயக்ஷ விருத்தம் என்றும் லகுஸித்தநதாரமபத்திலே மநாநதரத்திற்கு ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அருளிய விதி சாஸ்திர விரோதபரதயக்ஷ விரோ தங்களிரண்டுமீவர் பக்ஷத்திலும் ஏற்படுகிறது எப்படியெனினி ப்ரபத்திவிதி வையர்த்தயம் இவா பக்ஷத்தில் ஸித்தம் சேஷதவ ஜ்ஞாநமும், அபரதிஷேதமும் நிரஹேதுக கருபையுமாகிற மூன்றுமீவா போன்றவா களுக்கு மிவருக்குமிருக்கச்செய்தே இப்பொழுது மோக்ஷபலம் காணாமையாலே பரதயக்ஷ விரோதமும் ஸித்தம் அஸமதபக்ஷத்தில் தேஹாவஸானத்தில் மோக்ஷம் பராததிதமாகையாலும் விதி அனுஷ்டானமிருப்பதாலும் விரோத மில்லை நம் பூவாகள எனனுமீவா யதிநதரமத்தீகாசாரயா முதலானவா நிஷ்காஷித்தீ நபபதையும் மறநதார அதாவது—

(ஸாரதம் நிஷ்காஷம் பக்கம் 26, 27pt)

ந்யாசவித்யா ப்ரபத்தி:, சா ச ‘அநந்யஸாத்யே ஸ்வாமிஶ்டே
 .....யாஶ்வா ப்ரபத்தி:ஸ்ஷரணாஶதி:’ இதுயுக்தா | அநூகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப:
 .....இதுயுக்தபஶ்வகயுக்தா | ஸகூல்கர்த்தவ்யா | ந்யாஸஸ்ஷரணாஶதிரிதுயாதி
 ஶந்நவாஶ்யா | ஶ்நானவிஸேஷரூபா | ஶவா ஶுருஶுஸாஶ்ரஶ்யாதிஸாஸ்த்ரேபு
 ஶஸ்த்ஸஶ்ரஶயபூர்வகம் ஶ்நானவ்யா’ ஶக்திப்ரபத்த்யோரேவ ஶோக்ஷஸாஶநத்வென ஶ்வீகா-
 ராத் பரோக்ஷோபாயநிராஸ:’ இதி ஶபரிதநாவதாரே ச—‘அஶ்டஶ்நாஶ
 ஶஶவத்ப்ரீதிஶநகஜீவகர்த்துககர்மவிஸேஷஶந்யோ ஶ்நானவிஸேஷ:, ஶ விஸேஷோ
 ஶஶவத்ஸங்கல்ப ஶவ விஶுஸ்வரூபம் ஶஶவந்நமாஶ்ரித:’ || ஶந்நறு.

இவ்வாறே ஶ்ரீஅநநதாழ்வானுஶம் வாதாவளியில—ஸாஸ்தராரஶப
 ஶஶமாததனவாதததில — பகவதபரஸாதஶம் ஶஶஶேதுகஶெனரூா.
 அதாவது—

யாஶாஶே : காலாந்நரஶாவி ஶ்வரீஶஶநக்தவாஸஶஶஶவாத் ஶ்வாரதயா
 கஸ்யஶித் கல்பநே கர்த்தவ்யே அபூர்வஸ்ய ஶ்வாரதயா கல்பநே அத்யந்நாஶஶ்ட-
 கல்பநாபத்தே: ப்ரஸாதவிஸிஶ்டஶஶவத ஶவ ஶர்வஶலப்ரஶத்வென ஶாஸ்த்ரஸிஶ்டதயா
 தஸ்யேவ ஶ்வாரத்வம் யுக்தஶிதி.. ...அபூர்வஶ்நானியதயா ப்ரஸாதவிஸிஶ்ட
 ஶஶவதஸ்சிஶ்டி:’ || ஶந்நறு.

ஶ்ரீஶாமஸகஶதததிலே அபூர்வஶமானது ஶ்வாரதயாநுஷ்டானத
 தாலே யுணடாகிறது ஶந்நறு ஶிததாநதஶம் அநத அபூர்வ
 ஶதாநததில பகவதபரஸாதஶம் அது ஶ்வாரதயாநுஷ்டானததாலே
 யுணடாகிறது ஶந்நறு ஶ்ரீபாஷ்யகாரா ஶிததாநதஶம் வேதாதத
 ஶஶகரஶஶததிலே ஶிஸதருதஶிது. “ஆர்ததோபச்சநதஶம் கதயஶ
 பாஷ்யஶம் து பரரஶஜஶஶம்” ஶந்ந்நிருதருகஶவாகளான அஸஶமத
 தேஸிகஸஶபரதாய ரஶஶிதரதயாபி நாலக்ஷித,” பரஸாதஶம் நிதய
 ஶாகில யாகஶநுஷ்டியாஶல ஶவாகஶ ஶிததிக்கவேணடும். பகதி
 அநுஷ்டியாஶல ஶோக்ஷஶென வேணடும். “ஶநதாவி ஶடடில
 ஶாவருகதி பரஸஶகததால ஆதஶஸஶாபபணஶம் பணணியேயாக

(ஸாரதஶம் நிஷ்காஷஶம் பககஶம் 27, 28pt)

வேணுமென்றா பரஸாதம் ஸஹேதுகமென்பதாலேதான பரஸாதஹேதுவாக ஆதமஸமாப்பணம் செய்யவேணுமென்றா நம்பிளனீ.

மேலும் பரஸாதம் நிரஹேதுகமாய நித்யமாஹேபோலே பகவநநிகரஹமும் நித்யமதானே காமோபாதிகமானும் காமா அநாதியாகையாலே நிகரஹமும் நித்யமே “அநாதியாப வாஸநாதூஷிதா சேஷசேமுஷ்காணம்” என்று ஸ்ரீ பாஷ்யம் அநாதியான நிகரஹ ஸங்கலபததாலே நிரஹேதுகமான பரஸாதமானது பரதிபதமாய நினறது பகதிபரபததிகளால் நிகரஹரூபபரதிபததகமானது நிவருததமாகவே ஸவாபாஸிகமாய நிரஹேதுகமான பரஸாதத்தாலே மோக்ஷஸித்தி ஏற்படுகிறது இப்பொழுது நிகரஹநிவருததிருபஸஹகாரியானது உபாயஸாத்ய மாய அநத ஸஹகாரி விசிஷ்டவேஷததாலே நித்யமான பரஸாதத்திற்குக் காயதவம் எனறதாய்றறு இவை எல்லாம் முன அதிகாரத்திலே சொல்லியதே. எனதாவி ஈட்டில் ஸாவமுகதி பரஸங்கம் செய்து பரிஹாரம் செய்திருப்பதையும் அரும்பதத்தில் ஸவரூப, பூர, பூல ஸமாபணம் செய்யவேணும் என்றும் பரபுததா அபரபுததா எல்லோரும் அநுஷ்டிததல வேண்டுமென்றும் ஸ்ரீ ஆளவநதார எம்பெருமானா அநுஷ்டானமும் உண்டு என்றும் ஸ்ரீ ஆச்சானபிளனீ திருவுள்ளமுமிதுதானென்றும் ஸவிஸ தரமாயுப்பாதம் செய்திருப்பதை முன அதிகாரத்திலே நிருபித துள்ளேன ஸ்ரீ பெரியவாச்சானபிளனீ—“வரம்பிலாத” எனகிற திருச்சநதவிருத்தப பாசுரத்தை அவதரிப்பிக்கையில் பரஸாதத்தைப் பண்ணியருளவேணுமென்று தம்முடைய பராபயத்தைப் பிராத திக்கிரா” என்று அவதரிப்பிதது, “நீ வரம் செய” நீ பரஸாதத்தைப் பண்ணியருளவேணும் என்று வியாகயாநிதது “பரஸாதத்தைப் பண்ணுகையாவது ஒரு விசேஷகடாக்ஷம்” என்று நிகமித்தருளிணா. இதலை பகவதபரஸாதமானது சேதந ருடைய பரார்த்தனையாலே உண்டாகிறது ஸஹேதுகம் என்று அவா திருவுள்ளம் தெளிவாகிறது நிரஹேதுகமது எரறலும் நிகரஹநிவருததி விசிஷ்டவேஷததாலே காயம் என்று முன்பே நிருபிதம் ஸவரூபநித்யமாய் ஸஹகாரி விசிஷ்டவேஷததால் காயமானது பகவத பரஸாதம். இது ஸாவாசாய ஸாமதமே ஸாவமுகதிபரஸங்கம் பரிஹாரமும் இவ்வாறு இசைநதால்தான

(ஸாரதம் நிஷ்காஷம் பககம் 28, 29pt)

ஏற்படும். புந புநரபி பத்யம வக்தவயம” எனகிற ரீதியில இவா மனதில நனகு பதிவதற்காக மறுபடி மறுபடியுமிதை அபயாஸம செய்தபடி

இவறறூல அதுவும அவனதின அருளே. அதவா கிநநு ஸமாபயாமி தே எனறுமிவவாருக வியாஸததில காடடிய(17-ப) தும் பரபததீயின அநுஷ்டானமானது அவனதீநமெனபதில நோக்காக அருளியவை எனபது எனதாவி அருமபதவிளககத் திலே விளங்கும்

‘तं ह देवमात्मबुद्धिप्रकाशं मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये’ ॥

என்று ச்வேதாச்வதரோபநிஷததில ஸவகத ஸவீகாரமான ப்ர பததியானது மோக்ஷஹேது என்று சொல்லியது.

‘तद्विषयकबुद्धिस्फुरणस्य तदनुग्रहायत्तत्वात्’ ॥

என்றிங்கு உபநிஷத பாஷ்யம். நாம அநுஷ்டிகும மோக்ஷ ஸாதநமான ஸவகதஸ்வீகாரமானது அவனடியாக வந்தது.

“உபாய ஸவபராபதேருபநிஷததீதஸ ஸ பகவான பரஸத்தயை தஸயோகதே பரபதநநிதிதயாஸநகதீ | ததாரோஹ: புமஸஸஸுகருதபரிபாகேந மஹதா நிதாநம ததராபி ஸ்வயமகிலநிரமாணநிபுண. ||”

என்றருளிச செய்தார தேசிகனும் ஸ்ரீமத ரஹஸயதரயஸாரததிலே. பகவானே மோக்ஷத்திற்கு உபாயம், அவனுடைய பரஸாதம உண்டாவதற்காக பகதிபரபததிகள்; இவறறை அனுஷ்டிப்ப தற்குக் காரணம் ஜநமாநதர ஸுகருத விசேஷம். அநத ஸுகருதமும் அவனதீனம் என்று இதன பொருள பரபததீயை நாம அநுஷ்டிப்பது அவனுடைய அநுகரஹத்தினாலே. ப்ர பததயநுஷ்டானததாலேறபட்டுள்ள பகவத ப்ரஸாதததாலே மோக்ஷம் என்று பரஸாதம ஸஹேதுகம் எனறே உபநிஷத பாஷ்யததாலும் ஏறபடுகிறது. இதை வியாஸகாதா உதாஹரிததது சாநதிகாமணி வேதாளாவாஹநமாயிறறு.

(ஸாரதம் நிஷ்கர்ஷம் பககம் 29 30pt)

(ப. 17) “ பகதிபரபத்திகள் உபாயம் ஸவார்த்த கைங்காயம் புருஷாததம் என்று சொல்லி வேதாந்த வித்துக்கள் காம பராதாநய வாதிக்கை கண்டித்தார்கள் அந்த வேதாந்திகளையும் வேதாந்தஸார நிஷ்டர்கள் கண்டிக்கிறார்கள் ” என்று இவர எழுதியிருப்பதும் இதனால் நிரஸதமாயிற்று “ஆழ்வார்கள் பூவா சாராயர்கள் வேதாந்தஸார நிஷ்டர் அவர்களே பரபதி உபாயம் ஸவார்த்த கைங்காயம் புருஷாததம் என்பவர்கள் : வேதாந்தஸார நிஷ்டரல்லாமல் வேதாந்தியென்று சொல்லிக் கொள்ளும்வர்கள் அவர்களைக் கண்டிக்கிறார்கள் என்பது உசிதம்.

இவருக்குக் கண்டிக்கப்படுகிறவர்கள் ஆழ்வார் ஆசாராயர்கள், கண்டகர் சச்சுருங்க ஸஹோதரர் என்பதை முன்பே நிரூபித்துள்ளேன். யதிராஜவிமசதியின்படி எம்பெருமானார்பிமான நிஷ்டராகத் தங்களை நினைத்திருப்பவர்களுக்கு வித்தஸாதந நிஷ்டர்கள் பரிஹஸநீயர் உபேக்ஷ்யர் என்று சரம்பாவநிஷ்டர் பரகரணத்திலே பூஷணத்திலே ஸபஷ்டமானது. உபாயாநுஷ்டானத்தைத் தனக்காகப் பண்ணும் ஆசாராயனுடைய அபிமானமே ஆசாராயாபிமானமென்பது என்று லோகாசாரய ரஹஸ்ய வித்தம். அதுவும் முன் அதிகாரத்திலே உதாஹருதம் ஆகையால் “பகவதஸவாதநதாய பயத்தினால் நமுஷ்ய”வித்தஸாதந நிஷ்டை முன்னும் பின்னும் எவரிடத்திலும் காணாமையாலும் நமுஷ்யதாகையாலும் அஸாரம் முதலிய தியாஜ்யங்களில் சோந்ததே உபாயபகதிபரபத்திகளே மோக்ஷபாயந்த ஸகல் பலஸாதகங்கள் பகவான பல பரதாதா அவை அவனநீநம் என்பதே வேதாந்தஸாரதம் நிஷ்காஷம்.

ஸாரதம் நிஷ்காஷத்தில்

வயவஹாரசிக்ஷணம் என்னும் மூன்றாம்திகாரம்

முற்றிற்று

(ஸாரதம் நிஷ்காஷம் பகசம் 30, 31)

நிஷ்கர்ஷ நிசஷம்

த்ருத்யாதிகார பரீக்ஷா

நம ஸ்வாமி (ப. 23) “புகுவத கைங்கர்யம் ஸ்வார்த்தம். ப்ரபத்தி உபாயம் என்றிருக்கும் சில வைதிகா ஆழ்வார்களும் தானே” என்று தொடங்கி மறுபடியும் ஸ்வப்ரயோஜந விசாரம் செய்கிறார். ஆழ்வார்கள் பரார்த்தகைங்காய நிஷ்டர்கள், அநுபாயப்ரபத்தி நிஷ்டர்கள் என்பதும், கவசிட ஆழ்வார்களுக்கு ஸ்வார்த்தப்ரதவம் தோன்றினாலும் அது ஆஸரயதோஷ ஜன்யமல்ல (காமஜன்யம் அல்ல)— வ்ஷயதோஷஜன்யம் (புகுவத விக்ரஹவைலக்ஷண்யஜன்யம்) எனபதும் முன்னமே (ப 129) நமமால் நிருபிககப்பட்டது. நம ஸ்வாமி (ப 24 ப. 25) எழுதுவதெல்லாம் பத்ரபூரணத்தையே (ஏடடை நிரப்பு வதையே) பயனாகக்கொண்டது, வ்யாததம்; சர்விதசாவணம், பிஷ்டபேக்ஷணம்; நமமால் பதிலளிக்கப்பட்டதுமாகும். தாமகெரண்ட ரித்யூதூநததை லோகதேஃபிகன மாமுனிகள நமபிள்ளைபோலவார் ஆகூரிப்பதாக ஸ்வஸித்யூ தூநத விபீதஸாத்யு ஸுதராதிக்களை உதூஹரிதது நம் ஸ்வாமி அடியேனைப் பரிஹஸிகிறார் (ப. 26) “இவ்வயாஸ காரருக்கு இமழவரையும் தம பூவாகளாகக் கொள்வதற சில்லையே என்று. இதனிலமிககோர் அயாவுண்டே? நம ஸ்வாமி (ப. 26) “பன்னியுரைக்குங்கால பாரதமாம்’ என்கிறார். பன்னியுரைப்பதைத் தடுத்தது நிறுத்தினா ஆரோ? ஸாரதமநிஷ்கர்ஷத்தில் ஒரு விஷயத்துக்கும் நம ஸ்வாமியால் நிருபணம் செய்யப்படவில்லை. ப்ரதிஜ்ஞாமாதரமே உள்ளது—என்பது அசசுவடியைப் படித்தவர்களுக்கு ஸ்பஷ்டம். ப்ரதிஜ்ஞாமாதரத்தாலே ஸ்வஸித்யூதூநத ஸ்தூபநம் பண்ணினதாக நினைக்கலாமா? ஒரு விஷயத்துக்காவது நம ஸ்வாமியால் ஸாரதம நிஷ்கர்ஷத்தில் ப்ரமாணயுகத்யா திநிருபணம் செய்யப்பட்டுள்ளதா எனப தனைக் கண்ணுடையாரா காணவேணும். இவன பண்ணும் ப்ரபத்தி அதிசாரிவிசேஷணம். இவன பண்ணும் ப்ரபத்தி அதிசார ஸித்யூத்யாதக்யமாக என்று ஈடடைக்கொண்டு நிருபித்துள்ளானே (ப 27). ஆகையால் ‘இவவுபாயம் ஸ்வீகாரகாலத்தில் புருஷஸாபேக்ஷம்’ என்று (ப. 26) ஸ்ரீவசநபூஷண ஸுதகதியை யுதூஹரிப்பது வ்யாததம்.

நம ஸவாமி (ப.26) "ப்ரார்த்தகைங்கர்யம் எனபதன பொருள் புகுவதபரஸாததை உண்டு பண்ணும கைங்கர்யமெனபது தானே. பரஸாதம் நிர்ஹேதுகம எனபது சேருமோ" என்று எழுதுகிறார். "அவன முகமலர்த்திக்குறுப்பாகவே செய்யப்படும் கைங்கர்யம் பரார்த்தகைங்கர்யம்" என்றனறே நம பூர்வாகள நிஷ்கர்ஷிததுளளார்கள். இவ்வடத்திலே "உனககே' நாம் ஆட்செயவேம எனனுமபடியே ஆகவேணும்" எனகிற முமுக்ஷுபபடி (181) ஸுதரததையும் 'அதாவது—கைங்கர்யம் பண்ணுமளவில உனககே நாம் ஆட்செய்வேம என்று, உனககே எங்களுக்கும்மாயிருக்கும் இருபபுதகவிாந்து, உனககே உகப்பாக நாங்கள் அடிமை செய்யவேணும் எனகிறபடியே, ஸுஷிககே உகப்பாகப பண்ணவேணும் எனகை 'தனக்கேயாக எனககொள்ளுமீதே' எனகிற ஆழவாரும் அருளிச்செய்தது" எனகிற மணவாளமாமுனிகள் வ்யாக்யாரமும் அநுஸந்தேயங்கள். பூர்வநிஷ்காஷம் இப்படியிருக்க, "ப்ரஸாததை உண்டு பண்ணும கைங்கர்யம் பரார்த்தகைங்கர்யம்" என்று உபாயதஸுக்கும ப்லதஸுக்குங்கூட வாசிகாணுமல நம ஸவாமி தாமே ஓர் அர்த்ததைகக கலபிததுககொண்டு (ப. 26) நமமை தூஷிக்கிறார் இது அஸத்தூரே. 'ப்லததககு வேண்டுவது என்று தொடங்கி வேதார்த்தஸாரநிஷ்காஷததில ஸவவாக்யமாககி நாமெழுதிய ஸூவசந்பூஷண ஸுதரத்தை (ஸு 60) நம ஸவாமி உதூஹரித்து, (ப 26ல) புகுவதூபாயதவதை நாம் அழிப்பதாக எழுதுகிறார். 'புகுவானே உபாயபூகன. ஆத்மஜ்ஞானாநிஷ்காஷம்' என்று இதற்கு ஸமாதூரம முனனமே நிஸூபிக்கப்பட்டது. "அதிக்காரஸேண" என்று தொடங்கி, "ப்ரஸாதப்ரங்களன்று" எனனுமளவாக உள்ள அண்ணுவபங்கார்ஸவாமி நிஸூபணத்தை (ப. 74) கண்டுகொள்வது. ஆகையால நம ஸவாமி (ப. 26, 27) எழுதுவதெல்லாம் இந்நிஸூபணத்தால் பதிலளிக்கப்பட்டவையாம்.

நம ஸவாமி (ப. 27) யதீந்த்ரமததீபிகா வாக்யங்களை உதூஹரிககிறார். அவவாக்யங்களின நடுவே "ஏஷா குரு

முகூரத ரஹஸ்யாதிஸூரஸதரேஷு ஸத்ஸம்ப்ரத்யாய பூர்வகம ஜஞாதவ்யா'' என்று உள்ள வாக்யத்தை உற்று நோக்கவேண்டுகிறேன். ஸத்ஸம்ப்ரத்யாய ஸாராத்த்யம் இன்னது எனபது கீழே பரக்க நிருபிதம். யதீநதூர மததீபிகாகாரரெனன. யதீநதூரரே இவவர்த்த்யங்களைத் தமமுடைய ஸ்ரீபூஷ்யாதிகளில் மறைபொருள்களாகவே அருளிச்செய்துள்ளார். ரஹஸ்யதரய நிஷ்காஷம் இன்னது எனபதனையும் இதுவே ஸாரதமம உபாதேயம எனபதனையும் கீழே நிருபிததுள்ளோம். வேத்யாந்தஸாரார்த்த்யம் இது எனபது நமமால் திருப்பித்திருப்பிச்சொல்லப்பட்டுள்ளது. நம ஸவாமி வேத்யாந்தார்த்த்யமான ஸாரதரார்த்த்யத்தை விவரிககிற யதீநதூரவாக்யத்தையும் யதீநதூரமததீபிகா வாக்யத்தையும் வாத்தூவளீ வாக்யத்தையும் (ப. 27, 28) உத்யாஹிப்பதனால் நமக்கோர் அநிஷ்டாபத்தியும் இல்லை.

நம் ஸவாமி (ப. 28 29). எழுதுவதெல்லாம் முன்னமே பதிலளிக்கப்பட்டவை. இவன பண்ணும் வ்யாபாரமெல்லாம் ஈஸ்வரகருஷிபூலம் என்றும், இது ஒன்றும் உபாயம் அல்ல என்றும், அதிகாரிவிஸேஷணம், சைதநயகருதயம், அசித்யவயாவருத்தி வேஷம். அநுபாயம் என்றும் கீழே பரக்க நிருபிதம் (ப. 38). நம ஸவாமி (ப. 30) ''தத்யவிஷயக புத்த்யி ஸபூரணஸய தத்யநுகூரஹா யத்தத்வாத்'' [புத்த்யவான விஷயமான ஜஞானம் ஏறப்படுவது அவனருளாலேயே ஆகும்] எனற உபநிஷத்யூஷ்ய ஸ்ரீஸூகதிரயை உத்யாஹரிககிரூர். இதுவனரே ஸாரதிகர் மணி வேதாளாவாஹநம் என்று அடியேன எழுதமாட்டேன நம் ஸவாமியே தமமுடைய ஸாரதம் நிஷ்காஷத்தில (ப. 30) எழுதிககொண்டார். மத்யஸத்யாகள் இது யாருக்குப்பொருநதும் எனபதை நிஷ்காஷிப்பார்கள். ஸித்த்யூஸாத்யநிஷ்டை, ஆழ்வார்களிடத்தே காணலாமாயிருக்கச் செயதே நம ஸவாமி (ப 31) ''வெரிடத்திலும் காணாமையாலும்'' என்று எழுதுவது அஸத்யூரே.

தருதீயாதிகார பரீக்ஷா ஸமாபதா.

ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம்

நான்காம் அந்நகரம்

ஸாரதமார்த்தநிகமனம்

अमुमुक्षुगताऽनङ्गनिष्ठा ह्यविधिना कृता ।

आप्ताति भयदोषेक्षया च्युता त्याज्याऽननुष्ठिता ॥ १ ॥

मुमुक्षुनिष्ठा पञ्चाङ्गनिष्ठा विधिगतैर्मिता ।

नित्याभयप्रदाऽपेक्षया स्थिरा ग्राह्या स्वनुष्ठिता ॥ २ ॥

ஸப்தவிதாநுபபததிகளாலே பாரிபாஷிகமான பரகத ஸவீகாரமானது தியாஜ்யமென்றும் அவைநிலலாமையாலே ஸவகத ஸ்வீகாரமான பரபதநமானது கரஹ்யமென்றும் லோகாசாய ஸூகதக்களைக கொண்டு முறையே இவ்விரண்டு சுலோகங்களும் தெளிவீக்கின்றன

(1) அமுமுக்ஷுகதா—தனக்கு மோக்ஷத்தை விரும்பும்வர்கள் முமுக்ஷுகள் ‘மோக்ஷமாவது நிதய கிங்கரஸவபாவனாகை’ என்றும் ‘‘புருஷாராதத விரோதியாவது .... தானுகநத பகவத்கைங்காயங்களில் இசை’’ என்றும் அததபஞ்சகம், தனக்கு உகநத கைங்காய பராராதனை கூடாதென்று இதனால் தெளிவாகிறது. இது இல்லாதவர்கள் முமுக்ஷுகளல்ல. மோகதும் இசை முமுக்ஷு. ‘‘தாதோ காமணஸஸமாதநகாதருகாதீசசாயாமவா’’ என்று பாணிநி ஸூதரம். ‘‘அவனுக்கு உபாய ஸவீகாரததில் அநவயமில்லை’’ என்று பரநதபடி ஸிததோபாய ஸ்வீகாரம் பண்ணுபவனுக்கும் பரகதஸவீகார காததாவுக்கும் முமுக்ஷுதவமில்லையாகையால் முமுக்ஷுகளைச் சேராதது ஸிததஸாதந நிஷ்டை என்பது. தானுகநத பகவத கைங்காயங்களில் இசையாகிற முமுக்ஷுதவமில்லாது இல்லையன்றே

(2) அநங்கநிஷ்டா—

இது விசேஷ்யவாசிபதம் ‘‘ஆநுகூலய லகாலபாதிகளுக்கு உபாயங்கதவமுமின்றிககே அவகாஸனேதாஸிபோலே ஸமபாவித

(ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம் பக்கம் 32)

ஸவபாவத்வமுண்டாகிறது” என்று பரந்தபடியிலும் தனி த்வயத திலும் அருளிச் செய்தாரிதே.

மூ 56. அங்கம் தனனையொழிந்தவறறைப் பொருதொழிகை.

மூ. 59 இது இரண்டையும் பொருது” என்று ஸ்ரீவசந பூஷணம் ஆதலால் அங்கமிலலாத நிஷ்டையிது.

(3) அனிதிநா கருதா—

மூ 60 பலததுக்கு ஆதமஜ்ஞானமும் அபரதிவேதமுமே வேண்டுவது 63 ரக்ஷணததுக்கு அபேக்ஷிதம் ரக்ஷயதவாநு மதியே. என்று ஸ்ரீவசநபூஷணம் இவை அதிகாரிவிசேஷணங் களாய் நிறகையாலே விதிக்கப்படாதவை என்றபடி.

(4) ஆபராபதி பயதா—

மூ 405 பயாபயங்களிர்ணமும் மாறி மாறி பராபதியளவும் நடக்கும்” 406 “நிவாதயஜ்ஞாநம் பயவேது” 407. “ஸவ தநதரணியுபாயமாகத் தான பறறினபோதிறே இப்பரஸங்கம் தானுள்ளது” என்று ஸ்ரீவசநபூஷணம் ஆதலால் மோக்ஷ பராபதியளவும் பயததைத் தரும்து விததலாதநிஷ்டை.

(5) உபேக்ஷயா—

மூ. 451. “இவனுக்கு உபேக்ஷணீயா ஈச்வரபரதநதரா” என்று விததலாதநிஷ்டையுடையவாகளை பூஷணத்திலே உபேக்ஷயராகியது இந்நிஷ்டை உபேக்ஷயமானதுபறறியளரே.

(6) சயுதா—

மூ. 446 “பகவத ஸவாதநதாய பயததாலே பராபதி நமுஹிறு” எனகிற பூஷண ஸலுகதியினபடி நமுவுமது இந் நிஷ்டை.

(7) அநநுஷ்டிதா—

(ஸாரதம் நிஷ்கர்ஷம் பகம 33, 34pt)

ரிஷிகள பக்தியோகநிஷ்டர். ஆழ்வார பதினமும் ஆசார்யாகளும், ஸவகத ஸவீகாரநிஷ்டர். நாசசியார ஸ்ரீமதுரகவிகள ஆசாரயாபிமானநிஷ்டர். எமபெருமானார திருவடி ஸமபநதம பெற்றவர்களில கிடாமபியாசசான ஸமபரதாயஸததரில சிலா ஸவகதஸவீகாரநிஷ்டர் சிலா ஆசாரயாபிமானநிஷ்டர்

லோகாசாரய ஸமபரதாயஸததரகளோவெனில மாமுநிகளின யதிராஜவிமசதயில “ காலதரயே஽பி ” எனகிற பதினெட்டாவது ஸூகதயினபடி எமபெருமானாரகிய ஆசாரயரின் அபிமானததிலே ஓதுங்கி நிறபதாகத தவஃனைச் சொலலிக்கொளளகிருகள இந திலேயில ஸிததஸாதநநிஷ்டை எனபது ஓருவரும பினபறருத தென்று இரண்டு நிஷ்டைகள ஓருவருக்குச சேராதவையனரே,

ஆகையால “ அஸாரம ” எனகிற கலோகததில “ தயஜேத் ” எனறதில சோததது இநநிஷ்டை

முதல கலோகாரததம் முறறிற்று.

இனி இரண்டாவது கலோகததில சொலலிய ஸவகத ஸ்வீகார நிஷ்டையானது இவவருப்பததிகளேமுயினறிககே பரா மாணிகமாகையால “ பஜேதஸாரதம ” எனபதற்கு விஷய மாகினறது. எங்கனே எனனில—

(1) முமுக்ஷுநிஷ்டர்—

“ மோக்ஷததில இசசையுடையவர்களுக்கு முமுக்ஷுக்கள என்று பேராக்ககடவது ” என்று அதத பர்ச்சகம். “ உததர வாகயததாலே — பரரபயததையாததிககிறது இவன அததிகக வேணுமோ, ஸாவகளுன இவன நினைவு அறியாரேவெனனில இவன பாசுரம கேட்டவாரே திருவுள்ளம் உகககும் என்றும் கைங்காயமதான நிதயம், நிதயமாக பராராததத்தே பெறவேண்டும என்றும், “ நம ” கைங்காய பராராதததே போலே இப்பதததில பராராதததையும் என்றுமுண்டு ” என்றும் முமுக்ஷுப்படி ஆத

(ஸாரதம் நிஷ்கர்ஷம் பககம் 34, 35pt)

லால கைங்கர்ய பராததனை செய்யும் முழுக் கூககளிடமுள்ளது
இநநிஷ்டை அதாவது ஸவகத ஸவிகாரம். தானிசைநத
கைங்காயமிவனுக்கேயனரே

(2) பஞ்சாங்கநிஷ்டை—

இது விசேஷய வாசக பதம் “இப்பரதிபநதக நிவருததிகரு
உபாயம் — “நயாஸ தயாக நிக்ஷேப சரணுகதயாதிசபதவாசய
மாயுள்ள பரமாதம் பரபதநம் அதாவது பகவதாஜ்ஞா திலங்கந
நிவருததி, பகவதாநுகூலயம் ஸாவசகதிதவாதயநுஸநதாநம்,
துடக்கமரனவறரேடே கூடியிருநதுள்ள யாசஞாகாபமான விஸ
ரமபருபஜ்ஞான விசேஷம் அதில ஜ்ஞேயாகாரம் நிரபேக்ஷ
ரக்ஷகதவம், ஜ்ஞாநாகாரம் வயவஸாயம் இதுதான சாஸத
ராததமரகையாலே ஸகருத காததவயம் என்று “நிக்ஷேபாபரபாயா
யோநயாஸ பஞ்சாங்க ஸமயுத ! ஸநயாஸஸதயாக இதயுகதச்
சரணுகதிரிதயபி ||” எனகிற ஸ்ரீ பாஞ்சராதரவசநததையடியொற்றி
ஆநுகூலயம் முதலிய அங்கப்பஞ்சக ஸமபநநமான பரபதநம்
உபாயம் என்று தததவசேகரததில அருளிசெய்தாரிதே.

(3) விதிசதைமிதா—

“சரணம் வரஜ, மயிநிக்ஷிபேத, பரபதயேத” “நாநாசபதாதி
பேதாத” இதயாதி பரமாணங்காளாலே இநநிஷ்டையானது
விதிக்கப்பெற்றது

(4) நிதயாபயபரதா—

‘ஸமசலேஷதசையில ஈசவரனை திருததும்’

மூ 12 உபதேசததாலே இருவருடையவும் காமபாரதநதாயம்
குலையும் (13) ஈசவரனை அழகாலே திருததும் என்று இவ்வாருக
பூஷணதி ஸூகதிகளாலே மறுககவொண்ணாத புருஷகார
விசேஷததாலே பரபநநனுக்கு “மாசச” என்று அபயமளிக்கின்ற
னாகையாலே பரபததியானது அபயபரதையாகிறது. பிராடடி நம்

(ஸாரதம் ஸிஷகாலும் பககம் 35, 36pt)

முடைய அபராதத்தையும் ஈசுவர ஸவாதநதர்யத்தையும் குலைக்கும் எனறா அததபஞ்சகதிலே தநிசரமததிலே—அதிகாரிகருதய மாவது—ஸவீகருதோபாயனான பினபு யாவதபராப்தியளவும நிஸஸமசயனுமாய், நிபரனுமாய், அதரவ ஹருஷ்டமாநஸனுமாயிருககை! 'வரஜ' எனகிற விதியோபாதி "மாசுச" எனகிறதும் விதியாகையாலே . ஸவீகரித்த பினபு நிபரனுய்ராதவனுக்கும் பலஸித்தியிலலை எனறருளிசெய்தார ஆகையாலே பரபத்தியானது நிதயாபயமளிகுமது

(5) அபேக்ஷயா—

பாரமாததிகீ பகவசசரணாரவிந்த சரணுகதியாவஸததி தாடவிரதாடவது மே" எனறு கதய ஸூகதியினபடி அபேக்ஷிக்கப்படுமது ஸவகதஸவீகாரருபையான சரணுகதி,

(6) ஸத்திரா—

பகவதஸவாதநதாய பயததாலே நழுவாதது. மோக்ஷயீஷ்யாமி ஸங்கலபததையுணடுபண்ணுமது பலதவாரா ஸத்திரமானது

(7) ஸவநுஷ்டிதா—

மூ 35 ஆழவாரகள பலஸிடங்களில பரபத்தி பண்ணிறறும் அாசசாவதாரததிலே 43. அஜ்ஞாநததாலே பரபநநா அஸமதாதிகள. ஜ்ஞாநாதிகயததாலே பரபநநா பூவாசாயாகள பகதிபாரவசயததாலே பரபநநா ஆழவாரகள 51. பகதிதனனிலே அவஸதாபேதம் பிறநதவாரே இதுதான குலையக்கடவதாயிருககும் 90 அநநயோபாயதவமும் பரவருத்தி காணுநினரேமிறே 91. ஜ்ஞாநவிபாக ஂராயமான அஜ்ஞாநததாலே வருமவையெலலாம அடிககழஞ்சுபெறும் 92 உபாயபலமாய உபேயாநதாபூதமாயிருககும்து உபாயபரதிபநதக் மாகாது, 93 ஸாதயஸமாநம், விளமபாலஹம் எனறிறே ஸாதநததுக்கேறறம் ஸாதயபராவணயமடியாகவிறே ஸாதநததி ஸிழிகிறது. 94. இவனுக்குப பிறகருமாதமகுணங்களுக்கெல்லா வறறிற்கும் பரதான ஹேது இந்த பராவணயம். 113, பகவத

நிஷ—24 (ஸாரதம் நிஷ்கர்ஷம் பகம 36, 37pt)

விஷய பரவருததி பினை சேருமோவெனனில—இதுககடி பராவணயம அதுககடிஸமபநதம, அதுதான ஓளபாதிக்கமன்று ஸததா பரயுகதம 114 அநத ஸததை பராவணயகாரயமான அநுபவ மிலலாதபோது குலையும் அது குலையாமைககாக வரும்வையெலலாம அவாஜநியங்களுமாய பராபதவகளுமாயிருக்கும் ஆகையாலே பகவதவிஷய பரவருததி சேரும் (269) ஸவபரயோஜநபரரெலலாரையும் பரதிகூலராக நினைக்கலாமோவெனனில (270) இஙகு ஸவபரயோஜநம எனகிறது ஆசரயதோஷஜனயமானவறறை(271) ஆசையாலே தோஷமில்லை (272) விஷயதோஷததாலே வரும்வையெலலாம துஸதயஜமாயிறேயிருப்பது எனறியவாரூக ஆழ்வார ஆசாரயாகளனைவரும் ஸவகத ஸவீகாரரூபமான பரபத்தியை அனுஷ்டித்திருப்பதை ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலும் மாமுனிகளின ததவ்யாகயாநததிலும் “எனதாவி” பாசுரத்தின ஈடடிஜும் அருளிச செய்திருப்பதாலும் ஆசாரயாபிமாநததிலும் உபாயநுஷ்டாநம பண்ணும் ஆசாரயனுடைய அபிமானமே சரம பாவநிஷ்டடை என்று அராதபஞ்சகத்திலேயருளிசசெய்கையாலும் சிஷ்டாநுஷ்டாநமினறளவும் கிடாமபியாச்சான ஸம்பிரதாயத்திலே தொடர்ந்து வருவதாலும் “ஸவநுஷ்டடிதா” எனறது

“பரபத்தியானது ஆராதபரபத்தி என்றும் தருபதரூபபரபத்தி என்றும் இரண்டுபடிப்பட்டிருக்கும்

(1) ஆராதமான பரபத்தியாவது—ஸதாசாரயகடாஷுததாலே யதாவஸத்திதஜரூநம பிறநதவாறே ஸமஸாரத்திலே தீவரபீதியும் பகவதநுபவத்தில் தவராதிசயமும் பராவணயமும் ஏற்பட்டு ‘திருவேங்கடத்தானே புகலொன்றிலலாவடியேன’ என்று பூண பரபத்தி பண்ணி, பலநீ காடடிப படுபபாயோ” “தருவாணை நினனாணை கண்டாய இனி நான போகலொட்டேன” என்று தடுத்தும் வளைத்தும் பெறுகை

(2) தருபதரூபபரபத்தியானது—அவவளவு தீவரஸமவேக மிலலாதார களைவாய துனபம களையாதொழிவாய களைகண மறறிலேன என்று உபாயத்தில் ஸாவபரங்களையும் அவன பககவிலே புகட்டு நிராபரனாயிருக்கை” என்று அராதபஞ்சகத்தில லோகாசாரயா செயதருளிய உபாயநிஷ்காஷத்தின சுருக்கம்

(ஸாரதம நிஷ்காஷம் பக்கம் 37, 38pt)

இதன்படி ஸவகதஸவீகாரத்தை ஆர்த்தப்ரபத்தியென்கிறது. ஆழ்வார்களும் ஆளவந்தார எம்பெருமானா முதவிய ஆசாரயா களும் இந்நிஷ்டையை அநுஷ்டிப்பவர்கள் முகயமிதுவே இததகைய நிலையிலாதாக்கரு பரகதஸவீகாரமாகிய த்ருபதப்ர பத்தி ஆாததப்ரபத்தி அநுஷ்டானத்திறகு அங்கப்ஞ்சகமும் அவ்நாபூதம் த்ருபதப்ரபத்திக்கு ஸம்பாவிதஸவபாவம் என்று ஏறபடுகிறது ஸமயாசார நிஷ்காஷ காததாவுமிவவரே நிணயம் செய்துள்ளார

ஆக இப்படி பரமாளோபபத்திகளாலே பகதியோகமும் ஸவகதஸவீகாரமும், ஆசாரய நிஷ்டையுமே " பஜேதஸாரதம்ப சாஸதரே" என்கிறபடியே கரஹயமரகிணறது எனபதாக ஸாரத மாரததநிகமந்ததை லோகாசாரயாதி ஸூகதிகளால இவ்விரண்டு கலோகங்களாலும் ஸங்கரஹிததனன.

நிகமனமெனும் நானகாம அதிகாரம் முற்றிறறு

श्रीरङ्गवासी मधुरान्तकवीरघृद्धहः।

प्राचीकशत्सारातमनिष्कर्षं प्राज्ञसंमतम् ॥

इति श्रीश्रीनिवास महादेशिक (கருடபுரம் ஸவாமி)
கடாஶ்லஸ்யோஶ்யவேதாந்தார்த்தஜாதஸ்ய ஶ்ரீமதுரான்தகம் திரும்லே

ईचम्वाडि वीरराघवाचार्यस्य कृतिः

सारतमनिष्कर्षस्संपूर्णः ॥

"ஆழ்வாரெம்பெருமானா தேசிகன திருவடிகளே சரணம்"

॥ श्रीरस्तु ॥

நிஷ்கர்ஷ நிகஷம்

சதுர்த்தாதிகார பரீக்ஷா

நம ஸ்வாமி தம்முடைய ஸாரதம் நிஷ்காஷத்தில் நானகாமதிகாரத்தில் ஸபதவித்யாநுபபத்திகளைக் காட்டி, பரக்யகஸவீகார வாத்தத்தைக் கண்டுகுகிறார், ஸவக்யதஸ்வீகார நிஷ்டையை பூஷிகுகிறார். தூஷணபூஷணபரமாக இரண்டு ஸலோகங்களை அருளிச்செய்து விவரணம் செய்துள்ளார். இங்கே பரமாவஸ்யகமான ஓர் விஷயத்தைக் கூற விருமபுகிறேன். கீழே மூன்று அதிகாரங்களில் லோகதேஸிகளை தேஸிகளை ஸமபரதாயத்தையே தழுவிய வா என்று நம் ஸ்வாமி எழுதிவிட்டு, நானகாம அதிகாரத்தில் லோகதேஸிகபக்ஷத்தை தூஷிப்பதும் தேஸிகபக்ஷத்தை பூஷிப்பதும் ஸவவசநவிருத்தமாகும். இந்த நானகாம் அதிகாரத்தையே எழுதி இதுவே ஸாரதம், தேஸிக ஸித்தக்யநதம் என்று நம ஸ்வாமி எழுதியிருப்பரையானால் ஒருவாறு நாம் ஆறியிருக்கலாம். முந்திய அதிகாரங்களில் லோகதேஸிகளைக் கொண்டாடுவதும் பிந்திய அதிகாரத்தில் அவரையே தூஷிப்பதும் இப்படிப் பூவாபர விருத்தமாக ஓர் மஹாவித்யான எழுதவது பண்டிக உலகுகே ஸோசநீயம், பரிஹாஸயம் ஸ்ரீ வைஷணவ லோகதேஸிபாக்யபலம் எனனததகும். நானகாம அதிகாரத்தில் நாம் தூஷிப்பது லோகதேஸிகளை யல்ல — லோகாசாய ஸமபரதாயஸததூராகததங்களைச் சொல்லிக்கொள்ளும் சில ஆதுநிகரை தூஷித்தோம் என்று நம ஸ்வாமி சொல்லக்கூடும். இந்த வாத்தம் நம ஸ்வாமி நானகாம அதிகாரத்தில் தூஷணபரகரணத்தில் உச்சாஹரிததுள்ள லோகதேஸிக ஸுதரங்களுக்கு விருத்தகம். இனி இவா காட்டியுள்ள ஸபதவித்யாநுபபத்திகளைப் பரிஹரிகுகிறேன்.

(1) அமுமுக்ஷுக்யா — “பரார்த்தக் கைங்கர்யமே மோக்ஷம்” என்று லோகதேஸிக ஸ்ரீஸுதகதிகளைக்கொண்டு

கீழே அறுதியிட்டுள்ளோம். இப்படியிருக்க “தானுகநத புகுவத கைங்காயங்களில இசசையாகிற முழுக்ஷுதவம் இவனுக்கு இலகையனரே” என்று நம ஸவாமி (ப. 32) அஸங்குதமாக எழுதுவது அஸத்தாரே.

(2) அநங்குநிஷ்டா — “பராபகாநதர பரிதயாகுமே அங்கும பரபததி ஸதூலததில. ப்ரவருததிருபாங்கும கிடையாது. பரபத்திககு அங்கும நிவருததிருபமாரும’ என்று கீழே லோகதேயூக ஸுதரங்களைக்கொண்டு அறுதியிட்டுள்ளோம். இப்படியிருக்க. நம ஸவாமி “அங்குமில்லாத நிஷ்டையிது” (ப 33) என்று எழுதுவது அஸத்தாரே.

(3) அவிதிநா கருகா— விதிப்ரதயயாராததூம கருதி ஸாத்யதவம் என்று கீழே (ப. 71) நிருபிததேதாம் அப்படியிருக்க “விதிக்கப்படாதவை” என்று நம ஸவாமி (ப. 33) எழுதுவது அஸத்தாரே

(4) ஆபராபதிப்யதூ (5) உபேக்ஷ்யா (6) ச்யுதா— ஸித்தூஸாதூந நிஷ்டையின பரபேக்ஷும ஆசார்யாபிமாநம், இதுவே அமோகூம என்று அறுதியிடப்பட்டுள்ளது. நம ஸவாமி (ப. 33) சரமபர்வநிஷ்டையைக் காட்டிலும் ஸித்தூஸாதூநநிஷ்டைக்குச் சொல்லும் தேயூஷங்களை நமக்கு இஷ்டமே. இதனால் ஸவகூதஸவீகார நிஷ்டையைக் காட்டிலும் ஸித்தூஸாதூநநிஷ்டை தாமுநதது எனத்தேரூது. நோமாருக உயாநதது என விரிவாக நிருபிததுள்ளோம்.

(7) அநநுஷ்டிகா— ஆழவாரகளை ஸித்தூஸாதூந நிஷ்டூகள் எனபது கீழே நிருபிதம். இப்படியிருக்க நம ஸவாமி புந புந “ஆழவாரகளை ஸவகூத ஸவீகார நிஷ்டூகள்” (ப. 34) என்று எழுதுவது லோகபரதாரணம் (லோகவஞ்சனை) ஆகும்.

இவ்வளவால், உதகரஸலோகமும், அதன் பொருளை விவரிக்கும் பகுதியும் பதிலளிக்கப்பட்டதாயிற்று. அந்த பாகுதலில் “நித்யாபயபரதூ” எனபதனை விவரிக்கும் மிடத்தில் ஸ்ரீவசநபூஷண ஸுதரநகளை உதூஹரிக்ரூ (ப. 35) நம ஸவாமி ஸவகூதஸவீகாரம் ஸரணயஹருதூ யாநுஸாரியலலாதபோது பூலிககாது என்று லோக தேஸூகளை ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் 145-வது ஸுதரத்தில் நிருபிததுள்ளார. மாமுனிகள வ்யாக்யாநததைக காண்க. வஸதுஸதிஸ்தியிப்படியிருக்க ஸ்ரீவசநபூஷண ஸுதரநகளை உதூஹரிதது “ஸவகூதஸவீகாரநிஷ்டை நித்யாபயபரதூ ஸதூர” என்று நம ஸவாமி (ப. 35, 36) எழுதுவதெல்லாம் அஸதூரே.

நம ஸவாமி (ப. 38) “ஆத்த ப்ரபத்தி ஸவகூத ஸவீகாரம், த்ருபதபரபத்தி பரகூதஸவீகாரம்” என்று கொள்ளவேண்டுமென க்ரூர். இதற்கு ஸமயாசார நிஷ்காஷ க்ரூரநதூததை ஸவாதூ பரமாணமாஸவும காட்டுக்ரூர். இங்கே உணமையை உணாததுகிறேன், கேணமின், ஸ்ரீ வைஷணவ ஸமயாசார நிஷ்காஷத்தில் எரிதூதூபாய விவேக பரகரணத்தில் (தமிழ்பதிப்பு 119-122 பக்கங்களில்) பிள்ளைலோகம் ஜீயா “இனி இநத பரபத்தியானது ஸவகூத ஸவீகார பரகூதஸவீகாரததாலே இரண்டுபடிப்பட்டிருக்கும். ததநநிஷ்டூரான அதிகாரிகளை. ‘குரநகு பூணைக குடிகளைப் போலிருக்கும்வா’ எனனுமது—வ்யகதயநதரங்களில் இப்படி உண்டாகிலும், பரளிதூகூபரதேவதாஸூ ஸதூலபரவேஸமுள்ளது இவ்விரண்டுக்குமாகையால், இவறறை அவர்களுக்கு த்ருஷ்டாநதமாகச சொல்லலாமிறே. இவைதான தனைப்பறறி நடக்கையுடைத்தானதாயும், கிடககுமிடத்தில் எடுபபை உடைதகானதாயுமாயிருக்கும், ததபோஷ்யங்கள் இவறறைக கட்டுவது வாயைப்பராபப தாயிருக்கும்; இப்படி நேசமுள்ளதாய் ரக்ஷிக்கைக்கு இலக்காயிருக்கும்மிடத்தில் ஒன்று ‘விடில தொடேன்’

என்றிருக்கும். ஒன்று 'தான் கொடில விடேன' என்று எடுத்தது ரக்ஷிக்கும். இப்படியாய்றறு அவற்றின் படி களிர்க்கும்படி. அவற்றில் எடுப்பே முக்யமாகையால் அதுக்கு ஒரு வசநமுயிலலை. இவற்றை ஸதுப்பதேயு ஸுத்த்யன ஸதூசாயன உணாதத உணாநதா லாய்றறு ஸவக்யு ஸவீகாரதை இகழ்நது. பரக்யு ஸவீகாரதை மகிழ்நது, நிாப்பூரோ நிாப்பூயாஸமி" [சமையறறவனாய, ப்யமறறவனாய்ருக்கிறேன்.] என கிற நாடூரதவாநுஸநதூரநம உண்டாய உஜ்ஜீவ்ப பது" என்றும். "அநத பரபதிகான ஆதகக்யுருபத அதிகாரிபூத்யததாலே த்விவிகையாய்ருக்கும். ஆாதத பரபத்தியாவது.— யதூர பராநவயிபிதூஸஸகஸமருதிபிா விநா! தேந ததபுரத. பாத ஸா பரபத்திஸ ஸதூர பூவேதி!" [பரமாத்மாவோடு தொடர்பற்றிருக்கையால் பொறுக்க வெண்ணாதிருக்கும் நினைவுகளோடு துவக்கற்று அதே காரணத்தால் அப்பரமனின் முனவை விழுகையே எப்போ தும் பரபத்தியென்பப்டும்.] என்றும். 'பூத்யூரத்யவ ஸாயாதமா யாசனூபாயவஸாயிநீ! பராபயேசகோரநூபா யா' இதயாரப்ய 'பரபத்தி ஸாணக்யூதி' [மனவுறுதியோடு கூடியதாய் (அவனையே உபாயமென) யாசிப்பதில் தலைக கட்டுவதாய் டராபயத்தை விருமபும் அதிகாரியின் ஸவ ருபத்திறகுப் பொருநதவதான அறிவு என்று தொடங்கி, இதவே ப்ரபத்தியென்றும் ஸாணக்யூதியென்றும் கூறப் படுகிறது] என்றும் இதயாதியுள்ள சொல்லுகிறபடியே 'அநதா பூஹிஸச ததஸாவம வ்யாபய நாராயண" [அவை யனைததையும் உள்ளும் புறமுடி வியாபிதது விளங்குகிறான நாராயணன்] என்று எங்கும் பரிபூணனாய்ருக்கிற ஸீய பதி திருவடிகளிலே விழ்நது. 'பிதரம மாதரம தூராரந' [தாய், தநகை. தூரம முகலன உறவ்னா செவவங்கள், ஸமஸத உபாயஉபேயங்கள் ஆகிய அனைததையும் கை விட்டுத் திருவுலகளந்தருளிய உன திருவடிகளையே உபாயமாகப்பற்றினேன்] இத்யாதியுப்படியே பரிதயகதவ

களான அவையெல்லாம். ஸ்ரீய பதி சரணரவிந்த், த்தில உண்
டாக உணர்ந்து. அவிசசி, நநபுகுவத்குண நுபுவகைங்கர்ய
நிஷ்டேட்சுவாய் ஸர்வேஸ்வரனை பறறுகை. த்ருப்த
ப்ரபத்தியாவது — ஆசாரபரபுவோ தாம் தர்மஸய பரபுரச
யுத' [தர்மம ஆசாரத்திலிருந்து ஏறபடுவது; தர்மத்தின
தலைவன அச்யுதன] இதயாரபுய (என்று தொடங்கி)
'ஆசாரயுகத ஆசார்யஸ்சரணுபீ ஸதா ஹரி । ஆசாயமாஸ்ர
யேத தீமான் பரபத்தயா வ்ரதஸம்யுதம் ॥ பரபத்தயா விஷ்ணு
ஸாயுஜயம லபுதே நாதர ஸமஸய । தஸ்மாத்ராசாய சரண
ஸரணைக. பரபத்யதே ॥' [ஆசாரத்தோடு கூடிய ஆசார்யன
நடமாடும் புகுவானேயாவான். அறிவாளியாயிருப்பவன
ஸரணுகுதஸமரக்ஷணவ்ரதத்தோடுகூடிய ஆசாயனை ஸரண
மடையவேண்டும். இநத ஸரணுகுதியாலே விஷ்ணுஸாயுஜ
யததை அடைவானென்பதில ஐயமில்லை. ஆகையால், ஆசார்
யன திருவடிகளையே உபாயமாக (அறிவாளியாயிருப்பவன்)
பற்றுகிறான்] இதயா திப்படியே, ஸத்ஸமப்ரத்யாயனித்ய, த
ப்ரபத்தயநவிதனான ஸத்யாசார்யன திருவடிகளைத் தஞ்ச
மாகப்பறறி. இங்கிருக்கும் நாளைக்கு ஆசார்யமுடேகூலலா ஸகர
மான புகுவத்புகுவதகைங்கர்யநிரதனாய். ஸவாசாயனான
சரணுபிஹரிசரணரவிந்த்பரவணனாய், 'இழைகொள் சோதி
செந்தாமரைககட்பிரானிருநதமை காட்டினீர்' எனகிற
படியே தநிஷ்டுனாயிருகை" என்றும் அருளிச்செய்
துள்ளாரா. அந்த க்ரந்த்யத்தில நம ஸவாயி நிருபிததபடி
ஆதததத்ருபத பேத்யம் நிருபிககப்படவ்லலை. நோமாறாக,
ஸவக்யதஸ்வீகார பரக்யதஸவீகாரங்கள் வேறாகவும. ஆாதத
த்ருபத ப்ரபத்திகள் வேறாகவுமே நிருபிக்கப்பட்டுள்ளன.
தமிழ்ப்பதிப்பு 119 முதல் 122 பக்கங்கள் ஈறாக வேவிப்ப
வர்களுக்கு இது தெளிவாகும். ஆகையால் நம் ஸவாயி
ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸமயாசார நிஷ்கர்ஷததை உத்யாஹரிப்பது
வீணைது. நேர்மாறாக ஸ்வபக்ஷபுரத்யகமுமாகும். மேலும்.
இப்படி ஆர்த்த த்ருப்த பேத்யநிருபணம் செய்வதும்.
அதற்கு லோகதேயுபிக திவ்யஸலகதியை ப்ரமாணமாக

காட்டுவதும் தகாது தகாது தகாது ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில பிள்ளைலோகதேஸிகன் 142, 143, 144 145 ஸுத்தரங்களில் ஸ்வக்யத ஸ்வீகாராநுபாயத்வதையும் பரக்யதஸ்வீகார உபாயத்வதையும் நிரூபித்துள்ளார். மாமுனிகள் வ்யாக்ய யாநத்தில “ இவையிரண்டாலும் ஸ்வக்யதஸ்வீகாராநுபாயதவமும், பரக்யதஸ்வீகாரோபாயத்வமும் காட்டப்பட்டது” என்று அருளிச்செய்திருப்பது ஸ்பஷ்டம். ஸ்வக்யதஸ்வீகார பரக்யதஸ்வீகாரங்களே ஆர்த்த த்யுருப்தபரபத்திகளானால், ஆர்த்தபரபத்தி அநுபாயம் த்யுருப்த்பரபத்தி உபாயம எனத் தேறாதா? இதுதான் லோகதேஸிகன் ஸித்த்யாந்தமா? இது மாமுனிகள் கண்ட அல்லது ‘மாமணிகள்’ கண்ட ஸாரதம நிஷ்கர்ஷமாகுமா? கண்ணுடையோர் நனருகக் காணவேணும்.

ஆக இவ்வளவால், ‘வேத்யாந்த ஸாரமான் ரஹஸ்ய த்ரயமே ஸாரதமம் உபாதேயம’ என்றும், ‘தத்யுர்த்தத்யுமான புக்யவானே உபாய பூதன். பரார்த்தகைங்காயமே பரம புருஷராததம். இவன செய்யும் ப்ரபத்தி அதிகரீ வஸூஷணம். உபாயமலல — எனபதே ஸதஸமபரத்யாய ஸாரார்த்ததம்’ என்றும், இதுவே “ மாமுனிகள் கண்ட வேத்யுர்த்தஸாரநிஷ்காஷம்” என்றும் நிரூபிதமாயிற்று.

முடிவுரை

முடிவில் அடியேன் செய்யும் ஓர் விண்ணப்பம். நம பெரியோர்கள் தங்கள் க்யுரந்த்யுங்களில் காட்டிய விஷயங்களை அடியேன் வெளியிட்டேன் அத்தனை போகலி ஸ்வதந்த்ரமாக ஒன்றும் எழுதினேன் அலவேன இந்த நிஷ்காஷ நிகஷத்தைக் கண்டவர்கள் தததத்ஸமபரத்யாய ஸரணியைத்தெளிந்து தத்தத்ஸம்ப்ரத்யாய நிஷ்ட்யராக இருக்க ப்ராப்தம், ஸம்ப்ரத்யாய ஸாங்காயமும் வேண்டா, ஸம்ப்ரத்யாய விவாத்யுமும் வேண்டா, வேற்றுமையில நிஷ—25

ஓற்றுமைகாணபோம. ஒற்றுமை என்று சொல்லிககொண்டு வேற்றுமையை வளாககவேண்டா. ஸமப்ரத்யாயாந்தரத்தை யழிககவும வேண்டா—என்று ப்ரார்த்தித்தது நிறகிதேன.

ஸத்ஸம்ப்ரத்யாய பரமஸூக்ஷ்மராத்த்யுபகாஸநத்தில் எழுதுகோலை நாடடின அடியேனுடைய ஸாஹஸத்தைப பெரியோர்கள் பொறுப்பாகளாக.

ஓர் மஹா வி த்ய வ ர ன ன ஸ்ரீவைஷ்ணவாக்யேஸரா எழுதியநூலுக்கு மறுப்பாக ஓர் நூலை எழுதும்படி அடியேனுக்கு நேர்ந்தமைக்கு மிகவும வருந்துகிதேன. இதனை நம் ஸவாமியும், நம ஸ்வாமியால் தமமுடைய ஸாரதம நிஷ்கர்ஷத்தில் ஆதியிலே வணங்கப்பட்ட பெருமானும் பெரியபெருமானும் க்ஷமிப்பாளர்களாக

சதுர்த்தாதிகார பரீக்ஷா ஸமாப்தா.

वेङ्कटाचार्यशिष्येण वरदार्येण धीमता ।

निष्कर्षनिकषः सोऽयं लिखितोऽत्र सतां मुदे ॥

[ஸ்ரீ உ. வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமியின சிஷ்யராய் (அவரிடமிருந்துபெற்ற) பேரறிவை உடைய வரான வரத்யாசார்யரால் இநத நிஷ்காஷ நிகஷம் இந்நில வுலகிலுள்ள ந ல லே ர ா க ளி ன உகப்பினபொருட்டு (ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸூத்ரஸுனத்தில்) எழுதப்பட்டது.]

அத்யாதமதத்வப்யோத்யுபாஸகரர், வாக்யருதவாஷீ
ஸ்ரீ உ வே வேளுககுடி வரத்யாசாய ஸவாமி இயற்றிய
நிஷ்காஷ நிகஷம் நிறைவு பெற்றது

ஆழ்வார எம்பெருமானா ஜீயா திருவடிகளே ஸரணம்

இநத நிஷ்காஷ நிகஷத்தில் எடுக்கப்பட்ட ப்ரமாணங் களுக்கு 'ஸூத்ரஸுனம்' ஆசிரியரால் பொருள் எழுதப்பட்டது.

‘ஸுதர்ஸனம்’ ஆசிரியரின் முடிவுரை

—*—

ஸுதர்ஸனத்தில் (இதழ் 275) மாமுனிகள் மலரில் ஸ்ரீ.உ வே. வேளுக்குடி வரதாசாரிய ஸ்வாமி ‘மாமுனிகள் கண்ட வேதாந்த ஸார நிஷ்காஷம்’ என்னும் தலைப்பில் ஓர் கட்டுரை எழுதினார். அதை மறுத்து ஸ்ரீ உ. வே. மதுராந்தகம் வீரராகுவாசாரிய ஸ்வாமி எழுதிய ‘ஸாரதம நிஷ்காஷம்’ என்னும் நூலையும், அதற்கு ஸமாதானமாக ஸ்ரீ உ வே வரதாசாரிய ஸ்வாமி எழுதிய ‘நிஷ்காஷ நிஷ்கம்’ [இரு நிஷ்கர்ஷங்களின் உரைகல்] என்னும் நூலையும் அன்பர்கள் இதுவரை (ஸுதர்ஸனம் 279-284) அநுபூதித்து வந்தனர் பல அன்பர்கள் இந்நூல்கள் பற்றிய கருத்துக்களை நேரிலும் கடிதம் மூலமாகவும் நம்மிடம் தெரிவித்தார்கள் இந்நிலையில் சில விஷயங்களை அன்பர்களுக்குத் தெளிவுபடுத்த வேண்டியது பத்திரிகாசிரியன் என்னும் முறையில் அடியேனது கடமையாகத் தோன்றியபடியால் இம்முடிவுரையை எழுத லானேன்

அன்பர்கள் பலர்.— ‘தென்னாசாரிய ஸம்பந்த்யாயமும், தேசுரிக ஸம்பந்த்யாயமும் ரஹஸ்ய ப்ரஸ்தானத்தில் பல விஷயங்களில் கருத்து வேறுபாடு உள்ளவை என்பது உலகமறிந்த விஷயம். அறுநூறு வருஷங்களுக்கு மேலாக வேதாந்ததேசுரிகர் காலத்திலிருந்தே இக்கருத்துவேறுபாடுகள் பல பல கிரந்தங்களிலும் ஏறிக்கிடக்கின்றன அவற்றிலே, ‘நம் ஸ்வீகாரத்தாலே பேறு’ என்று தேசுரிக ஸம்பந்த்யாயஸ்தாகளின கருத்தாகவும், ‘அவன் ஸ்வீகாரத்தாலே பேறு’ என்று தென்னாசாரிய ஸம்பந்த்யாயஸ்தாகளின் கருத்தாகவும் இன்றளவும் முக்கியமானதொரு கருத்து வேற்றுமை நிலவிவருகிறது இதை இன்று ஒரு வித்யவான் மறுக்க வருவதும், தென்னாசாரியர்களே ‘நம் ஸ்வீகாரத்தாலே பேறு’ என்று கூறியிருப்பதாகத் துணிவுடன் எழுதி அச்சிடுவதும் அதி ஸாஹஸமாயிருக்கிறது இதைத்தக்க ப்ரமாண யுக்திகளைக்காட்டி இருஸம்பந்த்யாயத்திற்குமுள்ள வேறுபாட்டை அசைக்கமுடியாத படி நிஷ்கர்ஷ நிஷ்கத்தில் நிலைநாட்டி உண்மையைக் குன்றி விட்ட விளக்காக்கியிருப்பதன்மூலம் ஸ்ரீ உ. வே. வேளுக்குடி ஸ்வாமி ஸ்ரீ வைஷ்ணவவலகிற்குப் பெரும்தொண்டாற்றியுள்ளார் ஸ்ரீ உ வே. வேளுக்குடி ஸ்வாமி பரமஸாதவிகமான முறையில் தம் நூலை எழுதியிருப்பது மிகவும் பாராட்டத்தக்கதாயுள்ளது இவ்வளவு தெளிவாக இவ்விஷயம் நிலைநாட்டப்பட்டபின் இதை

நிஷ்கர்ஷிக்க ஒரு வாதஸுதஸ் தேவையேயில்லை நேர்முக வாதங்களில் வீண் கூச்சலும் குழப்பமும் மற்றும் பல விரும்பத் தகாத விளைவுகளும் ஏற்படுமேயொழிய நன்மையொன்றும் விளையாது” என்று கருத்து தெரிவித்து வருகிறார்கள்

ஒரு சில அன்பர்கள்.— “இப்போது காலம் இருக்கும் நிலையில் இந்தச் சர்ச்சை அராவசியமானது. ஆஸ்திகத்திற்கே பேராபதது விளைந்துகொண்டிருக்கும் இக்காலத்தில், ஆஸ்திகர்கள், அதிலும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் நூல்கள்மூலம் வாதம்புரிவதே தவறானது. நேர்முகமான சர்ச்சையில் இறங்குவது பெரும் தீங்குகளை விளைக்கவல்லது. ஆகையால் நடக்கப்போவதாக அறிவிக்கப்பட்டிருக்கும் வாதஸுதஸ்ஸை எப்பாடுபட்டாவது நிறுத்திவிடுங்கள்” என்று கருத்து தெரிவித்து வருகிறார்கள்.

இந்நிலையில் வாதஸுதஸ்ஸைப்பற்றிய அடியேனது கருத்தை அன்பர்களுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டியது அவசியமாகிறது. பரஸ் பரஹிதைஷிகளாய், நித்யாபிவாஞ்சித — பரஸ்பரீசபூவர்களாயிருக்கவேண்டிய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடையே வாதஸர்ச்சை எல்லாப் படியாலும் பரிஹரிக்கத்தக்கதே என்பதே அடியேனது உறுதியான கருத்து ஆயினும் மதுராந்தகம் ஸ்வாமி சில வருஷங்களாக ‘ஸம்பந்த்யாய விஷயங்களில் ஒரு வாதஸுதஸ்ஸை நடத்திவிடவேண்டும்’ என்று பிடிவாதங்கொண்டிருக்கிறார் இதற்குக் காரணத்தை ‘சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவன்கேண்மிகே’ என்னும் ரீதியிலே அடியேன் தெரிவித்தாகவேண்டியிருக்கிறது சில வருஷங்களுக்கு முன்னால், ‘ரங்கநாதபாதுகை’ என்னும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ பத்திரிகையில் திருவயிர்திரபுரம் ஈ. தே. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் என்பவர் ஓர் கட்டுரை எழுதினார். அதில் ‘பிராட்டி ஜீவகோடிய, எம்பெருமான் ஆஸாததே,ஷபூக்யனே’ முதலான தென்னாசாரிய ஸம்பந்த்யாயக்கொள்கைகளை ப்ரஸ்தாவித்து, ‘இவையெல்லாம் கலிபுருஷனால் கிளப்பப்பட்ட வாதங்கள்’ என்று ஒரு கட்டுக்கதையை எழுதினார் இதை மறுத்து நாம் ஸுதர்ஸனத்தில் ஓர் கட்டுரை எழுதினோம். அதில், முற்கூறிய கொள்கைகள் ஆழ்வார்களாலும், பல ஆசாரியர்களாலும் ஆதரிக்கப்பட்டிருப்பதால் அவர்களைக் கலிபுருஷனென்று எழுதுவது அஸஹ்யாபசாரமும், கலிசேஷ்டையுமாகும் என எழுதி

யிருந்தோம். ரங்கநாதபாதுகாபத்ரிகையோ, நம்மால் மறுக்கப் பட்ட கட்டுரையை எழுதியிருந்த ஈ. தே. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யரோ இன்றளவும் அதற்கு யாதொரு ஆக்கேபமும் தெரிவிக்கவில்லை. அப்படியிருக்கும்போது நமது மதுராந்தகம் ஸ்வாமி (இப்போது அன்பர்கள் காணும் ஸாரதமநிஷ்கர்ஷம் அமைந்துள்ள ரீதியில்) ஏதோ சில பக்கங்களை எழுதி நம்மைக் கடுமையாகத்தாக்கி வாத்திற்கும் அழைத்தார். அவர் எழுதியிருக்கும் விஷயங்களுக்கெல்லாம் நம்மாலும், நமது பூர்வர்களாலும் ஏற்கனவே தினவடங்க பதில் கூறப்பட்டிருப்பதை எடுத்துக்காட்டி, வாதும் செய்வதில் பேராவல் இருந்தால் பத்திரிகைகளில் விளம்பரம் வெளியிட்டு, வ்யபதிஷ்ட வித்வான்கள் அனைவரையும் வாதத்திற்கு அழைத்து வாதப்போர் புரியவேண்டுமேதவிர ஒருவரிருவர் வாதம்செய்து முடிவுகூட்ட முடியாது என்று நாம் எழுதியபின் தாற்காலிகமாக சாந்தியடைந்தார். அதற்குப்பின்னும், ஸம்ப்ரத்யாசர்ச்சை ஒன்றை நடத்துவதில் தமக்குள்ள ருசியை அடிக்கடி அறிவித்து வந்தார் வேத்யாந்தஸார நிஷ்கர்ஷம் வெளிவந்தபின், தாம் அதற்கு மறுப்பாக ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம் எழுதியிருப்பதாகவும், அதையும், அதற்கு ஸமாதானம் ஏதாவது வரதாசார்யர் தெரிவித்தால் அதையும் ஸுத்யர்சனத்தில் அச்சிட்டு அதன்பின் வாத்யஸதஸ் ஒன்றை நடத்தவேண்டும் என்று மதுராந்தகம் ஸ்வாமி ஆசைப்பட்டதாலேயே நாம் முன்னுரையில் எழுதிய ரீதியில், நிஷ்கர்ஷ நிகஷம் அச்சாகி வெளிவந்தபின்பு வாத்யஸத்யஸ்ஸுக்கு ஏற்பாடு செய்வதாக அறிவித்தோம்.

இப்போது நிஷ்கர்ஷ நிகஷமும் வெளிவந்துவிட்டது அன்பர்கள் பலருடைய கருத்தையும் தெரிவித்தோம். நிஷ்கர்ஷ நிகஷமானது இருஸம்ப்ரத்யாயங்களுக்கிடையே பரக்யதஸ்வீகார ஸ்வக்யதஸ்வீகார விஷயத்தில் உள்ள கருத்துவேற்றுமையைத் தெள்ளத் தெளிவாகக் காட்டிவிட்டது. இதை நிலைநாட்ட ஒரு வாத்யஸத்யஸ தேவையேயில்லை இரு ஸம்ப்ரத்யாயங்களில் எதுசிறந்தது என்பதில் அனைவரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய முடிவு காண்பது சிறிதும் ஸாத்யமல்ல. ஆகையால் வாத்யஸத்யஸ் நடத்துவதால் எந்த நற்பயனும் விளையாதென்பதோடன்றியில பல தீய விளைவுகளும் ஏற்படும் என்று அன்பர்கள் பலர் அறிவுறுத்துவதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறோம். மதுராந்தகம் ஸ்வாமியும் இவ்

வறிவுரையை ஏற்றுக்கொள்வார் என்று நம்புகிறோம் ஏற்றுக் கொள்ளாமல், வாதுஸத்யஸ்ஸை நடத்தியே தீரவேண்டுமென்று பிடிவாதம் பிடித்தால் கீழ்க்கண்ட நிபந்தனைகளுடன் அதை நடத்தவும் தடையில்லை.

1. முன்னுரையில் காட்டிய ரீதியில் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ ஸ்ரீமந்நாராயண ராமாநுஜஜீயர் ஸ்வாமியின் முன்னிலையில் உபய ஸம்பந்தராய வித்வான்களும் கலந்துகொள்ளும் வாதுஸத்யஸ்ஸை நடத்தவேண்டியது.

2 இதில் வயபதிஷ்ட வித்வான்களுக்கே பேச இடம் அளிக்கப்படும். (பா வ்யபதிஷ்ட வித்வான் என்பதில் அக்ர ஸநாதியபதியான ஜீயர் ஸ்வாமியின் தீர்ப்பே முடிவானது). மற வர்கள் வாயைத் திறந்தால் வெளியேற்றப்படுவார்கள்

3. " விவாதாஸ்பத்யமான விஷயத்தில் நம்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்களின் திருவுள்ளம் இன்னது, ஸ்ரீ வேத்யாந்த தேஸிகரின் திருவுள்ளம் இன்னது " என்று நிஷ்கர்ஷிப்பதே வாதுஸத்யஸ்ஸின் க்ருத்யம்

4. 'இரு பக்ஷங்களில் எது சிறந்தது' என்னும் சர்ச்சையில் இந்த ஸத்யஸ் ஈடுபடாது. 'இரண்டு பக்ஷங்கள் உண்டா. உண்டாயின அவற்றின் ஸ்வரூபம் என்ன? ஒரே பக்ஷமெனில் அதன் ஸ்வரூபம் யாது?' எனனும் விஷயமாகவே நிஷ்கர்ஷம் செய்யப்படும்

5 நிஷ்கர்ஷத்தில் எல்லா வித்வான்களும் கையெழுத்திட்ட ஸுத்யர்சனத்தில் வெளியிடவேண்டியது

மதுராந்தகம் ஸ்வாமியின் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்து கொண்டு, அவர் வாதம் நடத்தவேண்டும் என விரும்பினால், ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ ஸ்ரீமந் நாராயண ராமாநுஜஜீயர் ஸ்வாமி ஸ்ரீரங்கத்திற்கு எழுந்தருளியின்பு அவரையும் கலந்துகொண்டு வாதம் நடக்கும் இடம், தேதி, கலந்துகொள்ளும் வித்வான்கள் முதலான விபரங்கள் பிறகு அறிவிக்கப்படும்.

இங்ஙனம்,

விரோதிசுருத் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ த்யாஸன்,
ஆனி-மீ புனர்பூசம் ஸ்ரீ. க்ருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,
(24—6—71) ' ஸுத்யர்சனம் ' ஆசிரியர்.

நிஷ்கர்ஷ நிகஷ விவாதம்

விவாத ஸபை

நிஷ்கர்ஷிக்க வேண்டியது என்ன ?

மத்யஸ்த்வித்வான்களுக்கு வேண்டுகோள்

[ஸுத்யாஸனம்' ஆசிரியா]

சென்ற (விரோதிகருத ஆணி, ஆடி) ஸுத்யாஸனம் இகழில் நிஷ்காஷ நிகஷம் நிறைவுபெற்றது. அதன் முடிவுரையில் அடியேன் மத்யஸ்த்வித்வான்களுக்கு கருத்துக்கு இணங்கி இவ்விஷயத்தில் விவாதஸபை, தேவையிலை. நடத்தினாலும் அதனை நற்பயன எதுவும் விளையாது என விவரித்திருந்தேன். இதைக் கண்டு ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு ஸ்ரீ உ. வே. மதுராநகம் ஸ்வாமி விவாதஸபை, அவசயமே என்று கூறும் (ஆறு பக்கங்கொண்டதொரு) சுவடியை 'நடைபெறப்போகும் விவாத ஸபையைப் பற்றிய அறிவிப்பு' என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டிருப்பது நமக்கு 4-8-71 இரவில் கிடைத்தது.

அதில் 'நிக்ஷமம்' எனவும் பகுதியில் உபயஸம்பரத்யாய வித்வான்கள் சிலரை மத்யஸ்த்வித்வான்கள் மதுராநகம் ஸ்வாமி குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அவர்களை விவாதஸபையில் நேரில் கலந்து கொள்ளுமாறு பிரார்த்தித்ததுள்ளாரா அப்படி கலந்துகொள்ள - டெஸ்காயில்லாதவர்கள் - தம் அபிப்பிராயத்தை விமர்சனரீதியில் தமக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்றும் பிரார்த்தித்ததுள்ளார். அப்பகுதி அடுத்தபடியாகச் சிறிய எழுத்துக்களில் கொடுக்கப்பட்டு, அதன்மேல் அந்த மத்யஸ்த்வித்வான்களுக்கும், மற்றும் வ்யபதிஷ்ட வித்வான்களுக்கும் அடியேனுடைய பிரார்த்தனை அச்சிடப்பட்டு அவர்களுக்கு (6-8-71) அன்று அனுப்பப்படுகிறது. 15-8-71க்குள் வித்வான்கள் தம் கருத்தை எழுத்துமூலமாக அறிவித்தால் 25-8-71ல் வெளிவரவேண்டிய ஸுத்யாஸனத்தில் அக்கருத்துகள் வெளியிடப்படும்.

மதுராநகம் ஸ்வாமியின் நிக்ஷமம்

நிக்ஷமம்

ஸ்ரீமநநாராயண ஜ்யோ மத்யஸ்த நிஸையில் விவாதப் பரஸுத மாசும், ஸ்ரீமத அழகியசிங்கா, ஸ்ரீமத ஆண்டவன், உ. வே. D I. திஷ்ட-26

தாதாசாயஸவாமி, உ வே உததமூ ஸவாமி, உ வே காரபபங்காடு வெங்கடாசாயஸவாமி ஆழ்வாதிருநகரி ஸவாமி (செனணை வாஸி), ஸு தாசனசாயஸவாமி (திருப்பதி), திருநாங்கூர் அண்ணங்கராசாய ஸவாமிபோன்ற விதவான மதயஸததரைதுணையாகக்கொண்டு ஜீயா ஸவாமி தீர்ப்பு அளிக்கவேண்டும். ஜீயா ஸமமதியாவிடில முன குறிப்பிட்டவார்களில் மூன்று திருநாமங்கள் மாதயஸதயம் வகிக்கும் படி செய்து விவாத முடிவு பெறவேணும். அபமூவரும் வாதி பரதிவாதிடைய ஏகோபிதத்துத தோநதெடுக்கவேண்டியவர்களே

ஸ்ரீ உ வே ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாய ஸவாமியுடன் ஸமீபத்தில பரகருத சாசசா விஷயமாக பரஸதாவம் ஏற்பட்டபொழுது பூஷண பாஷயமானது ஸமபிரதாயத்தை அனுஸரித்ததன்று எனப்பதைத் தாம் ஏற்கனவே பிரகரம் செய்திருப்பதாய் ஸாதித்தார். அடியேனுடைய ஸித்தாநதமும் அதுவே. பாஷயம் அஸாமபரதாயிகமென்று தாம் வெளியிட்டதை விளக்க ஸமமதித்தால் அநத ஸவாமியும் மதயஸதபதம் வகிக்கலாகும்

எழுதது மூலமாய அநுவாதத்துடன் வாதம் நடைபெறும் ததவநிராயமே இதற்குப்பலம் ஜயாபஜயங்களன்று நிகஷத்திற்கு அடியேன் பதிலளிக்கவேண்டியிருப்பதால் வாதம் அவசய்மென்றே அபிபராயப்படுகிறேன்.

அதற்கு முன் பிரதிவாதிகளாகிய இவர்களிருவரும் அடியேனுமாகக் கலந்து அதனால் தருபதியடையும் பலமேற்பட்டு அதை ஸுதாசந பதராதிபா தாம் வாக்ளித்தபடி பிரகரம் செய்யவேணும். இல்லையேல் வாத சபையில் நிஷபநநமாவதை விதவான்களையெய்யப்பததுடன் பிரகரம் செய்யவேண்டும் இது அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்.

ஸபையில் நேரில் கலந்துகொள்ள ஸௌகாயமில்லாத மதயஸத விதவான்கள் பரதிவாதிகளின் பரகருதபதயாதத நிஷகாஷமானது மாமுனி முதலிய பூவாகள் ஸூகதிகளுக்கரு முரண்பட்டிருப்பதைப்பற்றிய தங்கள் அபிபராயத்தை விமர்சனியில் அடியேனுக்குத் தெரிவிக்குமாறு ஸவிநயம் பராததிககிறேன்

153, N C Street,
Srirangam
21-7-71

தி. ஈ. வீரராகவதாஸன்,
ஸ்ரீமதுராந்தகம்.

மத்யஸ்து வித்வான்களுக்கு ஸுத்யஸ்துஸ்ரீ ஆசிரியரின் பிரார்த்தனை

மதுராந்தகம் ஸ்வாமியால் குறிப்பிடப்பட்ட ஜீயர் ஸ்வாமிகளும், வித்வான்களும் வாதுஸபையில மத்யஸ்துஸ்து (நடுநிலைமை) வகிக்க வித்யுக்ராயிருக்கிறார்கள் எனப்பதை 15-8-71க்குள் அடியேனுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும். அப்படி நேரில் வரஸௌகாயமில்லா

விடில இருபக்கங்களையும் நடுநிலைநின்று ஆராய்ந்து. எழுத்து மூலமான அவாசளது விமாஸங்களை அடிநீயனுக்கு அனுப்ப வேண்டும். அல்லது விரைவில் எழுதி அனுப்ப ஸ்கூல்தராயிருக்கிறார்களா என்பதை 15—8—71 கதள அவாகள தெரியப்படுத்தவேண்டும். மதுராநகம் ஸ்வாமியால குறிக்கப்பட்டாத வயபதிஷ்ட வித்யவானகளும் திருவுள்ளத்தை தெரிவிக்கலாம்.

விவாத விஷயம் பற்றிய முக்கியமான குறிப்பு

‘அஸாரம்’ என்று தொடங்கும் ஸலோகத்தின் பொருளை விவாதத்திற்கு விஷயம் என்று பொருள்பட மதுராநகம் ஸ்வாமி எழுதிபுருக்கிறார். விவாதத்திற்கு அதற்கு விஷயமானாலும் அதற்கு காரணமாய், அதைக் காட்டிலும் முக்கியமானதான விவாதவிஷயம் ஒன்று இருக்கின்றது என்பதை மது,யஸ்து வித்யவான்கள் குறிக்கொள்ளவேண்டும். “அஸாரம்” என்று தொடங்கும் ஸலோகம் பொதுப்படையானது. அநதந்த பரகரணங்களுக்குத் தக்கவாறும் அவரவர் பரமேயங்களை எப்படி நிஷ்காஷிக்கிறார்களோ அதற்குத் தக்கவாறும் அதன் பொருள் வேறுபடும். ஆசாரய ஹ்ருத்யதத்ய்வ்யாக்யானங்களில் ஸப்த்யங்களில் பராத்யாய அபராத்யாயங்கள் காரணமாக ஏற்படும் பல படிக்களைத் திருவுள்ளமபற்றி இநத ஸலோகத்திற்கு ஒநுவிதமாகப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. ரஹஸ்யதரயஸாரத்திலும் ஸ்ரீ வசநபூஷணமீமாஸட்யாவததிலும், அதையொட்டிய வேத்யானக ஸாரநிஷ்காஷ நிஷ்காஷ நிகஷங்களிலும் பரமேயார்த்த்யங்களில் ப்ராத்யாய அபராத்யாயங்கள் காரணமாக ஏற்படும் பல படிக்களைத் திருவுள்ளமபற்றி இநத ஸலோகத்திற்கு இரண்டு வித்யமாகப் பொருள் விவரிக்கப்பட்டன. அதில், “முக்கியிலஸாத்யந புகுதிநிஷ்ட்யனுக்கு புகுவத கைங்காயமற்ற பரமாதமாநுபுவமாதரமே பூலம், ஸவக்யதஸவீசாரநிஷ்ட்யன எனப்படும் ஸாத்யந்பரபத்திரிஷ்ட்யனுக்கு ஸவராதக்ய கைங்காயமே பூலம், பரக்யதஸவீகாரநிஷ்ட்யன எனப்படும் ஸித்யதேத்யாய நிஷ்ட்யனுக்குப் பராதக்ய கைங்காயமே பூலம்” என்று முக்கியில பூலபேத்யதைத் திருவுள்ளமபற்றிப் பிள்ளைலோகாசாரயர் ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலும்.

ஆசாரயஹ்ருத்யகாரர் ஆசார்ய ஹ்ருத்யததிலும், 'மாமுனி'கள் அவ்விரு கிரந்தங்களின் விபாகியானவர்களிலும் மிகத் தெளிவாக நிரூபித்திருப்பதை அநுஸரித்து, ஸ்ரீவசந்ரூஷண மீமாம்ஸாப்யாஷயகாரரும் நிஷ்காஷ நிகஷ்காதகரவும் 'அஸாரம்' என்று தொடங்கும் ஸலோகத்திற்கு ஒருவிதமாகப் பொருளை விவரித்திருக்கிறார்கள். ஸ்ரீவேத்யாநத தேயூசிகா முறகூறியபடியான பூலபேத்யும் முகதியில கிடையாது என்று திருவுள்ளம்பற்றியவராகையாலே அதற்குச்சேர 'அஸாரம்' என்று தொடங்கும் ஸலோகத்திற்கு வேறுவிதமாகப் பொருளை விவரித்திருக்கிறா ஆகையால். - மத்யஸ்து வித்யவானகள் மாத்யஸத்யம வகிகவேணடுமாகில, முநதமுனன்ம் முகதியில பூலபேத்யுவிஷயமாக - லோகாசாரய வரவரமுனிகளுக்கும். ஸ்ரீவேத்யாநத தேயூசிகருக்கும் கருத்து வேறறுமை உண்டா இல்லையா எனபகை நிஷ்காஷிகவேணடும. இவ்விரு கருத்துக்களில் எது சிறந்தது எனபது ஸம்பரத்யாச சாசகையாகையால் அதில மாத்யஸத்யம் - வகிகவே, முடிவு கூறலோ உப்யஸம்பரத்யாச வித்யவானகருக்கும் அதிகாரயிலையாகையால் அக்காரியத்தில அவர்கள் இழியலாகாது. முகதியில பூலபேத்யு விஷயத்தில இருவகை ஆசாரயகருக்கும் அபிபிராயபேத்யும் உண்டா இல்லையா எனபதைப்பற்றி நடுநிலைநிறை விமாஸித்தரல் உண்டு எனறே உறுதியாகத் தேறும் (இல்லையென்று நிரூபிக்க முனவரும் வயபத்யுஷ்ட மத்யஸ்து விதவானகள் நமகருக்கடடுரை எழுதியனுப்பலாம்.) இப்படி பரமேயவிஷயத்தில கருத்துவேறறுமை தேறியபின்பு, அதற்கு அநுசூணமாக 'அஸாரம்' என்று தொடங்கும் ஸலோகாதத்யு விஷயத்திலும் வேறறுமை ஏற்படுவது நியாயமே. எனறே நடுநிலைநிறை விமாஸிக்கும்போது அடியேனுக்கு உறுதியாகப் படுகிறது ஆகையால் - இவ்விஷயத்தில விவாதஸத்யஸஸை நடத்தவதால் எப்பயனுயிலலை எனறே அடியேன கருதுகிறேன். இதுபற்றி வயபத்யுஷ்ட வித்யவானகளை 15-8-71க்குள் தங்கள் கருத்தை எழுதி அனுப்பும்படி அடியேன அடிடணிரது இறைஞ்சுகிறேன்.

ஸ்ரீ வைஷணவ த்யாஸன.

3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வரயீ அய்யங்கர்,
திருச்சி-17. 'ஸுதாஸனம்' ஆசிரியர்.

நிஷ்கர்ஷ நிகஷ விவாதம்

வேகூந விவாத, நிக்மநம்

['ஸுதாஸனம்' ஆசிரியர்]

6-8-71ல் அடியேன் அனுடைய வேண்டுகோளுக்கு உபயுக்தராக வித்யவத்யவரிஷ்டர்சனான (1) ஸ்ரீகாட்சி ப்ர. ப. அண்ணங்கராசாரய ஸ்வாமி, (2) D T. தாதாசாரய ஸ்வாமி. (3) (புருத்தாவ்வாள்) திருநாங்கூர் ப்ர. ப. அண்ணங்கராசாரய ஸ்வாமி. (4) ஆட்வாரதிருக்கி திருமலைலான ராமகிருஷ்ணயங்கூர் ஸ்வாமி (5) (சாஸி வாள்) விவலிவலம் நாராயணசாரய ஸ்வாமி. (6) திருக்கள்ளம் நரஸிம்ஹராகவாசாரய ஸ்வாமி. (7) திருபத்தியாமுநாசாரய ஸ்வாமி. (8) (தேசி) ரங்கராடாநுஜயயகூர் ஸ்வாமி (9) சதாபிஷேகம் கோவிந்த நரஸிம்ஹாசாரய ஸ்வாமி (கடைசியிருவரும் காரப்பங்காடு ஸ்வாமி சிஷ்யர்கள்) ஆகிய ஒன்பது வித்வான்களிடமிருந்து 17-8-71 ஆகிய இன்று வரை பதில வந்தள்ளது இதில D. T தாதாசாரய ஸ்வாமி மதுராநகரம் ஸ்வாமிகளு ஸாதகமாகவும். கடைசியில குறிக்கப்பட்ட மூன்று வித்வான்களும் வேளுக்குடி வரதாசாரய ஸ்வாமிகளு ஸாதகமாகவும் அபிபராயம் தெரிவித்ததுள்ளார்கள். மஹ வித்வான்கள் விவாத விஷயத்திற்குள் பகுராமலும். உட்புகுநகாலும் ஒரு நிஷ்காஷத்துக்கு வராமலும் விவாத்யஸ்துஸ நடத்தலாமா கூடாதா முதலான விஷயங்களைப் பற்றித் தங்கள் அபிபராயங்களைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இந்நத எல்லா பதில்களையும் ஆராய்ந்தால், இதில ஒரு விஷயத்தில் ஒரு மனப்பட்ட கருத்து விளங்குகிறது. அதாவது — விவாத்யஸ்துஸ நடத்தவதால் எப்பயனு மில்லை. வீணகலஹமும் வைரஸ்யமுநதான ஏறபடும எனபதே அது. விவாத்யஸ்துஸ நடந்தால் அதில கலந்து கொள்ளலோ. மாத்யஸ்த்யம் வகிக்கலோ எனத ஸ்வாமி யும் வித்யுத்யமாயில்லை. உத்தமூர் ஸ்வாமியை நேர்ல நிஷ-27

சென்று விசாரித்த வேளுக்குடி ஸ்வாமி, அவரும் விவாத, ஸத்யஸ்ஸரில் நேரில் கலந்துகொள்ள இயலாது என்றே ஸாதித்ததாகத் தெரிவிக்கிறார். ஆண்டவன ஸ்ரீ காராயம் ஸ்வாமியும் அவ்வண்ணமே தெரிவித்ததாக ஸ்ரீ உ. வே. சதாபிஷேகம ஸ்வாமி தெரிவிக்கிறார். ஆக இப்படி மதுராந்தகம் ஸ்வாமியால் மத்யஸ்தூர்களாகக் குறிக்கப் பட்டவர்களில் எவருமே வாத, ஸத்யஸ்ஸரில் கலந்து கொள்ள விரும்பவில்லை என விளங்குகிறது.

மதுராந்தகம் ஸ்வாமியால் மத்யஸ்தூராகக் குறிக்கப் பட்ட ஸ்ரீ உ. வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி ஸ்ரீ வைஷ்ணவவுகின தெய்வப் பாக்யததாலே பரமபதித்து விட்டபோதிலும், அவருடைய சிஷ்யரான ஸ்ரீ உ. வே. சதாபிஷேகம ஸ்வாமி ஸாதிகமும் ஒரு விஷயம் நடுநிலை யாளர்களால் குறிக்கொள்ளதக்கது. அதாவது:— மதுராந்தகம் ஸ்வாமி—உள்ளதான ஸம்பரத்யாய பேத்யத்தை இலையாக்கி 'ஸம்பரத்யாய ஸுத்யா' எனனும் புத்தக மொன்றைச் சில வருடங்களுக்கு முன் அச்சிட்டபோது, அதற்கு மறுப்பு வரவேண்டும் எனனும் எண்ணத்தாலே ஸ்ரீ உ. வே. வேளுக்குடி ஸ்வாமியும், சதாபிஷேகம ஸ்வாமியும் தம் ஆசார்யரான ஸ்ரீ உ. வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமியை அணுகிக்கேட்க, ஸ்ரீ வசநபூஷண மீமாம்ஸாபாக்யததை அடியொற்றி அவர் அப்போது ஸாதித்த அர்த்தவிஸூஷங்கையே ஸ்ரீ உ. வே. வரதாசாரய ஸ்வாமி 'மாமுனிகள் கண்ட வேத்யாந்த ஸார நிஷ்கர்ஷம்' எனனும் தலைப்பில் கட்டுரையாக எழுதினார். இக்கட்டுரையும், இதைத் தொடர்ந்து எழுதப்பட்ட நிஷ்கர்ஷ நிகஷமும், ஸ்ரீ உ. வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசாரய ஸ்வாமி நேரவுசாத்திக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தபோது அவருடைய பரிபூர்ணமான அங்கீகாரத்தைப் பெற்றவை—என்பதே அது. ஆக, மதுராந்தகம் ஸ்வாமி மத்யஸ்தூராக அந்த ஸ்வாமியைக் குறித்ததுவிபரீதபுலமாகவே முடிந்தது.

ஸ்ரீ உ. வே. காஞ்சி மஹாவித்வான ஸ்வாமியைப் பற்றி மதுராந்தகம் ஸ்வாமி குறிப்பிட்டதும் அவருக்கு விபரீதமாகவே முடிந்ததென்பது ஸ்ரீராமாநுஜன் பத்திரிகையில் 275-ம் இதழில் பின்வருமாறு ஸ்ரீ உ. வே. P. B. A. ஸ்வாமி அச்சிட்டிருப்பதிவிரும்பு விளங்குகிறது.

அஸாரல்பஸார விவாதத்தில் அடியேனுடைய விண்ணப்பம்

அஸாரமலபஸாரஞ்ச ஸாரம ஸாரதரம தயஜேத இதயாதி ப்ரஸிதத சலோகத்தின பொருள விவரணததைப்பற்றி (சென்ற ஜப்பசி மாதம் முதலாக) ச சில விதவானகளுக்களுள் அபிப்ராய பேதம் வினைந்து கரந்த லேகன ப்ரதிலேகனங்களும் நடநதுவருவதை ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதாசன பத்ரிகையினால் அடியேன ஸதூலமாக அறிந்திருக்கிறேன் ஏறககுறைய ஒருவருஷ காலமாகவே அடியேனுக்கு நேதரபாடவம் குன்றியிருப்பதை ஸ்ரீராமாநுஜனில் பலகால பரஸதா விததிருக்கிறேன். அதை இங்கு மறுபடியும் கருககமாகத் தெரிவிக்கிறேன் அடியேன எழுதுவதற்கு எவ்விதமான இடையூறும் விளைய வில்லை நாடோறும் 30, 35 பக்கங்களும் எழுதி வருகிறேன். வரும் தபாலகளைப் பெரும்பாலும் காயஸதாகள வாசித்துக்காட்டியே தெரிந்துகொள்ளுகிறேன். அச்சிட்ட ஏடுகளை ஆவசயகதைக்கு ஏறப சிரமப்பட்டு வாசிக்கிறேன். வாசிப்பதில் சிரமப்பட நோந்தால் வாசிப்பதை உடனே நிறுத்திவிட வேண்டியதென்று டாகடாகளின் கட்டளையுமுண்டு. அதனால், நிஷ்காஷம்—நிகஷம் முதலியவற்றில் அடியேன இன்றளவும் கணசெலுத்தினவனல்லேன். ஸுதாசந பத்ரிகை வரும்போது பிரிததுப பார்க்கையில் ஏடுகள் வளாநதிருக்கின்றன வென்று மட்டும் கரஹித்தவனடியேன்.

10—8—71 தேதியாகிய இன்று ஸ்ரீஸுதாசந பத்ராதிப ஸ்வாமியிடமிருந்து கிடைத்த ஸ்ரீமுகத்தில் நான்கு பக்கமுள்ள சிறிய விளம்பர மொன்று இருந்தது. அதில் அடியேனுடைய ப்ரஸதாவமிருப்பதாகத் தெரியவந்ததனால் அந்த இடத்தை மட்டும் ஊனறி வாசித்தேன். ஸ்ரீமதுபய வே. மதுராந்தகம் ஸ்வாமி எழுதியிருப்பது அதில் அநுவதிக கப்பட்டிருக்கிறது. (அதாவது) ' ஸ்ரீ உ. வே. ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியுடன் ஸமீபத்தில் ப்ரகருத சாசசாஷிஷய பரஸதாவம் ஏற்பட்டபொழுது பூஷண பாஷ்யமானது ஸமப்ரதாயத்தை யநுஸரித்ததன்று எனபதைத் தாம் ஏறகனவே பிரகரம் செயதிருப்பதாய ஸாதித்தாரா. அடியேனுடைய விததாந்தமும்

அதுவே. பாஷ்யம் அஸாமபரதாயிகமென்று தாம் வெளியிட்டதை விளக்க ஸமமதித்தால் அந்த ஸவாமியும் மதயஸ்தபதம் வஹிககலாகும்” எனபதாக.

இது பசசைப் பசமபொய எனபதை உலகமறிய விளக்குகிறேன். ஸ்ரீமதுராதகம் ஸவாமி சென்ற சித்திரை மாதம் முடிவில் ஏதோ பந்துகருதயமாகக் காஞ்சிககெழுந்தருளி ஒருவாரமிருந்தார். அடிககடி சநதிகக நேரிட்டது சித்திரை மீ முடிவு நாளன்று வெள்ளிககிழமை தாயாருடைய புறப்பாட்டில் இயல சாததியான பிறகு, அன்று திரு மூலமாதலால் மணவாளமாமுனிகள் ஸநிதிக்கு விடை கொள்வதற்காக ஒரு புறம் தங்கியிருந்தேன் அங்கு மதுராதகம் ஸவாமி யெழுந்தருளி நான் தங்கியிருக்கிற காரணத்தைத் தெரிந்துகொண்டார் தாமும் மாமுனிகள் திருநகைதரோதஸவம் ஸேவிகக வ ரு வ தாக ஸாதித்தது கூடவே வந்து இரண்டு மணி காலம் கோஷடியை யநுபவித்தார். பல வார்த்தைகளில் அஸார அலபஸார வாதத்தையும் வந்ததுண்டு, அப்போது அடியேன் விஜ்ஞாபித்ததிவ்வளவே; “ஆசாய ஹிருதயத்தில வேதஸாரோபநிஷத்ஸாரதராநுவாக ஸாரதமகாயதரியில்” என்று ஸபஷ்டமாக அருளிச்செய்திருப்பதைத்தான் அடியேன்றிவேன, ஸ்ரீவசன பூஷண மீமாமஸாபாஷ்யத்திலுள்ள விவரணம் நினைவில்லை, இப்போது நிகழும் கரந்தசாசசைகனையும்றியேன்” என்று. “மீமாமஸாபாஷ்யம் அஸாமபரதாயிக மெனபதை ஏறகனவே நான் பிரகரம் செய்திருக்கிறேன்” என்று அடியேன் சொல்லியிருந்தால் “எங்கே எப்போது எதற்காக பிரகரித்திருக்கிறீர்”. என்று இநதஸவாமி கேளாமலிருப்பாரா? “அது எனக்கும் தெரியுமாயைல கேட்கவில்லை” எனபா தெரியுமாகில் இன்னவிடத்திலெனபதை 15—8—71களு வெளியிட்டும். அடியேனிடத்தில் அபத்தபரலாபம் விலை செல்லாது.

முடிவாகச் சொல்லுகிறேன். ப்ரகருத சாசசையில் அடியேன் எந்தவிதத்திலும் ஸமநதபபட விருமவவில்லை ஏறகருறைய நாறபது வருஷகாலமாக ஸ்ரீமதுராந்தகம் ஸவாமியை நோக்கிப் பலநூல்கள் எழுதியிருக்கிறேன். அவையெல்லாவற்றையும் ஸ்ரீரங்கத்தில் ஸ்ரீமத பரமஹம்ஸேதயாதி, ஸ்ரீமநநாராயண ராமாநுஜ ஜீயா ஸவாமி ஸதாபித்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீகோசலியத்திலும் ரங்கவிலாஸ புஸ்தகாபணங்களிலும் கு. சி. பாடசாலை லைபரெரியிலும் அபேசைஷ்யுள்ளவாகள் காணலாம். அநத க்ரந்தங்களுக்கு ஏதேனும் விடைவருமோ? எனகிற ஒன்றை மட்டுமே அடியேன் பாதத்து நிற்பவன் விடை வெளிவந்தால் அன்று முதல் இவர்க்கு -சிஷ்யனாயிருப்பேனெனபதை மீண்டும் சபதம் செய்து நிற்கிறேன். P. B. A.

இனி, மதுராந்தகம் ஸ்வாமிக்கு ஸாதகமாக அடிப்
ராயம் தெரிவித்திருக்கும் ஒரே வித்யானான ஸ்ரீ உ. வே.
D T தாதாசார்யஸ்வாமியின் ஸ்ரீமுகத்தையும், அதற்கு
அடியேன் எழுதிய பதிலையும், அதற்கு அவர் எழுதியுள்ள
பதிலையும் கீழே அச்சிட்டு அதிலிருந்தும் மதுராந்தகம்
ஸ்வாமிகு விபரீதமே ஸித்தி, திகழிறது என நிரூபிடபோம்.

ஸ்ரீ உ. வே. D. T. தாதாசார்ய ஸ்வாமியின் ஸ்ரீமுகம்

தேசிகவித்யாபுவரம்
மைலாபபூா, சென்னை-4.

விஜ்ஞாபரம் தேவருடைய கடிதமும் வேண்டுகோளும்
கிடைத்தது. ஸ்ரீமாந் K வரதாசார்யர் எழுதினது 'மாமுனிகள்
கண்ட ஸாரதமநிஷ்கர்ஷம்' என்பது அதிலிருந்து ப்ரதானமான
விவாதவிஷயம் 'அஸாரமல்பஸாரம் ச' என்ற ச்லோகத்தின்
அர்த்தமே என்பது ஸ்பஷ்டம். மாமுனிகளுடைய வாக்யம்
ஒன்று கூட எடுக்காமல் வபூ மீமாம்ஸாபாஷ்பகாரர் சொன்ன
தையே பின்பற்றி தேசிகள் ஸாதித்தது தவறு என்பதை
அந்வாருஹ்யவாதம் என்று மறைத்துக் கூறினார், அவரை ரக்ஷிப்
பதற்காக தேவர் இப்போது சொல்லுகிறபடி மோக்ஷத்தில் பல்
பேதமுண்டு என்பதை அனுஸரித்து இவர் அர்த்தத்தைச்
சொல்லுவதாக அபிப்ராயப்பட்டிருந்தால் தேசிகள் அவர்
ஸித்தாந்தப்படி அர்த்தம் சொன்னார் என்ன வேண்டுமேயன்றி
அந்வாருஹ்யவாதம் எனக்கூடாது.

மோக்ஷத்தில் பல்பேத்யமில்லை என்பது 'விகல்போ஽விலிஷ்ட
பலத்தவாத' என்ற ஸூத்ரத்தில் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது
இதை அநாதரித்தது ஆசார்யர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்று
அடியேனுக்குத்தோன்றவில்லை. 'ப்ரதிகூலராகிரூர்—ஸ்வப்ரயோஜந
பரரும்' (262) என்ற சூர்ணையில் * "அவித்யாதியதேஜாஷத்தால்
வந்த ஸ்வப்ரயோஜநத்தை என்கை" என்றவித்தால் இங்குள்ள
வர்களான பகவத்பரர்களில் சிலருக்கு விசேஷத்தை
இங்கு கருதினது தவிர, மோக்ஷத்தில் பல்பேத்யம் கருதப்

* இங்கு எடுக்கப்பட்ட சூர்ணை 263-வது, வ்யாக்யானம்
சூர்ணை 270ல் உள்ளது—ஸூதர்ஸனம் ஆசிரியா.

படவில்லை என்பது ஸ்பஷ்டம். மோக்ஷத்தில் அவித்யைக்கு ப்ரஸக்தி ஏது? ஆகவே பிள்ளைலோகாசார்யரோ, மாமுனிகளோ மோக்ஷத்தில் பேதும் விவக்ஷிததாரர்கள் என்பது ஏற்படவில்லை. இது நிற்க ப்ரக்ருத ஸ்லோகத்தில் “அஸாரம்” என்ற இததால் ப்ராஹ்மகுத்ருஷ்டி ஸாஸ்த்ரமே விவக்ஷிதம் என்பதையும், ‘வேதாச்சாஸ்த்ரம் பரம் நாஸ்தி’ என்றவிதில் ‘பரம்’ என்பது உத்க்ருஷ்டமே என்பதையும் மாமுனிகளே ஸாதித்திருப்பதை ஸ்ரீமதுராந்தகம் ஸ்வாமி ஸந்தேஹத்திற்கு இடமில்லாமல் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். ஆகவே ஸ்ரீவரதாசாரியர் சொன்னது மாமுனிகளுக்குக் கண்டனமேயன்றி மண்டனமன்று. மீமாம்ஸா பாஷ்யகாரர் கண்ட ஸாரதம நிஷ்கர்ஷமென்று அவர் எழுதியதற்கு ஸீர்ஷகம் இட்டிருந்தால் விவாதமேயிராது ஸஹ்ருத்யமாக இது எழுதினேன். தவறு இருந்தால் க்ஷமிக்கவேணும் நேரில் வருவதாகவோ இவ்வளவன்றி அதிகம் சொல்வதாகவோ எனக்கு உத்தேஹமில்லை

வே. வி.

திருமலைதாதம் (D.T.T.)

இதற்கு ‘ஸுத்யஸனம்’ ஆசிரியரின் பதில்

..... ஸ்ரீ முகம ஸேவிககப் பெறறேன். ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி ஸவிரயம் விண்ணப்பிக்க விரும்புகிறேன். வரதாசார்ய ஸ்வாமியை றக்ஷிப்பதற்காக—முகதியில பூல பேத்யமுண்டு என்று அடியேன லோகாசார்ய வரவரமுனி ஶித்த்யாந்தமாக ஏறிட்டுக் கூறுவதாக ஸாதித்திருக்கிறது. இந்த தேத்யஷம் அடியேன் பேரில் ஏறாதெனபதைச் சுருக்கமாக நிரூபிக்கிறேன்.

(1) ஸ்ரீவசனபூஷண வ்யாக்யானம். — (ஸூ 265)

“உபாயாந்தர நிஷ்டூர்க்கு உத்தேஹ்யன் தேவ தாந்தர்யாமியான ஸர்வேஸுவரன. உபாயம் கர்மஜ்ஞாந புக்திகள். உபேயம் புகுவத்யனுபுவம்” எனபது ஸூத்ரம். இவ்விடத்து வ்யாக்யானத்தில் “உபாயம் தனிதனி மோக்ஷஸாத்யநயா ஸாஸ்தர ஶித்த்யமான கர்மஜ்ஞாந புக்தியோகங்கள்” என்றும் “உபேயம் ‘ஸோஸநுதே...’

இத்யாதி, ஸ்ருதிகளாலும் 'நிரஸதாதிஸ்ய ..' இத்யாதி, உபநிஷதங்களாலும் சொல்லப்படுகிற நிரதிஸ்ய ஆநந்தஸ்ய புகுவத்யனுபுவம்" என்றும் உள்ளது. இதி லிருநது மோக்ஷஸாதாநமான உபாயாதநதரங்களைப் பற்றிய வர்களுக்கு மோக்ஷத்தில் புகுவத்யனுபுவமே கிடைக்கிறதே யொழிய புகுவத் கைங்கர்யம் கிடைப்பதில்லை என்று மிகத் தெளிவாக விளங்குகிறதே. மேலே உள்ள ஸ்ரீஸூக்தி களையும் சேவிக்கப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

(2) முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்யானம் — (ஸூ 184)

"மருந்தே நங்கள் போக மகிழ்ச்சிக்கு என்ன நின்ற திறே" என்ற ஸூத்ர வ்யாக்யானத்தில் "விஷய வைலக்ஷண்யத்தால வரும் ஸ்வபேதாத்ருதவபுத்யத்யி அங்கும் (பரமபதத்திலும்) வினைகையாலே" என்று ஸாதித்திருப்பதிலிருந்து முகதர்களுக்குள்ளேயே சிலருக்கு அவாசீநக்யத்யான கைவலயம் எனப்படும் ஆத்மானுபுவ மோக்ஷத்தைத் தெனனாசார்யர்கள் ஒப்புக்கொண்டிருப்பது போலே சிலாக்கு ஸ்வார்த்த்யமோக்ஷத்தையும் அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கத் தடையிலலை என விளங்குகிறது.

(3) ஆசாய ஹ்ருத்ய வ்யாக்யானம் — (ஸூ 62)

"புல ஸாதாந தேவதாந்தரங்களில் இவர்கள் நினைவு பேச்சிலே தோன்றும்" இந்த ஸூத்ர வ்யாக்யானத்தில் "நிரஸதாதிஸ்ய ..' இத்யாதிகளாலே புகுவத பராப்தியே புலமாகவும் கர்மஜ்ஞாநதிகளே உபாயமாகவும்" ரிஷிகள் சொல்லுவதாகவும் "தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே' 'வழுவினா அடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்' என்று கைங்கர்யம் புருஷார்த்த்யமாகவும் தத் ஸாதாநம் 'நாகணீயமிசை நம் பிரான சரணே சரண்' 'அடிக்கீழ அமர்ந்து புருந்தேனே' என்கிற ப்ரபத்தியாகவும்" ஆழ்வார்கள் அருளுவதாகவும். மாமுனிகள் மிகத்தெளிவாக அருளியுள்ளார். இவற்றி லிருந்தே முக்தியில் புலபேதம் இவ்வாசார்யர்களுக்குத்

திருவுள்ளம் என்று தெளிவாக விளங்குகிறதே இவ் விடங்களை ஸ்வாமி நனகு கடாக்கித்தது திருவுள்ளத்தை நியமிக்கப் பிராததிககிறேன்.

த₃ாஸன்,

ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸவாமி அயயங்கார்.

‘ஸு₃ாஸனம்’ ஆசிரியர்

இதற்கு ஸ்ரீஉ.வே. D.T. தாதாசார்ய ஸ்வாமியின்பதில்

விஜ்ஞாபநம். உபயகுளலோபரி ஸ்ரீமுகம் ஸேவிததேன் “ஏறிட்டு” என்று எழுதினதாக எனக்கு நினைவில்லை. “ஸம் ப₃ந்த₄ப்படுத்தி” என்று எழுதியிருப்பதாகவே நினைவு. இன்னொரு தரம் கடிதத்தை வாசித்ததுப்பார்க்கவும். ஏறிட்டு என்றிருந்தால் அது என் அநவத₃ாந்தால் வந்தது. நான் கருதியது அதன்று. முமுக்ஷுப்படி 184ல் “நிதயஸூரிகள் பேசும் பாசுரமாக” என்றிருப்பதால், மோக்ஷத்தில் எல்லோருக்கும் ஸ்வபே₄க்தருத்வ ப₃த₃ி₃ வினையலாம் என்பது விவக்ஷிதமேயன்றி ப₃லபே₄த₃ம் சொன்னபடியன்று என்று தோன்றுகிறது மற்ற இடங்களிலும் ப₃லபே₄த₃ம் தோன்றினாலும் ‘விகலபோ₃விஸிஷ்டப₃லத்வாத்’ என்ற ப்₃ரஹ்மஸூத்ரத்திற்கும் அங்குள்ள ஸ்ரீப₃ாஷ்யத்திற்கும் விரோத₃ம் வராமல் அவைகளை நயனம் பண்ணுவது உசிதம் ஆனால் இதைப்பற்றி அதிகம் சொல்ல அடியேன் விரும்பவில்லை ப்₃ரக்ருத விவாத₃ம் மாமுனிகள் கண்ட ஸாரநிஷ்காஷம் ஸ்ரீமான் வரதா சாரியர் சொன்னபடியா அன்றா என்பது. அன்று என்பது மாமுனிகள் ஸ்ரீஸூக்திகளாலேயே ஸ்பஷ்டம். மேல் விசாரிக்க வேண்டியது ஒன்றுமில்லை.

வே. வி.

திருமலைதாதம்

ஸு₃ாஸனம் ஆசிரியரின் குறிப்பு

வரத₃ாசாயஸவாமியை ரக்ஷிப்பதற்காக அடியேன் ப₃லபே₄த₃ப்பக்ஷத்தைச் சொல்லுவதாக ஸ்பஷ்டமாக ஸவாமி எழுதியிருக்கிறார். இதுவிருந்தும், மேலே ப₃லபே₄த₃ பக்ஷத்தை மாமுனிகள் ஆதரிக்கவில்லை என்று எழுதி

யிருப்பதிவிருந்தும். இல்லாததை ஏறிட்டு அடியேன் எழுதினேன் என்று ஸ்வாமி திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறா என்பது தெளிவாக விளங்குகிறது. 'ஏறிட்டு' என்றது அத்தூநுவாதமேயொழிய ஸபூகூநுவாதமல்ல. நிற்க.

மாமுனிகள் ஸ்ரீஸூக்திகளிலிருந்து [ஸ்ரீவசநபூஷண (265) ஆசாயஹ்ருக்ய (62) வ்யாக்யானங்களில்] பூலபேக்யம தோனறுகிறது என்று இரண்டாவது கடிதத்தில் ஸ்வாமி இசைந்தவிட்டார். அதற்குமேல அதைப் பூரஹ்மஸூத்ர தத்பூஷயாநுக்ருணமாக நயநம் செய்யவேண்டும் என்கிறார். எப்படி நயநம் செய்வதென்பது பற்றி 'அதிகம் சொல்ல விருமபவிலலை' என்கிறார். மாமுனிகள் ஸ்ரீஸூக்திகள் மிகுந்தெளிவாக உள்ளன. பூரஹ்மஸூத்ர தத்பூஷயங்கள் முகதியில் ஆநந்த தாரதம்யம் கிடையாது என்பதில் நோககுடையவையாகையாலே அவற்றுக்கும் லோகாசாய வரவரமுனிகள் திருவுள்ளம்பற்றிய பூலபேக்யபக்ஷத்திற்கும் விரோதமேயும்கிடையாது என்று மஹான்கள் நிரூபித்திருக்கிறார்கள். ஆக, இவ்வண்ணமாக லோகாசார்ய வரவரமுனிகள் முகதியில் பூலபேக்யத்தை திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கிறார்கள் என்று தேறியபின்பு. அதற்கனுக்ருணமாக பராதத்கைங்கர்யமும் பரக்யதஸ்வீகாரநிஷ்டையுமஸாரதமமென்று மாமுனிகள் திருவுள்ளம் பற்றினார் என்று விளங்குகிறது. ஆகையால் ஸ்ரீவசநபூஷண மீமாமஸாபூஷயகாரநம், நிஷ்காஷ நிகஷ்காத்ராவும் மாமுனிகள் கண்ட ஸாரதமாராதத்கதை நிஷ்கர்ஷித்து. அதற்கு அநுகுணமாக 'அஸாரம்' என்று தொடங்கும் ஸலோகத்திற்குப் பொருள் கூறியதில் குறையொன்றுமில்லை என்றும் ஸவதநதரமாக அவர்கள் எதையும் எழுதிவிடவில்லையென்றும் விளங்குகிறது. வரதூசார்யஸ்வாமியை ரக்ஷிப்பதற்காக இல்லாத பூலபேக்யபக்ஷத்தை அடியேன் சொன்னதாக தாதாசாய நிஷ—28

ஸ்வாமி கூறினார். பூலபேக்யபக்ஷம் மாமுனிகள் ஸ்ரீஸூகதியிலிருந்து தாதாசார்ய ஸ்வாமியே மறுககவொண்ணாதபடி விளங்கிவிட்டது. ஆகையால், ஸ்வாமியின வாககுப்படியே வரதாசார்யஸ்வாமி ரக்ஷிக்கப்பட்டுவிட்டார் எனபதும் கைவஸூததாலே தேறிநிறுகிறதெனபதை நடுநிலையாளர் குறிககொள்ளவேணும். நிறக.

பூலபேக்ய விஷயத்திலும், பரபத்தயுபாயத்வ விஷயத்திலும் ஸம்ப்ரத்யூயபேக்யம் உள்ளதா இலலையா எனபதே முககிய விவாத விஷயம். அதை மறைத்தது. "அஸாரம்" என்று தொடங்கும் ஸலோகார்தக்யமே முககிய விவாத விஷயமென்றும், "வேத்யூச்சூஸத்ரம் பரம்" எனறவிட்டதில் பரஸூக்யம் அர்யவாசியா, உதகருஷ்டவாசியா எனபதே முககிய விவாதவிஷயமென்றும் வாத்யம் செய்வது முறையன்று "அஸாரம்" என்பது பொதுப்படையான ஸலோகம். அதை அவரவர் புத்திக்கு அநுஞ்சுணமாகப் பறபல விஷயங்களில் ஸமந்வயப்படுததிப் பல பல பொருள்கள் உரைக்கலாம். உத்யூஹரணமாக, பரதவாதி பஞ்சகங்களில் அஸாரமும், அலபஸாரமும், ஸாரமும், ஸாரதரமுமான பரவ்யூஹாதிக்களை விட்டு ஸாரதமமான அர்ச்சகையே பறறவேண்டும என்று கூட அதறகுப் பொருள் உரைக்கலாம். "வேத்யூ ஸாரோபநிஷத ஸாரதராநுவாக ஸாரதம க்யூயதரி" என்ற ஆசாரய ஹ்ருக்ய சூர்ணியில் அததகையதொரு பொருள் அந்த ஸலோகத்திற்கு விவக்ஷிக்கப்பட்டது. இங்கு விஷ்ணுக்யூயதரிக்கு ஸாரதமதவமும், நாராயணுவாகத்தககு ஸாரதரதவமும், மற்ற உபநிஷத்யூ பூக்யத்திற்கு ஸாரதவமும், பூவபூக்யத்திற்கு அலபஸாரதவமும் சூர்ணியில் தெளிவாகக்காட்டப்பட்டுவிட்டதாகையால் பூஹ்யகுத்யூருஷ்டி ஸாஸதரங்களை அஸாரமாகச் சொல்லவேண்டிய நிரூபநத்யூம் ஏற்பட்டுவிட்டது. இதுகொண்டு இந்த ஸலோகத்திற்கு வேறு பொருள்கள் உரைக்குமிடங்களிலெல்லாம் அஸார

ஸப்தகூத்திரகு பூர்ஹ்யகுத்யுருஷ்டி ஸாஸத்ரம் என்றே பொருள்கொள்ளவேணும் என்று நிர்ப்பந்தப்படுத்துவது நியாயமன்று. ஆசார்ய ஹருத்ய வயாக்யானத்தில வேறு வழியிலலாமையாலே அஸார ஸப்தகூத்திரகு பூர்ஹ்ய குத்யுருஷ்டி ஸாஸத்ரங்கள் பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டன. ப்ரமேயார்த்தகூவிஷயத்தில இந்த ஸ்லோகத்தை ஸமந்வயப் படுத்துமபோது ஸாஸத்ரஸப்தகூத்திரகு அதிகௌணாத தும் கொள்ளவேண்டியிருக்கும் அப்பொருளைக் கொள்ளாமலே பொருள் கூறலாம் என்று ஸ்ரீவசநபூஷணமீமாமஸா பூர்ஷயகாரர் காட்டினார்.

இனி, “முகதியில பூலபேத்யும் கொள்ளும் வரவரமுனி பக்ஷத்தில ஸ்ரீவசநபூஷணமீமாமஸா பூர்ஷயகாரர் காட்டிய பொருள் ஸ்வரஸமே; முகதியில பூலபேத்யுமில்லை” என்று கொள்கையுடைய ஸ்ரீ வேத்யாந்த தேஃஸீகர் தம் பக்ஷத்தில ஸாரதமம முதலானவை வேறுபடுகையால் பூர்ஹ்யகுத்யுருஷ்டி ஸாஸத்ரங்களை அஸாரமாகக் காட்டிய தில குறையிலலை. அப்படிக்கூறியதை அநவாருஹயவாத்ய மாக ஸ்ரீவசநபூஷணமீமாமஸா பூர்ஷயகாரர் கூறியது முறையாகாது” என்று ஸ்ரீ தேஃஸீக பக்தர்கள் கூறக்கூடும். ஸ்ரீ உ. வே. D. T. தாதாசார்ய ஸ்வாமியும் இக்கருத்தைத் தம் முதல ஸ்ரீமுகத்தில உணர்த்தியுள்ளார். நடுநிலைநின்று விமர்ஸிக்கமுட்பாது நாம் இதை ஏறகவேண்டியவர்களா யிருக்கிறோம். “முகதியில பூலபேத்யுத்தை ஒப்புக்கொள்ளும் வரவரமுனி ஸமபரத்யாயத்தில ‘அஸாரம்’ என்று தொடங் கும் ஸ்லோகத்திரகு ஸ்ரீ வசநபூஷணமீமாமஸா பூர்ஷயத் தில காட்டிய பொருளை நியாயமானது. முகதியில் பூல பேத்யுத்தை ஒப்புக்கொள்ளாத தேஃஸீக ஸமபரத்யாயத்தில ஸ்ரீவேத்யாந்த தேஃஸீகர் காட்டிய பொருளை நியாயமானது” என்று இந்த விவாதத்தில ஓர் ஸமாதானம் ஏறப்படுவ தானால் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைவோம். வாதிப்பிரதி வாதிக்கான ஸ்ரீ உ. வே. மதுராந்தகம் ஸ்வாமிக்கும்.

ஸ்ரீ உ. வே. வேளுக்குடி வரதாசார்ய ஸ்வாமிக்கும் இதை 18—8—71 அன்று அனுப்புகிறோம். 20—8—71க்குள் அவர்கள் தங்கள் கருத்தைத் தெரிவித்தாலானால் இம் மாத ஸுத்யாஸனத்திலேயே அதைப் பிரசுரம் செய்யலாம்.

“வேதாசச்யாஸ்த்ரம் பரம நாஸதி” என்றவிடத்தில் “வேதத்தைக் காட்டிலும் வேறு ஸாஸ்த்ரமே கிடையாது” என்று பொருள் கூறுபவர்களுக்குக் கருத்து என்ன எனபதை மறறவர்கள் உணரவேணும் “வேதம் ஒன்றே நிருபாதிசு ஸாஸ்த்ரம்; மறறவை எல்லாம் அந்த வேதத்திற்கு உபப்நுமஹணமாயிருப்பதனமூலம் ஸாஸ்த்ரவத்தைப் பெறற ஸோப்யாதிசு ஸாஸ்த்ரங்களாகையால், வேறு நிருபாதிசு ஸாஸ்த்ரம் கிடையாது” எனபதே அவர்கள் கருத்தாகும். “வேதத்தைக் காட்டிலும் மேலான ஸாஸ்த்ரமில்லை” எனனும் பொருளும் இப்பொருளில் அடங்கியிருக்கிறதாகையால், அப்படிப் பொருள் கூறுவதிலும் தவறென்ற மில்லை. ஆகையால் இதில் வீண விவாதம் வேண்டாம் எனபதே அடியேனது அபிப்பிராயம்.

நமது சமரதான முயற்சியும்

மதுராந்தகம் ஸ்வாமியின் பேர்புரூகக் கடிதமும்

நமது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுத்யாஸனம் விஸிஷ்டாத்வேத ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸீத்த்யாந்தத்தை ஸமரக்ஷிப்பதற்காக சுமார் 24 வருடங்களுக்கு முன் எந்தையாரால் தொடங்கப் பெறறது. “புகதாநுகுராஹகம புண்யம் பரதிபக்ஷநிராஸகம், ஜீயாத்யாசநத்யர நக்ஷத்ரம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுத்யாஸனம்” எனனும் ஸ்லோகம் இப்பத்திரிகையின் கொள்கையை விளக்கும் மங்க்யாஸாஸந ஸ்லோகமாக அன்று முதல இன்று வரை விளங்கிவருகிறது. எம்பெருமானுடைய அழகிய திருக்கண்களும் திருவாழியாழ்வானும், விஷ்ணுவைப் பரம பொருளாகக்கொண்ட அழகிய மதமுமாகிற ஸுத்யாஸனங்களைப்போலே, இப்பத்திரிகையாகிற ஸுத்யாஸனமும்

புக்தர்களை அநுகூரணிப்பதாகவும். எதிரிகளை நிரஸிப்பதாகவும் விளங்கி வருகிறது; அவனடியார்களுக்கு அருளார்கிருச்சகரமாகவும். அவனுக்கும் அவனுடைய அடியார்களுக்கும். அவனுடைய தூஸனத்திறகும் வ்ரோதிகளுக்கும் கருதுமிடம் பொருது கைநின்ற சகரமாகவுமே பிரகாசித்து வருகின்றது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு விவாதம் செய்வதில் நமது ஸுதூஸனத்திறகு என்றமே ருசி கிடையாது. பகவானையோ. பூர்வாசாயர்களையோ எவராவது குறைவுபடுத்தி எழுதினாலோ. பூர்வாசாய ஸ்ரீஸூகதிகளுக்கு அவப்பொருள் உரைதகாலோதான நமது ஸுதூஸனம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு விவாதத்தில இறங்கும். அந்த விவாதங்களும் நீண்டநாள் நீடிக்கமாட்டா. விவாதம் நடக்கும் சில நாட்களிலும் 'நாம விவாதம் நடத்துவது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு' என்று நினைவிற்கொண்டு. பண்பு தவறிய வார்த்தைகள் எதுவும் வராமல் பார்த்துக்கொள்ளும் இது ஸுதூஸனத்தின பண்பு.

உள்ளதான ஸமபரதூயபேதத்ததை அழித்துப் பல பல பூர்வாசாய ஸ்ரீஸூகதிகளுக்கு மதுராந்தகம் ஸவாமியால் ஸம்ப்ரதூயஸூகையிலும். ஸாரதம் நிஷ்கர்ஷத்திலும் அவப்பொருள் உரைக்கப்பட்டதாலேயே ஸமபரதூயபேதத்திஷ்யத்தில உண்மையை நிலைநாட்டுவதற்காகப் பிரகிருதமான நிஷ்கர்ஷிக்கஷ விவாதத்திறகு ஸுதூஸனம் இடம் அளித்தது. இநத விவாதம் நடந்துகொண்டிருக்கும் போது சில முறை நாம மதுராந்தகம் ஸ்வாமியை சந்திக்க நேரிட்டது. அப்போது அவர் "ஸமபரதூயபேதத்தம் 18 விஷயங்களில் மாதிரமல்ல, 81 விஷயங்களில் இருந்தாலும் இருக்கட்டும். அதுபற்றி எனக்குக் கவலையிலலை. தேத்யுசிகள அஸாரேதயாதீஸாலாகத்திறகுக் கூறிய பொருள் அநுகிதம் என்று வரதூசாய ஸவாமி கூறியதும். அதை நீர் அவளியிட்டதும்கான என் நெஞ்சை மிகவும் புண்படுத்துகிறது' என்று கூறிவந்தார். அப்போதெல்லாம். "ஒரு பூர்வா

சார்யர் ஒரு ஸலோகத்திற்கு எழுதிய பொருள் அநுசிகம் என்று எழுதியதற்கும், வெளியிட்டதற்கும் இவ்வளவு புண்படும் தேவரீர், தேவரீருடைய ஸம்பந்தாயத்தைச் சோந்தவர்கள் நடத்திவரும் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவ பத்திரிகை பல பூரவாசாயர்களைக் கலிபுருஷனின் அவதாரம் என்று ஒருவர் எழுதியதை வெளியிட்டதற்குச் சிறிதாவது மனம் புண்பட்டதாகவே, அதைக் கண்டித்ததாகவே தெரிய விலலையே! அதைக் கண்டிக்காததோடன்றியில, அதைக் கண்டித்த அடியேனைக் கண்டபடி தூறறியும் அப்படி எழுதியவருக்குப் பரிந்துகொண்டும் அடியேனுகட்கே கடிதங்கள் எழுதினீரே! இது நியாயமா?" என்று சொல்லாதோன்றிறறு: ஆயினும் பண்புகருதி அப்படிச் சொல்லாமலே இருந்து வந்தேன. (உலகிற்கு உண்மையைக் தெளிவுபடுகதவேண்டி இடபோது இதை வெளியிடுகிறேன்.) நிற்க.

பிறர் எப்படி நடந்தாலும், நாம் நேர்மையாக நடந்து கொள்ளவேண்டும் எனனும் கொள்கையுடையோமாகையால், ஸ்ரீதேவரீருக்கு ஸவலபம் குறை விளங்கும் கட்டுரையை வெளியிட்டதற்கு ஏதாவது பரிஹாரம் செய்ய முடியுமா என்றும் ஆலோசித்தது வந்தேன. நனகு ஆலோசித்தபோது, முக்தியில் பூலபேக்யம் இலலை எனனும் உறுதியான அபிப்பிராயம் காரணமாகவே ஸ்ரீவேதாந்த தேவரீர் "அஸார" ஸப்ரதத்திற்கு பூர்வாயகுத்ருஷ்டி ஸாஸத்ரங்கள் எனனும் கௌணாதத்ததைக் கொண்டாரே யொழிய, ஸ்ரீவசநபூஷணமீமாம்ஸா பூர்வாயகாரர் ஸாதித்ததுபோல அந்வாருஹ்யவாத்மமாக அதைக் கூறவிலலை என்று தெளிவாக அடியேனுக்குப் புலப்பட்டபடியால், அதைக் கீழே கண்டவாறு அச்சிட்டு அதில ஒவ்வொரு காபியை வரதாசார்ய ஸ்வாமிக்கும், "தேனஞ்சார்யர்கள் முக்தியில் பூலபேக்யத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றினார்கள்" என்று அடியேன எழுதியிருந்ததை விளக்குமாறு கேட்டிருந்த

ஸ்ரீ உ. வே. திருமலைநல்லான ராமகிருஷ்ணய்யங்கார் ஸ்வாமிகும தபாலமூலம் அனுப்பினார்.

நிஷ்காஷ நிகஷம் வெளியாகத் தொடங்கியபிறகு ஸம்பந்த்யாயஸுதையிலும். ஸாரதம் நிஷ்காஷத்திலும் தாம்கொண்டிருந்த 'ஸம்பந்த்யாயபேத்யுமேகிடையாது' என னும் நிலையக கைவிட்டு "18 எனன. 81 விஷயங்களில் ஸம்பந்த்யாயபேத்யும இருந்தாலும் ஆக்ஷேபமில்லை' என்ற மதுராந்தகம் ஸ்வாமி பேசத்தொடங்கியிருந்தபடியாலும், உள்ளதான ஸம்பந்த்யாயபேத்யுத்தை முறையாக இருநூல் களிலும் அழித்துப் பேசியதே நமக்கு முக்கியமான ஆக்ஷேபவிஷயமாயிருந்ததாகையாலும், நேரில் சென்று நம் கருத்தை விளக்கினால் மதுராந்தகம் ஸ்வாமி நாம காட்டிய வழியில் ஸமாதானத்திற்கு இசைவார் என்று தோன்றியபடியால் ஸ்ரீ உ. வே. சதாபிஷேகம் ஸ்வாமியை யும் அழைத்துக்கொண்டு. ஸ்ரீ உ. வே. மதுராந்தகம் ஸ்வாமியின் திருமாளிகைக்கு 18—8—71 இரவு 7-30 மணிகுச் சென்று, வேசுநவிவாகுநிக்ஷமனம் என்னும் இவ் வெளியீட்டில் அதுவரை அச்சாகியிருந்த பகுதியின் சில பிரதிகளை அவரிடம் அளித்தது. அதில் "ஸ்ரீ உ. வே. D. T. தாதாசார்ய ஸ்வாமியின் ஸ்ரீமுகம்" என்று தொடங்கி யுள்ள பகுதியை நேரிடையே வாசித்துக்காட்டி அடியேன கருத்தை விளக்கினேன். அப்போது அங்கு இருந்தவரும். மதுராந்தகம் ஸ்வாமியின் சிஷ்யரும். திருச்சி நரஷணல கலலூரி விரிவுரையாளராயிருப்பவருமான ஸ்ரீ உ. வே. ஸ்ரீநிவாஸராகவன் ஸ்வாமியும் அடியேன காட்டியுள்ள ஸமாதானவழி நியாயமானதென்றும், அதன்படி ஸமாதான மாவதே நல்லது என்றும் கூறினர். அடியேனுக்கும். மதுராந்தகம் ஸ்வாமிகும ஒருபுறமும். சதாபிஷேகம் ஸ்வாமிகும. மதுராந்தகம் ஸ்வாமியின் ஜாமாதாவான வரதாசார்ய ஸ்வாமிக்கும் ஒருபுறமும் நீண்டநேர சாச்சை நடந்தது. 'நீர் முன்னுரையில் எனனுடைய

ஸாரதம் நிஷ்கர்ஷத்தைப் பித்தனையென்று குறிப்பிட்டதை வாபஸ்பெறவேண்டும்.' என்றா மதுராந்தகம் ஸ்வாமி. "தேவரீர பர-தத்யுபாயதவததையும், ஸ்வார்த்து கைங்காயததையும் தெனஞ்சாராயாகள் ஆதரித்தாராகள் என்று அதில எழுதியதாலேயே அடியேன அப்படி எழுதினேன்' என்று அடியேன விண்ணப்பித்தேன. இதே ரீதியில், தம் கௌரவததைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக விவாதத்தைத் தொடரவேண்டும் எனனும் திருவுள்ளத்தோடு வாராததை சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். "இக்காலத்திலுள்ள நமக்கெல்லாம் எத்தனை கௌரவம் இருக்கிற தென்பது நமக்கே தெரியும், உலகிற்கும் தெரியும், ஆசையால் நம கௌரவத்தைப்பற்றிக் கவலைப்படாமல் பூவாசார்யர்களில் எவர்க்கும் கௌரவக்குறைவு ஏற்படாதபடி அடியேன காட்டிய வழியில் ஸமாதானமடைவதே நம அனைவர்க்கும் கௌரவம்; இதற்கிசையாமல் சாச்சையை எழுத்துமூலமாகவோ, ஸத்யஸ் நடத்தியோ தொடர்நதால் நம அனைவாக்கும் இக்கழ்ச்சி ஏற்படுமெயொழிய கௌரவம் அதிகரிக்காது' என்று அடியேன் எடுத்துக்காட்டியபின்பு ஸமாதானத்திற்கு ஒருவாறு இசைந்தார். இசைவுக் கடிதத்தை மறுநாள் தபாலில் அனுப்பும்படி பிரார்த்தித்துவிட்டு அடியேன திரும்பினேன்.

சமாதானக் கடிதத்தை 20—8—71 அன்று ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்த அடியேனுக்கு மதுராந்தகம் ஸ்வாமியிடமிருந்து போர்முரசுக்கடிதம் கிடைத்தது. அதில அவர் அடியேனைப் பொய்யன என்றும் வஞ்சகன என்றும் பலவாறு தூறியிருந்தார் "குற்றஞ்செய்தவாகள் பக்கல் பொறையும், கருபையும் சிரிப்பும், உகப்பும், உபகாரஸம்ருதியும் நடக்கவேணும்" என்னும் ஸ்ரீஸூக்திரதனத்தை அனுஸந்தித்து, பொங்கிய நெஞ்சத்தை அமைதிப்படுத்திக் கொண்டேன்.

இனி, இக்கடிதத்தில ஸாரமாயுள்ள பகுதிகளை ஆராய்ந்து நம கருத்தைத் தெரிவித்துவிட்டு லேக்யர் விவாதத்தை நிறைவுபடுத்திக்கொள்வோம்.

எதையும் திரிததுக்கூறும் தர்க்கபாண்டித்ய பரகடந மாகவே மதுரூந்தகம் ஸ்வாமியின கடிதம அமைந்திருக்கிறது. முதல் பாராவில் “ அடியேன குறிப்பிட்ட மத்யஸ்தூரை தேவாரும் மத்யஸ்தூராகியது ” என்று எழுதுகிறார். இது சரியல்ல. “ உப்யஸமபரதூய வித்யவானகள் சிலரை மத்யஸ்தூராக மதுரூந்தகம் ஸ்வாமி குறிப்பிட்டிருக்கிறார் . அந்த மத்யஸ்தூ வித்யவானகளுக்கும், மற்றும் வ்யபதிஷ்ட வித்யவானகளுக்கும் அடியேனுடைய பிரராதகளை அச்சிடப்பட்டு அவர்களுக்கு (6—8—71) அன்று அனுப்பப்படுகிறது ” என்று அடியேன வேண்டு கோளில் அச்சிட்டிருக்கிறேன். இதிலிருந்து மதுரூந்தகம் ஸ்வாமி குறிப்பிட்டவர்களோடு மற்றும் பலரையும் சேர்த்தே அடியேன மத்யஸ்தூராகியுள்ளேன என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. இவர் மத்யஸ்தூரை குறிப்பிடுமுன் அடியேனையோ, வரதூசாராய ஸ்வாமியையோ கலந்துகொள்ளவில்லை. மனனாகுடி ஸத்யஸஸீல தமமை ஒருவராதகை கேளாமல தமமெதிரிலேயே D. I தாதாசார்ய ஸ்வாமியிடம் இவர் அபிப்ராயபதரிகை கேட்டார் என்றும், அவர் ‘இதெல்லாம் எதற்கு’ என்று கூறினார் என்றும் வரதூசாராய ஸ்வாமி கூறினார். இதிலிருந்தும ஸ்ரீகாஞ்சி ஸ்வாமி எழுதியிருப்பதிலிருந்தும் இவர் போகுமிடமெல்லாம் பலரிடம் அபிப்ராயம் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டிருந்திருக்கிறார் என்றும், அவர்களில் தமக்கு ஸாத்யமாகக் கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொண்டவர்களோடு, அப்படிக் கொடுப்பார்கள் என்று தாம் நம்பியவர்கள் சிலரையும் சேர்த்து மத்யஸ்தூராகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார் என்றும் விளங்குகிறது. இவர்களை நாம ஒப்புக்கொண்டு விட்டதாகவும், இவர்களுக்குமேல சிலரை நாம அபிப்ராயம் கேட்டிருப்பதையும், அவர்கள் கொடுத்திருக்கும் அபிப்ராயங்களையும் தாம் ஒப்புக்கொள்ளமுடியாது என்றும் இவர் வாத்யம்செய்வது விந்தையாயிருக்கிறது! நமமுடைய மத்யஸ்தூரை இவா ஒப்புக்கொள்ளாவிடில், இவா குறிப்பிஷ—29

பிட்ட மத்யஸதுரை மட்டும் நாம் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும் என்று நிர்ப்பந்தம் எனை? இதைக்கூடப் புரிந்து கொள்ளாததுபோல வாதம் செய்யும் இவரோடு சாச்சை செய்வதால் நற்பயனை ஏதாவது ஏறட்டுமா என்பதை நடு நிலையாளர் சிந்திக்கவேண்டும்.

இரண்டாவது பாராவில.— ஆழ்வார்திருநகரி ஸ்வாமியும், D. T. ஸ்வாமியும் இவருக்கு ஸாதகமாகத் தெரிவித்திருப்பதாகவும், ஆழ்வார்திருநகரி ஸ்வாமி இவருக்கும் தம கடித்ததின காபியை அனுப்பியிருப்பதாகவும், 'ஸுதாஸநம் பதராதிபர் தேவரீருடையதை ப்ரகாசம செய்ய மாட்டார்' என்று மறுதினமே அவருக்குத் தாம் பதில எழுதினதாகவும், அதை அடியேன் உண்மையாகக் உள்ளதாயும், மறறவர்களும் இவா பக்ஷத்தை ஆமோதிககையாலேயே அவறறை அடியேன மறைத்துவிட்டதாகவும் கண்டபடி அடியேனைத் தூற்றுகிறார். கோபம் அறிவை மறைக்கையால் உண்மையைக் காணமாட்டாமல் இவா இப்படித் தூற்றுகிறார் என்பதை நடுநிலையாளர் ஏறகும படி காட்டி, இவர் எந்த ஆழ்வார்திருநகரி ஸ்வாமியின கடித்ததைத் தமக்கு ஸாதகமென்று கேட்குகிறாரோ, அதையும், அவர் எழுதியுள்ள மறற கடிதங்களையும் பிரசுரித்து அவை இவருக்கு பூதகமெய்யாழிய ஸாதகமன்று என்பதையும் வெளிப்படுத்துகிறேன்.

அடியேன் வித்யவானகளுக்குப் பிரார்த்தனை அனுப்பியது 6—8—71ல். அவர்கள் பதில்கள் 16—8—71க்குள் வந்தன. 17—8—71ல் அடியேன் லேகூநவிவாதூ நிகூமனத்தை எழுதி அச்சிடத்தொடங்கினேன் என்பதை அதன் முதல் பக்கத்திலேயே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். அதில ஒரு பகுதியை மாததிரம் ஒரே நாளில் அச்சிட்டு ஸமாதானத்திற்கு ஒரு வழி காட்டி அதை எடுத்துக்கொண்டு 18—8—71 அன்று இவர் திருமாளிகைக்கே சென்றிருக்கிறேன். இப் பிரசுரம் ஸுஷோம என்பது 212ம் பக்கத்திலேயே தெளிவாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இப்படியிருக்கும்போது இவர் அடியேன் அபிப்ராய பத்திரிகைகளை மறைத்து

விட்டேன் என்று குறறஞ்சாட்டுவதற்கு ஆத்திரம தவிர வேறு காரணம் இருக்கமுடியுமா? நிறக; இவர் தமக்கு ஸாதகமாக முழங்கும் ஆழ்வார்திருநகரி திருமலைநலவான் ஸவாமியிடமிருந்து வந்திருக்கும் மூன்று கடிதங்களுடைய ஒவ்வொன்றாக ஒருவரிவிடாமல் அச்சிட்டு இவர்க்கு அவை பூாதகமாகவே இருக்கின்றன எனபதைக் காட்டுகிறேன்.

முதல் கடிதம்

ஸ்ரீமதித்யாதிப்படி எழுந்தருளியிருக்கும் ஸு த ர் ச ன ம் பத்ராதிப ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் தண்டம் ஸமர்ப்பித்த விண்ணப்பம் ஸ்ரீமுகமும் அச்சிட்ட வேண்டுகோளும் கிடைத்தன

ஸ்வாமி ஸ்ரீ மு க ப் ப டி உடனே பதிலெழுதவிபலவில்லை. காரைப்பைங்காட்டு ஸ்வாமி திருநாடலங்கரித்ததால் நேர்ந்த வேதனை ஒன்றுமே தோன்றாதவாறு செய்துவிட்டது "ஒரொரு வருண்டாகில்" என்ற நிலையிலுள்ள "ம் ஸம்ப்ரதாயம்" ஆளற்றப் பட்டு" ஏங்குகிறதே என்கிற ஏக்கம் தாமஸிப்பதற்குக் காரண மாயிற்று. மன்னித்தருளவேணும்.

நிஷ்கர்ஷநிகஷ விஷயங்கள் ஸ்வாமி நியமந்தால் யத்யாமதி பரிசீலிக்கப்பட்டன. முன்னுரையில்தேவரீர எழுதியவற்றை அடியேன் ஏற்கிறேன். "தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளவேணும் என்று நிஷ்காஷிகரும் ஆழ்வாரையும் அவரடிபணிந்தாரையும் ஸாதகஸமரபண நிஷ்டாராக ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலேயே அருளிச்செய்திருப்பதாக (மதுராந்தகம் ஸ்வாமி) வருணிப்பதுவிந்தையே' இது ஆக்யரஹ க்ருஹீ தம்.

ஆயின் "நிகஷகாரர்" தத்த்வஸேக்யர ஸ்ரீஸூக்திக்குப் பதில் சொல்லக்கடமைப்பட்டிருக்கிறார். ந்யாஸம் வேறு. ஸரணாகுதி வேறு என்னும் எரித்தூர்ந்ததைக் கடைப்பிடிக்கும் நிகஷகாரர் ஸரணாகுதிபர்யாயமாக "ந்யாஸம், நிக்ஷபம்" என்னும் சொற்கள் வழங்கப்பட்டிருப்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். இதுபோல் பூர்வா சார்யர்கள் பல இடங்களில் பாயாயமாக வழங்கியுள்ளனர் ஆக்யாபேதம் (பெயரில் வேறுபாட்டை) இங்கே காணும். மதுராந்தகம் ஸ்வாமி கூறும் ஸ்வகதஸ்வீகார ப்ரபத்தி என்னவுமொண்ணாது. சரணாகுதி சப்தமுமுள்ளது கவனிக்கவும்.

இதுபோல் இன்னும் விஷயங்களும் கவனிக்கத்தக்கன. "மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்னும் பரக்யதஸ்வீகாரம் ஸரணவரணத்தின் பூலமாக ஸ்ரீவசநபூஷண மீமாம்ஸையிற் கூறப்பட்டுள்ளது.

(ஸூத 135பக்கம்) ஆனால் மோக்ஷயிஷ்யாமி என்கிற புகுவதூறு க்ரஹததுக்கு விஷயமாக ஸ்வகூதஸ்வீகார நிஷ்ட்டனை ஸ்ரீவசந பூஷண (266) வியாக்யாநத்தில் மணவாளமாமுனிகள் அருளி யுள்ளார் சரணாகதிவிதிபரமாக “ஸரணம் வ்ரஜ” என்பதை எடுத்ததுக்காட்டி “**ओमित्यात्मानं युञ्जीत**” என்பது ந்யாஸத்தை விதிப்பதால் இரண்டும் வேறுபட்டவை (ஸூதர் 140) என்று நிரூபிக்கும் மீமாம்ஸை மணவாளமாமுனிகள் ஸ்ரீஸூக்தியோடு முரண்படுவதைக் காண்க.

மாமுனிகள் கண்ட ஸாரதம் நிஷ்கர்ஷம் வேறு அது ஆசார்யஹ்ருதயகாரர் காட்டக்கண்டது. அதனை மீமாம்ஸையிற் கண்டதோடு பொருந்தவிட அயோத்தி ஜ்யா அரும்பாடுபடுகிறார் கட்டுரை “மீமாம்ஸாகாரர் கண்ட வேத்யாந்தஸாரம்” என்னும் தலைப்பு புனைவது நலம்.

முடிவில் ஒரு வார்த்தை புக்திநிஷ்ட்டனுக்கு அநுபுகுவமே பல்ன், புகுவத்கைங்கர்யமவனுக்கு இலலை என்ற பல் பேதூத் தைப் பொறுதது ‘அஸாரம்’ என்று தொடங்கும் ஸ்லோகத்துக்கு இங்ஙனம் வியாக்கியானம் செய்திருப்பதாக வேண்டுகோளிச் எழுதப்பட்டுள்ளது. பக்தனுக்குக் கைங்கர்யமில்லையா? உபபாதித்து அருளல் வேண்டும். “உபாயாந்தர நிஷ்ட்டருக்கு உபேயம் புகுவதூறுபுகுவம்” என்று ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் (265) கூறப்பட்டிருப்பினும் பல இடங்களில் இவ்வாசார்யராலேயே கைங்கர்யம் பல்மமாகக் கூறப்பட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். இவ்விஷயத்தில் அடியேனுக்கு நல்ல தெளிவைப் பிறப்பித்தநாள்.

ஷ்ந்தவ்யோயம் தூஸ

ராமகிருஷ்ணன்.

இககடிதத்தில், முனனுரையில அடியேன் எழுதிய வறறை ஏறபதாக ஸ்வாமி எழுதியிருப்பது மதுரூராதகம ஸ்வாமிகு ஸாதூகமா பூாதூகமா எனபதையும. ஆழ்வாரை யும், அவரடிபணினத எமபெருமாணர் முதலானாரையும ஸாதூந ஸமாபபண நிஷ்ட்டராக மதுரூராதகம ஸ்வாமி வருணிபபது விநதையே என்றும், அது ஆக்ரஹகூருஹீதம் (பிடிவாதத்தினால் பற்றிககொள்ளப்படடது) என்றும் எழுதியிருப்பது இவருக்கு ஸாதூகமா பூாதூகமா எனபதையும நிஷ்கர்ஷிக்க ஒரு வாதூஸதூஸ் தேவையிலலை!

இதற்குமேல் ஸ்ரீவசநபூஷணமீமாம்ஸா பூர்வியத்தின் மீதும். அயோத்தி ஜீயர் ஸ்வாமியின் மீதும் நிஷ்காஷ நிகஷ்காரரின மீதும் சில குறைகளை ஸ்வாமி வருணித்துள்ளார். (விநகையே, ஆக்யூரஹக்யூருஹீதம முகலான அழுததத்தைககாட்டும் செஹகள் இப்பகுதியில இல்லை எனபதைக் காணவேணும்.) இவறறககு நிஷ்கர்ஷநிகஷ்கர்ததா பதில சொலலக கடமைப்பட்டவர் என பதை அடியேனும் இசைகிறேன்.

அடியேன முகதியில பூலபேத்யும் உண்டு என்று வேண்டுகோளில எழுதியதை விளக்கவேண்டும் என்று இக கடிதத்தின் கடைசியில அடியேனை ஸ்வாமி நியமித்துள்ளார். இவ்விஷயத்தை வேக்யூநவிவாத்யூநிச்யுமனத்தின் ஸஸூஷமான பகுதியில அச்சிட்டிருக்கும் D. T. தாதாசாய ஸ்வாமியின் முதல ஸ்ரீமுகத்தின் பதிலில அடியேன விளக்கியிருக்கிறேனாகையால அதை இவருக்கும் 18-8-71 அன்றே அனுப்பினேம். அதைக் கண்டதும் 19-8-71 அன்று இவா எழுதிய பதிலும் அதற்குப்பின், 20-8-71ல மதுராநகம ஸ்வாமி தம போர்முரசுக கடிதத்தில் இவருடைய கடிதத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு அடியேனைப் பொய்யன என்றும், வஞ்சகன என்றும் தூற்றியிருப்பதை விளக்கி எழுதிய அடியேன கடிதத்திறகு 21-8-71ல இவர் எழுதிய பதில கடிதமும் அடுக்கடுக்காக கொடுக்கப்படுகின்றன.

இரண்டாவது கடிதம்

ஸ்ரீமதித்யாதி ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் தண்டம் ஸமர்ப்பித்த விண்ணப்பம். விவாத ப்ரசரம் கிடைத்தது விவாதத்தை வளாககாமல இவ்வளவோடு நிறுத்திவிடுவது நல்லது. இநதச் செய்தி ஸநதோஷத்தை உண்டுபண்ணுகிறது

ஸ்ரீமுகத்தில் பூல பேத்யும் பறநி ப்ரஸ்தாவித்திருக்கிறது. ஸ்வாமி மஹான்களிடம் கேட்டிருப்பதால் அடிபேன் தெளிவு பெறமுடியுமென்று நம்புகிறேன் ஒரு விஷயத்தை நடு நிலையில் இருந்து ஆராய்வது நல்லது, அடியேன நிலையதுவே.

ஸ்ரீவசநபூஷண வியாக்யாந ஸ்ரீஸூக்தியை அடியேனே காண்பித்திருக்கிறேன். ஆசார்யஹ்ருத்யயம் இடமின்மையால்

காண்பிக்கப்படவில்லை. பூல பேதூத்துக்கு வேறு ப்ரமாணங் களையும் காண்பித்துத் தெளிவிக்கவேணும்.

இனி, பிள்ளைலோகாசார்யரே உபாயாந்தர நிஷ்ட்டுனுக்கும் கைங்கர்யம் உண்டு என்பதைத் தெளிவாகத் தத்தவ சேகரத்தில் ' இப்படி அவ்வவஹிதமாயும் வ்யவஹிதமாயும் பரமாதமப்ரபதந மும் (கைங்கர்ய) ப்ரதிபுந்தக நிவாத்தகம்'' என்று அருளியுள்ள தைக் கவனிக்கவேண்டும்

மணவாளமாமுனிகளும் தத்த்வத்ரய வியாக்யாந்தில் (44) முக்தலக்ஷணம் கூறும்போது "புக்திமூலமாக வரும் பகவத் ப்ரஸாதூத்தாலேயாதல், . . . ப்ரபதநமூலமான புகவத் ப்ரஸாதூத் தாலேயாதல் ஸாமஸாரிக ஸகல தூக்கங்களும் கழிந்து ஆவிர்பூத ஸ்வரூபராய் புகவதநுபுவ கைங்கர்யயைக பேபாகூரானவாகள்'' என்று அருளியிருப்பதால் உபாயாந்தரநிஷ்ட்டுனுக்கும் கைங் காயமுண்டு என்பது தெளிவு.

இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸ்ரீவசநபூஷண ஆசார்யஹ்ருதூப வியாக்யாந ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அநுகுணமாக நயநம் செயது விளக்கியருளவேணும். இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அநுகுணமாக அந்த ஸ்ரீஸூக்திகளை நயநம் செய்யக்கூடாதா?

பூர்வாசார்யர்கள், கைங்கர்யம் ஸாதூநாந்தரநிஷ்ட்டுனுக்கு முண்டு என்று ஒப்பமிட்டிருக்கின்றனர், உதாஹரணமாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை 'அதுக்கு (கைங்கர்யத்துக்கு) உபாயம் புக்திப்ரபத்திகளென்று இரண்டாய்'' என்று ஸ்தோத்ரநத வியாக்யாநத்தின் அவதாரிகையில் அருளியிருப்பது குறிக்கொள்ளத் தக்கது. விளிப்பிற் பெருதம். இவ்வளவோடே நிற்கிறேன்.

ஸ்வாமிக்கு ஸ்ரமம் கொடுப்பதற்கு க்ஷமித்தருளவேணும்

தாஸன்

ராமகிருஷ்ணன்.

முனரூவது கடிதம்

ஸ்ரீமதிசுத்யாதிசு ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் தண்டம் ஸமர்ப்பித்த விண்ணப்பம். ஸ்ரீமுகம் (20—8—71) கிடைத்தது. அடியேன் நெஞ்சிற்பட்டதைத் தேவரீருக்கு ஏற்கனவே எழுதிவிட்டேன். அன்றே மதுராந்தகம் ஸ்வாமிக்கும் "ஆழ்வார்கள் பறறித தேவரீர் எழுதியது ஆக்ரஹக்ருஹீதம்'' என்று எழுதியதுக்கு க்ஷமித்தருளவேணும் என்று க்ஷமாபணபத்ரமொன்று எழுதினேன். எந்த ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவருடைய நெஞ்சம் புண்படலாகாது

என்பது கருதி அது அவருக்கு எழுதப்பட்டது. பத்ரிகையில் ப்ரசரித்திருக்கக் கண்டால் வருந்தலாகாது என்று எழுதியிருக்கிறேன் இதில் தேவரீரைத் தூற்றுவதற்கு என இரக்கிறது? அதற்கு அடியேனுடைய கடிதம் ஆதாரமாகப்படுவது வருந்தத்தக்கதே. தேவரீருடைய நோமைபற்றிச் சிறிதளவு மடியேனுக்கு ஸந்தேஹமிலை.

மதுராந்தகம் ஸ்வாமி "ஆக்யூரஹக்யூருஹீதம் என்று ஸஹஸா எழுதலாமா?" என்று 'ஜிஜ்ஞாஸாத்யூகம்' என்னும் தலைப்பில் நீண்டதொரு ஸ்ரீமுகம் பதில் ஸாதித்திருக்கிறார். 'க்ஷமித்தருளவேணும்' என்று பதில் மீண்டும் நேற்று எழுதினேன்

ஸ்வாமியினுடைய ஸ்ரீ முகத்தைப் பாத்ததுமுடனே பதில் எழுதிவிட்டேன் பூலபேத்யம்பற்றி அதில் அடியேனுகுப்பட்டதை எழுதியனுப்பினேன். ஸ்ரீ வசந்பூஷண ஆசார்ய ஹ்ருத்யங்களில் ப்ரதிபத்தி பேத்யம் கூறப்பட்டபடியே என்று கொள்ளவேண்டும், மற்றவிடங்களில் உபாஸகனுக்கும் கைங்கர்யம் பூலமாகக் கூறப்பட்டிருப்பதற்கு முரண்பாடு தோன்ற வழியேயில்லை என்பது அடியேன் கிரஹித்த விஷயம். இவ்விஷயத்தில் தெளிவுகேட்டுத் தேவரீருக்கு எழுதியிருக்கிறேன். தெளிவு பிறப்பித்தருளவேணும்

விவாத விஷயங்களில் அடியேன் தலையிடுவதே இல்லை நியமநத்துக்காகத் தெரிந்ததை மனஸ்ஸாக்ஷிப்படி எழுதினேன். அடியேனுக்குத் தெரியாமல் ஏதேனுமபசாரம் நேர்ந்திருந்தால் க்ஷமித்தருளவேணும்.

தாஸன்.

ராமகிருஷ்ணன்.

இக்கடிதங்களில் பிளளீலோகாசார்யர், மாமுனிகள், பெரியவாச்சான் பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யாகள புகதி நிஷ்டைநுகுக கைங்கர்யம் உண்டு என்று உணர்த்தியிருப்பதைக் காட்டி, இவற்றுககு அநுக்ருணமாக ஸ்ரீவசந்பூஷண ஆசார்யஹ்ருத்ய வ்யாக்யானங்களில் புகதிநிஷ்டைநுடைய ப்ரதிபத்தி மாதரம் கூறப்படடுள்ளது (முகதியில் பூலபேத்யம் கூறப்படவில்லை) என்று நிரவஹிககவேண்டும் என்று ஸ்வாமி திருவுள்ளம் பறறுகிறார். ஸ்ரீவசந்பூஷண வ்யாக்யானத்தில், 'ஸோஸ்யநுதே' இதயாதி,

ஸ்ருதியையும், 'நிரஸ்தாதிஸ்ய இத்யாதி, ருஷி வாக்யததையும காட்டி, அவற்றால் சொல்லப்படும் புகுவதபராபதியே (பகவதநுபவமே) இவாகளுக்கு உபேயம் என்று ஸாதித்திருப்பதிவிருநது. பரமபத்யத்தில கிடைக்கும் உபேயத்தைப் பறறியே தாம குறிப்பிடுவதைத் தெளிவாகக் காட்டியிருக்கிறா மாமுனிசள. ஆகையால், இதையும் மறறவாக்யங்கையுட பினவருமாறு பொருநதவிடுவதே நியாயம். அதாவது.— புகதிநிஷ்டூககுப பரமபத்யத்தில அநுபுவத்தில் ஊறறம், கைங்காயமும் சிறிது உண்டு. ப்ரபநநாககுக் கைங்காயத்தில் ஊறறம், அநுபுவம் அதறகு வாதுக் மாயிருப்பதனமூலம் உறுப்பாயிருக்கும் என்று பொருநதவிடுவதே ஸகல ஸ்ரீஸூகதிகளுக்கும் ஒட்டியதாயிருக்கும். இதிஹாஸ புராணங்களில ஸாத்யநாந்தரபரர்களான ருஷிகளுடைய சரித்திரத்தைப் பார்த்தால், அவாகள் பெருமபாலும் புகுவத்யநுபுவபராகளாகவேயிருப்பதையும், புகுவத் கைங்காயம் மிக அபூர்வமாகவே அவர்களிடம் காணப்படுவதையும் காண்கிறோம். ஆழ்வாகளிடம் "ஓழிவில காலமெல்லாம் உடனாய் மனனி வழுவிலா அடிமைசெய்ய வேண்டும் என்று கைங்காயத்தில் அதிமாத்ரபராவண்யமிருப்பதையும், அநுபுவம் அதறகு உறுப்பாகவே அமைவதையும் காண்கிறோம் இப்படி யாவத்யாயுஷம் இவ்விருவகையினாகும் பரதிபத்திபேத்யமிருக்கையால், அதறகனுகுணமாக முகதியில பூலபேத்யத்தையும் (கைவலயநிஷ்டூனுக்குப்போலே) எமபெருமான திருவுள்ளம் பறறுகிறான, "வைகுநதத்தமரரும முனிவரும' என்று நித்யஸூரிகளில குணநிஷ்டூரும், கைங்காய நிஷ்டூருமிருப்பதுபோலே. முகதர்களிலும் இப்படி இருவகை இருக்கக்குறையிலலை என்று மாமுனிகள் திருவுள்ளம் பறறியிருக்கிறா எனபது ஸ்ரீ வசநபூஷண வ்யாக்யானத்தில் 'ஸோஸாநுதே' இத்யாதி, ப்ரமாணங்களில சொல்லப்பட்ட புகுவத்யநுபுவத்தை உபேயமாகக் காட்டியிருப்பதிவிருநது தெளிவாக விளங்குகிறது. புகதிநிஷ்டூர்க்கு புகுவத்யநுபுவ வர்த்தக்யமான 'ஹா வுஹா வுஹா வு' எனனும் ஸாமக்யாநம் முதலான சில வாசிக கைங்காயங்களை ஒப்புக்

கொண்டே தீரவேண்டுமாகையால். புகுவதும் புவமாத்ரம் பூலம் என்றது ஊறறததைப்பறற என்று கொண்டுவிடலாமாகையால் ஸ்ரீஸூகதிகளுக்கிடையே எவ்வித விரோதமுமில்லை என்று நிர்வஹிததுவிடலாம். நிற்க.

ஆழ்வார்திருநகரி ஸ்வாமியின் மூன்றாவது கடிதத்திலிருந்து 'ஜிஜ்ஞாஸாத்ஸூகம்' எனினும் தலைப்பில் நீண்டதொரு கடிதம் எழுதி மதுராநகரம் ஸ்வாமி அவரோடு வாதம்செய்ய முற்பட்டுவிட்டார் என விளங்குகிறது. இதற்கைய இவா நமக்கெழுகிய கடிதத்தின் முகல பாராவில். "வாதிகள் என்றமுறையில மத்யஸகா அபிடராயத்தின பேரில வாதப்ரதிவாதம் கூடாது. இது வேகசாஸதரநியதி. ஜட்ஜியுடன் வாதி வாதிகமடடான. ஸ்ரீ D T ஸ்வாமியுடன் நம் வாதப்ரதிவாதத்தைத் திருப்பியுள்ளது' என்று அடியேனுக்கு உபதேசம் செய்திருர். இவர் ஜட்ஜாக நியமித்த ஆழ்வார் திருநகரி ஸ்வாமியுடன் இவா வாதப்ரதிவாதம் செய்யலாமாம்! நமமால் ஜட்ஜாக நியமிக்கப்படாத D. T. ஸ்வாமியுடன் நாம் ப்ரதிவாதம் செய்யக்கூடாதாம். இவருடைய நியாயம் எப்படியிருக்கிறது பாருங்கள்! விவாதம் தொடங்குமுன் நம்மை ஜட்ஜாக நியமித்தது. நாம் இவருக்கு விரோதமாகக் கருத்தைத் தெரிவித்தவுடன் நம்மைத்தாறறிககடிதம் எழுதினார் இவர் என்பதும நினைவிறகொள்ளத்தக்கது. இவர் இயலவு இதுவே என விளங்குகிறது!

உண்மையில். ஸ்ரீ D. T. ஸ்வாமியைத் தெனஞ்சார்யர்களின் ஸ்ரீஸூகதிகளுக்கு அர்த்தநிர்ணயம் செய்வதற்கு நாம் ஜட்ஜாக இசையவில்லை; அப்படி இசைய நமக்கு அதிகாரமுமில்லை. ஓர் குறிப்பிட்ட ஆசாராயரின் ஸ்ரீஸூகதிகளுக்கு அாதநிர்ணயம் செய்பவர்களுக்கு அந்த ஆசார்யரிடம் விசேஷமான புகுதிவேண்டும், அவருடைய கிரந்தங்களை அவர் குருமுகமாகக் கேட்டிருக்க வேண்டும்; ஸ்ரீ D. T. ஸ்வாமி தெனஞ்சாராயக்ரந்தங்களை குருமுகமாகக் கேட்டவரல்லா; தேசிகஸமபரத்யாயஸ்த்யான அவருக்கு நிஷ்—30

அவற்றை குருமுகுமாகக் கேட்கவேண்டிய அவசியமும் கிடையாது. தெனஞ்சாரர்களிடம் அவருக்கு புக்தி கிடையாது என்பது அனைவரும் அறிந்தது. சென்ற வருஷங்கூட ரங்கநாதபாதுகாபத்திரிகையில் மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்தியைக் கண்டித்தது வீயாஸமெழுதியுள்ளாரா அவர். இத்தனையவரை மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அத்தநிரணயம் செய்ய நாம் ஐடஜாக நியமித்தோம் என்று இவர் எதுகொண்டு நிரணயித்தாரோ தெரியவில்லை. ஸ்ரீதேவஸூக்திகளுக்கு அத்தநிரணயம் செய்ய ஸ்ரீகாஞ்சி மஹாவித்யவான ஸ்வாமியை இவர் ஐடஜாக நியமிப்பாரா?

பின் எதற்காக ஸ்ரீ D. T. ஸ்வாமியை மத்யஸ்தூராக அடியேன் நியமித்ததற்கு இசைந்து அவருக்குக் கடிதம் எழுதினார்? என்று மத்யூரார்தகம் ஸ்வாமி கேட்பா கூறுகிறோம் குறிக்கொண்டு கேண்மின். இந்த விவாதத்தில் ஸ்ரீதேவஸூக்திகளுக்கும், தெனஞ்சார ஸூக்திகளுக்கும் அத்தநிரணயம் செய்யவேண்டியுள்ளது. அந்தந்த ஆசாராரின் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அத்தநிரணயம் செய்ய அந்தந்த ஸம்பரத்யூஸ்தூரான வயபதிஷ்ட வித்யவானகளுக்கே அதிகாரமுண்டு. அந்த முறையில் தேவஸூக்திகளுக்கு அத்தநிரணயம் செய்ய உதவுவர் எனினும் எண்ணத்தாலே ஸ்ரீ D. T. ஸ்வாமியை மத்யஸ்தூராக இசைந்தேனெயொழிய தெனஞ்சாரிய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அவரை அத்தநிரணயம் செய்ய ஐடஜாகக் கருத்பரஸுக்தியேயில்லை. இப்படி இரு ஸம்பரத்யூர ஆசாராரர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் அத்தநிரணயம் செய்யவேண்டியிருக்கையாலேயே, அடியேன் இவர் நியமித்த மத்யஸ்தூரர்களோடு உப்யஸம்ப்ரதாயதக்ச சோந்த மற்றும் பல வித்யவானகளையும் மத்யஸ்தூரர்களாக நியமித்துக் கடிதம் எழுதினேன், அவர்களில் தேவஸூக்திஸம்பரத்யூஸ்தூரர்களான ஸ்ரீ உ. வே. விலலீவலம் நாராயணசாரிய ஸ்வாமியும், ஸ்ரீ உ. வே. திருக்கள்ளம் நரளிம்ஹராகுவாசாரிய ஸ்வாமியும் தாம் குருமுகுமாகக் கேளாத தெனஞ்சாரிய ஸ்ரீஸூக்தி

களுக்கு அததந்நாணயம் செய்ய இழிவதில் தமக்கு அதிகாரமில்லை என உணர்ந்தது. விவாதஸ்துஸ நடந்து வதால் எப்பயனும் ஏற்படாது முகலானவற்றைத் தெரிவிப்பதோடு நிறுத்திக்கொண்டார்கள். தெனஞ்சாரய ஸம்பரதந்யாததைச்சேர்ந்த குருகுலக்விஷ்டவ்யபதிஷ்ட வித்யவான்களில் மூவா தெனஞ்சார்ய ஸ்ரீஸூகதிகளை நனகு ஆராய்ந்து நிஷகர்ஷநிகஷ்காததாவுக்குப் பரிபூர்ண ஸாத்யகமாக அபிப்பிராயம் தெரிவித்ததுள்ளனா. தெனஞ்சாரய ஸம்பரதந்யாததைச் சேர்ந்த குருகுலக்விஷ்ட வ்யபதிஷ்ட வித்யவானை ஆழ்வாராதிருநகரி ஸ்வாமி சில அம்ஸங்களில் நிஷகர்ஷநிகஷ்காததாவுக்கு ஸாத்யகமாகவும், சில அம்ஸங்களில் ஸந்தேஹத்தைத் தெரிவித்தும் அபிப்பிராயம் தெரிவித்துள்ளார். அப்படியிருக்கும்போது அடியேன் குறிப்பிட்ட மூவருடைய அபிப்பிராயத்தை ஏற்கமாட்டேன் என்று மதுராந்தகம் ஸ்வாமி எழுதுவதும், தாம் குறிப்பிட்டவா தமக்கு ஸாத்யகமாகக் குறிப்பிட்ட அம்ஸத்துக்கு அவரோடு எதிரம்புகோப்பதும் அவா ஸந்தேஹப்படும் அம்ஸங்களைத் தமக்கு ஸாத்யகமபோலே திரித்தது எழுதுவதும் இவா எந்த நியாயத்திற்கும் கட்டுப்படாதவா என்று விளக்குகிறது. இவரால் ஜட்ஜாக நியமிக்கப்பட்ட ஆழ்வாராதிருநகரி திருமலைநல்லான ஸ்வாமி கீழே அச்சிட்டிருக்கும் தம் இரண்டாவது ஸ்ரீமுகத்தில, விவாதத்தை வளக்காமல் இவ்வளவோடு நிறுத்திவிடுவது நல்லது. இதைச் செய்தி ஸந்தோஷத்தை உண்டு பண்ணுகிறது என்று எழுதியிருப்பதற்கு இவா கட்டுப்படுகிறாரா? அவ்வது அதையும் உதறிவிடப்போகிறாரா? இவர் கடிதத்தின் ஆளுவது பாராவில் "அடியேனாகத் ஸாத்யகமாக அபிப்பிராயம் தெரிவிக்கும்வா D. T. ஒருவரே எனப்பது பரலோகத்துக்கு தேவா அஞ்சாது எழுதியபடி திருநகரி ஸ்வாமியும் அடியேனாகத் ஸாத்யகமாக ஸபஷ்டமாய் தெரிவித்ததுள்ளாரே. அவா மாதருகை அனுப்பியுள்ளார் வஞ்சனை பொய் அஞ்சைய இவை எல்லாம் சோநது தேவரீரை இவ்வாறு பேசிவிக்கின்றது என்று திருநகரி ஸ்வாமியின் கடிதத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு அடியேனைப்பிரிவ நிந்தாவிஷத்தைக்

ககுகிரார். அடியேனைத் தூறறுவதற்குத் தம் கடிதத்தில் ஒன்றுமேயில்லையென்றும், அடியேனுடைய நோமையில் சிறிதும் தமக்கு ஸந்தேஹமில்லை என்றும் ஆழ்வாராதிருநகரி ஸவாமியே தம் ஸ்ரீ முகத்தில் எழுதியிருப்பதைக் கண்ட பின்பாவது இந்த நிரதைகளை வாபஸ் வாங்கிக் கொள்ளு கிராரா? இவற்றையெல்லாம் உலகறிய அறிவிப்பதற்கு இவர் கடைமைப்பட்டவர் எனபதை உணர்த்திநிறகிரேறும்.

ஒரே நாளில் அச்சிடப்பெற்ற ஸுஷோமான ஒரு பிரசுரத்தில், அப்பிரசுரம் முழுவதும் வெளிவரும் வரையில் பொறுக்காமல் 'நீர் உமக்கு பூராத்மமானவற்றை அச்சிடாமல் விட்டுவிட்டீர்' என்று நமமீது குற்றஞ்சாட்டுமிவா, "ராமகிருஷ்ணையங்கார் ஸவாமி 14-8-71 ஸ்ரீமுகத்தின சரியான மொழிபெயர்ப்பு என்று மகுடமிட்டு நமக்கு அனுப்பியுள்ள கடிதத்தின நகலை " . . . . . " என்று குறியிட்டது தொடங்கி அக்கடிதத்தில் தமக்கு ஸாத்மாயுள்ள ஒரு பகுதியையே கொடுக்கிரா. தமக்கு பூராத்மமான பகுதியை " . . . . . " என்று குறியிட்டு மறைத்திருக்கிரா எனபது தெளிவு. ஆக, நமமேல ஏறிட்டதூஷங்கள் இவரையேசார்ந்து நிறகிறது என்று விளங்குகிறது.

தம் கடிதத்தின 3-வது பாராவல் 'மத்யஸ்தா குறிப்பிட்டவரிடத்தில் நாம் சென்று வாதம் நடத்தவேணும். அவர்களை இங்கு வரவழைப்பதில் சில அசௌகாயங்களேறிடும். ஸ்ரீஉத்தமூர் ஸவாமி, D. T. ஸவாமி. ஸ்ரீஅழகிய சிங்கா, ஆண்டவன், திருநகரி ஸவாமி முதலானவரை மத்யஸ்தம் வஹிசுகுமபடி அடியேன் செய்யமுடியும்" என்று எழுதுகிரார். இவரால் மத்யஸ்தூராகக் குறிப்பிடப்பட்டவர்களில் திருநாங்கூர் பர. ப. அண்ணங்கராசராய ஸ்வாமி ப்ருந்தூரவனத்தில் வாழ்கிரா. அவரு சென்று வாதம் நடத்த முடியுமா? எல்லா மத்யஸ்தூர்களையும் ஓரிடத்தில் கூட்டி வாதம் நடத்துவது முறையேயொழிய, ஊரூராகத்திரிநது ஒவ்வொரு மத்யஸ்தரிடமும் வாககு மூலம் வாங்குவது முறையல்ல, ஸாத்யமூலம். நிறக. வாதியான இவரும், மற்றும் பல வித்யவான்களும், அடி

யேனுமிருக்கும் ஸ்ரீரங்கத்திலே. பிரதிவாதி, யான வரதா சார்ய ஸ்வாமியும் மறறும் பல வித்வான்களுமிருக்கும் செனையிலே ஓர் பொது இடத்தில் வாதுஸத்யஸ நடக்க வேண்டும். இவர் எத்தனை வ்யபதிஷ்ட வித்வான்களை மத்யஸ்த்யூராயிருக்கப் பிரார்த்தித்தது இசைய வைக்கிறாரோ மேலும் அத்தனை வ்யபதிஷ்ட வித்வான்களை நாடும் மத்யஸ்த்யூராயிருக்கப் பிரார்த்தித்தது இசைய வைப்போம். நாம குறிப்பிட்டவாகளும் இவா குறிப்பிட்டவாகளும், மத்யஸ்த்யூர்கள் அனைவரும் வாதுஸத்யஸ நடக்குமிடத்திற்கு தினநேகாரும் வந்து மாத்யஸத்யம் வகிக்கவேண்டும். எவராவது சில பல நாட்கள் வரவில்லையெனில் அதற்காக வாதுஸத்யஸ தடைபடக்கூடாது. இருப்பவர்களைக்கொண்டு ஸத்யஸ நடக்கவேண்டும். நாம ஏற்கனவே குறிப்பிட்டபடி— 'தெனாசார்யாகளின் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அர்த்தநீர்ணயம் செய்ய அநத கிரந்தங்களை குருமுக்ஷமாக்ககேட்ட அநத ஸம்பரத்யாய நிஷ்டூகளுக்கே அதிகாரமுண்டு; தேசுஸிக ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அர்த்தநீர்ணயம் செய்ய அவருடைய கிரந்தங்களை குருமுக்ஷமாக்க கேட்ட தேசுஸிகஸம்பரத்யாய நிஷ்டூகளுக்கே அதிகாரமுண்டு. மறற விஷயங்களில் அனைவாக்கும் அதிகாரமுண்டு'' எனனும் நியமம் முக்கியமானது. இநத நியமம் இல்லாவிடில் வாதுஸத்யஸ யுத்த்ய களமாகமுடியும். அடியேனும், வரதாசார்ய ஸ்வாமியும் அததகைய வாதுஸத்யஸஸூககு வரமாதடோம். இவர் தம் இஷ்டப்படி ஸத்யஸஸை நடத்தி எகையேண்டுமானாலும் முடிவுகடடிகொள்ளாடும். இநத நியமங்களுக்குக் கட்டுப்பாட்டு இவா வாதுஸத்யஸ நடத்துவதானால் அதில கலந்துகொள்ளாத தடையிலலை. நிற்க.

வாதுஸத்யஸ நடக்காவிடில் நிகஷு தத்யூஷணி எழுதப் போவதாக பயமுறுத்துகிறா. ஸதத்யூஷணி யா ஸஹஸ்ர த்யூஷணி யா எதுவேண்டுமானாலும் எழுதிகொள்ளாடும். ஸாரதம் நிஷகர்ஷமும், இவருடைய பிரகிருதமான சடித மும் அமைநதிருக்கும் முறையிலேயே அதுவும் அமைந திருக்கும் எனபதை நடுநிலையாளாகள புரிநது கொளவார்

கள். அதற்கும் இடம்கொடுத்து ஸுதூர்ஸனாதை மேலும் கறைப்படுத்த அடியேன ஸித்யூத்யாயிலலை. விவாதத்தை வெறுககும வரதூர்சார்ய ஸ்வாமியிடம் தம கைவரிசையைக் காட்டுவதைவிட அதை வரவேற்கும் ஸ்ரீகாஞ்சீ மஹாவித்யவாணிடம் காட்டினால் நன்றாயிருக்கும்.

பதின்மூன்றாவது பாராவில். "ஸத்யத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு மத்யஸ்தூர்கள் அபிபராயம் அனுபபியதை இம் மாஸதது ஸுதூர்ஸனத்தில் பிரசுரிககவும். விஷயங்களை மறைப்பது சேர்ப்பதாகிய கபடமாராகம வேண்டா. இருவரும் சோந்து ஸமம்தியாத மத்யஸதர் அபிபராயமும் நமக்கு வேண்டா தேவரீர் பிரசுரியாது என்று அடியேன் திருநகரிஸ்வாமிகு எழுதியுள்ளேன். பிரசுரிப்பர் என்று அவர் எழுதியுள்ளார். பராபபோம்" என்றும், இரண்டாவது பாராவில். "சாஸதீய விவாதங்களில் சூதும் வாதும் கூடாது. ஒவ்வொன்றையும் ஸுதூர்ஸனத்தில் ஏககாலத்தில் பிரசுரம் செய்யவேணும். இல்லையேல் அடியேனுக்கு அனுபபினால் பிரசுரிககிறேன். நிகஷூகதூஷணியில் காணலாம்" என்றும் எழுதுகிறார் இவா குறிப்பிட்ட சிலந்ர் மாத்திரம் அடியேன மத்யஸ்தூராக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை எனபதை முன்னமே காட்டினேன். இவரும் நமமும் குறிப்பிட்டு பதில எழுதிய ஒன்பது மத்யஸ்தூர்களில் ஸ்ரீகாஞ்சீ ஸ்வாமி. D T. ஸ்வாமி. ஆழ்வார்திருநகரி ஸ்வாமி ஆகிய மூவரின அபிபராயங்களை ஒரு வரிவிடாமல் பிரசுரித்து விட்டேன். இவர் குறிப்பிட்டவர்களில் திருநர் நகர் ஸ்வாமி ஸுதூர்ஸனம் காபிகளில் ஒன்று தமக்குத் தவறி விட்டதென்றும். அதுவும் கிடைத்தபின் அபிபராயம் எழுதுவதாகவும் எழுதியுள்ளார். அடியேன குறிப்பிட்டவர்களின் அபிபராயத்தை இவா ஏறகமறுக்கிறார். அவர்களில் சிலரை நடக்கப்பேராகும் வாதூஸ்தூஸ்ஸீல அடியேன மத்யஸ்தூராகக் குறிப்பிடக்கூடும். ஆகையால் அவர்களுடைய அபிபராயங்களை முன்கூட்டி வெளியிட அடியேனும் விரும்பவில்லை. ஆகையால் அவற்றை இப்போது வெளியிடவில்லை. பின்னால் அவஸயமானால் மறறும் பல அபிபரா

யங்களோடு சேர்த்து வெளியிடுவேனென்று வாக்குஸ்கூஸ நடத்துவது சிறிதும் பயனற்றதாகவேயிருக்கும் என பதை— தற்சமயம் காசியில் வளர்ப்பவரும், அஹோபியில் மடாஸ தூண வித்யாநாமான வேத்யாநகவாவதூக ஸ்ரீ உவே. விலவிவலம் நாராயணசார்யஸ்வாமி தம கடித்ததில் முக அழகாக விளக்கியுள்ளார், அப்பகுதியை மாத்திரம் கீழே அச்சிட்டுவிட்டு வேகநவியாதூகதை ஸுதூரணத்தில இத்துடன் நிறைவுபடுத்திக்கொள்கிறேன். தாம மத்யஸசு ராகக் குறிப்பிட்ட வித்யானகளிமீநந்து அடியேனுகரு வந்திருக்கும் கடித்தங்களில் எதைவேண்டுமானாலும் தேரிலோ, ஆளனுப்பியோ அடியேனிடமிருந்து மத்யூராகம ஸ்வாமி நகல எடுத்துச்செல்லலாம். வித்யாஸுதூஸ நடந்தால் அதன விபரங்கள் ஸுதூரணத்தில வெளியிடப்படும்.

(வில்லிவலம்) நாராயணசார்ய ஸ்வாமியின் நல்லுரை

வாதஸபை-உதவாத ஸபையாகவே முடியும் "அஸாரம்" என்று உபகரம்க்கும் வாதம்-அஸாரம் என்றே உபஸம ஹாரத்திலும் தேறும்

வாதம் எக்காலத்திலும் செய்ய அநுமதிக்கப்படாத ஒன்று ஏதோ வித்யாசூர் கூடினான் என்றும் கடைபெற இயையுண்டு. அல்லது— ஸம்பந்தமற்ற ஒருவர்-ஒரு விஷயத்தில் உண்மையறிய ஆவலும் அதி ஶாரமும் உடையவராக இருந்தால்-அவா, நடுவா ஒருவரையோ, மூவரையோ முன்னிறுத்தி-ஸம்பந்தப்பட்டவரை வாதிக்கச் செய்ய லாகும். அதிலும் ஒரு சர்மம் உண்டு. கடுவில நிற்பவா நாலும் தெரிந்தவுராக இருக்கவேணும் வித்யாஸாரணயாசேஷாப்யமுநிவிஷய வேங்கடநரத்யாசாரயா இவ (வித்யாஸாரணயா, அசேஷாப்யமுநிகளுக் கிடையே மத்யஸதம் செய்த ஸ்ரீதேஸிகர் போஷே) இல்லாவிடில் சொல்பவா கண்டும் ஶோஷிக்கவே செய்யும். அதிலும் பூலமிலீ ஶாரும் எதையும் பற்றினது விடுவாரில்லை.

ஆகையாலும் இங்கு கோபநீயமான ததவாதத்தநங்களை அம்பலத்தில் அடிப்பொதிபோலாகவேண்டாம ததவநீரணயம் இக்கால ஏறபடாத ஜயரஜய உணர்ச்சி ஏறபட்டே தீரும் அநதோ! ஸ்ரீவைஷ்ணவரில் ஒருவா வருந்த மற்றொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரே காரணமாக அமையவோ? ஐயோ! இதனிணும் கொடியதுண்டோ? பிறா அநாதத்தி காண்கவே ஸ்ரீவைஷ்ணவன் பொருள். இது என்ன எண்ணம்? நமமைத தோற்றித்தான ததவங்களை தோன்றினவோ?

என்றே ஸம்பந்தராய விசேஷங்கள் ஏற்பட்டு, தமது வழிவழியே ஒழுகிவர-ஒருவரின ஸம்பந்தராயத்தை மறறவா ஏன தூற்றவேண்டும்? அவற்றுள் தாரதமயம் இருக்கட்டும் நமமை அண்டிக்கேட்டவருக்கு அதைச் சொல்லுவோம் சொல்லும்போதும் உண்மையைமட்டும் எடுத்தோதுவோம். அஸஸம்பந்தராயஸத்யா முன்பே அதன் அஸாரத்தை அறிவிப்பது எக்காலத்திற்கும் ஏற்றதன்று குறிப்பாக இக்காலத்திற்கு. ஸம்பந்தராயச சுடாகள மெலிநது காணப்படும் இநநாளில்-எந்த ஸம்பந்தராயத்தினமேலும் எந்த வாதுவாதமும் வீசலாகாது. “புகத்யா தததத புகுஜாநாந பரதி நாஸதிகயமிவாஸ மாபிடுருபதிஷ்டம் ஸயாத ததகூண்டநே! மஹத தத தேஜாம அஸமாகம் ச பாதகம் புவதி” [புகதியுடன் ஒவ்வொரு கொள்கையை ஏற்று ஒழுகுகிறவர்களிடம் சென்று கண்டிக்கப் புகுந்தால் நாம் அவர்களுக்கு நாஸதிகயத்தை உபதேஸிப்பதோடொகும். அது அவர்களுக்கும் நமக்கும் பெரும் பாவமாய்த தலைக்கட்டும்] என்ற யாருடைய வரிகளோ நினைவிற்கு வருகின்றன இங்கே. ஆகையால் வேண்டாம் வாதம். பேதம் பொறுப்போம் கேதம் (வருதம்) தொலையட்டும்.

இதீததம் நாராயணசாரியர் (வில்லிவலம்)

11-8-71

வாராணஸி.

‘ஸுதர்ஸனம்’ ஆசிரியரின் நிறைவுரை

வில்லிவலம் ஸ்வாமியின் கடிதத்தில் உள்ள கருத்துக்களே நம் நெஞ்சில் எப்போதும் நிறைந்திருப்பவையாகையால்தான், நாம் வாதுஸத்யஸ் வேண்டாம் என்றெழுதி சமாதான முயற்சியை மேற்கொண்டோம் மதுராந்தகம் ஸ்வாமியின் பிடிவாதத்தினால் வாதுஸத்யஸ் நடந்தால், வில்லிவலம் ஸ்வாமி காட்டிய சிரமங்களைத் தவிர்ப்பதற்காகவே அந்தந்த ஆசார்யர்களின் ஸூஸூக்திகளுக்கு அாதத நிரணயம் செய்ய அந்தந்த ஸம்பந்தராயஸ்தரான மத்யஸத்யாகளுக்கே அதிகாரமுண்டு என்னும் முக்கியமான நியமத்தை வெளியிட்டுள்ளோம் மதுராந்தகம் ஸ்வாமி நியாயமான இந்த நியமத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு வாதுஸத்யஸ் நடத்தவாவது இசைகிறாரா என்பதைப் பொறுத்திருந்து பார்ப்போம்.

லேகநவிவாதநிகுமநம் நிறைவுபெறது.

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்

சோதி-24]

[ஒளி-11

வரவரமுநி ஸித்தாந்தம்

வரவரமுநி எனப்படும் மணவாள மாமுனிகள் அவ தரிதது 601 வருடங்கள் நிறைவடையும் இம்மாதத்தில,- ஸகல ஸாஸத்ரங்களிலும், மறற ஸகல பூர்வாசார்ய க்ரந்த்யங்களிலும் தேடிக்கண்டுபிடிக்கவேண்டும்படி அதி ரஹஸ்யமாக மறைத்து வைக்கப்பட்டிருப்பதாய், விஸ்த் வாகஸ்க்யாமணியான இவருடைய கிரந்தங்களிலேயே தெளி வாகக் காணலாயிருக்கையாலே வரவரமுநி ஸீத்யக்யாநதம் எனறே வழங்கத்தக்கதாயிருக்கிற பரமவைத்யிக ஸீத்யக்யாந தத்தைச் சுருக்கமாக அநுபுவிக்க இழிகினறேம

ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஒருவனே அநாத்யகாலமாக ஸகல சேதனர்க்கும் ஸர்வவித்யுந்த்யவாயிருப்பவன். தனக்கு வைஷ்மய நைர்க்யுண்யங்கள் (பக்ஷபாதமும் கருணை யின்மையும்) ஏறபடாமைக்காக அநாத்யகாலமாக அவர்களுக்கு ஓரளவுக்கு ஸ்வாதநதர்யப்யுத்யுத்யை அளித்தது. அநாத்யகாலமாக அவர்கள் செய்யும் பண்ய பாபங்களுக்கு அநுஞ்ணமாகப் பலனளிப்பவனாயினும், சேதநலாபுததை தன்பேராக நினைத்திருப்பவனாகையாலே, ஒவ்வொரு சேதனனும் தனணையடையவேண்டுமென்று அநாத்யகாலமாக ஒன்றி ஒன்றி உலகம் படைப்பது, இசை கொள் வேதநூல அருளுவது, எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறப்பது முதலான எண்ணிறந்த முயறசிகளைச் சேதனா களுடைய கர்மத்தைக் கணிசியாமல தன நிர்ஹேதுக

கிருபையினாலே ஓயாமல் செய்துகொண்டேயிருக்கிறான். இம்முயற்சிகளின் பயனாகவே ஒவ்வொரு சேதனர்க்குச் சில நனமைகள் விளைந்து அவர்கள் தனனை அடையப் பெறுகிறான். இவற்றையெல்லாம் நடுநிலைநிறு ஆராயும் போது — ஸவரூபநுகுணமான பரம்புருஷார்த்தலக்ஷணமோக்ஷத்தின் பொருட்டு புகுவான செய்யும் ஸங்கலபம் நிரோஹதுக கருபாகாயம எனேற அறுதியிடத்தக்கதாய்ளளது; ஸவரூபத்துக்குத் தகாத இகரபுருஷார்த்தங்களின் பொருட்டு புகுவான செய்யும் ஸங்கலபம் ப்ரபநாககு நிரோஹதுகமாகவும், மற்றையோர்க்கு ஸேஹதுகமாகவும் அமைகிறது—என்று தெளிவுறக் காட்டியவர் நமது விஸ்த் வாசுதேவமணிகளேயாவா.

இனி இப்படி ஸகல சேதனர்களும் தனனையடைய நிரோஹதுககருபையாலே எமபெருமான் விடாமுயற்சியைச் செய்துகொண்டிருக்கும்போது, பெருமபாலான சேதனர்கள் அவனை அடையாமலேயிருக்கக் காரணமென்ன என்று ஆராய்ந்தால், தனக்கு வைஷ்டய நைகருண்யம் வாராமைக் கடிக்க அநாதிகாலமாக எமபெருமான் அளித்திருக்கும் ஸவாதந்தர்யபுத்தியைக்கொண்டு, தமக்கு நனமையைத் தாம் தேடநினைத்து ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் சேதனா ஈடுபட்டு வருவதே அவர்கள் அவனை அடையாமலிருப்பதற்குக் காரணம்; இநத ஸவார்த்துபரதையையும், அதனால் ஏற்படும் ஸ்வபரவ்ருத்தியையும் எமபெருமானைக் காலகட்டித் தவிர்த்துக்கொண்டானாகில எமபெருமானுடைய நிர் ஹேதுக்கிருபை ஸபுலமாகி, பரம்புருஷார்த்தம் எரித்கி கிறது என்றும் தெளிவுறக் காட்டியவர் மாமுனிகள். இதைச் சிறிது விவரிப்போம்.

“அநாதமநயாதமபுத்தியா யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி |
அவித்யாதருஸம்பூதிபீஜமேதத் த்வித்யா ஸத்திதம் ||”

[தானலலாத தேஹத்தைத் தானாக எண்ணும் அஹங்கார மும். தன்னதல்லாத பொருள்களைத் தன்னுடையதாக எண்ணும் மமகாரமும் அஜ்ஞானமாகிற (விஷ)வ்ருக்ஷத்தின் வளர்ச்சிக்குக் காரணமான இருபகுதியாக உள்ள விதை

யாகும்] என்கிறபடியே ஈஸ்வரன் கொடுத்த ஸ்வாதந்தர்ய பூத்யூதியின் பயனாகவும், விசிதரமான சுர்மபரவாஹததின் பயனாகவும் விளைந்த அஹங்காரமமகாரவங்களாலே ஒவ்வொரு சேதனனுக்கும் அதிகமமாகவோ குறைவாகவோ ஸ்வார்த்த்யு பரதையும (தனக்குத்தான் நனமையை விருமபுகையும) அதை நிறைவேற்றிகொள்வதற்காகத் தான முயலுகையாகிற ஸ்வபரவ்ருத்தியும் ஏற்பட்டுள்ளது அஹங்காரமும் மமகாரமும் ஒன்றிருந்தால் மறறொன்றும் இருந்தே தீரும் என்பதைக் காட்டுவதற்காகவே கீழே எடுத்த ஸாலாகத்தில அவறறை ஒரு விதையின இருபருப்புகளாக உருவகப்படுத்தினார் ரிஷி. இதுபோலவே, அஹங்கார காயமான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியும், மமகார காயமான ஸ்வார்த்த்யுபரதையும் ஒன்றிருந்தால் மறறொன்றும் இருந்தே தீரும். இவையிரண்டும் சிலர்க்கு மிக அதிகமாகவும் சிலர்க்குப் படிப்படியாகக் குறைந்தும் இருப்பதாலேயே சேதனர் அடையும் புருஷார்த்த்யுங்களிலும், அதை அடைய அவர்கள் கைக்கொள்ளும் ஸாத்யுனங்களிலும் ஏராளமான ஏற்றத்தாழவுகள் ஏற்பட்டுள்ளன. இந்த ஸ்வாதத்த்யு பரதையிலும், ஸ்வபரவ்ருத்தியிலும் அநாத்யூகாலமாக ஊறிககிடக்கும் சேதனர்க்கு அவறறைப் படிப்படியாகக் குறைப்பதற்கே ஸர்வேஸுவரன பல பல புருஷாத்யுங்களை யும், அவறறுககுப் பல பல ஸாத்யுனங்களையும் சாஸ்திரங்களிலே காட்டியிருக்கிறான்.

மஹாபாபிகளாய், அதயந்ததாமஸப்ரக்ருதிகளாயிருக்கும் பலர் 'கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம் உண்டதே போகம்' எனும் ஸ்வார்த்த்யுபரதையின் எலலைநிலத்திலே நினறு, அதற்காகக் கொலை, கொள்ளை முதலான எத்ககைய ஸ்வப்ரவ்ருத்தியையும் செய்யத் துணிந்த பரமநாஸ்திகர்களாயிருக்கின்றனா ஒரேயடியாகத் திருத்த முடியாத இவர்களைப் படிப்படியாகத் திருத்தவே எமபெருமான் பல புருஷார்த்த்யுங்களையும், அவறறையடையப் பல ஸாத்யுனங்களையும் காட்டுகிறான். முகலில விரோத்யூநிரஸனத்தை ஸாத்யூத்துக் கொடுக்கும் கருமான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியாயிருக்க

கும் ஆபிசாரிகயாகும் முதலானவறறைக் காட்டி ஸாஸ்த்ர விஸவாஸத்தைப் பிறப்பிக்கிறான். பிறகு க்ரௌர்யமறற ஸவப்ரவ்ருததியாயிருக்கும் ஐஹிகபுருஷார்த்த, ஸாத்நங்களைக் காட்டுகிறான் பிறகு. ஐஹிகத்தைக்காட்டிலும் உதகருஷ்டமான ஸவர்க்குரதி, புருஷார்த்தங்களையும், அவறறின ஸாத்நங்களையும் காட்டி ஆதமா தேஹுததைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது எனும் அறிவை விளைக்கிறான். இவ்வண்ணமாக தேஹுத்மாபிமானம் படிப்படியாக நீங்கப்பெற்றபோதிலும் கர்மவாஸநாருசிபுலததாலே ஸவப்ரவ்ருததிஸஹிதஸ்வார்த்தபுரதை அடியோடு நீங்கப்பெறாத சிலாக்கு ஆதம்ப்ராபதியாகிற கைவலய மோக்ஷத்தையும் அதற்கு ஸாத்நங்களையும் காட்டுகிறான். இவர்களிலும் மேம்பட்டு ஆதம்ப்ராபதியின தாழ்வையும் அறிந்து ஸவார்த்தபுரதை பெருமபாலும் நீங்கியபோதிலும் அஹங்கார கர்ப்புமான ஸவப்ரவ்ருததி நீங்காத சிலாககு ஸ்வார்த்தத்தை கலந்த பரமாத்மாநுபுவத்தையும், அதற்கு ஸாத்நமான ஸாத்நாநகரங்களையும் காட்டுகிறான். இவர்களைக் காட்டிலும் மேற்படியில ஏறி ஸ்வப்ரவ்ருததியும் பெரும்பாலும் நீங்கப்பெற்ற சிலர்க்கு. புகூவத்யநுபுவபீவாஹமான ஸவாதத்ய கைங்கர்யத்தையும், அதற்கு ஸாத்நமாக உபாயபுத்யதி, யோடு செய்யப்படும் ப்ரபததியாகிற ஸ்வகூதஸ்வீகாரத்தையும் காட்டுகிறான். முறகூறிய அனைவரிலும் மேம்பட்டவர்களாய், ஸ்வார்த்தபுரதையும், ஸ்வப்ரவ்ருத்தியும் அடியோடு நீங்கப்பெற்றவர்களாய். 'நான் பறறும் பற்று உபாயமன்று; அவன பறறும் பறறே உபாயம்' எனனும் நினைவோடு ஸரணவரணம் செய்கையாலே பரகூதஸ்வீகார நிஷ்டூர்கள் எனப்படும் உத்தமோத்தமர்களான பரபந்நாதிகாரிகளுக்கும் பரார்த்த கைங்கர்யத்தையும். அதற்கு ஸாத்நமான ஶித்தேதாபாயமான தனையும் காட்டிக் கொடுக்கிறான். இத்தகைய மிகவுயானக அதிகாரியாகத் தனனை ஆக்கிக்கொள்வதற்காக எமபெருமானைக் காலகட்டி ஸ்வார்த்தபுரதையையும், ஸ்வப்ரவ்ருத்தியையும் அடியோடு கழித்துக்கொள்ளவேணும் — எனனுமிதுவே மாமுனிகள் காட்டிய பரமஸாரமான ஶித்தூந்தமாகும்.

மூற்கூறிய அதிக்காரிகளில் கைவலயநிஷ்டன, ஸ்வார்த்தக, பரமாதம, நுபுவநிஷ்டன ஸ்வார்த்தக, பரமாதம கைங்காய நிஷ்டன ஆகிய மூவாகம மோக்ஷத்திலேயே குறைவுடைய புருஷார்த்தகங்கள் நித்யமாக ஏற்பட்டுவிடுமளவுக்கு ஸ்வார்த்தகபரதையும் ஸ்வப்ரவ்ருத்தியும் சுருமானவை எனபதையும் குறிக்கொள்ளவேண்டும் இதனாலேயே மதிசுராபிந்து, மிசுரமான—(கள் துளி கலந்த)—ஸாதகமப, மயகமப, கசுத தீர்த்தசுஸவிலம போலே—(பொறகுடத தீர்த்தசுமபோலே)—அஹங்கார மிசுரமான உபாயநதரம என்று பிள்ளான அருளிஞர்.

ஸர்வகர்மங்களும் கழிந்த பின்பு இப்படி குறைவுடைய புருஷார்த்தகங்கள் ஏற்படக் காரணம் என்ன? என்னும் கேள்வி எழுகிறது. கைவலயநிஷ்டன விஷயத்தில் “பிறவிததுயரற” [திருவாய் 1-7-1] ஈட்டில் காட்டிய பின்வரும் பரிஹாரம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது:— “ஆதமப்ராப்திகாமனுகம, ப, கசுவதப்ராப்திகாமனுகம ஒககுமாயிற்று ஸர்வேஸுவரணை உபாஸிக்கையும். அந்திம ஸ்மருதியும், இனிப பேற்றில் தாரதம்மம் வருகிறபடியென்? என்னில்: உபாஸஸமயத்தில் சிறுக்கோலுகையாலே. அதாவது—அவனளவும் செலலாதே நடுவே வரப்பிட்டுக் கொள்ளுகை. அதையேறே ‘வரமபொழிவரது’ எனகிறது. அதுகனக்கு அடி அவர்கள் ஸுகருதகாரதமயம், ‘சதுர் விதா ப, ஐரதே மாம ஐநா. ஸுகருதிநோடர்ஜூந’ என்று அருளிச்செய்தானிறே. ஸுகருதததுக்கு அநுருபமாக வாயிறறு புருஷார்த்தகங்களில் ருசி பிறப்பது; ருச்யநு குணமாகவாயிறறு உபாஸிப்பது, உபாஸநரநுகுணமாக இருக்கக்கடவது ப, லம்’ எனகிற ஈட்டு ஸ்ரீஸுகதி களின்படி ஸாவகாமங்களும் கழிந்தபின்பும் ஸுகருததார தமயததால ஏற்படும் ருச்யநுகுணமாக முகதியில் பே, கசுத தைத தெனசாராயாகள ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள் எனபது விளங்குகிறது. ஸ்ரீவசந், ஷணம 265-வது ஸுதரததில் பிள்ளைலோகாசாரமும் “உபாயநதரநிஷ்டாகு உபேயம் ப, கசுவத, நுப, வம், ஸ்வபரயேஜநபராகு உபேயம்

ஸ்வராத் தக்ஷைங்கர்யம்” என்று உபாயாந்தரநிஷ்டுர்க்கும் ஸவகீய ஸவீகாரநிஷ்டுர்க்கும் முகதியில ப்லபேபுத்யமுண்டு என்று மிகத்தெளிவாகக் காட்டியிருக்கிறார். மாமுனிகள் இவ்விடத்தில மிகத் தெளிவாக வியாக்கியானமும் அருளியிருக்கிறார். அண்ணாவப்பங்கார் ஸவாமியும் தமது அரும் பதவுரையில ஆகேஷ்பஸமாதாரந பூவகமாக இவ்விஷயத்தை நிலைநாட்டியிருக்கிறார் ஆசார்யஹ்ருத்யததிலும். அகன வியாககியானததிலும் இவ் விஷயம வலீயுறுததப் பட்டுள்ளது. பரமஸௌஹாரத்த்யக்ஷுணமுடைய எம பெருமான முகதியிறகூட சில விஷயங்களை நிரப்பநதப் படுத்துவதிலலை, தமமை அநுபுவிக்க விருமபுவார்க்கு அவ்வாதமாநுபுவுத்தையே அளிக்கிறான, தனை ஸவாராதக்ஷ மாக அநுபுவிக்க விருமபுவார்க்கும், தனக்கு ஸவாராதக்ஷைங்கர்யம் செய்ய விருமபுவார்க்கும். அவர்கள் விருப் பத்தை அநுஸரித்து முகதியிலும் விஷய வைலக்ஷணயததி னுல ஏறப்டும் ஸ்வார்த்தக்ஷதையை அவர்களுக்கு அனுமதித்தது அவர்கள் விருமபும் ப்லனை அளிக்கிறான, ஸவாராதக்ஷதையின நாமறததையும் ஸஹியாத பரக்ஷஸ்வீகாரநிஷ்டுர்க்கே அவர்களுடைய விருப்பத்தையொட்டிப் பராராதக்ஷைங்கர்யத்தை அளிக்கிறான—எனபதே தெனனசார்யர்களின் திருவுள்ளம் என்று இவ் வற றி லீ ரு ந து தெளிவாக விளங்குகிறது.

இப்படியிருக்கும்போது—தெனனசார்யர்களின் சிறசில வாகயங்களைக் காட்டி அவர்களை ஸவக்ஷதஸவீகாரநிஷ்டுக்ஷையையும் ஸ்வார்த்தக்ஷைங்கர்யத்தையும் ஆதரிப்பவர்கள் என்று அபராமாணிகமாக எழுதி, பரக்ஷதஸவீகாரநிஷ்டுக்ஷையையும், பரார்த்தக்ஷைங்கர்யத்தையுமே அவர்கள் ஆகரித்துள்ளார்கள் எனபதைக் காட்டும் ஏராளமான தெனனசார்ய ஸ்ரீஸூகதிகளை ஸுத்யாஸனம எடுத்துக் காட்டிய பினபும் அந்த ஸ்ரீஸூகதிகளில் ஒன்றாகக்கூடப் பொருள் கூறாமல் நிற்கும் ஸாரதமநிஷ்கர்ஷ்கர்த்தா—இன்று (22—10—71) வந்த நருளிமஹப்பிரியாவில ஓர் வ்யாஸம எழுதி, அதில் இவ்விவாதத்தைக் கிளப்பி, அதிலும் 'அந்த

ஸ்ரீஸூக்திகளில் ஒன்றுககுக்கூடப் பொருள் உரைக்காமல், பிள்ளைலோகாசாயருடைய சில ஸ்ரீஸூக்திகளை மாதிரிம காட்டி, முகதியில பூலபேதும் இலலையென்பதே அவ ருக்கும் அபிபுமதம் என்று எழுதி முடித்திருக்கிறார்.

இப்படி எழுதுவதையே இயலவாக்ககொண்ட இவர் இப்படி எழுதியதைப் பற்றி நாம ஆசசரியப்படவில்லை. ஓர் தனிச்சுவடியெழுதி இவர் இதை வெளியிட்டிருந்தால்— நாம இதைப் பொருட்படுத்தியிருக்கவேமாட்டோம். பலலாயிரக்கணக்கான வாசகர்கள் படிக்கும் நருளிஹ பரியாவில இவ்விவாதவிஷயம் வெளிவந்ததாலேயே நாம இவ்விஷயத்தை மறுபடி எழுதவேண்டியது இப்பத்திரிகை நிரவாகி னுக்கு (குறிப்பாகக் திருக்கள்ளம் ஸ்வாமிகு) இவ்விஷயம் நமது ஸூத்ரஸூனத்தில சில மாதங்களாகச் சாச்சையிலிருந்து இப்போதே விவாதம் ஒய்ந்திருக்கிறது என்று தெரியும். இது தெரிந்தும் அவர்கள் இவ்விஷ யத்தைக் கிளப்பியிருப்பதனால் நாம அவர்களைச் சில கேள்விகள் கேட்க விரும்புகிறோம். (1) ஸாரதம் நிஷ்கர்ஷ காததா "பக்தியும் முகதியும்" என்னும் வியாஸத்தில் நமது பக்ஷத்தின்மேல எழுப்பியிருக்கும் ஆக்ஷேபங்களுக்கு நாம ஸமாதானம் எழுதி அனுப்பினால் அப்பத்திரிகையில் அந்த வியாஸம் வெளியிடப்படுமா? (2) "இயம் கேவல லக்ஷ்மீஸோபாயதவ பரத்யயாத்மிகா! ஸ்வஹேதுத்வத்யம ருந்தே, கிமபுந. ஸஹகாரிணம்||" [லக்ஷ்மீநாத்யின உபாயம்' எனினும் அறிவாயிருக்கும் இப்பரபததி தான உபாயம் என்னும் அறிவைத் தடுக்கிறது. தன் அங்குங்குள் உபாயம் — எனினும் அறிவைத் தடுக்கிறது எனபதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா?] எனினும் ஸ்ரீதீத்யூசீகாரிகை பரபதத்யுபாயதவவாத்யுத்தையும, லக்ஷ்மீயுபாயத்வவாத்யுத் தையும நிரளிக்கிறது என்று ஒருவா வ்யாஸம் எழுதினால் அதைப் பிரசுரிகுமா? 'முனியே! நானமுகனே! முக கண்ணப்பா' முதலானவிடங்களில் ஆழ்வார தரிசூாததி ஸாமயவாத்யும செய்கிறார் என்று ஒருவர் எழுதினால் அதைப் பிரசுரிகுமா? இத்தகைய வியாஸங்களுக்கும் பிரசுருதமான

* பகதியும் முகதியும் என்ற வியாஸத்திற்கும் வாசி அதிக மிலலையே! இக்கேள்விகளுக்கு நாம ந்ருளிமஹபரியா நிர்வாகிகளிடமிருந்து—(குறிப்பாகத் திருக்கள்ளம ஸவாமியிடமிருந்து)—பதிலை எதிர்பார்த்து நிற்கிறோம். நிற்க.

“விகலபோ஽விஸிஷ்டபூலதவாத” என்னும் ஸுதரத திலும், அங்கு பூஷ்யம் முதலானவற்றிலும் முகதியில பூலதாரதய்யம இலலையென்று நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது என்று முறகூறிய வியாஸததில எழுதப்பட்டுள்ளது. அந்த ஸுத ரததில ஸத்யூபிக்கப்பட்டது ஆநந்ததாரதய்யமிலலை என்னு மளவேயொழிய. பூலததின் ஆகாரததில பேத்யமிலலை எனபதன்று என்று நிஷ்காஷநிகஷததிலேயே நினைநிறுத தப்பட்டது. அதற்கு யாதொரு பதிலையும் கூறாமல திருப்பித் திருப்பி இதையே எழுதுகிறார். இங்கு ஒரு திருஷ்டாந தததைக காட்டி வளக்குகிறோம். ஒரு மனிதனுக்கு மூன்று மனைவிகள். ஒருத்தி புருஷனுடைய உகப்புக்காக அவனுக்குப் பணி புரிந்து ஸமஸலேஷிக்கிறாள். இரண்டாமவள் தன உகப்புக்காக அவனுக்குப் பணி புரிந்து ஸமஸலேஷிக்கிறாள், மூன்றாமவள் அவனுக்குப் பணிபுரிவதில ஈடுபாடில்லாமல அழகு குணங்கள் ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டு அநுபூவித துத் தன உகப்புக்காக ஸமஸலேஷிக்கிறாள். இவர்கள் அனை வர்க்கும் ஸமஸலேஷாநந்தும் ஒன்றாயிருப்பதில் தட்டிலலை யன்றோ, அதுபோலே எரித்தூதூபாயநிஷ்டூர். ஸவகூதஸவீ காரநிஷ்டூர். உபாயாந்தரநிஷ்டூர் ஆகிய மூவர்க்கும் பூலததின் ஆகாரததில பேத்யமிருந்தாலும் ஆநந்தத்தின் அளவில் பேத்யமிலலை என்பது லோகாசார்ய வரவரமுனி களின் திருவுள்ளம்.

இது இவ்வாசாரயர்களின் திருவுள்ளமலல என்று ந்ருளிமஹபரியா ஸாதீகக மூன் வருமானால் அவ்விஷய மான சாச்சையைப் பரமஸாதனிகமான முறையில ஸுத்யூஸனத்தில நடத்த நாடும் எரித்தூமாயிருக்கிறோம் எனபதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறோம்.

விரோதிக்குருத் ஐப்பசித திருமூலததன்று (24-10-71) கோயில மணவாள மாமுனிகள் சாததுமறை கோஷ்டியில் இக்கட்டுரையின் பிரதிகள் விநியோகிக்கப்பட்டன. நிஷ்காஷ நிகஷததிலும் இது அநு பந்தமாக இணைக்கப்படுகிறது.

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்

சோதி-24]

[ஒளி-12

நீகஷ விஜய பூர்த்தி

['ஸுதர்ஸனம்' ஆசிரியர்]

ஸ்ரீ நருஸிம்ஹபரியாவில் மதுராநதகம ஸ்வாமியெழுதியிருந்த கட்டுரைக்கு பதிலாக "வரவாமுனி ஸிததாநதம்" என்னும் தலைப்பில் ஸுதாஸனத்தில் வெளிவந்த கட்டுரையைக் கண்டபின், ஸ்ரீ நருஸிம்ஹ பரியாவின் காரியங்களை கவனித்துவரும் ஸ்ரீ உ வே. திருக்கன்னம் நரஸிம்ஹராகுவாசாயஸ்வாமி நம கட்டுரையில் பிரார்த்தனைக கிணங்க பம்பாயிலிருந்து ஸ்ரீமுகம ஸாதித்துளனாரா. ஸ்ரீ நருஸிம்ஹ பரியாவில் விவாதக்கட்டுரைகளை வெளியிடும் உத்யோகஸமிலலை யென்று அதில அந்த ஸ்வாமி தெளிவுபடுத்தியுள்ளபடியால் அக கடிதத்தை வெளியிட்டு, அவருடைய நியமனத்தின்படி ஸுதாஸனத் தில் இவ்விதமுடன நாமும் இவ்விவாதம்பற்றிய கட்டுரைகளை நிறுத்திக கொள்கிறோம் மதுராநதகம ஸ்வாமியால் மத்யஸதூராக நியமிக்கப பெற்றவரும், உபயவேதாந்தங்களிலும் ஓபற்ற ஜ்ஞானமுள்ளவரும், பரமஸாத்விக்கும், புராததேஸாததில் விஸிஷ்டாத்யூவைதகலாஸாலைகன் பலவற்றில் சிறந்த பதவிகள் வகித்தவருமான திருநாங்கூர் ஸ்ரீ உ வே. ப்ர. ப அண்ணங்கரரசாயஸ்வாமியின் அபிப்பிராய ஸ்ரீமுகம சென்ற மாதமே நமக்குக் கிடைத்தது. அது இவ்விவாதத்தில் நடுநிலைநிறமும் தீர்ப்பாக அமைந்திருப்பதால் அதை அடுத்தபடி கொடுக்கிறோம். இவ் விவாதத்தில் நிலைநாட்டப்பெற்ற நிரூபணங்களையெல்லாம் ப்ரபூவதை விளக்க மும் நமது கட்டுரையொன்றுடன் இந்நூலை நிறைவுடைவிககிறோம். இனி. பத்திரிகை எதிலாவது இவ்விவாதம் கிளப்பப்பட்டாலொழிய அலைது நாம காட்டிய நியாயமான நியமங்களுடன் வாத்யஸபை நடந்தாலொழிய இவ்விவாதம்பற்றி ஸுதாஸனத்தில் எதுவும் வெளியிடப்படமாட்டாது. நிஷ்காஷநிகஷத்தின் விஜயம் இவ்வாறு நிறைவுபெறுகின்றது

ஸ்ரீ உ. வே. தீருக்கள்ளம்

நரஸிம்ஹராகவாசார்ய ஸ்வாமியின் ஸ்ரீமுகம்

28—10—71.

செம்பூர், பம்பாய்-71

சேஷமம் ஸ்ரீ உ. வே. ஸ்வாமி ஸன்னிதியில தாஸன தண்டம் ஸமர்ப்பிதது விஜ்ஞாபநம். உபயகுசலோபரி ஸ்வாமி 24—10—71 அநுகரஹித்த ஸ்ரீ முகத்தை இன்று ஸேவிக்கப்பெற்றேன் அடியேன 1½மாத காலமாக சென்னையில் இல்லை. டெல்லியில் உபன்யாஸத்திற்காகச் சென்றிருந்தேன் தற்சமயம் பம்பாயில் இருக்கிறேன். மறுபடியும் டெல்லி செல்லப்போகிறேன். டிஸம்பர் 4-ஆம் தேதிதான் சென்னைக்குத் திரும்புவேன். ஸ்ரீந்ரும்ஸிம்ஹப்ரியாவில் ஐப்பசி மாதம் ப்ரசுரங்களான விஷயங்களை தேவரீர்களைப் போலவே அடியேனும் இப்பொழுதுதான் ஸேவித்தேன் ஸம்ப்ரதாய விரோதத்தை ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹப்ரியா ஒருநாளும் கிளப்பிவிடாது யார் மனதும் புண்பாடதவாறு எழுத வேண்டும் என்பதே அடியேனுடைய ப்ரார்த்தனை. அப்படியாராவது எழுதினாலும் அந்த பாகங்களை யதாசகதி விலக்கி வருகிறோம். சில ஸமயங்களில் மாற்றியும் அமைக்கிறோம். அவரவர் ஸம்ப்ரதாயத்தில் அவரவருக்கு ஊற்றம் இருக்கவேண்டும். ஆனால் பிற ஸம்ப்ரதாயத்தை தூஷிக்கக்கூடாது இவ்விதமே ஆசார்யர்கள் விஷயத்திலும், தென்ஞாசார்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தாகள், ஸ்ரீ தேசிக ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் சொல்லும் சில விஷயங்களை ஒருநாளும் ஏற்கப்போவதில்லை. இவ்விதமே அவர்கள் சொல்லும் சில விஷயங்களை இவர்கள் அங்கீகரிக்கப்போவதில்லை. ஆகையால் திரும்பத் திரும்ப எாம் எழுதிக்கொண்டிருப்பது மிகவும் வ்யர்த்தமான கார்யம் இனி ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹப்ரியாவில இந்தமாதிரியான விஷயங்கள் ப்ரசுரமாகாதவாறு தடுக்க முயலுகின்றேன் ஸ்ரீ புரிசைக் குருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியும் இம்மாதிரியான விஷயங்களை அனுமதிக்கமாட்டார். தேவரீர்களும், விவாதத்தை வீணாக வளர்க்காமல் விட்டுவிடுவது நல்லது ஸ்ரீ மதுராந்தகம் ஸ்வாமி எழுதுவதற்கு ஒருமுறை பதில் கூறாமல் விட்டுவிட்டால் அந்த ஸ்வாமி தானாகவே நிறுத்திக்கொள்கிறார் பாகவத தாஸ்யத்தில் நிலைநின்ற தேவரீர்கள் இதைக் கடைப்பிடிப்பது உசிதமென்று தோன்றுகிறது. சூழிக்கவும் ஸ்ரீ மதுராந்தகம் ஸ்வாமிக்கும் அடியேனுடைய ப்ரார்த்தனையைத் தெரிவித்திருக்கிறேன்.

தி. ச. நரஸிம்ஹராகவதாஸன.

திருநாங்கூர் ஸ்ரீ உ. வே.

ப்ர. ப. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியின் தீர்ப்பு

ஸாஸ்த்ர ஸமபரத்யாய க்ரந்தங்கனில பூர்ணபரஜ்ஞாக ளான ஒரு மஹநீயாகனின நூல்களை ஆராய்நது ஒரு முடிவு கூற அடியேன அஸக்தன. ஆகிலும் பெரியோரின நியமனத தால் ஸாரதம நிஷ்கர்ஷ, நிஷ்காஷ நிகஷங்களைப பராமாஸிதத தில அடியேன மனதில பட்டதை விண்ணப்பிததுக்கொளரு கிறேன. குற்றங்குறைகளைப பொறுததருளவும்.

1. நிஷ்காஷததில் கண்ட விஷயங்களுக்கு யத்யாஸம்பர த்யாயம் நிகஷததில விடையளிககப்படடிருககிறது. சில விஷ யங்களுக்கு எல்லோரும் எளிதில தெளிநதுகொளரும்படி விரிவான விளக்கம் தேவையாகவிருககிறது.

2. நிஷ்காஷததில ஸவபக்ஷஸாத்யகமாக உத்யாஹரிககப் பட்ட ஸ்ரீலோகதேஃசிக ஸ்ரீஸூகதிகளுக்குத் ததீய ஸ்ரீஸூகத யநதரங்களுக்கு அவிருத்யத்யமாக ஸமநவயம் காட்டவேணும்

3. முமுக்ஷுப்படியிலும் ஸ்ரீவசந்பூஷணததிலும் அதி, காரி விசேஷணமாய. ப்லபூதமான பரபதநியைததான நிருபித்தருளிணர்—சரமஸலோகார்தத்யமாக. சரமஸலோகத திறகு ஸாத்யநபரபததிபரமாக மற்ருரு யோஜனை ஸ்ரீஸ்வாமி தேஃசிகனூல் காட்டப்படடிருககிறது.யோஜனாபேதம் பரஸித்ய, மானது. ஶ்ரீ ஆஷ்டாங்கின எனகிற ந்யாஸதிலக ஸலோகததில பராததித்யமான ப்ரபததி ப்லப்ரபத்தியே எனபது ஸ்வரஸ மாகும். யத்யாஸம்ப்ரத்யாயம் அவரவாகள தெளிநதிருக்க பராபதம.

4. நிஷ்கர்ஷததில் ஆழ்வார்களை ஸாத்யநப்ரபத்தி நிஷ்ட, ராகச சொல்லுவது ஸ்ரீமலலோகதேஃசிகனின திருவுளனததுக் குச் சேராதது. ப்லபூத்யமாவினூல் கண்ணாளுகழலையிட்டுப பண்ணும் பரவ்ருத்திகள் ஸித்யதேஃசபாயகருஷிப்யலமாய் உபே யாங்கர்பூதங்களே தவிந ஸாத்யனகோடியில அநவயிகக மாட்டா எனபதே ஸ்ரீவசந்பூஷண ஸாஸ்த்ர ஶித்யத்யாந்தம.

5. ஸாத்நப்ரபத்திரிஷ்ட்ராக நிஷ்கர்ஷததில குறிப்பிடப் பட்ட பரமாசாரியரும் “पितामहं नाथमुनिं विष्णुं प्रसीद मद्भक्त-मच्चिन्तयित्वा” என்றருளிச்செய்தாரா. ஆகையால் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தையே இவர் தமது உஜ்ஜீவநஹேதுவாகக் கொண்டாரா எனத் தேறுகிறது. எம்பெருமாரும் மாறனடி பணிந்துயந்தவா. இவாகள ஸாத்நப்ரபத்தியை அனுஷ்டித்தாரா கள எனபது ஸந்திக்குதாஸித்தும்.

6. உபாயாதரததைக காட்டிலும் பரபத்தியே சிறந்த தாகையால் ததபரதிபாத்ருகமான ரஹஸ்யதரயமே ஸாரதம ஸாஸ்தரம. ததபரதிபாத்ருயமான ஸித்தேதாபாய நிஷ்டையே சிறந்தது. அந்த ஸித்தேதாபாயத்திலும் பரதம்பாவததைவிட சரமபாவமே சாலச்சிறந்தது—எனபது ஸ்ரீமல்லோக தேசிக ஸித்ததாநதம்.

7 மாமுனிகள் கண்ட டேவதாந்த ஸார நிஷ்கர்ஷததில ஸித்தேதாபாயத்தின் பரதம்சரமபர்வங்களை விளக்கியிருக்க வேண்டும்.

8. வேற்றுமையில் ஒற்றுமைபைக் காண்போம் எனகிற நிகவுகாரரின் நனமொழி பொனமொழியாகும்.

திருநாங்கூர் ப்ர. அ. தாஸன்.
பிருந்தாவன் 1—10—71

ஸுதர்சனம் ஆசிரியரின் குறிப்பு

ஸாரதமநிஷ்காஷகாததாவாலேயே நீதிபதியாக நிபயிக்கப்பட்ட ஸவாழி மத்யஸத்த்ருஷ்டியோடு. பரமஸாரதவிகமான முறையில இவ வண்ணம் வழங்கியிருக்கும் தீர்ப்பு நிஷ்காஷநிகஷத்தின் விஜயமாயத் திகழ்கின்றது “அபரததாநம து க்ருசுநதம ஸோத்யூரோடபி விமுஞ்சதி” [அலவழியில் செலபவனை ஸஹோத்யூரணும் கைவிட்டுவிடு வான்] எனனும் ரீதியில் அனைவராலும் கைவிடப்பட்ட தம் தோலவியை மறைப்பதற்காக, பதில என்ற பெயரில் ஏதோ ஓர் கவடியை அச்சிட்டு ஸாரதமநிஷ்காஷகாததா ஸவகேரஷ்டிகளில் ப்ரசாரமசெய்துவருவ தாகத் தெரிகிறது, நாம் காட்டிய நியாயமான நியமங்களுக்காக கட்டுப் பட்டு வாதுஸத்யஸஸை நடத்த இசையாமல், இத்தகைய காரியங்களைச் செய்து பதில் வெளிவந்துவிட்டதாகப் பெயாபண்ணுவதே நிக்ருஷ்டிவிஜ யத்தின் யூததியாகும், அடுத்தபடியாக இவ்வரதத்தில நிலைநாட்டப் பெற்ற பக்ஷவந் நிரஹேதுககிருபையின் பரபாவததை விளக்கும் கட்டுரை யோடு நிஷ்காஷநிகஷத்தின் அறுபந்தங்கள் நிறைவடைகின்றன.

நிர்ஹேதுக கிருபையும் ஸஹேதுகப் படிக்கட்டுகளும்

“நாட்டினுன தெய்வமெங்கும் நலலதோர் அருள் தன் னுலே காட்டினுன திருவரங்கம உயபவாககு உயயும் வணணம்” [திருமாலை 10] என்ற திருமாலைப்பாசுரத்தில தொண்ட ரடிப்பொடிகள திருவரங்கம காட்டுகையை நலலதோர் அருளின காரியமாகப் பேசுகிறார். இதுவே நிர்ஹேதுக கிருபையாகும். ஒன்றியானறி உலகம் படைக்கை, மறையருளுகை. எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறக்கை, திருவரங்கம (முதலிய அர்ச்சாவகாரங்களைக்) காட்டுகை, ஆழ்வார்களையும், ஆசார்யர்களையும் அவதரிப்பிக்கை முதலான சேதநோஜ ஜீவநார்த்தமுமான எண்ணிறந்த செயல்கள் இந்ந நிர்ஹேதுக கிருபையினால் செய்யப்படுமவையேயாகும். இதை “நலலதோர் அருள்” என்கையாலே, இதற்குக் கீழ்ப்பட்ட அருளும். ஓரருளும் எம்பெருமானாகு உண்டு என்று உணர்த்தப்படுகிறது. இவை ஸஹேதுக கிருபைகளாகும். அதில, ‘அருள்’ என்பது மற்ற தெய்வங்களுக்கு அநதர் யாமியாயிருந்த எம்பெருமான செய்வது, ‘ஓரருள்’ எனபது தானே சேதனர் அனுஷ்டிககும உபாயாந்தரங்களுக்குப் பலனளிப்பது. சேதனரின பக்குவத்திற்குத் தக்கபடி தேவதாந்தர ஸமாஸரணமும் உபாயாந்தராநுஷ்டானமும் திருவரங்கம தொழுகைககுப் படிப்படியாகக் காரணங்களாக ஆகின்றபடியால தெய்வங்களை நாட்டுகைக்குக் காரணமான அருளும். உபாயாந்தரங்களைக் காட்டுகைக்குக் காரணமான ஓரருளும் திருவரங்கம் காட்டுகைக்குக் காரணமான நலலதோரருளை அடையும் படிக்கட்டுகளாய் அமைகின்றன. இதை ஓர் திருஷ்டாந்தத்தின மூலம் எளிதில உணரலாம்.

உத்தமனுன தந்தை தன பிள்ளை நலலவனாவதற்காகப் படும்பாடுகள் எல்லாமே நிர்ஹேதுககிருபையினால் விளைந்தவையாகும். ஆயினும், பிள்ளையின பக்குவத்திற்குத் தக்கவாறு சில ஸஹேதுககிருபைகளையும் அவன பிறா

மூலமும் நேரேயும் காட்டவேண்டியுள்ளது. பிள்ளை கோபிததுககொண்டு வீட்டைவிட்டு வெளியேறினாலு. இராமமடம ஊட்டுவதுபோன்ற செயல்களாலே பிறரைககொண்டு அவனை ரகஷிப்பது, தகக பள்ளிககு அனுப்பி அவனுககு கல்வி கறப்பிப்பது முகலான செயல்களில பிறர்மூலம் அவன சில அருள்களைச் செய்கிறுனன்றே. அந்த ஸதூனத்திலேயே எம்பெருமான மற்ற தெய்வங்கள் மூலம் செய்யும் அருள் அமைகின்றது. அததகப்பன பிள்ளையைப் படிப்படியாக முனனேறறுவதற்காக, 'நீ இவ்வருடம் முதல வகுப்பில தேறினாயானால் உனக்குப் பட்டுசசட்டை வாங்கித் தருவேன், கைக்கடிகாரம் வாங்கித் தருவேன்' எனப்பது போன்ற பரிசளித்தலைச்செய்து முனனேறறுவதுபோலே எம்பெருமானும் சில ஸாதூநாதரங்களைக் காட்டி அவற்றை அதுஷ்டிக்குதால் ஒவ்வொரு பூலனை அளித்து இவனைப் படிப்படியாக நிரீஹதுக கிருபைககுப் பாத் திரககுகிறுன். இது பிறர்மூலம் காட்டும் அருளைவிடச் சிறந்ததாகையாலே 'ஓரருள்' எனத்தககது. பிள்ளை கறகவேண்டியதனைததையும் கற்றுப் பககுமடைநதுவிட்டால் இராமமடமுட்டுதல், பள்ளியனுப்பதல், பரிசளித்தல் முதலானவை அவனுககுத் தேவையிலலாமற போகின்றன. இந்நிலையில தனயன தனதையின நிரீஹதுக கிருபையை முழுவதும் உணர்ந்து 'தனதை சொல மிகமந்திரமில்லை' என னும் முதுமொழியின படி வாழ்கிறுன. இதுபோலவே ஸீஹதுககிருபைகளாலே படிப்படியாக அறிவுவிளக்கமபெற்ற சேதன னும் எம்பெருமானுடைய நிரீஹதுக கிருபையை உணர்ந்து அதையே தஞ்ச மாகககொண்டு வாழ்கிறுன என்று கண்டுகொள்ளலாம்.

ஆக, சேதனர்களை உய்விக்கும் விஷயத்தில் எம்பெருமான நிரீஹதுக கிருபையை உடையவன் என்றும், அவனுடைய ஸீஹதுக கிருபைகள் அவர்களைத் தன நிரீஹதுக கிருபைககுப் பாத் திரககும படிக்கட்டுகளாய் அமைகின்றன என்றும் நிலைநாட்டப்பட்டதாயிற்று.

நிஷ்கர்ஷ நிகஷம் வாதஸுதஸ் நியமங்கள் (ஸுதாசனம இதழ் 289)

நமது ஸுதூர்ஸனததிற்சும இவ்விதழிலிருநது வெள்ளி விழா வருடம் தொடங்குகிறது. மோக்ஷார்த்தமான புகுவத கருபை நிர்ஹேதுகமானது எனபது நமது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தூநகததின (குறிப்பாகத தென்னு சார்ய ஸமபிரதூயததின) தலைசிறந்த கொள்கைகளில ஓன்று. இதை உணராமல 'மோக்ஷத்தில் கிடைக்கும் பூலன நமமுடையதாகையால அதற்கு நாழும் முயற்சி செய்யவேண்டும' என்று கலங்கி தாம் செய்யும் சில காரியங்களில உபாயபூதூகி, வைப்பவாகளுக்கு, மோக்ஷத திலும கோதறற புருஷார்த்தமான பரார்த்தூ, கைங்காயம கிடைப்பதிலலை, அவர்கள் விருப்பப்படி ஸ்வார்த்தூ பூலனே கிடைக்கிறது — என்று ஆசார்யாகூரேஸரர்களான பிள்ளை யுலகாசிரியரும், மணவாள மாமுனிகளும் வெளிப்படுத்தி யருளினார்கள். இதைப் பெறுகமாட்டாமல், 'தர்க்க ரதனம்' எனனும் விருது பெற்றிருப்பதாலே தர்க்கதாலே எதையும் சாதித்தவிடலாம' என்று இறுமாந்திருக்கும் மதூராதகம் ஸவாயி—பிள்ளையுலகாசிரியரும், மாமுனிகளும் ஸஹேதுக்கிருபா வாதிக்கே என்று சென்ற வருடத்தி லிருந்து துணிந்து எழுதத் தொடங்கினார். நிஷ்கர்ஷ நிகஷத்தின் மூலம் ஸுதூர்ஸனம இவ்வாதத்தின் பெய்ம் மையை வெளிப்படுத்திய பின்பும் 'நாநதியடையாமல், நியாயமான நியமங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு வாதஸுதஸு நடத்தி நிஷ்கர்ஷம் பெறவும் இசையாமல் 'நிகஷூத தூஷணீ' எனனும் பெயரில் நிரர்த்தகூவாகூ ஜாலங்கள் நிரமபியதொரு சுவடியை எழுதி ரஹஸ்யமாகச் சில நாட் கள் உலவவிட்டு ஸ்ரீ காஞ்சி மஹாவிதூவான ஸ்வாயிபிட யிருந்து ஸ்ரீராமாநுஜனில தக்க பதிலைப்பெற்ற பின்பு நமக்கு அச்சுவடியை அனுப்பினார். தொடக்கத்தில் பூயிகை யென்று ஒன்று எழுதி, அதில் மதூயஸ்தூவிதூவதூபூபரா யங்களைக் கொடுப்பதாகத தொடங்கி, கடிதங்களின இடையிடையே " . . ." என்று குறியிடுகினார். தமக்கு வேண்டாத பகுதிகளை மறைக்கினார் என்று தெளிவாக

விளங்குகிறது. திருநாங்கூர்பர. ப. ஸ்ரீ உ. வே. அண்ணங்கராசாராயஸ்வாமியின் அபிப்பிராயத்தைக் கொடுப்பதாகத் தொடங்கி. அவர் சென்ற வருஷத்தில வெளியிட்டவாதஸலய விமர்ஸம் எனனும் வியாஸத்தில் தமக்கு மிகவும் பூதகமான வாக்யங்களைத் தமக்கு ஸாதகமாக மயங்கி அசசிடடிருக்கிறார். அந்த ஸ்வாமி சென்ற ஸுதூஸனத்தில் இவ்வவாதத்தில் தீர்ப்பு எழுதி இவருடைய பக்ஷத்தின நோமையினமையை நிலைநாட்டியிருப்பதை உலகமே அறிந்துள்ளது. திருமலை நல்லான் ராமகிருஷ்ணய்யங்கார் ஸ்வாமி இவா எழுதியிருக்கும் பல விஷயங்களுக்கு விரோதமாகத் தீர்ப்பு வழங்கியிருப்பதும் ஸுதூஸனத்தின் மூலம் உலகம் பரவியுள்ளது. அப்படியிருக்க, இவர்களுடைய தமக்கு ஸாதகம்போலே எழுதி உலகை மயக்கப்பாக்கிறார். நிற்க.

‘நிகஷு ஸததூஷணி’ எனனும் சுவடி எவ்வளவு அஸம்பூதகமானது எனபதை அதில நமக்கு பதில எழுதியிருக்கும் பகுதியைக் கொண்டே ஸதூலீபுலக (ஒரு பாளை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் எனனும்) நியாயத்தாலே காணலாம். ‘வரவரமுனி வித்தூதநகம்’ எனனும் நமது கட்டுரையில— (பிள்ளையுலகாசிரியரின திருவுள்ளத்துக்கு முரணாக—முகதியில பூலபூத்யமினமையை அவா திருவுள்ளம் பற்றியதாக இவர் கட்டுரை எழுதியிருப்பதுபோலே) ஆழ்வார் தரிமூர்த்தி ஸாம்யவாதம் செய்கிறார் என்று ஒருவர் எழுதினால அக்கட்டுரையை (வைஷ்ணவ பதரிகையான) ந்ருளிம்ஹப்ரியா பதரிகை ப்ரசுரிககுமா என்றும், தேயுசிகன லக்ஷ்யபாய வாதத்தையும். பரபத்யுபாய வாதத்தையும் நிரஸிக்கிறார் என்று ஒருவா வியாஸம் எழுதினால (தேசிக ஸம்ப்ரதூய பதரிகையான) ந்ருளிம்ஹப்ரியா பதரிகை அதைப் பிரசுரிககுமா என்றும் நாம் ந்ருளிம்ஹப்ரியா பத்தரிகை நிரவாசிகளை (குறிப்பாகத் திருக்கள்ளம் ஸ்வாமியை) கேள்வி கேட்டிருந்தோம். திருக்கள்ளம் ஸ்வாமி நாங்கள அதகையை கட்டுரைகளை ப்ரசுரிககுமாட்டோம், இவருடைய கட்டுரையும் தாம் சென்னையிலிலலாமலீருநதகாலேயே ப்ரசுரிககுப்பட்டுவிட்டது என்று எழுதிவிட்டார். சென்ற ஸுதூஸனத்தில் அநத ஸ்வாமியின் கடிதமும் ப்ரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது. இநத நமது கேள்வியைக் கூடப் புரிநதுகொள்ளமாட்டாமல், இவர்

தமது ஸததூஷ்ணி 103 104. 105-வது தூஷ்ணங்களில், "தேசிகன லக்ஷ்மிககு உபாயதவததை சொலவியிருக்கிரூர் ஆழ்வார தரிமூர்த்திஸாமயததைக கூறவிலலை; சரீரசரீர பாவேந அபேதம்" இத்த்யாதிகளை நமககு உபதேசம செய்கிரூர்! "ஸ்வயம்பி லிகிதம ஸ்வயமந வாசயதி என்னும் ரீதியில இவர் எழுதும் இகதகைய பதிலகளை நாம் ஸுதூர்ஸனத தில வெளியிடவேண்டும் என்று தூஷ்ணி 102ல் பேராசைப்படுகிரூர். எவர்க்கும் எதுவும் புரியாத ரீதியில் மனமபோன படியெலலாம எழுதும் இவருடைய எழுத்துககளைச் சோதிருத தம செய்து வெளியிட ஏதாவது ஒரு பததிரிகை முனவந்தால அதற்கு பதில உரைப்போமேயொழிய. இவாதலைகால தெரியாமல எழுதி வெளியிடும் தனிசசவடிகளை வெளியிட்டு ஸுதூர்ஸனததைக கறைப்படுத்தமாட்டோம என்று முன்னமே நாம் தெரிவித்துவிட்டோம் நிற்க.

ஐடபசியிதழில இவர் கட்டுரையை வெளியிட்ட ந்ருளிமஹடரியா பத்திரிகையும், இவரால மத்யஸதூராக நியமிககப்பெற்ற திருநாங்கூர் ஸ்வாமியும் இவரைக கைவிட்டு விட்டதை நிகஷ்விஜய பூர்த்தியில எடுத்தக காட்டி "அலவழியில செலபவனை ஸஹோதூரனும் கைவிட்டுவிடுவான்" எனனும் ரீதியில அனைவராலும் இவர்கைவிடப்பட்டுவிட்டார் என்று எழுதினோம் நாம். இதற்குமேல், இவர் நமககு எழுதியுள்ள கடிதததில், தமககு ஸஹோதூரர் கிடையாது என்று விதண்டாவாதம் செய்கிரூர். நமக்கு ஸஹாயமாயிருப்பவர்கள் திர்யககுகளே (விலங்குகளே) என்று நம்மோடன்றியில் நமக்கு ஸஹாயமாயிருப்பவர்கள் மீதும் வசவுமாரி பொழிகினரூர். தம் தோலவியை மறைப்பதற்காக மனமபோனபடியெலலாம் எழுதுகிரூர். இதற்கு ஓர் முற்றுப்புள்ளி வைப்பதற்காக, நாம் 4-12-71ல் ஸ்ரீ உ.வே ஸதாபிஷேகம் ஸ்வாமியின மூலம கீழ்க்கண்ட வாத்யஸ்தஸ் நியமங்களைக் குறித்தனுப்பி, இதற்குட்பட்டு வாத்யஸ்தஸ் நடத்த இசைகிறீரா என்று கேட்டு அனுப்பினோம். அந்த ஸ்வாமியும் உபயவேதந்ந்த பரசார சபையின உபந்யாஸத்தின்போது இந்நியமங்களைப் பலரறிய வாசித்தககாட்டி இவரிடம் கொடுத்தார். அது பினவருமாறு.—

வாத ஸதஸ் நியமங்கள் 1.

1. மதுராந்தகம் ஸ்வாமி சில ஸ்வாமிகளை மத்யஸத்ய ராகக குறிககவேண்டியது.

2. அடியேன அதே எண்ணிக்கையுள்ள ஸ்வாமிகளை மத்யஸதராகக குறிப்பேன்.

3. ஒருவரால குறிககப்பட்டவரை மற்றவர் ஏற்க மறுக்கக்கூடாது, மத்யஸத்யராகககுறிககப்பட்டவா தம்ஸம ப்ரத்யாய க்ரந்த்யங்களை குருமுகமாகக கேட்ட வ்யபதிஷ்ட வித்வானு எனபதொனறையே குறிககொள்ளவேண்டியது

4. தென்னாசாய கரந்தங்களை குருமுகமாகக்கேட்ட தெனாசாய ஸம்ப்ரதாய விதவான்களே அந்த க்ரந்தங்களுக்கு அர்த்த நிஷ்கர்ஷம செய்யலாம. தேசிக க்ரந்தங்களை குருமுகமாகக்கேட்ட தேசிக ஸமபரதாய விதவான்களே தேசிக கரந்தங்களுக்கு அர்த்த நிஷ்கர்ஷம செய்யலாம்.

5 மத்யஸத விதவானகள், வாதி பரதிவாதிக்களான மதுராந்தகம வேளுக்குடி ஸ்வாமிகள், ஸுதர்ஸனம ஆசிரியனாக அடியேன ஆகிய இவர்கள் தவிர வேறு எவரும வாதம நடக்குமிடத்துக்கு வரக்கூடாது.

இந்த நியமங்களுக்குட்பட்டு வாதஸதஸ் நடத்துவதில அடியேனுக்கு ஆஷேபமில்லை.

இப்படி வாதஸதஸ நடந்து அதில ஏறபடும் தீர்மானத்தில எல்லா விதவான்களும் கையெழுத்திடவேண்டும். அதை ஸுதர்ஸனத்தில வெளியிட எரிததமாயிருக்கிறேன்.

4—12—71.

S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்.

இதைப் பெற்றபின், இந்நியமங்களை ஏற்றுக்கொண்டு, மதுராந்தகம் ஸ்வாமி ஒரு கடிதத்தை 6—12—71ல் எழுதி அடியேனுக்கு அனுப்பினார். அது பின்வருமாறு —

மதுராந்தகம் ஸ்வாமியின் கடிதம்

(1) 4—12—1971ல் எழுதியனுப்பிய வாதஸதஸ்ஸு நியமங்கள் ஐந்தும் அடியேனுக்கு ஸம்மதமே. வாதத்திற்கு இடம் காலம் இவற்றை உடனடியாக தேவரீர் திருவுள்ளம்போல் நிர்ணயிக்கலாம். சென்னையில் ஸபை நடத்துவதில் மத்யஸதர், வாதி எல்லோருக்கும் சௌகர்யமென்று தோன்றுகிறது.

(2) "விவாத விஷயம் பற்றிய முக்கியமான குறிப்பின் கீழ் முக்தியில் பல பேதத்தில் இருவகை ஆசார்யர்களுக்கும் அபிப்ராய பேதமுண்டா இல்லையா? என்கிற விஷயம் முக்யமாகவும், அஸார பத்யார்த்த விஷயம் அமுக்யமாகவும் (199-200 பக்கம்) தேவரீர் குறிப்பிட்ட விஷயங்களிலே விவாதம் நடத்தவும் சம்மதமே

(3) பரஸ்பரம் வாதி ப்ரதிவாதிகள் ஸாதக பாதகங்களை மத்யஸ்தர் முன்பு வாதிக்கும் உரிமைபை தேவரீருமியசையும்.

(4) நிகஷ முன்னுரை முடிவுரைகளில் விவாதாஸ்பதமான விஷயத்தில் நம்பிள்ளை முதலான பூவாசார்யர்களுடையவும் தேசிகனுடையவும் திருவுள்ளங்களை நிஷ்காஷிக்க வேண்டியது என்று முன்னுரை 7ம் பக்கம் முடிவுரை 192லும் உள்ளது. இரண்டாவது பாராவில் காட்டிய முக்யாமுக்ய விஷயங்களும் விவாத விஷயங்களென்று தேவரீரே நிஷ்கர்ஷித்துள்ளது அவ்வாறே ஸம்மதிக்கின்றேன்

(5) ஸபை இடம் காலம் எப்படி அமைக்கலாமென்பதை நேரில் நாம் கலந்து, கிளர்ச்சியிராமலும் ஜயாபஜயங்களில் நோக்கில்லாமலும் கோர்ட்டு வ்பவஹாரமுறையில் லேகப்ரதிலேகமுகமாக வாதவிஷயத்தை ஊர்ஜிதம்செய்து தெளிவு பெறுவோம். மத்யஸ்தர் தீர்ப்பின்படி அத்தெளிவு.

153, N C. Street, Srirangam. }
6-12-71. }

தி. ஈ. வீரராகவதாஸன்.
ஸ்ரீ மதுராந்தகம்.

இக்கடிதத்தைப் பெறறவுடன். வாதவிஷயங்கள். இடம் முதலியவைபற்றி மதுராந்தகம் ஸவாமியின் விருப்பப் படியே இசைவுகாட்டிப் பினவரும் கடிதத்தை 6-12-71ல் எழுதினேன்.

வாத ஸதஸ் நியமங்கள் 2.

1. வாத விஷயங்கள்

1. முக்தியில் பலபேதம் உண்டா இல்லையா?
2. மோக்ஷார்த்தமான பகவத்க்ருபை, நிர்ஹேதுகமா ஸ்வேஹதுகமா?
3. பரபத்திக்கு வ்யாஜோபாயதவம் உண்டா இல்லையா?
4. "அஸார" ஸ்வேகார்த்தவிசாரம்.

2. வாதம நடக்கவேண்டிய இடம் முதலியன

செனனையிலேயே தை மாதத்தில் நடத்தலாம். குறிப்பாக எந்த தேதிகளில் எந்த கருஹத்தில் என்பதை வரதாசார்ய ஸ்வாமியையும் கலந்துகொண்டு தெரிவிக்கிறேன்.

3. மதயஸ்தாகள

மதுராந்தகம் ஸ்வாமி முதலில் தமது மத்யஸ்தர்களைக் குறித்தனுப்பவேண்டியது. உடனே அடியேன் குறித்தனுப்புகிறேன். ஸ்வாமி காட்டிய மறற அமசங்கையும் ஒப்புகொள்ளுகிறேன்.

6—12—71

S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்.

இதைப் பெற்றவுடன் மதுராந்தகம் ஸ்வாமி தாம் 6—12—71 கடிதத்தில் இசைந்ததற்கு மாறாக, இருவரும் கலந்து மத்யஸ்தர்களை நியமிக்கவேண்டுமென்றும், மத்யஸ்தர்களுக்குத் தலைவா வேண்டும் என்றும் எழுதி அடியேனைக் குறித்து வசவுமாரியையும் தொடங்கிவிட்டார். அதைப் பெற்றவுடன் 9—12—71ல் அடியேன் எழுதிய கடிதம் பின்வருமாறு —

மு ஶ்ருவது கடிதம்

தூஸஸ்ய விஜ்ஞாபனம். முந்திய கடிதத்தில் நியமன்களை ஒப்புகொண்டுவிட்டு இப்போது ஏறகமறுப்பது சரியல்ல. “அஸார” ஸலோகார்த்தத்தையே முதலில் வைப்பதுபற்றி அடியேனுக்கு ஆக்ஷேபமில்லை. மர்கழி மாதத்தில் வரதாசார்ய ஸ்வாமியும், அடியேன் நியமிக்கக் கூடிய மத்யஸ்தர்களும் வெளியூர் போகிறார்கள். அதனாலேயே தை மாதத்தில் ஸதஸ நடத்தலாம் என்றேன். இருவரும் கலந்து நியமிப்பது இயலாது. அடியேன் சொல்லுகிறவர்களை தேவரீர் ஒப்புகொள்ளாவிட்டால் தேவரீர் சொல்லுகிறவர்களை அடியேன் ஒப்புகொள்ள மாட்டேன். ஆகையால் முதல் கடிதத்தில் அடியேன் எழுதி தேவரீர் ஒப்புகொண்டபடி தேவரீர் ஸமமாகவே விஷமமாகவே மத்யஸ்தர்களை நியமித்தபின் அடியேனும் அப்படியே (அதே எண்ணிக்கையில்) நியமிப்பேன். இது தவிர வேறுவழி நடக்காத வழியேயாகும்.

9—12—71.

S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்.

இதைக் கண்டவுடன் மேலும் வசவுகளையே பொழிந்து மனமபோனபடி ஓர் கடிதம் எழுதினர் மதுராநதகம ஸ்வாமி. இதற்கு பதிலாக 13-12-71ல் கீழ்க்கண்ட கடிதத்தை நாம் எழுதினோம்.

நானகாவது கடிதம்

ஸ்ரீ உ வே. மதுராநதகம ஸ்வாமிகு விஜ்ஞாபனம். நேறறு தேவரீர் அனுப்பிய கடிதம் தேவரீருடைய முதல கடிதத்திற்கு முறறிலும் மாறுபட்டிருக்கிறது.

4-12-71ல் அடியேன எழுதிய முகல கடிதத்தில் முகல் நியமம் 'மதுராநதகம ஸ்வாமி சில ஸ்வாமிகளை மதயஸ்தராகக் குறிக்கவேண்டியது' எனபது. இரண்டாவது நியமம் "அடியேன அதே எண்ணிக்கையுள்ள ஸ்வாமிகளை மதயஸ்தராகக் குறிப்பேன" எனபது. மேலே மூன்று நியமங்களையும் குறித்ததுள்ளேன. இதற்கு பதிலாக தேவரீர் எழுதிய கடிதத்தில.— "4-12-71 எழுதியனுப்பிய வாதஸ்தஸு நியமங்கள் ஐந்தும் அடியேனுக்கு ஸமமகமே" என்று தொடங்கியிருக்கிறீர். இப்போது அதற்கு முரணாக நாம இருவரும் கலந்து நியமிகவேண்டும் என்றும், உமக்கு வேண்டிய சிலரைக் குறிப்பிட்டு, அவர்களையே நியமிகவேண்டும் என்றும், தலைவர் வேண்டும் என்றும் ஏதேதோ எழுதுகிறீர். முதலில ஒப்புக்கொண்ட நியாயமான நியமங்களுக்கு உட்பட்டு வாதஸ்தஸ் நடத்தினால் உமக்குத் தோலவி நிச்சயம் என்று உணர்ந்து இப்படி வாகு மாறுகிறீர். இதை அடியேன் எப்படி ஏறபது?

நமது முதல கடிதங்களில் நாம இருவரும் ஏற்றுக் கொண்ட நியமங்களின் ஸாரமாவது:— (1) மத்யஸ்தாகளை நியமிப்பதில் தேவரீருக்கும் அடியேனுக்கும் ஸமப்ராத்யாந்யம் அவஸ்யம். (2) எவலா மத்யஸ்தாகளுக்குள்ளும் பரஸ்பரம் ஸமப்ராத்யாந்யம் அவஸ்யம். தலைவா நியமிப்பது வித்யவான்களிடையே ஏற்றததரழவைக காட்டுமாகையால் இதை ஏறக இயலாது (3) மத்யஸ்தாகளுக்குள் அவரவர் ஸமப்ரத்யாய கரந்த்யார்தத்ய நிஷ்காஷத்தில் அவரவர்களை அதிகாரமுண்டு. முதலில ஒப்புக்கொண்ட இந்நியமங்களை மறுத்தால் வாத்யஸ்தஸு நடக்காது.

ஆகையால், அடியேனால காட்டப்பட்டு, தேவரீரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஐந்து நியமங்களுக்காக கட்டுப்பட்டு சென்னையில் தை மாதத்தில் விவாதஸ்தஸ நடத்துவதாயிருநகால நடத்தலாம். விவாதவிஷயங்களை ஸபையில் நியமிக்கப்படும் மத்யஸதர்களே தீர்மானித்துக் கொள்ளலாம். ஆகையால், 4—12—71ல அடியேன் கடிதத்தில் முதல நியமப்படி தேவரீர் உம் இஷ்டப்படி சில ஸவாயிகளை (குருகுலகலிஷ்ட வ்யபதிஷ்ட வித்யுவான்களை) மத்யஸ்தராகக் குறிக்கவேண்டியதே இப்போது நீர் செய்யவேண்டியது. இதைச் செய்யாமல், மனமபோன போககில் எதையாவது எழுதினீரானால், உமது தோலவியை மறைப்பதற்காக இப்படிச் செய்கிறீர் என்று முடிவுகட்டப்படும். அத்தகைய உமது கடிதங்களுக்கு இனி பதில் எழுதப்படமாட்டாது.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ தூஸ:

13—12—71.

S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்.

இதைக் கண்டபின் மதுராந்தகம் ஸ்வாமி எழுதிய கடிதத்தில் மறுபடியும் முதலில் இசைந்த நியமங்களுக்கு இசைவு கூறியிருந்தார். ஆயினும் தமது மத்யஸ்த்ய வித்வான்களைக் குறிப்பிடவில்லை. நிர்த்யூபரிஹாஸோகதிகளையிட்டே கடிதத்தை நிரப்பியிருந்தார். அதற்கு நாம், “முதலில் இசைந்தபடி தேவரீருடைய மத்யஸ்த்யாகளை இக்கடிதத்திலும் குறிக்காமல் நிர்த்யூபரிஹாஸோகதிகளையிட்டே நிரப்பியிருக்கிறீர். மறுதபாலில் தேவரீருடைய மத்யஸ்த்யர்களைக் குறித்தனுப்பப் பிராத்திக்கிறேன். அக்கடிதம் வந்தபின் அடியேன் மத்யஸ்த்யர்களைக் குறிக்கிறேன்.” என்று 18—12—71ல எழுதினேன். நேரிலும் திருநாங்கூர் ப்ர. ப. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி மூலம் மத்யஸ்த்யர்களைக் குறித்தனுப்புமபடி கேட்டனுப்பினேன். குறித்தனுப்ப மாட்டேன் என்று கூறிவிட்டார் இதிலிருந்து. தாம் இசைந்த நியாயமான நியமங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு வாதஸ்தஸ நடத்தினாலும் தமக்குப் படுதோலவியே எரித்திககும என்று இவரே உணர்ந்துவிட்டார் என்று விளங்குகிறது. இத்தகையவரோடு வாதம் நடத்தினாலும் விதண்டாவாதம் செய்வாரெயொழிய நேர்மையாக வாதம் செய்யமாட்டாரா எனபது இவரது கடிதங்களிலிருந்தே விளங்குகிறது.

நிஷ்கர்ஷ நிகஷ விஜயம்

['ஸுதர்ஸனம்' ஆசிரியர்]

வரவரமுநிவரமநகம லோகாசாயம குருத்தமம் நதவா |
நிஷ்காஷநிகஷ விஜயம கரோமி ஸுமநோ மநோ விநோத்யாய ||
[(ஐஞாநபுகதிலைவராக்யா னுஷ்ட, னங்களில்) குறறமற்றவ
ரான மணவாளமாமுனிகளையும். ஆசாயஸரேஷ்ட, ரான
பிள்ளைலோகாசாயரையும் வணங்கி, நன நெஞ்சினரின
திருவுள்ளத்தை உகப்பிப்பதற்காக நிஷ்காஷ நிகஷ விஜயம
என னும நூலை இயற்றுகிறேன்.]

அவதாரிகை

1. நமது ஸுதர்ஸனத்தில ஸாதாரண ஐப்பசி மலரில
வெளிவந்த மாமுனிகள் கண்ட வேதாரந்த ஸார நிஷ்காஷத்
தையும். அதனமேல மதுராரந்தகம ஸ்வாமி எழுதிய ஸாரதம
நிஷ்காஷத்திற்கு பதிலாக வரத்யாசாயஸவாமி எழுதிய
நிஷ்காஷ நிசஷத்தையும், அதன முனனுரையாகவும், பின
னுரையாகவும் நாம எழுதியவறறையும் மீமாமஸார்ணவேத
யாதியுருத்யாலங்கருதரான ஸ்ரீ. உ. வே D. T. தாதாசார்ய
ஸவாமி மறுக்க முறப்பட்டு "யத்யாரத்த, ராமாநுஜன-2"
என னும புத்தகத்தை அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளார்.

2. ஸ்வாமிக்கு ஸுத்யாஸனத்தோடு இருபது வருடங்
களுக்கு முன்பே தொடர்புண்டு. அப்போது பெரிய
வாச்சான்பிள்ளையின்மேல பல தேராஷங்களை ஏறிட்டு இவர்
எழுதிய 'ஸஜ்ஜநாராத்யம்' என னும நூலை மறுத்து,
'த்யாஷண நிராஸம்' என்னும நூலையும். பல கட்டுரைகளை
யும் ஸுதர்ஸனம வெளியிட்டது. 'அப்யபரத்யாஜவிஜயம
என னும தலைப்புடன் அவை தனி கிரந்தமாகவும் வெளி
யிடப்பட்டது. அதிலுள்ள நிரூபணங்கள் அசைக்க
முடியாதவையாயிருந்தமையாலே. ப்ராமாணிகரான ஸவாமி
இறைளவும் அதற்கு மறுப்பு எழுதவில்லை ஒரு முக்கிய
மான அமஸத்தை இசையவும் செய்தார். இப்போது
நி-வி 1

நிஷ்காஷநிகஷம் முதலானவற்றில தமக்குத் தோன்றிய பல அநுபபத்திகளை 'யதூர்த்தூராமாநுஜன-2'ல் ஸாத்விக ரீதியில், கோபதாபங்களோ வசைமொழிகளோ இலலாமல வெளியிட்டுள்ளார். அதே ரீதியில் நாமும் பூர்வாசாயாகளின அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி இவருக்குத் தோன்றும் அநுபபத்திகளுக்கு பதில் உரைப்போம்.

3. தாதாசாய ஸவாமி நம்மைக் காட்டிலும் சிறந்த ஸாஸத்ரஜஞர். வரதூசாய ஸவாமியைப் போன்ற பலருக்கு ஸாமான்ய ஸாஸத்ரங்களைக் கறபிததவர். அத தகையவரை எதிர்த்து நாம நூல எழுதினால அது சிறக்குமா என்று பலர் ஸநதேஹுப்படக்கூடும். நாம் ஸ்வதநதரமாக நூல் எழுதினால அது சிறக்காதுதான். நாமோ, பூவா சார்யர்களின அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி, அவர்களுடைய ஸ்ரீ ஸூக்திகளினமேல ஸ்வாமி ஏறிடும் தூஷணங்களைக் களைகிறேமேயொழிய ஸ்வதந்தரமாக யாதொன்றும் எழுதவில்லை. இங்கு, உண்மையில் தாதாசார்ய ஸ்வாமிக்கு பர்திபக்ஷிகளாக நிற்பவர்கள், நமபிள்ளை, பெரியவரச்சான பிள்ளை, பிள்ளையலகாசிரியர், அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார், மாமுனிகள் முதலான பூர்வாசாயர்களேயொழிய அப்பஹுனான அடியேனனறு. முற்கூறிய பூவாசாயாக ளுடைய மேதூவிலாஸததிற்கு ஒப்பிடும்போது, 'மஹாண வாரந்த: ஓகா மஜ்ஜதோரணுகுலாசலயோா விஸேஷ.' [கடலிலே முழுகும் விஷயத்தில அணுவுக்கும் குலபாவ தத்திறகும வாசி என்ன இருக்கிறது?] என்று ஆளவநதார ஸ்தேதாதரதனத்தில அருளிச்செய்த ரீதியிலே, இக்காலத்தி லுள்ள தலைசிறந்த விதூவானகளும பூவாசார்யர்களுடைய மேதையிலே பலலாயிரத்தில ஒரு பங்குகூட அறிவு பெற்றவர்களாகக் காணப்படவில்லை. பூலமறறவனும முறைப்படி கடலிலே குளித்து முத்துக்களையும் ரத்தினங களையும் எடுப்பதையும், பூலிஷ்டு,னும் முறைதவறிக கட லோடு எதிரிட்டு முழுகிப்போவதையும் காண்கிறோம்

அந்த ரீதியிலே அல்பஸூக்திகளுள் அடியேன் பூர்வாசாய ஸ்ரீஸூக்திஸாக்யரத்திலே குளித்ததுச் சில முத்துக்களையும் ரத்தினங்களையும் வழங்க முயல்கின்றேன்.

அவதாரிகை முற்றற்று.

முதல் அததியாயம்

ப்ரதாரந்த்ருஷ்டாந்த நீருபணம்.

4 ஸித்யேதாபாய விஷயத்தில ஓர் பரதாரந்த்ருஷ்டாந்தம் உள்ளது. அதை நனகு உணர்ந்தால் அதிகுஹரமான ஸாஸ்தராதத்யங்களை ஸாமாநய ஜனங்களும் புத்தியிற கொள்வது எளிதாகுமாகையால். அதை முசலில் விரிவாக விளக்கிவிட்டு மேலே செல்வோம். நறகுணங்களெல்லாம் நீரம்பிய தநதையொருவன் ஒரு குடுமபத் தலைவனுயிருக்கிறான். அவனுக்குப் பல பிள்ளைகள் உண்டு. அவர்களில் ஒருவன் மிகவும் துறுதுறுக்கைத்தனமும் சுயநல மனப்பான்மையும் உள்ளவன். இவனைப் பள்ளியில தந்தை சோககப் போகும்போது அடம்பிடித்து அழுகிறான் பிள்ளை. பள்ளியில சிறிது நேரமும் உட்கார மறுக்கிறான். பிள்ளையின ஸவபூவத்தை அறிந்த தந்தை அக்குழந்தை மிட்டாய் தின்பதில் பெருவிருப்பம் கொண்டது என்று அறிந்தவனாகையாலே. 'நீ பள்ளி சென்றால் தினந்தோறும் உனக்கு ஒரு மிட்டாய் கொடுக்கிறேன்' என்று பேரம் பேசி இசையச் செய்து. அது இவனுடைய ஆரோக்கியத்திற்குத் தீவகு விளைப்பதாயினும், கவலியூட்டுவதில் உள்ள நன்மைபைக் கருதி. தினந்தோறும் மிட்டாய் கொடுத்தப பள்ளிக்கு அனுப்பி வருகிறான். சிலகாலம் சென்றபிறகு மிட்டாயில பையனுக்கு அலுப்புத்தட்டவே. அதை அவனை கைவிடுகிறான். பழக்கத்தாலே ஒழுங்காகப் பள்ளி செல்லத் தொடங்கிவிடுகிறான். அடுத்தபடி, படடுச் சடடையிலே அப்பையனுக்குப் பெருவிருப்பம் ஏற்படுகிறது. 'வகுப்பில நீ முதல் மார்க வாங்கினாயென்றால் உனக்குப் பட்டுச்சடடை

தைத்துப்போடுகிறேன்' என்று பேரம பேசுகிறான் தந்தை. பையனும் குறிகொண்டு படித்துப் பட்டுச்சடடையைப் பரிசாகப் பெறுகிறான். மேனமேலே இதே ரீதியில் பேரம பேசும் தந்தையிடமிருந்து ஒவ்வொன்றைப் பரிசாகப் பெற நன்றாகப் படித்து ஒவ்வொரு வருடமும் வகுப்பில் முதல மாணவனாகவே நின்று கல்லூரியில் புகுகிறான். படிப்பு பெரிதானாற்போலே ஆசையும் பெரிதாகின்றது மோட்டார் ஸைக்கிள் வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறான் பையன். மாகாணத்திலேயே முதலவனாக வந்தாயென்றால் மோட்டார் ஸைக்கிள் வாங்கித் தருகிறேன் என்கிறான் தந்தை மிக முயன்று படித்து மாகாணத்திலேயே முதலவனாகி மோட்டார் ஸைக்கிளையும் தந்தையிடம் பரிசாகப் பெறுகிறான். இப்படி முயன்று படித்துத் தந்தையிடம் பரிசுபெற முடியாத தன ஸுஹாதாராகளிடம் இப்பரிசுகளைத் தன் முயற்சியாலே பெற்றுவிட்டதாகப் பெருமை பேசிக்கொள்ளவும் செய்கிறான். கடைசியாக பி. எச்.டி. எனனும் மிகவுயர்ந்த படிப்பைப் படிக்கிறான். 'அதில் நீ தேறிவிட்டால் உனக்கு என ஸாவஸவதையும் தருகிறேன்' என்று பேரம பேசுகிறான் தந்தை. அதிலும் தேறுகிறான் தனயன். இவ்வளவு படித்தமையாலே அறிவு பெருமலாச்சி பெறுகின்றது. மிடடாயிலிருந்து தொடங்கி, சொத்துக்கள் வரையிலும் உள்ள பொருள்களைப் பரிசாகக் காட்டிக் காட்டித் தன்னைப் படிப் படியாக முன்னேற்றவைத்திருக்கிறார் தந்தை என்று உணர்கின்றான் இப்பரிசுகளுக்குத் தன படிப்பை ஸாதானமாகத் தான எண்ணியது மயக்கமே என்றும், உண்மையில் தன்னை இந்த அளவு படிக்கவைப்பதற்காகத் தந்தை தான விருமபும இப்பரிசுகளைக் காட்டித் தன்னை முன்னேற்றியிருக்கிறார் என்றும், பரிசுகளைப் பெற்றது தான அனுபவிப்பது தன தந்தைக்கு உத்யுத்யுயமன்று. தான படித்துத் தேறி புத்தூதிவிகாஸமடைவதே தந்தைக்கு உத்யுத்யுயமே என்றும், தான இப்போது பெற்றிருக்கும் கல்விக்கு ஒப்பிடுமபோது இப்பரிசுகளெல்லாம் மிக அற்ப

மானவை இவற்றைத் தந்தையோடு பேரமபேசித் தான பெற்றது மிகவும் தகாதசெயல என்றும் உணர்ந்து அநு சபிக்கிறான். தந்தையின் பரமகருணையையும் சாதாயததையும் நினைந்து நினைந்து உருகுகிறான் அவன் திருவடிகளிலே வீழ்ந்து. "எந்தையே! என மயக்கத்தாலே பேரமபேசி தேவரீரிடம் பல பரிசுகளைப் பெற்றுவிட்டேன். இப்போது மயக்கம் நீங்கப்பெற்றேன். நான் பி. எசு டி. தேறிய தற்குப் பரிசாக தேவரீருடைய ஸர்வஸவம் எனக்குத் தேவையில்லை. உடைமையான அடியேனுக்கு உடையவரான தேவரீருடைய உகப்பிறகாகவே செய்யும் நிதய கைங்கர்யமே வேண்டியது. இதுவே அடியேனுக்கு ஸவ ரூபப்ராபதமானது. இஃதப் பெறுவிப்பதற்காகவே பரம கிருபையாலே அடியேனைப் படிப்படியாக தேவரீர் முன னேற்றியுள்ளது என்பதை உணர்ந்துகொண்டேன். இப் போது இப்பயனையும் ஃந்தக் கிருபையினாலேயே அருள வேண்டியது" என்று பிரார்த்திக்கிறான். 'தன பிள்ளை இப்படி ஆகவேணும். அவன் வாயிலிருந்து வரும் இவ்வார்த்தையைக் கேட்கவேணும்' என்று நீண்ட நாளாகப் பாரித்துப் பெருமுயற்சிசெய்துவந்த தந்தை மிகமகிழ்ந்து அவனுக்குத் தனையே அளிக்கிறான்.

5. மேலே காட்டிய துருஷ்டாந்தத்தில பிதருவிஷயத் தில செய்யும் பரார்த்தக் கைங்கர்யமே பிள்ளைக்குப் பரமப்ராபயமாகும். நிர்ஹைதுகமாக இதைப் பிள்ளைக்கு அளிக்கத் தந்தை என்றும் எந்தையேனாயிருக்கிறான். சிறு வயதிலோ, அறிவு நிரம்பாத காலத்திலோ இதைச் சொன்னால், நன்மை தீமைகள் ஒன்றும் அறியாத பையனுக்கு இது ஏறாது, மிட்டாய், மோட்டார ஸைக்கிள் முதலானவற்றில ருசியுடைய அவனுக்கு இது ருசிக்கவும் செய்யாது. ஆகையால் சதுரான தந்தை அவனுக்கு அவை ஹிகத்தைச் செய்யமாட்டா என்று தான் அறிந்தபோதிலும்—மிட்டாய், மோட்டார ஸைக்கிள் முதலியவற்றைப் பரிசாகக் காட்டிக்

கொடுத்து அவனை மேனமேலே படிக்கவைத்தது. புத்தி, விகாஸத்தை ஏற்படுத்தி உணமை நிலையை உணரவைக்கிறது. பித்ருவிஷய பரார்த்தகைங்காயம் தனயனுக்கு பராப்யம். இதை நிரூஹிதகமாக அவனுக்குக் கொடுக்கத் தந்ததை என்றும் துடித்துக்கொண்டிருக்கிறது. "தந்தை நிருபாதி, ரக்ஷகன், நாம ரக்ஷ்யம், அவன ஸோஷி நாம ஸோஷடபொருள். தந்தைதகையான கைங்காயம் செயவதே நமக்குப் பரமபராப்யம்" என்று உணராமையாலே, மிட்டாய், மோட்டார சைக்கிள் முதலானவற்றை பராப்யமாக நினைத்து, தந்தையைவிட்டு விலக முயல்கின்றன தனயன அந்த ருசிகளையே பற்றுசாகக்கொண்டு அரும் பாடுபட்டுச் சிறிது சிறிதாக இவனுக்கு புத்தி, விகாஸத்தை விளைத்து. இவனுக்கும் தனக்கும் உள்ள ஸோஷஸோஷி பூவ ரக்ஷ்ய ரக்ஷகபூவங்களை உணரவைத்தது தன்னை விட்டு விலகாமல் செய்து தன்னையே அளிக்கின்ற தந்தை. இங்கு பித்ருவிஷய பரார்த்த, கைங்கர்யம் தனயனுக்கு பராப்யமாகிறது. அதை நிரூஹிதகமாக அளிப்பவன தந்தையேயாகிறான். நீண்ட காலமாகப் பிள்ளை அதைப் பெறாமலுக்குக் காரணம், ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞானம் ஏற்படாமையும். அதடியாகத் தனக்குத் தான நன்மை தேடுவதாக நினைத்து அப்ராப்தமானவற்றை விருப்பித தந்தை செய்யும் ரக்ஷணத்தை விலக்கி, தந்தையைவிட்டு விலகிச் சென்றமையேயாகும் சதுரான தந்தை இவன் வழியிலேயே சென்று இவனுக்கு புத்தி, விகாஸத்தை விளைத்து, ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞானத்தையும் விலக்காமலையும் ஏற்படுத்தி, இவனுக்கு நிரூஹிதகமாகத் தன்னையே அளிக்கிறது. இவ்விடத்தில் பித்ருவிஷய பரார்த்த, கைங்காயம் பராப்யம். அதைத் தனயனுக்கு ருசிக்கச் செய்யும் புத்தி, விகாஸமும் அதனை ஏற்படும் ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞானமும் அதி, காரி விஸோஷணம். இது தனயன ஸ்வரூபத்தில் சோநத தாகையாலும் தான ஏற்படுத்திக் கொண்டதல்லவாகையாலும் உபாயமாகாது. இவன் விருப்பும் பரிசுகளைக்

காட்டிக் காட்டி. இவனைக் கடுமையாகப் படிக்கவைத்து விலகமுயன்ற இவனை மீட்டு புகுகூதி,விகாஸததையும். ஸவ ஸ்வரூப ஜ்ஞானத்தையும் ஏறப்படுசதி இவனுக்குத் தனனையே அளித்த தநதையே உபாயமாவான்.

6. இனி தூராஷ்டாநதிகத்துக்கு வருவோம். ஸகல கலயாணகுணங்களுக்கும் இருப்பிடமாயிருப்பவன் ஜகத்குடுமபியான ஸர்வேஸுவரன். இவனுக்கு எண்ணிலடங்காத பிளனைகள் உண்டு. அவர்களில் பலா ஸவராததயாகிற சுயநலமனப்பானமையும். அதற்கேறப் ஸ்வபரவ்ருத்தியும் உடையவர்கள் இவர்களில் ஒரு சேதனை எடுத்தக கொளவோம். பரமநாஸ்திகனான அவன் அண்டை வீட்டுக்காரன் வாழப்பொறுதவன். அண்டை வீட்டுக்காரனைத் தொலைப்பதே அவனுக்குப் பரமபுருஷாதகம். நேரில் சென்று அண்டை வீட்டுக்காரனைக் கொல்லுவதற்கு ஸகதியற்றவன், ஸகதியுள்ளவர்களைத் துணைகொண்டு கொன்று லும் ராஜதண்டனை ஏறப்படும். இதற்காக இவனைத் தான் கொன்றது தெரியாமல் அழிக்க ஏதாவது வழியிருக்கிறதா என்று ஆராய்கிறான். வேதும் படித்தவர் ஒருவர் 'வேதக் தில் ஸ்யேநயாகும் என்று ஓர் யாகும் கூறப்பட்டிருக்கிறது; அதை முறைப்படி செய்தாயானால் அம்புபட்ட கழுகுபோலே அடுதசவீட்டுக்காரன் அழிந்தொழிவான்'' என்று உப தேசுஸிக்கிறார். இதுவரையில் ஸாஸ்தரவிஸுவாஸமில்லாத வரையிருந்தபோதிலும், 'இதைச் செய்துதான் பார்ப்போமே' என்று செய்கின்றான். அடுதகவீட்டுக்காரன் அழிந்தொழிகிறான். இவனுக்கும் ஸாஸ்தரத்தில நம்பிக்கை பிறக்கிறது. ஸாஸ்தரமாகிற பள்ளிகூடத்தில் படிக்க மாட்டேன் என்று அட்டபிடித்துவந்த இவனுக்கு, அடுதகவீட்டுக்காரனின் அழிவாகிற மிட்டாயைக் காட்டி, ஸ்யேந யாகுமாகிற முகல வகுப்பிலே படிக்கவைத்துவிட்டான ஸாவேஸுவரனாகிற தந்தை. ஸ்ருஷ்டி காலத்திலேயே ஸாஸ்தரங்களை அளித்தவன் ஸாவேஸுவரனையாகையால்,

ஸ்ருதிஸமருதி விதிக்களையெல்லாம் அவனுடைய நியமனங்களாகவே கொள்ளவேண்டும். 'ஸ்ருதி ஸமருதிரா மமைவாஜ்ஞா' என்று அவனே கூறினானேறா மிட்டாயைத்தின்ற குழந்தை அதனால் ஆரோக்யம் நலிவுற்று. தந்தை கொடுக்கும் கசப்பு மருந்தைச் சாப்பிட்டு ஆரோக்யத்தை மீட்டுகொண்டு மிட்டாயில் ஆசைநீங்கப்பெறுவதுபோலே, இவனும சூரியநயாகூததாலே அடுத்தகவீட்டுக்காரனை அழித்ததினால் நரகம் ஏறபடும் என அறிந்தது. அது ஏறபடாமையுக்கு ஸாஸத்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட ப்ராயஸ்சித்தங்களை அனுஷ்டித்ததுவிட்டு. இத்தகைய கருரகார்யங்களிலும், அவற்றுக்கு ஸாதூநமாக ஸாஸ்த்ரம் விதிக்கும் சூரியநயாகூம முதலானவற்றிலும் ஆசையை விட்டொழிக்கிறான். ஆனால், ஸாஸத்ரவிஸுவாஸமாகிற பள்ளிப்படிப்பு முன்னேறுகிறது. மழையிலலாமல தன வயலிலுள்ள பயிர்வாடுவதைப் பார்த்து வேதூத்தில மழைக்கு ஸாதூநமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள காரீரியாகூததைச் செய்யது மழையைப் பெறுகிறான். ஸாஸத்ரவிஸுவாஸம மேலும் உறுதியாகிறது. இப்படி இமமைப் பலன்களைக் கண்கூடாகப் பெற்றமையாலே அவற்றிலும் சிறப்புற்ற ஸ்வாககூததை மறுமையில பெற ஆசை உண்டாகிறது. அதற்காக வேதூத்தில விதிக்கப்பெற்ற ஜயோதிஷ்டோம யாகூததைச் செய்து ஸ்வர்ககூததைப் பெறுகிறான். அதுவும் அஸ்திரமாகையாலே, மறுபடியும் ஒரு காலத்தில் இக்காமபூயியில் பிறக்கிறான். பூவஜ்நம் ஸம்ஸகாரவஸூததாலே ஸாஸத்ரவிஸுவாஸம இவனுக்கு உறுதியாயிருக்கிறது. ஒருமுறை ஸ்வர்ககூததை அநுபூவித்தவனாகையாலே அதினுடைய அல்பாஸ்திரதவங்களைவிட்டு அதிலும் சலிப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அநந்தஸ்திரபூலம ஸாஸத்ரங்களில் உள்ளதா என்று பாரகுகிறான். அப்போது தன ஆதமாவை அநுபூவிப்பதாகிற கைவல்யமோக்ஷத்தையும், அதற்கு ஸாதூநமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கும் காமஜ்ஞாநயோகூங்களையும், பரம்புருஷ்ணையடைவதாகிற பரமமோக்ஷத்தையும், அதற்கு

ஸாசுநமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கும் புக்திப்ரபத்திகளையும் காண்கிறான். பூர்வபுண்ய ஸமஸகாரவஸுததால ஸ்வார்த்ததுதையில (சுயநல மனப்பானமையில) உள்ள ஏறறத்தாழ்வு காரணமாக கைவலய புகுவத் ப்ராபதிகளில் ஒவ்வொரு சேதனனுக்கு ஒவ்வொன்றில் ருசி ஏறபட்டிருக்கிறது. ஸ்வார்த்தத்தை அதிகமாக உள்ள சேதனன கைவலய மோக்ஷத்தில் தன ஆத்மாவை நித்யமாக அநுபூவித்துக் கொண்டிருப்பதே போதும் என்று நினைக்கிறான். கலலூரிப படிப்பு சிறந்தது என்று அறிந்தும், தந்தை அடைய படிக்க வைக்க வித்யுத்யுருந்தும் உயாநிலைப்பள்ளிப படிப்பே போதும் என்று கருதி அத்துடன் நிறுத்திவிடும் சில பையன்களைப்போலே, புகுவத பராபதி இதைவிடச் சிறந்ததென்று அறிந்தும், ருசியினாலே ஸ்வாதமாநுபூவ மாகிற கைவலயமோக்ஷத்திலேயே திருபதிபெற்று, அதற்கு ஸாசுநமாக கர்மஜஞானயோகங்களை அநுஷ்டிக்கின்றனர் சிலர். பையன்களுக்கு அவரவர்கள் ருச்யநுஞ்ஞமமாகப் படிபடையளிக்வும் தந்தையைப்போலே ஸர்வேஸ்வரனும், இவர்களுடைய ருச்யநுஞ்ஞமமாக — ஸர்வகாமங்களையும் கழித்து ஸுக்ஷ்மஸாரீரத்தையும் கழித்து, பரமபத்யத்தில் ஒரு மூலையில் ஸாரீரமற்றவராய்த் தம் ஆத்மாவையே எப் போதும் அநுபூவித்துக்கொண்டிருக்கும் கைவலய மோக்ஷத்தை இவர்களுக்கு அளித்துவிடுகிறான். இந்த ருசி நித்யமாயிருக்கையாலே இவர்களுக்கு இந்த மோக்ஷமும் நித்யமாயிருக்கிறது. முறகூறியவர்களிலும் அதிகமான புண்யஸூரிகள் சிலர்க்கு அவர்களைக் காட்டிலும் ஸ்வார்த்தத்தை குறைவாயிருக்கிறது அதனால் இவர்களுக்குப் பரமபத்யத்தில் சென்று தங்கள் இன்பத்திற்காக எம் பெருமானை அநுபூவிப்பதில் ருசி அதிகமாயிருக்கிறது. கல்லூரியில் பி. ஏ., பி. எஸ்ஸி. போன்ற படிப்புகளோடு படிப்பை நிறுத்தவதில் ருசியுள்ள பையன்களைப் போன்றவர்கள் இவர்கள். இவர்களுக்கும் புக்தியோகத்ததை

ஸாத்யனமாக விதித்து, இவர்களுடைய ருசிககு அநுகுணமாக ஸ்வார்த்தமான பூரஹமாநுபுவத்தை அளிக்கிறான். முற்கூறியவர்களிலும் அதிகமான புணயஸூரலிகள் சிவாகு, அவர்களைக்காட்டிலும் ஸ்வார்த்தத்தை குறைவாயிருக்கிறது. அதனால் இவர்களுக்குப் பரமபத்யத்தில் சென்று தங்கள் இனபத்திறகாக எமபெருமானை அனுபவிப்பதோடு கைங்கர்யமும் விஸேஷமாகச் செய்யவேண்டும் எனபதில் ஆசை அதிகமாயிருக்கிறது. கலலூரியில் எம்.ஏ., எம்.எஸ்எர். போன்ற படிப்புகளோடு படிப்பை நிறுத்தவதில் ருசியுள்ள பையன்களைப் போன்றவர்கள் இவர்கள். இவர்களுக்கும் ஸ்வக்யதஸ்வீகாரமாகிற ஸூரணாக்யதையை உபாயமாக விதித்து இவர்களுடைய ருச்யநுகுணமான ஸ்வார்த்தநுபுவ கைங்கர்யங்களை அளிக்கிறான், 'யமேவஷ வ்ருணுதே 'பரஜாபதிஸ தவம் வேத்ய [எம்பெருமான தானே எவனை வரிக கிருனோ, அவனை அவ்வெமபெருமானைப்பெற்றுமபூக்யசாஸி] 'அமலங்களாக விழிகும்' 'உனறன்னைப்பிறவி பெறுந்தனைப்புண்ணியம் யாமுடையோம்' 'மயர்வற மதிரலம அருளினன்' எனகிறபடியே அவனுடைய விஸேஷகடாஷும் பெற்றமையாலோ, பரமஸாத்விகர்களின் உபதேயூததாலோ ஸாஸதரபாயாலோசனையினாலோ, உபாயபூக்யத்யோடுள்ள ஸ்வப்ரவ்ருத்தி ஸாமாந்யமும் நீங்கப்பெற்று. அதனாலேயே முறகூறிய அனைவரிலும் சிறப்புற்ற சில அதிகாரிகளுக்கு ஸ்வார்த்தத்தை அடியோடு கழிகையாலே, பரமபத்யத்தில் பரார்த்தகைங்கர்யம் செய்வதில் ருசியுண்டாகிறது. தரதையின் நியமனததையும். ஸூஹ்ருத்தகுகளின் உபதேயூததையும் அநுஸரித்து பி.எச்சி. படிப்பையும் படித்துத் தேறும்பையன்களைப்போன்றவர்கள் இவர்கள். இவர்களுடைய அறிவு பரிபூர்ணமலர்ச்சி பெற்றிருக்கிறது. அவனைப்பெறுவதற்கு அவனைப்பொழிய வேறு உபாயமில்லை, அப்படியுள்ளதாக நினைத்ததெல்லாம மயககம என்று உணரப்பெறுகிறார்கள் இவர்கள். முநதியவர்களெல்லாம இவ்வுணர்வைப்பெறாமையால், ஒவ்வோரளவுக்கு ஸ்வார்த்ததையும் ஸ்வப்ர

வ்ருததிரியம் நீங்கப்பெறாதவாகளாய். அதனால் ஏற்பட்ட ருசி பேத்யத்தாலே குறைவுபட்ட புருஷார்த்தங்களுையே ஸ்வபர வ்ருததி ஸாத்யமான ஸாத்யனங்களுக்குப் பூலனாகப் பெற்றுப் போகிறார்கள். இவர்கள் இவ்வணர்வைப் பெறாமையால் தம் ஆனந்தத்தக்காக எம்பெருமான மோக்ஷத்தைக் கொடுக்க வந்தாலும், "எமமா வீட்டுத் திறமும செப்பம்" என்று நிஷேதித்து, "தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளும்மீதே எனக்கே கண்ணனை யான கொள் சிறப்பே" உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்" என்று அவனுக்கும் உபதேசிக்ரும பெருமை பெறுகிறார்கள். நிரதியபுருஷார்த்தமான பரார்த்தங்கையதை நிரஹேதுகமாக அவன கொடுக்க, பெற்று வாழ்ச்சி பெறுகிறார்கள். ஆக, சுருங்கக்கூறில ஸ்வார்த்தத்தை அடியோடு கழியப்பெறாமல், தமக்கு ஹிதம் எனனும் மயக்கத்தினால் ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு, அவரவர்களுடைய ஸ்வார்த்தத்தையின கனத்துக்குத் தக்கவாறு ருசிபேத்யம் ஏற்பட்டுக் குறைவுபட்ட புருஷார்த்தங்களுையே அவர்கள் விரும்புகையாலே, ஒவ்வொரு ஸாத்யனத்திற்குப் பலனாக ஸர்வேஸ்வரன அவற்றை அளிக்கிறான்; ஸ்வார்த்தத்தை அடியோடு கழியப்பெற்று மோக்ஷார்த்தமாக ஸ்வபரவ்ருத்திலேயுததையும் ஸஹியாதவர்களுக்கே மோக்ஷத்தில பரார்த்தங்கையரூப பரமபுருஷார்த்தம் ருசிக்ருமாயகையால், அதை அவர்களுக்குப் பூத்யவான நிரஹேதுகமாக அருளுகிறான். இவர்களே ஷித்தேரபாய நிஷ்டர்கள் என்றும், பரகூதஸ்வீகாரநிஷ்டர்கள் என்றும் கூறப்படும் மிகச்சிறந்த ப்ரபந்நர்கள்.

7. தனயனைத திருத்த முயலும் தந்தைக்குப்போலே சேதனரை அநாதிகாலமாகத் திருத்தமுயலும் ஸர்வேஸ்வரனுக்கும், ஒவ்வொருவர் விஷயத்தில ஒவ்வொரு விதமான அநுபூவம் ஏற்படுகிறது. ஸ்வார்த்தத்தையின வலிமையால் மோட்டார் சைக்கிளைப்பெற்று, அதைக்கொண்டு ஊர்சுற்று வதில விருப்பமுண்டாகித் தந்தையைவிட்டு விலகிய

சென்றுவிடும் சில பிள்ளைகளைப்போலே, சில சேதனாஸ்வர்க்கூர்தி புருஷாராததங்களில ஓனறைப்பெற்று விலகியே சென்றுவிடுகிறார்கள். புத்தூதிக குறைவாலே, தந்தை எதை ஆசைகாட்டினாலும் படிக்க இயலாத சில பிள்ளைகளைப்போலே சில சேதனர் இப்படிப்படிப்படியாக முன்னேற்றமற போவதும் உண்டு. தனயனைத் திருத்தமுடியாத தந்தை கண்ணாரோடே கைவாங்கிப் பிறிதொரு காலத்தில் திருத்தம் முயற்சியைத் தொடர்வதுபோலே. இவர்கள் விஷயத்தில் எம்பெருமானும் கண்ணாரோடே கைவாங்கி, ஜந்மாந தரத்தில் அம்முயற்சியைத் தொடர்கிறான். ஸம்ஸாரம் நீங்கும் வரையில் ஒவ்வொரு சேதனர் விஷயத்திலும் இம் முயற்சியைக் கைவிடுவதில்லை. ஸுகருத்தாரதமயத்தாலே ஏறப்பட்ட ருசியாலே, எம்ஸாரம் நீங்கிக் கைவல்யத்தையோ ஸ்வப்ராப்தியையோ பெற்றபின்பு, அவை மோக்ஷமாகையால் முயற்சி செய்வதில்லை. புத்தூதிக குறைவால் படிப்பைக்கண்டு பயந்தோடும் முற்கூறிய பிள்ளைகளில சிலராலோகாநுபுலத்தாலும், ஸுஹ்ருத்தாக்களின் உபதேசுத்தாலும் ஸவரூபம் உணரப்பெற்று, "எந்தையே! எவ்வளவு முயன்றாலும் எனக்குப் படிப்பு ஏறமாட்டேன என்கிறது. நான் படித்து எந்த அறிவைப் பெறவேண்டுமென்று தேவரீர் விரும்புகிறதோ, அதை இப்போதே பெற்றுவிட்டேன். எனனைப் பூர்ணமாக ரக்ஷிப்பதற்காகவே சிறுவயஸ்ஸி ஸ்ரீருந்தே படிக்கவைப்பது முதலான காரியங்களைச் செயது தேவரீர் பாடுபட்டு வருகிறதென்று எனக்குத் தெரிகின்றது. இனி அடியேன் நாய்போலே தேவரீர் திருவடிகளிலேயே வீழ்ந்து கிடக்கிறேன், தேவரீர் எனனை சொன்னாலும் கேட்கிறேன். உம் உகப்புக்கான கைங்காயத்தைத் தவிர வேறு எப்பரிசும எனக்கு வேண்டாம். அதை ஸாதிகுக்கும் படிப்பும வேண்டாம். என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டியது தேவரீருடைய பூரம்" என்று கூறித் தந்தையையே எல்லாமாகப்பற்றுவது போலே, ஸாதூநாதரங்களில் அஜ்ஞானாஸக்திகளாலே ஸித்த

தேஹபாயநிஷ்டூராகும் சேதனநம உண்டு. பி.எச்.டி. தேறி புத்தூதி, விசுவாஸமபெற்று ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்து, பரிசுபெறுவதற்காகப் படித்து வந்தது தகராது என்று அறிந்து தந்தையைப் பற்றும் பிள்ளைகளைப்போலே ஜ்ஞாநச்சிறப்பாலே உபாயநதரங்கள் ஸ்வரூபவிருதூசூங்கள் என்று உணர்ந்து ஸிதூதேஹபாயநிஷ்டூராகும் சேதனநம உண்டு.

8. மிட்டாயோ, மோட்டார் கைக்கிளோ பராதயமாகமாட்டா; பள்ளிசெலவதும் முதலவனாகத் தேறுவதும் அவற்றுக்கு நேரான ஸாதூனமாகமாட்டா. கடுமையான படிப்பை மேற்கொள்வதன்மூலம் புத்தூதி, விசுவாஸத்தைக்காலகரமத்தில இவன் அடைந்து ஸ்வரூபம் உணரவேண்டும் எனபதற்காக அவற்றுக்கு ஸாதூயஸாதூனத்வம் தந்தையால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. இவற்றை ஸாதூயஸாதூநங்களுக்கக் கற்பித்து இவனைத் திருத்திய தந்தையே நேரான உபேயமும், உபாயமுமாவான். அதுபோலவே, ஸாயேநயாக்யம் முதலாக, ஸ்வகூதஸலீகாரமீரூக உள்ள ஸாதூனங்கள் — கடுமையான நியமங்களை உள்ளடக்கியவையாகையாலே, ஜ்ஞானநவைராக்யங்களை உண்டாக்கிப் படிப்படியாக இவனைத் திருத்தி, ஸ்வரூபத்தை உணரவைக்கும் எனலும் எண்ணத்தூடன அந்தந்தப் பூலங்களுக்கு ஸாதூனமாக எம் பெருமானால் ஏற்படுத்தப்பட்டவையேயாகும். இவற்றை ஸாதூயஸாதூனங்களாகக் கற்பித்து இவனைத் திருத்திய ஸர்வேஸ்வரனே நேரான உபேயமும் உபாயமுமாவான். ஸ்வார்த்தூதை காரணமாக இவ்வண்மையை உணராமல் அபராபத விஷயங்களை ப்ராப்யங்களாகவுப், புகதி பரபத்தி முதலானவற்றை அவற்றுக்கு நேரான ஸாதூனங்களாகவும் மயங்கி, ப்ரவ்ருத்தி செய்பவர்களுக்குக் குறைவுற்ற பூலங்களே கிடைக்கின்றன. ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே ஸவராதூதை கழிகையாலே, பரார்த்தூ கைநகர்யமே பராப்யம் என்றும், ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞானம் ஏற்படுவதற்கு இவ்வளவு பாடுபட்ட எம்பெருமானே உபாயம் என்றும் உணர்ந்த அதி,

காரிககு உபாயபுத் தியோடு கூடிய ஸ்வப்ரவ்ருததி ஸாமாந்ய மும் நீங்குகையாலே நிரதிரூயபுருஷார்த்தம் கிடைக்கிறது. இவ்வண்ணமாக “புகுவத் பரவ்ருததி விரோதி, ஸ்வபரவ்ருததி நிவருததியே பரபத்தியாகும்” எனற பூர்வா சார்ய ஸ்ரீஸூகதிககு இந்த த்ருஷ்டாநதத்தை விவரண மாகக் கொள்ளலாம்.

பரதந த்ருஷ்டாநத நிரூபணபரமான முதல் அததியாயம் நிறைவுபெற்றது.

இரணடாம் அததியாயம்

உண்மையுரைத்தல்

9. ஸவக்தஸ்வீகாரநிஷ்டை எனறும், பரக்தஸ்வீ காரநிஷ்டை எனறும் பரபத்தி இருவகைப்பட்டதெனறும், முந்தியதற்கு ஸவார்த்தக் கைங்கர்யம் பல்மென்றும், பிந்திய தற்குப் பரார்த்தக் கைங்கர்யம் பல்மென்றும், ஸாதநாந தரமான புகதிக்கு புகுவத்துபுவபரத்வம் பல்மென்றும் இவ்வாதநங்கள் ஸ்ரீபூஷயகாரர் தொடக்கமாகப் பெரிய வாச்சானபிளையீராகவுள்ள பூர்வாசார்யர்களுடைய க்ரந் தங்களிலும், பிள்ளைலோகாசாயருடைய இதரக்ரந் தங்களிலும் காணப்படவில்லையே; பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிய ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலும், அதை நிலைநிறுத்தவந்த ஆசாய ஹ்ருத்யத்திலும் தானே இவை முதன்முதலாக வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. இது ஏன்? என்னும் ஐயம் பலர்க்கு எழக்கூடும். இதற்கு உண்மையான காரணத்தை முதலில் விளக்குவோம்.

10. முன அத்தியாயத்தில் கூறிய த்ருஷ்டாநத்தி தற்குச் செலவோம். அங்கு, பேரம் பேசித் தனயனைத் தந்தை படிப்படியாக முனேறறி வருமபோது, இதன் ஸூக்ஷ்மம் அறியாத ஒருவர் பிள்ளையிடம் வந்து, “உன் தந்தைக்கு நீ விரும்பும் பரிசுகளைக் கொடுப்பதில் நோக்கில்லை. உன்னைப் படிக்க வைப்பதற்கு இப்படி பேரம்

பேசிக் கார்யம் செய்கிறா” என்று உண்மையைக் கூறி விடுகிறார் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அட்போது எனன ஆகும? பரிசு பெறுவதற்காக அதிதீவிரமாகப் படித்து வந்த பையனுக்குப் படிப்பில் ஸரத்யுதை, குறையும். அது காரணமாக புத்தி, விசுவாசம் ஏறபடாமல் தந்தையின் இஷ்டம் ஸித்தி, காமல போய்விடும். இதே ரீதியில் பரவ்ருத்திபரர்களுக்கு அஸ்ரத்யுதை, ஏறபட்டு விடக்கூடாது எனபதற்காகவே, ஸாஸ்தரங்களிலும், பெரியவாசசான பிள்ளையீராகவுள்ள பூவாசார்பர்களுடைய க்ரந்த்யங்களிலும் இவை ஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்படவில்லை. “யமே வைஷ வ்ருணுதே” “ப்ரஜாபதிஸ் தவம வேத்ய” “அம்ருதஸ்யைஷ ஸேது:” முதலானவிடங்களிலும், ரஹஸயத்ரயத்திலும் ஸாஸத்ரம் இவற்றின் ஸூசன மாத்ரத்தைச் செய்தது பூர்வாசார்பர்கள் இவ்வர்த்த்யங்களை க்ரந்த்யஸ்த்யுமாகாமல, தக்க அதிகாரிகளைத் தேர்ந்தெடுத்து, ரஹஸ்யதரயார்த்த்ய உபதேயூததினபோது வெளிப்படுத்தி வந்தார்கள். காலக்ரமத்திலே இவ்வரும்பெரும் அர்த்த்யங்கள் க்ரந்த்யஸ்த்யுமாகப்படாமலேயிருந்தால லோபமடைந்து விடுமோ எனனும் அதிஸங்கையாலே, பிள்ளைலோகாசார்பர் ஸ்ரீ வசநபூஷணத்திலே இவற்றைப் பரமகருணையாலே வெளிப்படுத்தினார். ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தை நினைநிறுத்த வெனறே அருளிச்செய்யப்பட்ட ஆசார்பஹ்ருத்யத்தில அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனரும் இவற்றை விரிவு படுத்தினார் எனபதே உண்மை.

11. இவ்வர்த்த்யத்தை மாமுனிகளே ஸ்ரீ வசநபூஷண வ்யாக்யான அவதாரிகையில் பினவருமாறு தெளிவு படுத்தியிருக்கிறார்.— “அப்படியே ஸமஸாரிசேதனர் இழவு ஸஹிக்கமாட்டாத பரமகருபையாலே, தத்யுஜ்ஜீவநாத்யுமாகத் தாமும் பல ப்ரபுந்த்யங்கள் அருளிச்செய்த பிள்ளை லோகாசார்பர். ஆசார்பரம்பராபராப்தமான அர்த்த்யங்களில் அவர்கள்தாங்கள் கெளுரவாதிஸயததாலே ரஹஸய

• தேஃஸீகன் மயங்கிப பரமார்தத்யங்களை அறியவிலலை' என்று எழுதுவதுதான் தூஷணமாகும்.

13. இனி மற்றொரு கேள்வி இங்கு எழும். முற கூறிய அருளிஞாலே மற்ற ப்ரபுந்த்யங்களில் இவ்வாத்யங் களை மறைத்துப் போந்த பிள்ளைலோகாசாயர் ஸ்ரீ வசந பூஷணத்தில் மாததிரம் இதை வெளியிடுவானேன? பர வ்ருத்திபராகளுக்கு அஸரத்யதை, இதனால் விளைந்துவிடாதா? எனபதே அககேள்வி. இதற்கு பதில் பினவருமாறு — பெரியவாசசானபிள்ளை வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்களுடைய விஸ்தாரமன வியாகியானங்களில் ஆங்காங்கு காணப்படும் ஸம்பரத்யாய பரதிநதரார்த்தத்யங் களை ஒன்றாகத் திரட்டிப் பிள்ளைலோகாசாயா பல ரஹஸ்ய க்யூரந்த்யங்களை அருளிசெய்யத் தொடங்கியபின், சிலா அந்த ப்ரதிநதரார்த்த்யங்களில் ஆகேஷ்பங்களைச் செய்ய முற பட்டனா. 'இப்படி ஆகேஷ்பம் எழுந்த பின்பும், முற்கூறிய பரமார்தத்யங்களை நாம க்யூரந்த்யஸ்த்யமாகாமல விட்டிருந்தோ மாலை. இவ்வாத்யங்களுக்கு லோபமே வந்துவிடும்' எனனும அதிஸங்கையாலே, இவ்வாத்யங்களை அதிகாரி கள் பலர் அறிவதால் உண்டாகும் சேதநோஜ்ஜீவநததைக் கருத்தில கொள்ளும்போது, ப்ரவ்ருத்திபரான சிலர்க்கு அஸரத்யதை, விளைநதாலும் பாத்யகமிலலை என்று கருதி, அதிகாரிகளான பல சேதனர் உஜ்ஜீவிக்கவேண்டும் என் னும் பேரருளாலே ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தில் பிள்ளைலோகா சார்யர் இப்பரமார்த்த்யங்களை பூஷ்வந்நியமனம்பெற்று க்யூரந்த்யஸ்த்யமாக்கினார் என்று கண்டுகொள்வது. பிற் காலத்தில் எம்பெருமான் ஸம்ப்ரத்யாயபேத்யத்தை உண் டாகுகி ப்ரவ்ருத்திபரர்களை இவ்வாத்யங்களை ஏற்றுக் கொள்ளாமற்செய்து, அவர்களுக்கு ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில அஸரத்யதை, விளையாமல பாதுகாத்து வருவதையும் ப்ரத் யக்ஷமாகக் காண்கிறோம்.

நி-வி 3

14. அர்ஜுனைப் போர்புரியச் செய்யவேண்டும் என னும பதறறததாலே பரமஞ்ஞயமான ளித்ேதூபாய நிஷ்டையைக காட்டும் சரமஸலோகததை நீசர் நடுவே வெளியிட்டுவிட்டு. “இதும் தே நாதபஸ்காய” என்று தெரடங்கி, “(நான் இப்படி வெளியிட்டதுபோலே) நீ கண்டவர்களுக்கு வெளியிட்டுவிடாதே” என்று எசசரிககை செய்தான கீதாசாயன. அவ்வெச்சரிககையைப் பின பறறியே. எமபெருமானாககு முன்புள்ள திருக்கோஷய்யூர் நமபிகள் முதலான ஆசாரியாகள், அதிகாரிகளைக் கடுமையாகப் பரீக்ஷித்தபின்பே ரஹஸயத்தர்யார்த்ததூங்களை உப தேயூசித்து வந்தார்கள். இந்நிலை நீடித்தால நம் தூர்ஸனம் ப்ரசாரமடையாது என்று உணர்ந்த எதிராசா, “ஆசையுடையோர்க்கெல்லாம ஆரியர்கள்! கூறும்” என்று தம் இன்னருளால் நியமித்து வரமபறுத்தார். அவரும் அவர்க்குப் பினபும சிலகாலம் ரஹஸயார்த்ததூங்களை ஆசையுடையோர்க்கு ஆசாரியாகள் உபதேயூசித்து வந்தார்களேயொழிய க்ரந்தூஸ்தூமரககாமலிருந்தார்கள். இதனாலேயே எம் பெருமானார் கீதாபூஷயத்தில சரமஸலோகததின் முக்ய யார்த்ததூததைத் தெரிவிக்கவில்லை. இப்படியேயிருந்தால ரஹஸயார்த்ததூங்கள் காலகரமத்தில லோபமடைந்துவிடும் என னும் அதிஸங்கையாலே பரமகாருணிகரான பெரிய வாச்சான்பிள்ளை ரஹஸயகூரந்தூங்களை அருளிச்செய்வதைத் தெரடங்கி வைத்தார். பிள்ளைலோகாசாரியர் அவருடைய அடிச்சவட்டைப் பினபற்றி விரிவாகப் பல ரஹஸயகூரந்தூங்களை அருளிச்செய்தார். இந்த க்ரந்தூங்களிலும் இவ்வததியாயத்தின தெரடக்கத்தில காட்டப்பட்ட பரம ரஹஸயார்த்ததூங்களை அவறறின் அருமைபெருமைகளை நோக்கி வெளிப்படுத்தாமலேயிருந்தார்கள். அவ்வர்த்ததூங்களுக்கு ஆகேஷபம் விளைந்து லோபமடையுமோ என னும் அதிஸங்கை ஏற்பட்டவுடன். பிள்ளைலோகாசாரியர் தம் அபாரகருணையால ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தில அவற்றை வெளி

யிட்டருளினார் என்பது தென்னுசார்ய ஸம்பரத்யாயத்தில் உபகேசுபரம்பராப்ராப்தமாக வந்துகொண்டிருக்கும் பரம ரஹஸ்யார்தத்யமாகும்.

15. “சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவன் கேணமினோ’ எனகிற ரீதியில். மறறுமோர் உண்மையையும் நாம இங்கு சொல்லவேண்டியுள்ளது இவ்வததியாயத்தில் சென்ற ஆறு பாராககளில் நாம விளக்கிய உண்மை ஸ்ரீ வசநபூஷணததை தக்க அதிகாரிகளிடம் காலகேஷபம கேட்டவர்களுக்குத்தான விளங்கும். ஸம்பரத்யாய க்ரந்தங்களைத் தம புத்தியுடையதாலே ஏடுபார்த்துப் படிப்பவர்களுக்கும். அந்த கிரந்தங்களைக் க்ஷணடிக்கவேண்டும். அல்லது தம ஸம்பரத்யாயநுக்ஷணமாக நயனம் செய்ய வேண்டும் எனனும் அபிநுசிபுடன படிப்பவர்களுக்கும் விளங்காது. ஒவ்வொரு மதத்திலும், ஸம்பரத்யாயத்திலும் இவ்வண்ணமாக குருமுகமாக கேட்டே அறியவேண்டிய அாததங்கள் பல உண்டு. அப்படி கேட்டு அறிந்தவர்களால்தான் அந்த மத ஸம்பரத்யாயார்ததங்களைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். ஒரு மதம் அல்லது ஸம்பரத்யாயத்தைக் க்ஷணடிக்கவேண்டும். அல்லது அதைத் தம் மதஸம்பரத்யாயநுக்ஷணமாக நயனம் செய்யவேண்டும் என்று விருமபுகிறவர்களும், அந்த மத ஸம்பரத்யாயார்த்தங்களைப் புரிந்து கொண்டு க்ஷண்டநம் அல்லது நயனம் செய்தால்தான் அது சிறக்கும். அதைப் புரிந்துகொள்ள முற்கூறிய ரீதியில் குருமுகமாகக் கேட்பதொன்றே வழியாகும். ஆக, ஒரு மதம் அல்லது ஸம்பரத்யாயத்தைக் க்ஷணடிக்கவே. தம மதம் அல்லது ஸம்பரத்யாயத்துக்கு அநுக்ஷணமாக நயனம் செய்யவோ விருமபுகிறவர்களும், அந்த மதம் அல்லது ஸம்பரத்யாயத்திலுள்ள முக்கியமான க்ரந்தங்களைத் தக்க அதிகாரிகளிடமிருந்து அதிகாரித்தால்தான் அவர்களுக்கு அந்த மதம் அல்லது ஸம்பரத்யாயத்தைக் க்ஷணடிக்கவே நயனம் செய்யவோ தகுதி உண்டு என்பதை

எவரும் மறுகக முடியாது. இக்காரணத்தால்தான் ஐகூதூ சாராயரான எமபெருமானார் அத்வைதியான யாதுவபரகாஸரிடம் பல வருடங்கள் குருகுலவாஸம் செய்து அத்வைதமததைக் கற்றபினபே, அதைக் கண்ணடிகும க்ரந்தங்களை எழுதுவதில் ஈடுபட்டார். தம் எதிதூதூநத்தைப் பின்பற்றுகிறவர்கள் அனைவருக்கும் இந்த வாய்ப்பு கிடைக்காது என்று உணர்ந்து. ஸ்ரீ பூஷ்யததின் தொடக்கத்தில் ஜிஜ்ஞாஸாதிகரண பூஷ்யததில். லகுபூர்வபக்ஷததிலும், மஹாபூர்வபக்ஷததிலும், அத்வைதிகளே வியககுமபடி அத்வைதமதத்தை விரிவாக விளக்கியபினபே அதைக் கண்ணடிகுத்தனமூலம், தம் சிஷ்யப்ரஸிஷ்யாகளுக்கு ஸ்ரீபூஷ்யததைக் காலக்ஷேபமாகக் கேடகுமபோது அத்வைதமதக் கொள்கைகளையும் குருமுகுமாகக் கேடடாக வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தை உண்டாக்கினார் இந்த ரீதியில் தெனனா சாராய க்ரந்தங்களில் தேஸூிகஸம்ப்ரதூயார்ததங்களே. தேஸூிகக்ரந்தங்களில் தெனனாசார்ய ஸம்ப்ரதூயார்ததங்களே பூர்வபக்ஷமாக விரிவாக விளக்கப்படவில்லை. ஆகையால், இரண்டு ஸம்பரதூயஸ்தூர்களும், அவர்கள் சதுஸாஸ்தரங்களையும் கரைகண்டவார்களானாலும் மற்ற ஸம்பரதூய க்ரந்தங்களைக் கண்ணடிகுவோ நயனம் செய்யவோ விருமபினால் அவற்றை குருமுகுமாக அதிகரிப்பது தவிர வேறு வழியில்லை.

16. அந்நாள் தொடங்கி இந்நாள் வரையில் தெனனாசார்ய ஸம்பரதூயஸதூ பண்டிதேதூத்தமாகள் தேஸூிகக்ரந்தங்களை ஸவாசார்யனிடம் காலக்ஷேபமாகக் கேடடே வருகிறார்கள். தேஸூிகக்ரந்தங்களுக்கு ப்ராசீந வ்யாக்யானங்கள் எழுதியவர்கள் பலர் தெனனாசார்ய ஸம்பரதூயஸ்தூர்களே எனனும் தததுவதைக் காணும்போது இவவுணமை எளிதில் விளங்கும். பிரகிருத்ததில் 'மாமுனிகள் கண்ட வேதூந்த ஸார நிஷ்காஷ'மும், 'நிஷ்கர்ஷ நிகஷ'மும் எழுதிய ஸ்ரீ உ. வே. வேளுக்குடி வரதூசார்ய

ஸ்வாமி தம் ஆசார்யரான காரபடங்காடு ஸ்வாமியிடம் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம முதலான பல தேஃஸீக க்யூரந்த்ரங்களை அதிகரித்தவர். தேஃஸீகஸமப்ரத்யாயஸத்ய வித்யவானகளோ வெனில நெடுங்காலமாகத் தெனனாசாய க்யூரந்த்ரங்களில உபேகைஃ பாராட்டி வருகிறார்களாகையாலே, அவற்றை அதிகரிக்க முயலவதில்லை. இகனாலேயே அவர்கள் தெனனாசாய ஸமப்ரத்யாய பரதிநந்த்ராதத்யங்களைப் புரிந்துகொள்வதேயில்லை. ஆகையால், அவர்கள் எழுதும் க்யூண்ட்யுனங்களும சிறப்பாக அமைவதில்லை. ஸமீபகாலத்தில தெனனாசார்ய க்யூரந்த்ரங்களில ப்ரவேஸமபெற்ற வாததமான ஆண்டவன ஸ்வாமி அவருடைய ஸ்ரீகாயமான ஸ்ரீ உ. வே. சிதரகூடம விஜயராக்யவாசார்ய ஸ்வாமி போன்ற ஒருசில தேஃஸீக ஸமப்ரத்யாயஸத்ய வித்யவானகள் அந்த க்யூரந்த்ரங்களின சுவையில ஈடுபட்டு க்யூண்ட்யுன பரவ்ருத்தியில ஈடுபடுவதில்லை.

17. ப்ரக்ருதத்தில், தெனனாசார்ய ஸமப்ரத்யாயத்தை நயனம செய்யவும், க்யூண்ட்யுககவும் எழுந்த ஸ்ரீ உ. வே. மத்யூராந்தகம வீரராக்யவாசார்ய ஸ்வாமியும், ஸ்ரீ உ. வே. D. T. தாதாசாய ஸ்வாமியும் தெனனாசார்ய ஸமப்ரத்யாய க்யூரந்த்ரங்களை அதிகரித்தவர்களல்லர். விவாதும் ஏறபட்டவுடன தெனனாசார்ய ஸமப்ரத்யாய க்யூரந்த்ரங்களில தேடி, தமக்கு ஸாத்யகமபோலே மேலெழத்தோன்றும் சில வசனங்களை இட்டு நிரப்பி மத்யூராந்தகம ஸ்வாமி ஸாரதமநிஷ்கர்ஷத்தை வெளியிட்டிருப்பதை அச்சிட்டே காடடியிருக்கிறோம். மேலெழத்தோன்றும் அாதத்யங்கள அபாத்த்யங்கள். உண்மையான அர்த்தத்யங்கள் இவையிலை என்று நிஷ்கர்ஷ நிகஷத்தில வரத்யூசார்ய ஸ்வாமி விஸதாரமாக நிரூபித்திருப்பதையும் அச்சிட்டிருக்கிறோம். இப்போது க்யூண்ட்யுக வந்திருக்கும் ஸ்ரீ உ. வே. D. T தாதாசார்ய ஸ்வாமி, பெரியவாச்சானபிள்ளை முதலான தெனனாசாயர்களிடமும், அவர்களுடைய கிரந்தங்களிலும் உபேகைஃ

மாத்திரமல்லாமல் கடுமையான துவேஷமுமுடையவர். இருபது வருடங்களுக்கு முன்பே இந்த துவேஷத்தைக் காட்டி ஸுத்யாஸனத்திடம் தக்க பதிலைப் பெற்றவர். அதற்குப் பின்பும் துவேஷ மனப்பானமை இன்றளவும் குறையாமலேயிருப்பவா. ஆகையால் இவருக்குத் தெனனா சராய க்ரந்தங்களை உண்மையான அர்த்தங்களை புலப்பட வழியியிலலை. துவேஷமுள்ளவர்களுக்கு கிரந்தங்களின் அர்த்தங்களை விளங்காது என்று இவரே தம கையால் எழுதியிருக்கிறார் "யத்யார்த்தக்ராமாநுஜன-2" அட்டையின் இரண்டாம் பக்கத்தின் கடைசியில் 'யத்யார்த்தக்ராமாநுஜன-1' விளம்பரத்தில். "பிறருக்கு விளங்காத, அதனால் அவர்களால் தூறறப்படுகிற தேயுசிகளை ஸ்ரீஸூகதிகளில் பலவற்றுக்கு விளக்கம் செய்வது என்று எழுதியிருக்கிறார் இவர். இவரு 'பிறர்' என்று இவர் குறிப்பது காஞ்சி மஹாவித்யவான ஸ்ரீ உ. வே. பர. ப. அண்ணங்கரா சராய ஸ்வாமியை. ஸ்வாமியின் கூடஸத்யான பரதிவாதி, புயங்கரம் அண்ணா "வேத்யார்த்த தேயுசிக் கடாஷுவிவருத்யு, போத்யம்" [ஸ்ரீ வேத்யார்த்த தேயுசிகருடைய கடாஷுததால் அறிவுவளரப் பெற்றவா] என்று தனியனிட்டுபெற்றவர். ஸ்ரீபூஷ்யாதி, க்ரந்தங்களை ஸ்ரீவேத்யார்த்ததேயுசிக் குமாரரிடமிருந்து அதிகரித்தவர் அந்தப் பரமபரையில் இன்றளவும் தேயுசிக் க்ரந்தங்களை அதிகரிக்கப்படுகின்றன. அந்த ஸ்வாமி தேயுசிக் க்ரந்தங்களை முழுவதையும் முதன்முதலாக வெகுவிதரவில் அச்சிட்டு வெளியிடும் அருங்கரியத்தை ஸாதித்தவர். அறுபது வருடங்களுக்கு மேலாகத் தம் நூற்றுக்கணக்கான நூல்களில் ஆயிரக்கணக்கான தேயுசிக் ஸ்ரீஸூகதிகளை மேற்கொள்களாகக் காட்டி வருகிறார். ஆயிரக்கணக்கான உபநயாஸங்களிலே தேயுசிக் ஸ்ரீஸூகதிகளை க்ரங்கூப்ரவாஹமபோலே பொழிந்து வருகிறார். 'மஹாவித்யவான' என்றும், 'மஹாமஹிமோபாத்யாயா' என்றும் பூரத்தேயுசுத்திவிருகம ஆஸதிகர் அனைவராலும் கொண்டாடப்படுகிறார். இந்த ஸ்வாமிக் தேயுசிக்

ஸ்ரீஸூகதிகள் விளங்கவில்லை என்கிறார் தாதாசார்யஸ்வாமி. தேசிகனிடமும். அவருடைய ரஹஸ்யதரயஸாரம முதலானவற்றில் தெனஞ்சார்ய எரித்கூர்ந்த க்ஷண்டநமாயிருக்கும் பல ஸ்ரீஸூகதிகளிலும் துவேஷத்தாலே அவருக்கு அந்த ஸ்ரீஸூகதிகள் விளங்கவில்லை என்றே இவருக்குக் கருத்தாயிருக்கவேண்டும். அறுபது வருடங்களுக்கு மேலாக தேசிக க்ஷரநத்யங்களில் பரிசயமுள்ள காஞ்சி ஸ்வாமிகளே துவேஷத்தினால் தேசிக ஸ்ரீஸூகதிகளுக்கு ஆதக்யம் விளங்காசெனில். தெனஞ்சாரய ஸமபரத்யாய க்ஷரநத்யங்களில் பரிசயமேயிலலாத இவருக்கு துவேஷத்தினால் அவற்றின் அர்த்தக்யம் விளங்காது எனபதை விளக்கவும் வேண்டுமோ? ஆக இவருக்குத் தெனஞ்சாரய க்ஷரநத்யங்களில் அர்த்தக்யம் விளங்காது என்பது இவர் எழுதியிருப்பதிலிருந்தே எரித்கூர்க்கிறது. இதுவே நாம இவ்வததியாயத்தில வெளியிட விருமபிய இரண்டாவது உண்மை.

18. ஆக. ஸ்ரீ உ. வே. மதுராநகம் ஸ்வாமியும். ஸ்ரீ உ. வே. D T. தாதாசார்யஸ்வாமியும் இனியும் தெனஞ்சார்யஸம்ப்ரத்யாயக்ஷரந்த்யங்களை நயனம் செய்யவேர். க்ஷண்டிகளே விரும்பினால். பக்யவத்யவிஷயம் ஸ்ரீ வசநபூஷண வ்யாக்யானம் (மீமாடஸை அருமபத்யவுரைகளுடன்) ஆசாரய ஹ்நக்ய வ்யாக்யானம் ஆகியவற்றையாவது. தெனஞ்சாரய ஸமபரத்யாயக்ஷரந்த்யங்களை குரு முக்யமாக அதிகரித்த அதிகாரிகளிடமிருந்து அதிகரித்த பினபுகான் நயனம் செய்வதிலே அல்லது க்ஷண்டநம் செய்வதிலே கைவைக்க வேண்டும். அப்படி அதிகரியாமையால், தத்ஸம்ப்ரத்யாய பரதிநத்ராத்த்யங்களைப் புரிநதுகொள்ளாமலே இப்போது எழுதுவதுபோலே மேனமேலும் எதையாவது எழுதிக் கொண்டுபோனால் அதனால் ஒரு பயனும் ஏற்படாது. இவற்றை அதிகரிக்கக்கூக அதிகாரிகள் எங்களுக்குக் கிடைக்கவில்லையே என்று இவர்கள் கூறுவார்களாகில். அதற்கு ஸூலபுமான வழியொன்று சொல்லுகிறோம்.

ஸ்ரீ உ. வே. வேளுக்குடி வரதாசார்யஸவாமியும் ஸ்ரீ உ. வே. D T. தாதாசார்யஸவாமியும் சென்னையிலேயே வாழ்ந்து வருகிறார்கள். வேளுக்குடி ஸ்வாமி தாதாசார்ய ஸ்வாமிகுமிகவும் புவயமானவர். அடியேன வாரத்தையையும் தட்டமாட்டார். தாதாசார்ய ஸ்வாமிகு ஒழிந்த நேரங்களில் அவருடைய திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளி. அவரை அநுவர்த்தித்து வாக்யமருதவாஷி ஸ்வாமியை முறகூறிய க்ரந்தங்குளின அததங்களைச் சொல்லச் செய்கிறேன். இதே ரீதியில் ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ உ. வே. மதுராந்தகம் ஸ்வாமிகு அங்கேயே எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ உ. வே. ஸதாபிஷேகம் ஸ்வாமியை முறகூறிய க்ரந்தங்குளின அர்த்தங்களை சொல்லச் செய்கிறேன். இப்புவசனங்களை—நஞ்சியா நியமனததாலே, நமபிள்ளை செய்ததாகப் பிரஸித்தி பெற்றதோர் பிரவசனத்தை அடியொற்றியிருப்பதாக அந்த ஸ்வாமிகள் செய்வார்கள். ஸ்ரீ உ. வே. D T. தாதாசார்ய ஸ்வாமியும், ஸ்ரீ உ. வே. மதுராந்தகம் ஸ்வாமியும் பொறுமையோடு கேட்டு அவ்வர்த்தங்களைப் புரிந்துகொண்டார்களானால், அவற்றை நயனம் செய்யவே, க்ரண்டிக்குலோ முறபடமாட்டார்கள் எனபது அடியேனுடைய உறுதியான அபிப்பிராயம். இப்படிச் செய்யாமல், பழைய ரீதியிலேயே பதில் எழுதி வந்தார்களானால் அவற்றை உபேக்ஷிப்பது தவிர வேறு வழியில்லை. பரதி தந்தரார்த்தங்களுடைய புரிந்துகொள்ளாமல் க்ரண்டிநம எழுதுகிறவர்களுக்கு. அவற்றைப் புரியவைத்து பதில் எழுதவேண்டிய வீண வேலையில் இனியும் நாம் ஈடுபட மாட்டோம். ஆனால், ஒரு காரியத்தை நம் ஆயுளுள்ள வரையில் விடாமல் செய்துவருவோம். அதாவது—ஸம்பர த்யாயஸுதையிலுள்ள வாதங்களுக்கு, பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னமே பல மஹாநீயர்களால் பதில் உரைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று எடுத்துக்காட்டும் அருளிச்செயல் ரஹஸ்ய பூஷணம் எனனும் வாக்யமருதவர்த்திவ்யாக்ய யானததுடன் கூடிய அருளிச்செயல் ரஹஸ்யத்தை

ஸுதூர்ஸம வெளளிவிழாக் கொண்டாட்டத்தில் வெளியிடப்போவதுபோலே பல க்ரந்த்யங்களை வெளியிட்டு வருவேம. ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யானத்தை—இவாக னுடைய எலலா வாக்யங்களுக்கும் பதில உரைக்கும் அரும பதவுரைகளோடு முதல் 22-ஸூத்ரங்களை முதல் பாக்யமாக வெளியிட்டிருப்பதுபோலே, எஞ்சிய எலலா பாக்யங்களையும் (இரண்டாயிரம் பக்கங்களுக்குமேல் வரக்கூடியவை) அச்சிட்டு வெளியிடுவேம. அவற்றையெல்லாம். நாம முன் சொன்ன ரீதியில் தக்க அதிகாரிகளிடம் அதிகரித்துக் க்ஷண்ட்யனம் எழுதுவதில் தம திறமையை இவர்கள் காட்டட்டும்.

19. 'சொனனூல விரோதமிது' எனனும் ரீதியில் மற்றுமோர் உணமையையும் நாம இங்கு எடுத்ததுக்காட்ட வேண்டியுள்ளது. பொதுவாக நூல்கள் எழுதும்போதும், குறிப்பாக விவாக்யநூல்கள் எழுதும் போதும் எழுதுகின்றவர் அபிநிவேஸமில்லாமலும், நோமையோடும் எழுத வேண்டும். ஸ்ரீ உ வே. D T. தாதாசார்ய ஸ்வாமியும் தம நூலின தொடக்கத்திலுள்ள முன்றாவது ஸலோகத்தில். ஸ்வஸம்பரத்யாயத்தில் அபிநிவேஸத்தாலோ. இதர ஸம்பரத்யாயத்தில் வ்யக்யவேஷத்தாலோ எதுவும் எழுதுவதில்லை என்று தாம உறுதிக்கொண்டுள்ளதாக எழுதியுள்ளார். நாலாவது ஸலோகத்தில் நோமை தவறி இந்நூலில் எதுவுமே எழுதப்படவில்லை என்று அறிவாளிகள் முதன முதலில் பரிசீலிக்கட்டும்; அதன் பிறகு எலலா விஷயங்களுக்கும் நோமையோடு பரிசீலிக்கட்டும்" என்று நியமித்துள்ளார். இநத நியமனத்தைப்பின்பற்றி இவா இந்நூலில் அபிநிவேஸமில்லாமலோ, நோமைதவறாமலோ விஷயங்களை எழுதியுள்ளாரா என்பதை முதலில் பரிசீலித்து விட்டே. மேலே விஷயங்களை நோமையோடு பரிசீலிக்க இழிவேம

நி-வி 4

20. முதலில் ப்ரஸங்கூரத் வாசகர்களுக்கு ஒரு ப்ரார்த்தக்ஷணை. 'யத்யூராதத்ய ராமாநுஜன-2' [விலை ரூ 2] என னும நூ லும். 'திருவரங்கம்' [விலை ரூ 1-50] என் னும் நூ லும் இவ் கு பரிசீலிக்கப்படுகின்றன. அவற்றில் உள்ள விஷயங்களை முழுவதும் அச்சிட்டு பதிலுரைக்கத் தொடங்கினால், நமது கிரந்தம் மிகவும் விரிவடையும். இதற்கு அவசிய மில்லாதபடி இவரே இந்த கிரந்தங்கள் தம்மிடம் விறப்பனைக்காகக் கீழ்க்கண்ட விலாசத்தில கிடைக்கும் என்று வெளியிட்டிருப்பதால், இந்த கிரந்தங்களின் விலையான ரூ 3-50 ஒரு தபாற்கூலிக்காக 50 பை சோத்து ரூ 4-00 ஐ M. O. மூலம் 'ஸ்ரீ உ. வே. D. T. தாதாசார்ய ஸ்வாமி, 113-G, தெற்கு மாடவீதி, திருப்பதி' என னும் விலாசத்திற்கு அனுப்பி இந்நூல்களைப் பெற்று அவற்றைப் பக்கத்தில வைத்துக் கொண்டு, இனி நாம் எழுதும் விஷயங்களைப் படிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம் 'திருவரங்கம்' என் னும் நூலைக் குறிக்கும்போது நாம் பெயரிட்டுக் குறிப்பிடுவோம். மற்ற படி. 'இவரது நூல்' என்று நமமால் குறிக்கப்படுவது 'யத்யூராதத்ய ராமாநுஜன-2' என னும் நூலை எனக்கொள்க.

21. இவரது நூலில் பக்கம் 10 முதல் 15 வரை—ஸூத்ர ஸுனம் 285ல் (நிஷ்கர்ஷ நிகஷ விவாதம் பக்கம் 205-212ல்) அச்சிடப்பட்டுள்ள (அடியேனாகும் இவருக்கும் நடந்த) கடிதப்போக்குவரத்தை அச்சிட்டுள்ளார் அதற்குப் பின் 12-9-71ல் இவர் நமக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். அதையும், அதற்கு நாம் எழுதின பதில் கடிதத்தையும் பக்கம் 15-முதல் 19-வரையில் இவரது நூலில் வெளியிட்டிருக்கிறார். அதில், இவரது கடிதத்தில பல பதங்களை மாற்றி அச்சிட்டிருக்கிறார். முக்கியமாக, 'இது அர்த்தநாதரம் சொல்லுவதற்கு ப்ரத்யக்ஷமாணம்' என்ற வரியை. 'இது மாமுனிகள் ஸாதித்த அர்த்தத்தை அந்யதாந்யனம் பண்ணுவதற்கு பாதகப்ரமாணம்' என்று மாற்றி (பக்கம் 16ல்) அச்சிட்டிருக்கிறார் அடியேனது கடிதத்தில ஒரு பாரா

வையே எடுத்து விட்டு அச்சிட்டிருக்கிறார். “மாமுனிகள் கண்ட வேதூர்ந்த ஸார நிஷ்கர்ஷம்” என்னும் கட்டுரையிலிருந்தே விவாதும் தொடங்கிற்று என்றும், “ஆஸார” ஸலோகார்த்தமே முக்கிய விவாத, விஷயம் என்றும் இவர்தமது கடிதங்களில் விடாமல எழுதிவந்தபடியால் இந்த விஷயத்தில் உண்மையை உணர்த்துவதற்காகவும், மதுராந்தகம் ஸ்வாமி செய்துவந்த தகாத காரியங்களைத் தெளிவு படுத்துவதற்காகவும் நாம் அந்தப்பாராவை எழுதியிருந்தோம். இதை எடுத்தது விட்டு, அவரு சில விஷயங்கள் எடுக்கப்பட்டு விட்டன என்பதைக் குறியிடும் காட்டாமல இவர் அச்சிட்டது நோமையாகுமா. மதுராந்தகம் ஸ்வாமியிடம் பக்ஷபாதத்தை வெளியிடவில்லையா என்பதை நடுநிலையாளர் சிந்திக்கவேண்டும். இவரது கடிதத்தை முதலில் அச்சிட்டு விட்டு, நமது கடிதத்தை அடுத்தபடி அச்சிட்டுக்காட்டுகிறோம் காண்மின. இவற்றில், இவரால் மாற்றப்பட்ட அல்லது சோக்கப்பட்ட பதங்களையும், விடப்பட்ட ஒரு பாராவையும், ஒரு வரியையும் தடித்த எழுத்தில் அச்சிட்டிருக்கிறேன்.

தாதாசார்ய ஸ்வாமியின் கடிதம்

திருப்பதி 12-9-71.

விஜ்ஞாபநம். உபயகுசலோபரி. அடியேனுடைய இந்த விண்ணப்பத்தை ஸாவதானமாகப் படித்து அடியேனுடைய அபிபிராயத்தை உள்ளபடி கரணிகவேனுமென்று பரார்த்திக்கிறேன். இப்படி அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம் அபசாரகோடியில் சேரலாம் ஆகிலும் அடியேனுக்குள்ள அபிபிராயத்திற்கு மாறுதலாக தேவரீர்கள் ஸமீபத்தில் வெளிவந்த ஸஞ்சிகையில் ஸாதித்திருப்பதால் அதை உள்ளபடி எடுத்துக்காட்டவேண்டியது அவசியமாகின்றது.

1. தேவா மோக்ஷத்தில் பலபேதம் உண்டு என்று ஏறிட்டுச் சொலவிற்று என்று அடியேன் கருதவே இல்லை. ஆகையால் அது அாததாநுவாதம் கூட அன்று. ஸ்ரீ K. வரதாசாரயரே மோக்ஷபலபேதத்தை விஸதரேண நிரூபித்திருக்கிறார். அப்படியிருக்க தேவா

இப்போது ஏறிட்டுச் சொல்லுகிறது என்று நான சொல்ல பரஸகதி ஏது அடியேனுடைய முதல கடிதத்தில் “ தேவீர இப்போது சொல்லுகிறபடி ” எனப்பற்றகு மேலே “ அபிபராயப்பட்டிருந்தால் ” எனப்போடு அந்வயம் ‘ மோக்ஷத்தில் பலபேதம் உண்டு ’ என்ற போடு அந்வயம் இல்லை “ மோக்ஷத்தில் பலபேதமுண்டு என பதை அநுஸரித்து அததம் சொல்லுவதாக இவா (Sri K V) இவரை ரக்ஷிப்பதற்காக தேவீர இப்போது சொல்லுகிறபடி, அபிபராயப்பட்டிருந்தால் தேசிகா அவா ஸித்தாநதப்படி அததம் சொன்னா எனன வேண்டுமேயன்றி அநவாருஹய வாதம் எனக் கூடாது ” எனப்பது நான கருதின அந்வயமும் பொருளும். ஆகவே வரதாசாரய ஸவாமியை ரக்ஷிப்பதற்காக இல்லாத பலபேதப்படிததை அடியேன சொன்னதாக தாதாசாரய ஸ்வாமி கூறினா எனற தேவீருடைய உகதி யதாததமன்று

2. மீமாமஸாபாஷயகாரா ஸித்தாநதத்தை அநுஸரித்து சலோகார்த்தத்தைச் சொல்லி, தேசிகன ஸாதித்தது அநவாருஹய வாதம் எனனா வரதாசாரயா. தேசிகன ஸாதித்த அததம் சலோகார்த்தமன்று எனறுதான அவா அபிபராயம் “ இப்படிச் சொன்னது நயாயமன்று தேசிகன தம் ஸித்தாநதத்தையநு ஸரித்தது ஸாதித்த அததம் அநத ஸித்தாநதத்தில் நயாயமதான் ” எனறு கொண்டு இந்த விவாதத்திற்கு ஒரு முடிவு காணலாம் (ஆவணி ஸஞ்சிகை பக்கம் 211) எனறு தேவீர ஸாதிககின்றது. ஆனால் அடியேன விஜ்ஞாபநத்தை நனகு பராமாசிககவேணும் அடியேன முதல கடிதத்தில் எழுதியபடி சலோகத்தின அதத்த தில்தான விவாதம் “ மாமுனிகள கண்ட ஸாரநிஷ்காஷம் ” எனற சீஷகத்தில் வரதாசாரயா பாஷயகாரா சொன்ன அத தத்தைச் சொன்னார். இதை மதுராநதகம் ஸவாமி ஆக்ஷேபித்தார். தேசிகன ஸாதித்ததுபோலவே மாமுனிகள ஸாதித்திருப்பதால் அது மாமுனிகளின ஸாரநிஷ்காஷமன்று என்றா இங்கு பரதான மாக சிநதிககவேண்டிய விஷயம் எனனவென்றால் “ அஸாரம் பாஹயகுதருஷ்டி சாஸ்தரங்கன ” எனறு மாமுனிகள ஸாதித்திருப்பதை அப்படியே கொள்ளாமல் வேறு அததம் ஏன சொல்ல வேண்டும எனப்பதுதான இந்த அதத்தத்திற்கு விருத்தமாக எங்கும் எதையும் மாமுனிகள ஸாதிககாதபடியால் இதன்படியே தான அவருக்கு ஸமமதமான ச்லோகார்த்தம் எனறு கொள்ள வேண்டியது நயாயமம். அவருடைய ஸமபரதாயத்தில் முகத்தில் பலபேதம் உண்டாகையால் அதற்குத்தக்கபடி அததாநதரம்

சொல்லவேண்டியது அவச்யமாகிறது எனபதில்லை. பலததில் பல படிக்கள இருந்தாலும் அவற்றையெல்லாம் இங்கேகொண்டு வந்து அடைத்து வேறு அாததம் சொல்லவேண்டுமென்பதற்கு ஒரு பரமாணமில்லை பாதக பரமாணம் உண்டு அஸாரம் எனப தற்கு ஸாரமே இல்லாதது சிறிதளவு ஸாரங்கூட இல்லாதது. அதயந்தாஸாரம் எனபது, பொருள். மேல அஸாரம் எடுக்கப்படடிருப்பதால். வேதததில் எந்த பாகமும் இவ்விதமான தன்று வேதோக்ஷிலோ தூர்மமூலம் | வேதோக்ஷ ராணி யாவநதி | வேதோக்ஷ ஸாவைரஹமேவ வேதோக்ஷ | ஸூர்பாஷ யததில் ஜபாதிநா ஸவருபேணுபி ததஸாதநதவாசச | சருதபரகாசிகையில் ததஸாதநதவம் க்ஷிவிதிம | ஜபாதிநா தூரியமாணேந ஸவருபேண ச | இதயாதிகளால் வேதததில் அபிசாராதி போதகபாகம்கூட ஜபாதிக்களால் தாமஸாததமாகையால் அஸாரமன்று இது பூவாசார்யாக்கள எல்லோருக்கும் ஸம மதமான விஷயம் இது அாததாநதரம் சொல்லுவதற்கு பாதக பரமாணம் ஆகையால் முகதியில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பலபேத திற்கும் இந்த சலோகத்தின் அாதத நிஷ்காஷததிற்கும் சிறிதும் ஸமபநதமில்லை. ரஹஸயதரயம் ஸாரதம் எனபதோடு இந்த சலோகம் முடிக்கிறது முகதியில் உள்ள பலபேததையநுஸரித்து இந்த ச்லோகத்திற்குத் தாம் வேறு அாததம் திருவுள்ளமபற்றி யிருப்பதாக எவ்விதததிலும் எவ்விதததிலும் மாமுனிகள் ஜனா பித்திருக்கவில்லை ஸபஷ்டமாக ஸாதித்த அாதததைவிட்டு ஸாதிககாத ஒரு அாதததை அவருக்கு அபிமதமாகச சொல்வது பராமாணிகமாகாது. பலபேததை இங்கு அநுஸந்தித்தே ஆக வேண்டும் என்று எண்ணுகிறவர்கள் “ ஸாரதம்மான ரஹஸயதர யததால் விவேகமுண்டாகப்பெற்றவர்களுக்கும் ஸ்வகதஸவீகார நிஷ்டா தாழ்ந்தவா. இவருக்கு ஸவாராதத கைங்காயமே பலம் பரகதஸவீகாரநிஷ்டா எனகிற ஸித்தோபாயநிஷ்டா உயாநதவர் இவருக்கு பராததகைங்காயம் பலம் ” என்று பூரணம் பண்ணிக் கொள்ளலாம். இதுவன்றி சலோகாரததைத் தலைகீழாகக் கொண்டுபோய் வேதத்தின் ஒருபாகம் அஸாரம் எனகிரு மாமுனிகள் எனபது அதயநதம் அபராமாணிகம் அவா திரு வுள்ளததிற்கு நோ விருத்தமானது

3. தேவருடைய ஸமபரதாயததில் முகதியில் பலபேதம் உண்டு எனபதை அங்கீகரித்தேதான முதல கடிதம் முதல எழுதுகிறேன். ஆனால் தேவரீர்கள் பலபேதததிற்கு பரமாணமாகக் காட்டிய

இரண்டாவது இடத்தில் நித்யஸூரிகளுக்கும் அந்யதாபாதிபத்தி உண்டாகலாமென்று ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கிறதேயன்றி பலபேத ஜ்ஞாபகம் அங்கு ஒன்றுமில்லை. என்று ப்ரமாணநுஸார சரத்தை உள்ள தேவரீரிடத்தில் ஜ்ஞாபிப்பது உசிதமென்று எண்ணி ஜ்ஞாபித்தேன. அந்த பரஸங்கததில் மறறவிடங்களிலும் ஸூபாஷ்யானுஸாரியான நயநம் ஸாதயமா என்று பாககவேண்டுமென்று எண்ணி அது உசிதம் என்று எழுதினேன். 209ம் பக கததில் தேவரீர் எழுதுகிறது. பரஹமஸூத்ர ததபாஷ்யங்கள முகதியில் ஆநந்ததாரதயம் கிடையாது எனபதில் நோகருடையவையாகையாலே அவற்றுக்கும் லோகாசாய வரவரமுனிகள் திருவுள்ளமபற்றிய பலபேத(?)விரோதலேசமும் கிடையாது என்று மஹானகள் நிருபித்திருக்கிறார்கள் என்று இங்கு தேவரீர் கீழ்க்கண்ட விஷயங்களை நனகு ஆலோசிக்கவேண்டுமென்று ஸவிநயம் பராததிக்கிறேன் பராதத கைங்காயநிஷ்டை உததமாதிகாரி. இவனுக்கு இந்த கைங்காயத்தினால் உண்டாகும் ஆநந்தம் கேவல அநுபவநிஷ்டைக்கு இல்லாமையால் இருவருடைய அநந்தமும் எப்படி ஸமமாகும். இப்படியே ஸவாதத கைங்கர்ய நிஷ்டைனுடைய ஆநந்தம் எப்படி மறறவனுடைய ஆநந்தத்திற்கு ஸமமாகும். பலபேதம் இருந்தால் ஆநந்தபேதம் அவாஜநீயம். இந்தக் கேள்விகளை நான் எழுப்புவது அநாவசயகமென்று தோற்றினால் முற்றிலும் உபேக்ஷிப்பது

ஸாராம்சங்கள்

1. தேவரீர் பலபேதத்தை ஏறிட்டுச் சொல்விறறு என்று நான்களவிலும் கருதவில்லை.
2. அஸார பதத்திற்கு மாமுனிகள் தேசிகனபோலவே அர்த்தம் ஸாதித்திருப்பதால் பலபேதத்தை அநுஸரித்து சலோகார்த்தம் ஸாதிகக அவா கருதவே இல்லை.
3. அஸாரம் எனபதற்கு வேதத்தின எந்த பாகமும் பொருளில்லை என்ற காரணத்தினால்தான் தேசிகன மாமுனிகள் இருவரும் ' பாஹயகுத்ருஷ்டி சாஸ்தரங்கள் ' என்று அராததம் ஸாதித்தனர்.
4. சாஸ்தரத்தில் ரஹஸயத்ரயம் ஸாரதமம் எனபது இரண்டு ஆசாயாகளுக்கும் ஸமமதம்.
5. ரஹஸயத்ரயம் போதிக்கும் உபாயத்தினும் பதைதிலும் பேதம் உண்டு இல்லை என்றவிடத்தில் ஸமப்ரதாயம் வேறுபடுகிறது.

6. ஆகவே வேதத்தின ஒருபாகத்தை அஸாரமாக வைத்துச் செய்யப்படும் நிஷ்காஷம் மாமுனி கண்ட ஸார நிஷ்காஷமாகாது இதனால் ஸ்ரீ வரதாசாராயா பக்ஷம் ஸரியன்று. ஸ்ரீ மதுராந்தகம் ஸவாமியின் ஆக்ஷேபம் ஸரி என்பது ஸபஷ்டம்

7. ச்லோகத்திலுள்ள அஸாரபதத்திற்கு வேதாதேசத்தையும் மாமுனிகள் அர்த்தமாக ஸாதிககிணுரா என்று நிருபணம் பண்ணும் வரையில் இந்த நிஷ்காஷம் முடிவானது நிஷ்கம்பம்.

வே. வி. திருமலைதாதம்.

இதற்கு ஸுதர்ஸனம் ஆசிரியரின பதில

ஸ்ரீ உ. வே. ஸ்வாமி திருவடிகளில் தண்டம் ஸமர்ப்பிததுச் செய்யும் விண்ணப்பம், 12—9—71 ஸ்ரீமுகத்தை நியமனப்படியே ஸாவத்யானமாகப் படித்துப்பார்த்து பதில் எழுதுகிறேன் ஸ்ரீ உ. வே மதுராந்தகம் ஸ்வாமியைப்போல் ஸம்பரத்யாய பேதூதத்தை இல்லை செய்யாமல்—வெளிப்படையாக ஒப்புக் கொண்டிருப்பதைப் பாராட்டுகிறேன்.

உணமையில் இவ்விவாதம் சென்ற ஐப்பசியில் தோன்றியதன்று. சில வருஷங்களுக்கு முன் ரங்கநாதபாதுகையில் கலிபுருஷ வ்யாஸம் வெளிவந்தபோதே தொடங்கிவிட்டது அந்த வியாஸத்தை அடியேன் மறுத்து எழுதிய அனநிலிருந்து மதுராந்தகம் ஸவாமி (தேசுரிக ஸம்பரத்யாயமேயான எல்லா ஆசாராயாக்களுக்கும்) ஸம்பரத்யாயபேதூதமே இல்லையென்று விதண்டாவாதம் செய்யும் கடிதங்களை அடியேனுக்கு எழுதத் தொடங்கிவிட்டார் ஸம்பரத்யாயஸுதையில் இப்படி அச்சிட்டு மிருககிருா. அடியேனுடைய பிராத்தனைகிணங்கி இந்த விதண்டாவாதத்திற்கு பதில் எழுதவே ஸ்ரீ உ. வே. கார்ப்பங்காடு ஸவாமியிடமிருந்து விஷயங்களைக்கேட்டு வரதாசாராய ஸவாமி " மரமுனிகள் கண்ட வேதூரந்த ஸார நிஷ்கர்ஷம் " எனனும் கட்டுரையை எழுதி, அதில ஸம்பரத்யாயபேதூதம் அடிப்படையானதாகையாலே அழிக்க முடியாதது என்று நிலைநாட்டினார். இதில் அஸாரஸலோகாததும் பரஸகதாநுபரஸகதமாக வந்ததேயொழிய, முக்கிய விவாதவிஷயமாகாது.

அஸார ச்லோகத்திற்கு நாயனாரும் மாமுனிகளும் ஸாதித்த அர்த்தம் வேறு, ஸ்ரீ வேதூரந்த தேசுரிகன் ஸாதித்த அர்த்தம்

வேறு என்பதிலிருந்தே அது பல பொருள்களில் ஸம்பூந்த்யப் படுததக்கூடிய பொதுப்படையான ஸலோகம் என விளங்குகிறது. அஸார ஸப்பூத்யம் ஒன்றுக்கு மாத்திரம் இருவரும் ஒரே பொருளை அருளியிருப்பதைக்கொண்டு இந்தப் பொருளைத் தவிர வேறு பொருளை அதற்குச் சொல்லக்கூடாது என்று ஹட்டாத்காரம் செய்வது முறையன்று. அஸார ஸலோகத்துக்கு அவரவர் ஸம்பரத்யாயத்துக்குச் சேரவும், அந்தந்த ப்ரகரணத்திற்குச் சேரவும், மாமுனிகள், தேஸிகர், மீமாம்ஸா பூஷ்யகாரர் ஆகிய மூவரும் காட்டிய மூவகைப் பொருள்களும் பொருத்தமே என்று நிஷ்கர்ஷிப்பதே நடுநிலையான நிர்ணயம்.

இனி “ அவரை (வரதாசார்யரை) ரக்ஷிப்பதற்காக தேவரீர் இப்போது சொல்லுகிறபடி மோக்ஷத்தில் பூலபேத்யமுண்டு என்பதை அனுஸரித்து இவர் அர்த்தத்ததைச் சொல்லுவதாக அபிப்பிராயப்பட்டிருந்தால்.. ” என்பதற்கு தேவரீர் சொல்லும் பொருள் அடியேன் கருத்தையும், வரதாசார்ய ஸ்வாமி கருத்தையும் புரிந்து கொள்ளாமல் சொல்லும் பொருள் என்பதை ஸவினயம் விண்ணப்பிக்கிறேன “ மோக்ஷத்தில் பூலபேத்யத்தை ஒப்புக்கொள்ளும் தென்ஞ்சார்ய ஸம்பரத்யாயத்தில் ஸ்ரீ வசனபூஷண மீமாம்ஸா பூஷ்யகாரர் ஸாதித்த பொருளை பொருத்தம்; அதை ஒப்புக் கொள்ளாத தேஸிகா ஸம்பரத்யாயத்தில் தேஸிகா ஸாதித்த பொருளை பொருத்தம் ” என்னும் ஸமாதான வழியை அடியேன் காட்டினேனெயொழிய வரதாசார்ய ஸ்வாமி அதை எப்போதும் அபிப்பிராயப்படவே இல்லை, இன்றளவும் இசையவுமில்லை. அவா அப்படி அபிப்பிராயப்பட்டதாக அடியேன் சொல்லவுமில்லை. அப்படியிருக்கும்போது தேவரீர் “ தேவரீர் இப்போது சொல்லுகிறபடி இவா அபிப்பிராயப்பட்டிருந்தால் ” என்று அன்வயித்துப் பொருள் கொள்வது பொருந்தாது.

இனி ஆநந்த தாரதம்யனிஷ்யம்.—ஒரு மனிதனுக்கு மூன்று மனைவிகள். ஒருத்தி புருஷனுடைய உகப்புக்காக அவனுக்குப் பணிபுரிந்து ஸம்ஸலேஷிக்கிறாள் இரண்டாமவள் தன் உகப்புக்காக அவனுக்குப் பணிபுரிந்து ஸம்ஸலேஷிக்கிறாள், மூன்றாமவள் அவனுக்கு பணிபுரிவதில் ஈடுபாடில்லாமல் அவனுடைய அழகு.

குணங்கள் ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டு அனுபவித்துத் தன் உகப்புக் காக ஸம்ஸ்லேஷிக்கிறான். இவர்கள் அனைவருக்கும் ஸம்ஸ்லேஷா னந்தம் ஒன்றாயிருப்பதில் தட்டிலையன்றோ? அதுபோல ஶித், தேர்பாயநிஷ்டூர், ஸ்வகூத ஸ்வீகாரநிஷ்டூர், உபாயாந்தரநிஷ்டூர் ஆகிய மூவருக்கும் பூலததின் ஆகாரத்தில் பேதமிருந்தாலும் ஆந்தத்ததின் அளவில் பேதமில்லை என்பது தென்னாசார்யர்களின் திருவுள்ளம். இது ஸம்ப்ரதாய விஷயமாகையாலே இது பற்றிய சர்ச்சையைத் தொடர வேண்டா. ஸுதர்ஸனத்தில் விவாதம் ஒரு விதமாக முடிந்துவிட்டதால் இது விஷயமாக மேலும் அடியேன் கடிதப் போக்குவரத்து வைததுக் கொள்ளவும் விரும்பவில்லை. அவகாஸமில்லை சுஷமிததருளவும்.

தூஸ :

எஸ். கிருஷ்ணஸவாமி அய்யங்கார்.

நீண்ட நாளாகிவிட்டபடியால், தம கடிதமும், அடியேன கடிதத்தின நகலும் நமமிடமிருக்காது எனனும் நினைவில் தம கடிதத்தில பல பதங்களை மாற்றியும் அடியேனது கடிதத்தில ஒரு பராவையே எடுத்தது விட்டும அச்சிடடிருக்கிறார் என்றே அடியேன் முடிவுகட்டவேண்டியுள்ளது. இப்படி இவர் செயதது, "அநாஜவம கிருசிதி, ஹாஸ்தி ந" [இந்நூலிலநேர்மை தவறி எப்பகுதியும் இல்லை] என்று நூலின தொடக்கத்தில எழுதியதோடு பொருந்தமா என்று நடுநிலையாளர்களே முடிவுகட்ட வேண்டும்.

22. இவரது நூலின் பின் அட்டை இரண்டு பக்கங்களிலும். " திருவரங்கம் " எனனும் புத்தகத்தின விளம பரமும், அதனமேல் ஸ்ரீ காஞ்சி மஹாவித்வான ஸவாமியின் சில ஆக்ஷேபங்களும், அவற்றுக்கு ஸ்ரீ D. T. தாதாசாராய ஸவாமியின் பதில்களும் காணப்படுகின்றன. அபர ஶித்,கூரான யாரோவொருவா, ஆழ்வார்களுடைய பல திருவரங்கப் பாசரங்களைத் திருக்கோவலூருக்கு மேற்கே பெண்ணைக்கரையிலுள்ள திருவரங்கம் எனும் ஊரிலுள்ள நி-வி 5

கோயிலைப்பற்றியவை என்று ஓர் புத்தகம் எழுதியிருந்த தாகக கேள்விப்பட்டிருந்தோம். “பிள்ளான நஞ்சியா, நம்பிளை. பெரியவாசனாபிளை முதலான பூர்வாசார்யர் களுடைய வ்யாக்யானங்களுக்கு முரணாக எவரோவொருவா இப்படி எழுதியிருப்பது எடுத்துக்காட்டும் தகுதியுடைய தனறு; இதைப் பெரிதுபடுத்தி எழுதி அவருக்கு ஓர் பர ணித்யுதியை ஏற்படுத்தக்கூடாது” என்று நாம இதுபற்றி இதுவரையில் உபேக்ஷையுடனிருந்தோம். இவரது நூலின பின அடடையில் அபிநிவேஸததுடன் இதுபற்றி இவர் எழுதியிருப்பதைப் பார்த்தவுடன் ‘திருவரங்கம் எனையும் இவ்வூரைச் சோந்தவரான இவருக்கும் இதில் ஸம்பந்தம் முண்டென்று உணர்ந்து ‘திருவரங்கம்’ எனையும் நூலை இவரிடமிருந்து வரவழைத்துப் பார்த்தோம் அதன அடடையில் “ஆசிரியா ஆசாரய புருஷா வித்வான தே. வராஹதாதாசாரியா. திருவரங்கம்’ என்று ஆசிரியர் பெயர் குறிப்பிட்டிருந்தது. விசாரித்ததில் இவா நமது தாதாசார்ய ஸவாமியின் ஸவேஹாதூரா என்று சொன்னா கள். ‘யதூர்த்தம் ராமாநுஜன-2” அடடையிலிருந்து ப்ரளித்யூரான இவா இநநூலை அபிநிவேஸததுடன் ஆக்ய ரிப்பது விளங்கிறது. இனியும் உபேக்ஷித்திருப்பது சிலாககு ப்ரமததை விளைக்குமாகையால். ‘பிறந்த ஊர்’ என னும் அபிமானதகாலே, அதை ஆழ்வார்கள் மங்குளா ஸாஸநம் பெற்ற திவ்யதேஹமாகுவதற்காக — பிள்ளான முதலான பூர்வாசார்யர்களையும் ப்ரமித்தவர்களாகும் அபாரமான அபிநிவேஸததையுடைய இவர், தம் ஸம்பர தூயததை ரக்ஷிப்பதற்காக எத்தனை அபிநிவேஸததைக் காட்டுவார் எனடதை வாசகர்கள் உணர்ந்து கொள்வதற காக இவ்வாராய்ச்சியில் இழிகின்றோம். பெரியபெருமா ளிடமும், பூர்வாசார்யர்களிடமும் இவா அபசாரப்படுகையாலே, இவ்விஷயத்தில் நாம கடுமையாக எழுத நேரிட்ட தற்கு முதலில் இவரிடம் ஶுமையை ப்ராரத்திக்கின்றோம்.

திருவரங்கமாராய்ச்சி மறுப்பு

23. திருமங்கையாழ்வாரின் “வெருவாதாள்” [5-5] திருமொழியிலும், ‘ஏழை ஏதலன’ [5-8] திருமொழியிலும் மற்ற திருமொழிகளிற் போல ‘அரங்கம்’ ‘தென்னரங்கம்’ என்று நிர் தேய்ச்சிகாமல் ‘திருவரங்கம்’ எனேற நிர் தேய்ச்சித்திருப்பதாலும், காவிரியின் பரஸ்தாவம் இல்லாமையாலும் இது வேறு திவ்யதேயும என விளங்குகிறது. இது ‘திருவரங்கம்’ என்று பெயர் பெற்ற எங்களுடைய ஊராகவேயிருக்கவேண்டும். இவ்விரண்டு திருமொழிகளும் நடுநாட்டுத்திருப்பதிகளான திருக்கோவலூருக்கும், திருவயிந்திரபுரத்துக்கும் இடையே மூன்றாம் பத்தின முதலிரண்டு திருமொழிகளாக இருந்தது பிறகாலத்தில் அறிவிக்கீகளால் ஐந்தாம் பத்தில ஸ்ரீரங்கப் பாசரங்களோடு சேர்க்கப்பட்டு இன்றுவரை அப்படியே அநுஸந்திக்கப்பட்டுவருகின்றன நமமாழ்வாரின் “கங்குலும் பகலும்” திருவாய்மொழியிலும் “திருவரங்கம்” எனேற வருகையால் இதவும் எங்கள் ஊர்த்திருவாய்மொழியே, முதலாழ்வார்களும் பெருமபாலும் திருவரங்கம் எனேற பாடுகையாலே அவர்களும் எங்கள் ஊரையே பாடினார்கள்— என்று வாத்யம் செய்கிறது “திருவரங்கம்” எனும் நூல். இதை ஆராயவேமினி.

24. முதலில் பெரிய திருமொழியின் அமைப்பில் ஓர் முக்கியமான விஷயத்தை நாம் குறிக்கொள்ளவேண்டும். அதாவது.— எந்த திவ்யதேயுத்திறகுப்பல திருமொழிகளைப் பாடவேண்டும் என்று ஆழ்வார் திருவுள்ளம் பற்றுகிறாரோ, அந்த திவ்யதேயுத்தின் திருமொழிகளை யெல்லாம் ஒன்றையடுத்து ஒன்றாகவே அமைத்திருக்கிறார் இடையில வேறு எந்த திவ்யதேயுத்தையும் கொண்டுவருவதில்லை. திருவேங்கடத் திருமொழிகள் [1-8. 9 10. (2-1)] திருக்கடமை மலைத்தலசயனத்திருப்பதிகள் [2-5 6] திருச்சித்திர

கூடத்திருமொழிகள் [3-2, 3] திருவாலிததிருமொழிகள் [3-5, 6 7] திருவரங்கத திருமொழிகள் [5-4, 5 6 7 8] திருவிண்ணகர்த்திருமொழிகள் [6-1, 2, 3] திருநறையூர்த்திருமொழிகள் [6-4 முதல 7-3 முடிய] திருவழந்தூர்த்திருமொழிகள் [7-5, 6 7, 8] திருக்கண்ணபுரத்திருமொழிகள் [எட்டாமபதது முழுவதும்] திருப்புலலாணித்திருமொழிகள் [9-3 4] திருக்குறங்குடித்திருமொழிகள் [9-5, 6] திருமாலிடுஞ்சோலைத்திருமொழிகள் [9-8, 9] என்று பல திருமொழிகள் பெற்றிருக்கும் திவ்யதேசுநங்கள் அனைத்திலும் இநத நியமத்தைக காணலாம் இவற்றில் ஒவ்வொரு திவ்யதேசுத்தை ஒவ்வொரு திருமொழியில் அல்லது சிறசிலபாசுரங்களில் 'திரு' 'அணி' தென' முதலான அடைமொழிகளைச் சேர்த்துக் குறித்திருப்பதையும், ஒவ்வொரு திருமொழியில் அல்லது பலபல பாசுரங்களில் அவ்வடைமொழிகளில்லாமல் குறித்திருப்பதையும் காண்கிறோம். இப்படி ஆழ்வாருடைய திருமொழிகளின் அமைப்பு இருக்கும்போது திருவரங்கத்திருமொழிகளில் மாத்திரம் 'திருவரங்கம்' என்றே சில திருமொழிகளிலும், வேறுவிதமாகச் சில திருமொழிகளிலும் இருப்பதுகொண்டு திவ்யதேசுநங்களை வேறுபடுத்தக்பார்த்தால், பெரியதிருமொழி ஆரூரமபதது முதலதிருமொழியில் "விண்ணகா" என்றேயிருப்பதையும், இரண்டாவது மூன்றாவது திருமொழிகளில் 'திருவிண்ணகா' என்றே இருப்பதையும் கொண்டு 'விண்ணகா' வேறு 'திருவிண்ணகா' வேறு என்றுரைக்கவேண்டிவரும். (ஆரூரமபதது) நாலாவது ஐந்தாவது, ஏழாவது, எட்டாவது, பத்தாவது, (ஏழாமபத்து) முதல, இரண்டாவது, மூன்றாவது திருமொழிகளில் 'நறையூர்' என்றேயிருப்பதையும் ஆரூரமபதது ஆரூரத்திருமொழி, ஒன்பதாமதிருமொழிகளில் திருநறையூர் என்றேயிருப்பதையங்கொண்டு 'நறையூர்' வேறு 'திருநறையூர்' வேறு எனவேண்டிவரும். காவிரியின ஸம்புநத்யமிலலாமையககொண்டு திவ்யதேசுநம் வேறுபடுகிறது என்று திருவரங்கததுக்குச்

சொலவதுபோலே “வாவித்தடம் சூழ் மணிமுத்தாறறு நறையூ” [6-10-6] என்று நறையூர்ப்பதிகததில காண்ப படும் மணிமுத்தாறறின ஸம்புந்தம் திருநறையூரககு இலலாமையாலும், ‘வியன் பொனனித திருநறையூர்” [6-9-5, 6] “செழும பொனனி வளங்கொடுக்கும், திரு நறையூர்” [6-6-2] என்று திருநறையூர்ப்பதிகங்களில காணப்படும் காவேரியின ஸம்புந்தம் நறையூர்க்கு இல் லாமையாலும் நறையூரும் திருநறையூரும் வேறுபட்ட வையே என்று கேட்கலகவேண்டிவரும். எட்டாமபததில மூன்றும் திருமொழியில ‘திருக்கண்ணபுரம் எனறே அருளியிருப்பதையும், மறற எலலாத திருமொழிகளிலும் ‘கண்ணபுரம்’எனறே அருளியிருப்பதையுங்கொண்டு ‘திருக் கண்ணபுரம்’ வேறு ‘கண்ணபுரம்’ வேறு என்று சொல்ல வேண்டிவரும். ஒபபகாமபதது எட்டாமதிருமொழியில் ‘மாவிருஞ்சோலை எனறே அருளியிருப்பதையும், ஒபபகாம் திருமொழியில் ‘திருமாவிருஞ்சோலை’ எனறே அருளியிருப் பதையுங்கொண்டு ‘மாவிருஞ்சோலை வேறு, ‘திருமாவிருஞ்சோலை வேறு என்று கூறவேண்டிவரும். திரு வரங்கததிறகு இவா செய்ததுபோலே திருவுள்ள திரு மொழிகள எல்லாவற்றையும் அநதந்த இடங்களிலிருந்து தூக்கியெறிநது அவறறுககுத தனித்தனி திவ்யதேசுந களைத் தேடவேண்டிவரும். பெரியதிருமொழியையே சிநந பிநநப்படுததவேண்டிவரும். இவ்வநாத்குங்களெல்லாம் வாராதிருக்கவேணுமெனில, “ திருவைசசோததும், விடடும் திவ்யதேசுநங்களை ஒவ்வொரு திருமொழியில நிராதேசுநிப பது திருமங்கையாழ்வார வழக்கம், ‘திருவரங்கம்’ அரங்கம் ‘தெனரங்கம்’ என்று பல பெயர்களில திருமங்கையாழ்வார திருவரங்கம் பெரியகோயில ஒனறையே குறித்தார’ எனனும் திருவுள்ளத்துடன் ஏகதிவ்யதேசுந பரமாக உரையிட்ட பெரியவாசசானபிள்ளை வ்யாக்ய யானததை இவா ஒபபுககொண்டே தீரவேண்டும். ‘திரு வரங்கம்” “திருவரங்கா” என்று மறற பல ஆழ்வாரகள்

பெரியகோயிலையும், பெரியபெருமானையுமே குறித்திருப்பதை எவரும் மறுக்கவொண்ணாது. “ திருவரங்கத்தமிழ் மாலை ” [4-8-10] “ எனனுடைய திருவரங்கத்தை ” [4-9-2] . தென்னாடும் வடநாடும் தொழநின்ற திருவரங்கம் திருபதி [4-9-10] என்று பெரியாழ்வாரும். “ நாகணைமேல சேரும் திருவரங்கர் ” [11-1] “ செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செலவனா ” [11-3] “ சாவிரிநீர் செய்ப்புரளவோடும் திருவரங்கச் செலவனா ” [11-6] “ திண்ணர் மதின்குழ திருவரங்கச் செலவனா ” [11-7] “ தேசுடைய தேவா திருவரங்கச் செலவனா ” [11-8] “ செமமையுடைய திருவரங்கா ” [11-10] என்று ஆண்டாளும். “ திருவரங்கப் பெருநகரன் தெண்ணீர்ப்பொனனி திரைக்கையால அடிவருட ” [1-1] “ திருவரங்கத்தரவணையில் ” [1-8,9,11] என்று குலசேகராமுவாரும், “ காட்டினான திருவரங்கம் ” [10] “ மதிள் திருவரங்கம் [11] “ அணி திருவரங்கம் ” [17, 32] . பொன்னிக்குழ திருவரங்கா ” [30] “ திருவரங்கத்தனோங்கும் ஒளியுளரா [37] “ மதிள் திருவரங்கத்தானே ” [42] என்று பெரியபெருமானைப் பதினமாபாடும் பெருமாளாகிய ஐகரநதயமுடைய தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும் பெரியகோயிலைத் திருவரங்கம் என்றும், பெரியபெருமானைத் திருவரங்கா என்றும் பல பாசரங்களில் பாடியிருக்கும்போது மறற ஆழ்வாரர்கள் ‘ திருவரங்கம் ’ என்றும், ‘ திருவரங்கா ’ என்றும் சொன்னது எங்கள் ஊரையும், அதில உள்ள பெருமானையுமே என்று கூறுவதற்கு அபிமானம் தவிர வேறு காரணம் இலகையே! . திருவரங்கம் ’ எனனும் பரளித்துதி, பெரியகோயில ஒன்றுக்கே யிருந்ததனானறே ஸ்ரீவேதாரந்தேதேயுக்கனும் “ திருவரங்கம் எனத் திகழும் கோயில ” [ரஹஸ்யதரயஸாரம்-ஸதார விஸேஷாதிக்காரம்] என்று கோஷித்தார். இப்படி ஆழ்வாரர்கள் காலத்தோடு ஆசார்யர்கள் காலத்தோடு வாகியறத் திருவரங்கம் எனனும் ப்ரளித்துதி, பெரியகோயிலுக்கே இருக்கும்போது, ஆழ்வார்களில் ஒருவராவது ஒரு பாசரத்தி

லாவது பெண்ணைக்கரையில் ஒரு திருவரங்கம் இருப்பதாகக் காட்டாமலிருக்கையில், எல்லா ஆழவார்களும், தேசிகனுள்ளிட்ட எல்லாப் பூர்வாசாராயர்களும் ஸ்ரீரங்கத்திலேயே மணடிகளாகள் என்று பறபல பராசீநகூரந்தீரங்கம் முழங்குகையில், பெண்ணைக்கரைத் திருவரங்கத்தைப்பற்றி ஒரு பராசீநநூலிலும் ஒரு குறிப்புமில்லாமலிருக்கையில், தெனாடும் வடநாடும் தொழநின்ற திருவரங்கனின் சில பாசுரங்களைப் பெண்ணைக்கரைக் கோயிலுக்கு எடுத்துக்கொடுக்க யாருக்கு அதிகாரமுண்டு? காவிரியின் ப்ரஸ்தாவத்தை ஒவ்வொரு திருமொழியிலும், அல்லது ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் செய்யவேண்டும் எனனும் நிபபபூநதம இல்லாமையால், மறற ஆழவார்களும் காவிரியின் ப்ரஸ்தாவத்தைச் சில திருமொழிகளில் அல்லது பாசுரங்களில் செய்வதையும், பல திருமொழிகளில் அல்லது பாசுரங்களில் செய்யாமலிருப்பதையும் கண்கிரேறும். காவிரிக்கரையிலேயே வாழ்ந்து அரங்கனைப் பாடிவந்த திருப்பாழ்வாரா தம் பததுப் பாசுரங்களிலும்—மதியும் பொழிலையும், வண்டையும், மயிலையும் பாடியதுபோல ஒரு பாசுரத்திலாவது காவிரியைப் பாடவில்லை. இதற்கொண்டு இப்பாசுரங்கள் பெரியபெருமானைப் பறறியவையல்ல என்று நெஞ்சாலும் நினைக்கலாமோ? காவிரியைப் பறறிய ப்ரஸ்தாவமில்லாமையால், இரு திருமொழிகளில் ஸ்ரீரங்கம் கருதப்படவில்லை என்று கூறும் இவரிடம் ‘பெண்ணைத் தென்பால் [2-10] என்று கவியன திருக்கோவலூருக்குப் பெண்ணையின் ஸமபூந்தீரத்தைப் பாடியதுபோல. நீர் உமணரைச் சொல்லுவதாக அபிமானிக்கும் பாசுரங்களில் ஒன்றிலாவது ஒரு ஆழவாராவது ஏன பெண்ணையின் ஸமபூந்தீரத்தைப் பாடவில்லை?’ என்று ஒருவர் கேட்டால் திசைதொறும் விழிப்பது தவிர இவரால் எனன செய்யமுடியும?

25 பெண்ணைக்கரைத் திருவரங்கத்தைத் திரமங்கையாழ்வாரா கருதினா என்பகறகு ஒரு விசித்திரமான

காரணம் சொல்லுகிறார்! “வெருவாதாள்” திருமொழியில் “சந்தோகன் பெள்ழியன ஐந்தழிலோம்பு தைத்திரியன சாமவேதி” (5-5-9) என்று ஆழ்வார் ‘சந்தோகன்’ ‘சாமவேதி’ எனனும் பதங்களைப் பிரயோகிப்பதற்குப் புருகதி வாராமைக்காக, ‘சந்தோகன்’ எனப்பதற்கு ‘சந்தோமய விமானத்திலிருப்பவன்’ என்று பொருள்கொள்ள வேண்டுமாம். இவருடைய ஊக்கோவிலில் அந்த விமானம் இருக்கிறதாம். அப்போது சந்தோமயசூன எனவேண்டுமே எனனும் ஆகேஷம எழுமாகையாலே, அவ்வாக்கேஷத்தை “ஆனந்தமயத்தை ஆனந்தம் எனப்பதுபோல சந்தோமயத்தைச் சந்தஸ் எனலாம்” என்று பரிஹரித்துக் கொள்ளவேண்டுமாம். இப்படி விசித்திரமாக வாதும் புரிகிறார் இவா. இப்படியானால், “சந்தோகா! பெள்ழியா! தைத்திரியா! சாமவேதியே! நெடுமாலே!.. அழுந்தூர் மேலதிசை நின்ற அமமானே! (7-7-2) என்ற அழுந்தூர்ப் பாசுரத்திலும் இப்படிப் பாடியிருப்பதால், அவ்வூட்பெருமானையும் சந்தோமயவிமானத்திலிருப்பவன் என்று கொள்ளவேண்டியவருமே! அவ்வூர் விமானத்திற்கு வேறு பெயரன்றோ சொல்லுகிறார்கள்” எனனும் வலிதான ஆகேஷம ஏற்படும். இவ்வாக்கேஷத்திற்கு இவா எப்பரிஹாரமும் சொல்லவில்லை, சொல்லவும் இயலாது. மேலும் எந்த ஆழ்வாரும் எந்த ஊரிலும் விமானத்தைப் பாடியதாக நாம் காணவில்லை. தெனனும் வடநாடும் தொழிநின்ற திருவரங்கத்தின் ப்ரணவாகார விமானத்தையே பதினமரில எவரும் பாடியதில்லை. அப்படியிருக்க சந்தோமய விமானத்தை ஆழ்வாரா பாடினார் எனப்பது சிரிக்கக்கூடிய யிருக்கிறது. மேலும் ‘சந்தோகன்’ எனனும் இப்பதும் திருமங்கையாழ்வாரால் (5-5-9), (7-7-2), (11-8-9) ஆகிய மூன்று இடங்களில் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவையனைத்துக்கும் பொருந்துமடியான பொருளையே சொல்ல வேண்டுமாம். இதற்கு நாம் ஸரம்படவேண்டாதபடி. “(சந்தோகன்) என்கிறவீது சந்தோகஸாமத்தைப்பிரித்துச்

சொல்லுகிறதாகவுமாம்; அன்றிககே, இத்தால் வேதையுக்
ஸமதிக்கமயன எனறபடியாய், மேல் வேத்யாந்தவித்தமன
எனகிறதாகவுமாம்” என்று இரண்டுவிதமாகப் பொருள்
அருளியுள்ளாரா பெரியவாச்சான்பிள்ளை. ‘ஸாமஸாகையுக்ளில்
ப்ரத்யானமான சூந்தேத்யாக்யஸாமத்தைச ‘சந்தேதாகன்’ என்
னும் பத்யுத்திலும் மற்ற ஸாமஸாகையுக்களை ‘சாமவேதி’
எனனும் பத்யுத்திலும் குறிப்பதாக முதறபொருளில்
புருகதிபரிஹாரம். ‘சூந்த்யுளி க்யமயதே இதி சூந
தேத்யாக்ய’ எனனும் வ்யுத்தபத்தியாலே. ‘சூந்த்யுள எனப
படும வேத்யுத்தில அறியப்படுபவன்’ என்று சூந்தேத்யாக்ய
ஸப்யுத்தியுக்கும, ‘வேத்யுங்களை அறிந்தவன்’என்று மற்றபத்யுங்
களுக்கும் பொருள் கொண்டு இரண்டாவது பொருளில்
புருகதிபரிஹாரம். இப்படிச சூந்தேத்யாக்யஸப்யுத்தியுக்கு
அதிஸ்வரஸமாக மூன்றிடங்களுக்கும் பொருந்தும் பொருள
களைப பெரியவாச்சானபிள்ளை அருளியிருக்கும்போது விரஸ
மான விமானப் பொருளை ப்ராமாணிகாகள் செவியேறகவும
மாட்டார்கள். இவருடைய க்யாமாபியமானம இப்படியெல
லாம இவரை எழுதவைக்கிறது

26. இவையெல்லாவற்றுகுமமேல்—பெரியகோயிலை
தவிர வேறொரு திருவரங்கத்தை ஆழவார்கள் நெஞ்சாலும்
நினைத்ததிலலை எனபதற்குப் பிள்ளான. நஞ்சீயா நம்பிள்ளை,
பெரியவாச்சானபிள்ளை முதலான பூர்வாசாரயர்கள் “கங்கு
லும் பகலும்” திருவாய்மொழியையும், திருவிருத்தம் 26ம்
பாசுரத்தையும். பெரியதிருமொழி ஐந்தாமபத்து நாலு
முதல எட்டுவரையுள்ள திருமொழிகளையும், திருநெடுந
தாண்டகத் திருவந்தாதித்திருவரங்கப் பாசுரங்களையும் தம
தம் வ்யாக்யானங்களில் கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும்
பெரியபெருமாள் விஷயமாகவே வ்யாக்யானம் செய்திருப்ப
கொன்றே போதுமானது இவ்வாசாரயர்கள் ஆழவாரிட
மிருந்து நாத்யுமூனிகள்மூலம் வந்த பரம்பராப்ராப்தமான
ஆதக்யுத்தை வெளியிட்டார்களேயொழிய, ஸவகபோலகல
நி-வி 6

பிதமாக ஓர் அர்தக்ஷததையும் எழுதியவர்களாலவர். தேசுசீக
 னாலும் 'அபியுகதா, எனறு கொண்டாடப்பட பெரிய
 வாசசானபிளனை, முன திருமொழிகுப் பின திருமொழி
 யோடும். முன பாசரததிறகுப் பின பாசரததோடும் ஸங்குதி
 காட்டி ஆஸசர்யமாகப் பெரிய திருமொழிகு வ்யாக்யானம
 அருளியிருக்கிறார். இவற்றுக்கெல்லாம் எககண்ணழிவும்
 சொல்லமாட்டாமல், தம் மனமபோனபடி வர்க்கம்
 பிரிபதறகு இவர்ககு அதிகாரம் ஏது? புகுவத்
 விஷயததையும், திவ்யபரபுந்த்வ்யாக்யானங்கனையும் குரு
 முக்யமாக அதிகரியாமையினாலும் 'தம ஊர் எனனும்
 அபிநிவேஸத்தாலும் இவர் இத்தகைய ஸாஹஸ பர
 வ்ருததியில இழிகினறா என விளங்குகிறது. எமபெரு
 மாருடைய நோசிஷ்யரும், அவருடைய நியமனத்தாலே
 ஆறயிரப்படி அருளியவரும். தேசுசீகனுடைய பரமா
 சார்யருமான பிள்ளான 'கங்குலம் பகலும்' திருவாய்
 மொழியைக கோயிலில எழுநதருளியிருக்கும் பெரியபெரு
 மாள் விஷயமாகவே நிர்வஹித்திருக்க, சில யுக்தயாபூஸங்க
 ளாலே அதை மாற்றிச்சொல்ல இவாககு அதிகாரம் ஏது?
 பிள்ளானே ப்ரமிததார் எனில அவருக்கு உபதேசுசீதத
 எமபெருமானும் ப்ரமிததார் என்றும். அவா பரமபரை
 யில வந்த தேசுசீகனும் ப்ரமிததாரா என்றும் ஆகுமே?
 இதையெல்லாம இவர் இசைகினறரா? நேர்மையிருநதால்,
 அபிநிவேஸமில்லாமலிருந்தால். இதையெல்லாம
 ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகிற்கு விளக்க இவர் கடமைப்பட்டவா.
 ஆக. தமமுடைய ஊராகையாலே "திருவரங்கம் திருமலை
 தாதாசார்யர்" என்று தம பெயரோடே ஊரை இணைத்து
 அச்சிட்டுக்கொண்டிருக்கும் அபிமானத்தாலே, அதை திவ்ய
 தேசுமாககுவதறகாக. பதினமர்பாடும் பெருமாளான
 பெரியபெருமானுடைய பல பாசரங்களை அவரிடமிருந்து
 அபஹரித்து. அவரை அறுவரே பாடிய பெருமாளாகும்
 அஸ்ஹ்யாபசாரத்தையும் செய்யத்துணிகின்றவா இவா.

பிள்ளான் முதலான பூர்வாசார்யர்களுக்கும் அறிவிலிகளாகக் துணிகின்றவர் இவா என்பது முறையிய நிருபணங்களி லிருந்து தெளிவாக விளங்குகிறது. இத்தகையவர் தம் ஸமப்ரத்யாயத்தை ரக்ஷிக்க எதையும் செய்யத் துணிவார் எனபது சொல்லாமலே விளங்கும். ஆக, விவாச்யநூல எழுதுகின்றவர்களுக்கு இருக்கவேண்டிய அபிநிவேஸ மினமையும், நோமையும் இவருக்கு இல்லை என்று நிரு பிக்கப்பட்டதாயிற்று. இதுவே நாம இவ்வததியாயத்தில் உரைக்க விரும்பிய மூன்றாவது உணமை பராமாணிகதவம இருந்தால். பல வருடங்களுக்கு முன் ஸ்ரீஸூககபூஷ்ய கர்தருவிஷயத்தில் ஸுதூர்ஸனம காட்டிய நிரணயத்தை இசைந்ததுபோல இந்நிருபணங்களைக் கண்டபின்பாவது ' திருவரங்கமாராய்ச்சியில் நான தவறிவிட்டேன் ' என்று இவா இசையவேண்டும் ஸமபரத்யாயபேத்யவிஷயமல்லாத தான இதிலாவது ப்ராமாணிகதவதைக காட்டுகிறாரா என்று பொறுததுப பார்ப்போம்.

உணமையுரைததல எனும்
இரண்டாம் அததியாயம் நிறைவு பெற்றது.

மூன்றாம் அததியாயம்
முன்னுரை விமர்ஸ பரிஸீலனம்

27 இனி, மேல் அததியாயங்களில் நிஷ்கர்ஷ நிகஷத் திற்கு முன்னும் பின்னும் நாம் எழுதிய விஷயங்களுக்கு இவர் எழுதும் மறுப்புரைகளைப் பரிஸீலிப்போம் அவற்றில் முன்னுரை விமர்ஸத்தைப் பரிஸீலிப்பது இவ்வத்தியாயம்.

28. முன்னுரை 6, 7 பக்கங்களில் " இவ்விவாதும் இரு ஸவேஹாதூராகளிடையே " என்று தொடங்கி, நாம் எழுதியிருக்கும் ஒரு பாராவைக் குறித்துப் பின்வரும் மூ ளில கேள்விகளை எழுப்புகிறார். (இவருடைய கேள்விகளைச் சிறிய எழுத்தில அடுத்த பாராவில் அச்சிட்டு, அதற்கடுத்த பாரா வில் அக்கேள்விகளுக்கு பதில்களை அச்சிடுகிறோம்.)

29. இங்கே மறறெரு ஸஹோதரன இக்கேளவிகளைக் கேட்கிறான்—

1. எதற்காக நம தநதை நமமை சரணாகதராககினூ?

2 தநதையாயிருப்பதாலேயே ரக்ஷிக்கிறவர் சரணாகதராககாமலே நமமை ஏன ரக்ஷிக்கக் கூடாது? இதுவரை ஏன ரக்ஷிக்காமல இருந்தார்?

3 நம்மை மட்டும் ரக்ஷிக்கிறோ, மறற நம ஸகோதராகளை ரக்ஷிக்காமலே விட்டு வைத்திருக்கிறோ, ஏன்?

4 நாம செய்யும் கைங்காயததால தநதை இன்புறுகிறாரா? இல்லையா? இல்லையென்றால் எதற்காக நாம அதைச் செய்வது? நாம இனபுறுவதற்காக அவருக்கு அநபேக்ஷிதமானதைச் செய்தால் அது அபசார மல்லவா?

5. நாம செய்யும் கைங்காயததால் அவா முகம மலர்ந்தால் அதைக் கொண்டு நாம இனபுற மாட்டோமோ நாம சேதநாதானே. இக்கேளவிகளுக்கெல்லாம் சாஸ்தரங்களிலிருந்தும் ஆழ்வாராசார் யாகள ஸ்ரீ ஸூகதிகளிலிருந்தும் ஸமாதானம் கிடைக்கும் காதா? சிந்தித்துப் பாரக்க வேண்டும்.

30. (1) நம தந்தையான ஸாவேஸுவரன தன விஷயமான பரார்த்தக் கைங்காயம் நமக்கு ருசிக்கக்கூடாத நமமை ஸரணாகதராக (ஸ்ரீத்யோத்யாபாயநிஷ்ட்யராக) ஆககினூர்— எனபது முதல கேள்விக் கு பதில. (2) ஸரணாகதர் (ஸ்ரீத்யோத்யாபாயநிஷ்ட்யர்) ஆககாவிடில் பரமாதம் விஷயமான பரார்த்தக் கைங்காயம் சேதனனுகு ருசிக்காது. அதனால் நமமை ஸரணாகதராககியே ரக்ஷிக்கவேண்டியுள்ளது. இதுவரை பரார்த்தக் கைங்காயம் நமக்கு ருசிக்காமையால் ரக்ஷிக்காமலிருந்தார். ப்ரத்யாநத்யுஷ்டாநதத்தில காட்டப்பட்ட தநதையைப்போலே அபராப்தமான ஒவ்வொரு ஸாத்யத்தையும். அதற்கு ஒவ்வொரு ஸாத்யத்தையும் விதிக்கது. படிப்படியாக நமமுடைய ஸவராத்யத்தையும். ஸவபரவ்ருத்தியையும் குறைத்து கடைசியில் ஸ்வார்த்த்யத்தையும் (உபாயப்யுத்தியஸஹித) ஸவபரவ்ருத்தியும் அடியோடு குலைந்தபிறகே நமக்குப் பரார்த்தக் கைங்

கர்யம் ருசிககுமாகையாலே இப்போது நம்மை ரக்ஷிக்கிறார்— எனபது இரண்டாவது கேள்விககு பதில. (3) ஸவராத த்யுதையும். அதற்குறுப்பான ஸ்வப்ருவ்ருததியும் குலையாமையாலே மற்ற சேதனரை (ஸஹோக்ராக்களை) ரக்ஷிக்காமலே விட்டுவைத்திருக்கிறார். இவர்கள் விஷயத்திலும் ஸவராத த்யுதையும் ஸ்வப்ருவ்ருததியும் குலைவதற்குப் பாடுபட்டே வருகிறார் — எனபது மூன்றாவது கேள்விககு பதில. (4) முகதியில ஸவார்த்தத், கைங்காயம் ஸ்வக்யுதஸ்வீகார நிஷ்ட்யுருக்குப் பூலம எனனும தென்னசார்ய ஸம்பரத்யாயக கொள்கையின கருத்தைப் புரிந்துகொள்ளாமல இகேடுள்வியும், அடுத்த கேள்வியும் எழுப்பப்பட்டுள்ளன தன் ஆனந்தத்தைச் சிறிதும் கருதாமல எம்பெருமானுடைய ஆனந்தத்தை உத்யேஸிததே செய்யப்படும் கைங்காயம் பரார்த்தத், கைங்காயமாகும். இது ஸவார்த்தத்தையும், அதற்குறுப்பான ஸ்வப்ருவ்ருத்தியும் அடியோடு குலைந்த பரக்யுதஸ்வீகாரநிஷ்ட்யாகளுக்கே ருசிககும. ஸ்வக்யுதஸ்வீகாரநிஷ்ட்யாகளுக்ககு (உபாயப்யுத்யேயோடு கூடிய) ஸ்வப்ருவ்ருத்தி அடியோடு குலையாமையாலே, எம்பெருமானுக்கு ஆனந்தத்தை விளைப்பதோடு, நமக்கும ஆனந்தமாயிருக்கும' எனனும எண்ணமிருக்கையாலே, முகதியில பரார்த்த்யாயிருப்பதோடு ஸ்வார்த்த்யாகயமிருக்கும கைங்கர்யம் ருசிக்கிறது. இருவிதமான கைங்கர்யத்திலும் ஸாவேஸுவரன (தந்தை) இனபுறுகிறார் என்பதை எவரும் ஆகீக்ஷிக்க விலலை. அவருக்கு அநபேக்ஷிதமானதை ஸ்வக்யுதஸ்வீகார நிஷ்ட்யா செய்கிறார் என்றும் சொல்லவிலலை ஸர்வேஸுவரனுடைய ஆனந்தத்தோடு தன் ஆனந்தத்தையும் உத்யேஸிததுக கைங்காயம் செய்கிறார் ஸ்வக்யுதஸ்வீகார நிஷ்ட்யார். பரமாதமாவின் ஆனந்தத்தையே உத்யேஸிததுக கைங்காயம் செய்கிறார் பரக்யுதஸ்வீகாரநிஷ்ட்யா எனறே வாசி சொல்லுகிறோம். பரமாத்மாவுக்கு அநபேக்ஷிதமானதைச் செய்யவிலலையாகையால் ஸ்வக்யுதஸ்வீகாரநிஷ்ட்யாக்கும அபசார பரஸக்தி இலலை — எனபது நாலாவது

கேள்விககு பதில. இவ்விஷயம் “உனககே நாம் ஆட் செயவோம்” [29] எனனும் திருப்பாவைப பாசரத்துககும், ‘தனககேயாக எனைககொளருமீதே எனககே கணணனை யான கொள சிறப்பே” [திருவாய் 2-9-4] “உனறன திரு வுளளம இடாகெடுநதோறும் நாங்கள வியகக இனபுறுதும்” [திருவாய் 10-3-9] எனற திருவாயமொழிப பாசரங்களுக் கும் பூவாசராய வயாக்யானங்களை அதிகரித்தால் நனகு விளங்கும். (5) நம இனபுறமாட்டோம என்று யா சொனனாகள்? நம இனபததை உத்யேதேஸரிததுக கைங் காயததில இழிவதிலை எனறலலவோ சொலலுகிரேம. இவ்விடத்திலும் ஒரு லோகத்யுஷ்டாநததைக காண வேணும். உததம பதிவ்ரதையான ஒரு ஸ்தரீ கணவனின ஆனநத்யுத்தோடு இது நமககும் ஆனந்த்யுமாயிருககிறது’ எனனும் எண்ணததோடு பூர்தருஸமஸலேஷததில இழியக கூடாது. அதறகாக ஆனந்த்யுப்படாமலேயிருககவேண்டு மென்றும் பொருளல, ஆனநத்யுப்படாமலேயிருநதால் ஸாலபஞ்ஜிகாபரிஷ்வங்க்யுட(மரபொமமையை அணைப்பது) போலே பூர்த்தாவுககு விரஸமாகிவிடுமே. ஆகையால பூர்த்தாவுககு ஸரஸமாயிருப்பதறகுறுப்பாக ஆனநத்யுப்பட வும் வேணும்; ஆலை அவ்வானந்த்யுததை உத்யேதேஸரிதது ஸமஸலேஷத்தில இழியவும் கூடாது. இவ்வுததம பதிவ்ரதையின நிலையைப்போனறதே பரார்தத்யு கைங்கர்ய நிஷ்ட்யுனின் நிலை—எனபது ஐநதாவது கேள்விககு பதில.

31. இனி வரத்யுசார்ய ஸ்வாமியின நிஷ்கர்ஷ நிகஷத்திறகு ஸ்ரீ உ. வே. D. T. தாதாசார்ய ஸ்வாமி எழுதியிருககும் மறுப்புக்கு அநத (வாக்யமருதவாஷி) ஸ்வாமியின “ஸிஷ்ய விஜ்ஞாபநம்” எனனும் பதிலுரையை அடுத்த அததியாயததில கொடுதது. அதற்கு அடுத்த அததியாயததில் தாதாசார்ய ஸ்வாமி நமது கட்டுரைககு எழுதியிருககும் மறுபபை நாமே ஆராய்வோம்.

முனனுரை விமாஸ பரிஸீலனம எனும் முனரும் அததியாயம் நிறைவு பெறறது

நானகாம அத்தியாயம்

(த்ருதிய பரிச்சேத்யுபாயந்த பரிசீலனம்)

“ ஸிஷ்ய விஜ்ஞாபநம் ”

[ஸ்ரீ ௨. வே. வாக்யமருதவர்ஷி வரத்யாசாய ஸவாமி]

அவதாரிகை

32 . யத்யார்தத்யூராமா நுஜன 2” எனற நூலைக கண்டவாரே ‘ வல்லாப ஸப்யாமத்யே ஜக்யூஹே ச புரோஹிதம்’ (பரதன சபைநடுவே அழகான, புரோஹிகரான வளிஷ்ட்யூரை நிரதிக்கவும் செய்தான) எனற ஸ்ரீராமாயண ஸலோகமே ஸ்மருதிவிஷயமாயிற்று.

33. பெருமாள் காட்டுக்கெழுநகருளியபிறகு ஸ்ரீபுரதாழ்வானை ராஜ்யபட்டாபிஷேகம் செய்துகொள்ள வளிஷ்ட்யூசார்யர் நியமித்தபோது ஸ்ரீபுரதாழ்வான பட்டபாட்டையும செய்த செயலையும் கூறுகிறது இந்த ஸலோகம். ஸ்ரீராமனுக்கு அதயந்தபரதந்தரண அடியேனை ஸ்வதந்தரணாக முயலுகிறாரே ஆசார்யன. நாம செய்யவடுபபது என? என்று பாரதது ஸ்ரீபுரதாழ்வான அழகானிறே. “த்யூபி, முஷிதேநேவ யுகதமாகரந்திதும் பூரும [(பாரதநதாயம் பறிககப்பட்டால்) திருடர்களிடம் துனத்தைப் பறிகொடுத்தவனைப்போலே அழுவது தகும்.) என்குநின்றதிறே. ப்ராகருதமான ஸொதது கள்ளர்களாலே திருடப்பட்டபோது. ஸொததுக்குடையவனை அஸுகதன எவ்வாறு அழுவனே. அவ்வாறு அழகான ஸ்ரீபுரதாழ்வான. அங்கு திருடப்பட்டது பராக்ருதமான துநம் இங்கே திருடப்பட்டது ஜீவாதமாவின் நிலைநின்ற ஐஸ்வாயமான புகுவதகயநத பாரதந்தர்யம். “அத ஏவ சாநநயாதிபதி” [ஆகையாலேயே (ஜீவன) வேறுஎவரையும் தலைவராகக்கொண்டவனென] என்று ஸ்ரீவேத்யுவ்யாஸா “ அநந்யாதிபதி” ஸப்யூபரயோக்யததாலே மோக்ஷலோகததிலும் பாரதநதாயகதை யாவத்யூதம்பூவித்யர்மமாக நிலைநாட்டினாரிறே. இதிறே பூரதாழ்வானிடத்திலிருந்து பறிககப்படுகிறது.

அங்கு அவிவேகி திருடினான். இங்கு ஸரஸ்வதீவல்லபனான ப்ரஹ்மாவின் புதரான மஹாவித்யவானிறே திருடுகிறான், இகறகெனசெய்வதென்று தோன்றாமல அழுகானிறே ஸ்ரீபுரதாமுவான. “நியமாதிகரமம் ரஹஸி பேராத்யேத” (குரு வரமபுமீறினால், அதை சிஷ்யன ரஹஸ்யத்தில உணாததவேண்டும) என்ற நியமத்தையும் கடந்து, சபை நடுவே புரோஹிதரை கர்ஹித்தானிறே. இநகக்குலத்தின கேஷமத்தை நன்றாககணிசித்திரீர்! என்று நிரந்திரதான. இப்படிசெய்யக காரணம் என எனனில், ஸவபார தந்தர்ய ஹாநிஷ்ரீதத்யு கர் தியுயமே. அவ்வண்ணமேயாயிருக கிறது அடியேனுடைய நிலையும் எனபதனை இவ்வளவாக விண்ணப்பித்தேன்.

34 ஸகலவேத்யு ஸங்க்யுரஹமான திருமந்த்ரத்தில முதறபத்யுத்தாலே புக்யவச்சேஷதவமும் மத்யமபத்யுத்தாலே புக்யவத்யுதயந்த பாரதநதர்யமும் த்ருதீயபத்யுத்தாலே அநதப பாரதநதாயமும் ஸரீரதவபரயுகதம என்றும் நிரூபிதம். நாராயணஸுபுதேராகதமிறே ஜீவாதமாவினுடைய பரமாதநிரூபிதஸரீரதவம இநத புக்யவத்யுத்தயந்தபார தநதர்யம்—ஸவரூபத்திலும், உபாயத்திலும், பூலத்திலும் ஜீவாத்மா ஸாவாத்மநா எமபெருமானிட்ட வழககாயிருக யிருககும் எனபதனை நிரூபிககும். ஆகவே, ஸ்வரூப உபாய பூலங்களில் ஜீவன் பரமாதமாவுகு அதயநதபர தந்த்ரன. ஸவாதநதாய லேஸுக்யுந்த்யுப்ரஸங்க்யுமுமில்லாதவன என்றபடி இவ்விஷயத்தை ஒருவன நிரூபிககபுககவாதே. அதனை மஹாவித்யவானகளாக வ்யபதிஷ்டர்கள் புக்யுத்யு கச்சுரகளாக எதிரப்பது, நிரந்திரப்பது, தூஷிப்பது நிர ளிப்பது விரகையிலும் விரகை! இதற்கு அழாமல நாம எனசெய்வது? அழுவதேதாடு நிலலாமல ஸ்ரீபுரதாமுவானைப் போலே அடியேனும் சில கூறுகிறேன்.

அவதாரிகை நிறைவுறறது.

கூர்ந்த, பரிசயம்

35. “யதூர்த்த, ராமாநுஜன்-2” — உபோத்யூகாதத் தில கூறுகிறது “அநாரஜம கிஞ்சித் இஹாஸ்தி நேதி பூதூ புரஸதாத பரிஸீலயநது” [இங்கு நோமையற்றது எதுவுமில்லை (அல்லது நேர்மையற்றது சிறிதும் உள்ளதா இல்லையா) என்பதை அறிவாளிகள் முகவில பரிசீலிக கட்டும.] என்று. இவ்விஷயத்தைச் சற்று பரிஸீலிபபோம். “ய. ரா-2” எனனும் நூல் மறுப்பு நூலாகும். இந்நூல எவருடைய நூலுககு மறுப்பாக உதிகததே அவர்களுக கன்றே இம்மறுப்பு நூல் முதல முன்னமே அனுபப்பபட வேண்டியது. இந்நூலை அடியேன பெறுவதற்குப் பட்ட பாடு இவ்வளவவ்வளவல்ல. இப்படி ஸாமாந்ய தூர்மாநுஷ் டூரத்திலேயே இவ்வளவு ஆரஜவம காட்ட இயலாதவர் கள் விஸேஷ தூர்மத்தில ஆர்ஜவம காட்டவருவதாக அவ தாரிகையிடுவது நாவலம பெரிய தீவினில் இகேகார் அறபுகமே! இவாகள் எழுதும் நூலகளெலலாமே இவர் களிதத்தில சென்று ஸேவித்துக காலகேஷபம செய்து கேட்டாலும் ஒன்றும் விளங்காதே எனற ஐயத்தை விளைககின்றன. அனேகவிடங்களில பரதிஜனூ மாதரமே யுள்ளது. ஹேதுநிரூபணம் இலலை. அனேகவிடங்களில அநந்வித வாகயங்கள். அனேகவிடங்களில, ப்ரபூந்தூவின் வாகயங்கள் எவை. பூர்வர்கள் வாகயங்கள எவை என்பதே விளங்கவில்லை. அனேகவிடங்களில, நூலை எழுது மவர்ககே புரியாதநிலையில வாகயங்கள். எலலாம ரஹஸய மாகவே உள்ளது. எலலாவற்றுக்கும் ஸீகூரமாக அமைந் துள்ளது அச்சுப்பிழை. ஸமஸாரி தேதூஷங்ககையும பூகூவதூ குணங்ககையும விளாக்குககொள்ளும் அச்சுப்பிழை இந் நூலில அமைந்துளது. இவ்வளவு பிழையுடன அச்சிட்ட வேகும். ஸமபூந்தூபபட்டவாகளுககு நூலை விநியோகிப்ப தில அமையாததேதே? ஆக இவ்வளவால “ய. ரா-2” நூலின அநாரஜவம் பரகாஸீதம.

நி-வி 7

36. "ய. ரா-2" நூல் ஸ்ரீவசநபூஷணமீமாம்ஸாபுராஷ்ய விமர்ஸததில இறங்கியது எவ்வளவு ஸாஹஸம் என பதற்கு ஸத்யாலீபுலாக ந்யாயேந ஓர் விஷயத்தைக் காட்டுகிறேன். "ய. ரா-2" (ப. 23) "மீமாம்ஸாகாரர் தன க்யூரந்த்யுத்திறகு மீமாம்ஸை என்று பெயரிட்டு பூர்வோததர மீமாம்ஸா ரீதியில .." என்று கூறுகிறது. இந்நூலாசிரியர்க்கு இஸஸம்பர த்யாய க்யூரந்த்யுங்களில பரிசயலேஸுமூட இலலை எனபதற்கு இது ஒன்றுமே பர்யாப்தமாகும். ஜைமிநி வேத்யுவிசாரம் செய்தார். அவர் ஸூத்ரகாரர். அவர் இயற்றிய ஸூத்ர க்யூரந்த்யுத்திற்குப் பூவமீமாம்ஸை அல்லது கர்மமீமாம்ஸை என்று பெயர். ஸ்ரீ வேத்யுவ்யாஸா வேத்யூரந்த விசாரம் செய்தார். அவரும் ஸூத்ரகாரரே. அவர் அருளிய ஸூத்ர க்யூரந்த்யுத்திற்கு உததரமீமாம்ஸை அல்லது ப்யூரஹ்ம மீமாம்ஸை என்று பெயர். இதுவே ஸாரீரகமீமாம்ஸை எனப்படுகிறது. ஸாரீரகமே மீமாம்ஸையிதே. பிள்ளை உலகாரியன ரஹஸ்யத்ரய விசாரம் செயதருளிணர். அவரும் ஸூத்ரகாரரே. அவர் அருளிச்செய்த க்யூரந்த்யூரந்தங்களுக்கு ரஹஸ்யத்ரயமீமாம்ஸை ஸ்ரீவசநபூஷணமீமாம்ஸை என்று பெயர். ஆகையால் மீமாம்ஸாகாரர் பிள்ளை உலகாரியன என்று உணர்க. மீமாம்ஸாகாரர் எவர் பூர்வ்யகாரர் எவர் எனற விஷயத்திலேயே இந்நூலாசிரியர்க்கு மருள் எனப தனைக் கண்டவர்கள். இமமறுபுநூலின தரததை அறியக்கூடும். பிள்ளை உலகாரியன முழுக்ஷுப்படி க்யூரந்த்யுத்தை ரஹஸ்யத்ரய விசாரரூபமாயும், ஸ்ரீவசநபூஷணத்தை த்யுவய விசாரரூபமாயும் அருளிச்செய்தார். இவற்றுக்கு மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த வ்யாக்யை வ்ருத்தியேயலலது பூர்வ்யமலல. இதனை வலியுறுத்தும் ரஹஸ்யத்ரயமீமாம்ஸா பூர்வ்யஸ்த்யு ஸ்ரீலோகங்களை வெளியிடுகிறேன்.

..லோகாசார்ய கருதாம் ரஹஸ்ய விவருதிம்

மீமாம்ஸயா ஸோபிகாம

ஸ்ரீமாந் லெளம்யவரோ முநிஸ்ஸுவிஸுத்யம்

வ்ருத்தயாதமநா வ்யாகரோத|

ஸ்ரீமத்கௌஸீக ஸூத்ரத்தஸ்தவ குருதோ
 லப்யகூதமஜநமதரயோ
 தூரீஸா லக்ஷ்மண நாமகோ விவ்ருணுதே
 பூஷ்யாத்மநா தநமுதே ||

[பிள்ளைலோகாசாயரால் அருளிச்செய்யப்பட்டதும், ரஹஸ்யதரய விவரணரூபமாயிருப்பதும். (ரஹஸ்யதரயாதக்ய) மீமாம்ஸா (விசார) ஸூத்ரங்களாலே விளங்காநிற்பதுமான முமுக்ஷுப்படியை. மணவாள மாமுனிகள் மிகத தெளிவாக வருத்திருப்பமான வயாக்யானத்தால விவரித்தார். சிறப்புறற கௌஸீககேராதரத்திலுதித்த ஸூத்ரத்தஸ்தவ குருவிடமிருந்து (ஸரீரஜந்மம், உபநயனஜந்மம், பூரஹ்ம வித்யாஜநம் எனும்) மூவகைப் பிறப்புக்களையும் பெற்ற ராமாநுஜனாகிற அடியேன அவ்வாசாயர்களின உகப்பின பொருட்டு, அந்த ரஹஸ்யதரயமீமாம்ஸா ஸாஸ்தரமான முமுக்ஷுப்படியை பூஷ்யரூபமாக விவரிக்கிறேன்.]

“ஸ்ரீமலலோககுருத்த்யகம் ரஹஸ்யதரய கேரசரம |
 மீமாம்ஸா ஸாஸ்தர மதரேத்யம் ஆத்யாதிக்கரணம் மகம் ||”
 [ரஹஸ்யதரய விஷயமான இந்த முமுக்ஷுப்படி ஸ்ரீலோகாசாயர் அருளிய மீமாம்ஸாஸாஸ்தரமாகும், அதில, இவ்வதிக்கரணம் முதலாவதாகும்.] என்கிற ஸலோகங்களை ஸேவித்தால் பிள்ளை உலகாரியன மீமாம்ஸாகாரர் எனபது விளங்கும். ரஹஸ்யதரயமீமாம்ஸை முமுக்ஷுப்படி என்ற க்ரந்தம். ஸ்ரீ வசநபூஷணமே த்யவயமீமாம்ஸா ஸாஸ்தரமாகும். ரஹஸ்யதரயமீமாம்ஸாபூஷ்யகாரர் ஸூத்ரத்தஸ்தவ ராமாநுஜாசாய ஸ்வாமியாவார். ஸ்ரீவசநபூஷண மீமாம்ஸையாகிற ஸ்ரீவசநபூஷணத்திறகு பூஷ்யகாரர் ஸ்ரீமதநநதாசாய ஸ்வாமியாவார். ஸ்வாமி எம்பெருமானாரை பூஷ்யகாரர் என்பரவலது மீமாம்ஸாகாரர் என்று சொல்லார். அவ்வண்ணமே மீமாம்ஸாபூஷ்யகாரரை மீமாம்ஸாகாரர் என்று எழுதுவதும். “ மீமாம்ஸை என்று பெயரிட்டு ...” இதயாதியை எழுதிப் பரிஹஸிப்பதுபோல

அமைப்பதும் வித்வந்மனோரஞ்சுகமனறு. இது அநவதூந கருதம என்று சொல்லக்கூடிய விஷயமா? பண்டிதர்கள் காண்க. அஜ்ஞாநகர் பெரிதளவு தவறினாலும் பெரிய குற்றமாகாது. அஜ்ஞாநகருதம என்று கொண்டு வித்வான்கள பொறுபபர்கள். மஹாவித்வான்கள் சிறிதளவு தவறிழைத்தாலும் பெருங்குற்றமல்லவா? வித்வத கருதமல்லவா? மீமாமஸாகார மீமாமஸாபூஷயகார பேக்யத் தையே அறியாமல விமர்ஸம் செய்யபபுகருதது மிகவும் ஸோசநீயமே. “ந தே நிரஸநீயா. | அபிது ஸோசநீயா ||” [அவர்கள் நிரஸிக்கத்தக்கவாகளல்லா, ஆனால் இரங்கத்தக்கவர்களே.] என்ற கோடியில் சோககப்படுவா இவா.

ப்ரக்ருதவிசாரம்

37. “அஸாரம அபஸாரம ச’ என்ற ஸலோகத்துக்கு வ்யாக்யாநம் செய்வதில் தேஸிகனும் மாமுனிகளும் ஏகாபிபராயாளர் அனரூ என்ற விசாரம பரகருதமன்று ஸ்ரீ. வ. பூ. மீ. பூஷயகாரர் செய்திருக்கும் வ்யாக்யாநம் மாமுனிகள் திருவுள்ளத்துக்கு அநுரூபமா அநநுரூபமா எனபதே பரகருதம். இங்கே விமாஸிக்கவேண்டியவறறை விண்ணப்பிக்கிறேன். “அஸாரம்” என்ற ஸலோகத்திற்கு தேஸிகனும் மாமுனிகளும் ஸ்ரீ. வ. பூ. மீ. பூஷயகாரரும் வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கிறார்கள எனபது அபலபிக்கமுடியாததொரு உணமை. ஆயினும் இங்கே உறறுநோக்க வேண்டிய விஷயம் ஒன்றுண்டு. கேணயின. ஸாரநிஷகாஷாநிகாரத்தில் தேஸிகனும், ஸ்ரீ. வ. பூ. மீ. பூஷயத்தில் ஸ்ரீமதநநாசாராயரும் அஸாராநிஷயதஷ்டயத்தை தயாஜயமாக அறுதியிட்டு. ஸாரதமமான பஞ்சமம் உபாதேயம் என்றறுதியிட்டுள்ளார்கள். அஸாராநிஷயதஷ்டயம் நிஷயபணத்திலே இவர்களுக்கு அபிபராயபேக்யம் இருப்பினும், பூர்வோகதஷ்டயம் தயாஜயம் அந்தயம் பஞ்சமம் உபாதேயம் என்று நிஷயப்பதில் இவர்கள் ஏககண்டூர்களே யாவா. ஆக இவ்விருவரும் இந்த ஸலோகத்தில் உள்ள

“த்யஜேத்” “புஜேத்” என்ற பதங்களை முக்யமாகக் கொண்டு வ்யாக்யானித்துள்ளனா. இவ்விருவரும் இந்த ஸலோகத்தை ஸ்வதந்தரமாக வ்யாக்யானிததாராகள். மாமுனிகள் தாம், இந்த ஸலோக வ்யாக்யானத்திலே ஸ்வதந்தரமாக ப்ரவாததித்தருளினாரல்லா. அவா அருளிச் செய்திருப்பது ஆசார்ய ஹருத்ய வ்யாக்யானமீறே. மாமுனிகள் அருளிச்செய்த வ்யாக்யானத்துக்கு வ்யாக்யேயம ஆசார்யஹ்ருக்யமீறே. ஆசாரயஹ்ருத்யகாரர் பரமாண ப்ரளித் துமான சந்தைகளைக்கொண்டே க்யரந்தும் அருளிச் செய்யவேண்டும என நிர்புநத்யம் கொண்டிருக்கிறாராக யால. ‘வேத்ய ஸாரோபநிஷத் ஸாரதராநுவாக ஸாரதம க்யாயதரி’ என்ற பூக்யத்தை ஏதோ ஒரு ப்ரமாணங்கொண்டு அருளிச்செய்திருக்கிறா எனபது வ்யகதம். ஸார ஸாரதர ஸாரதம ஸப்த்யங்களைக்கொண்டு ததபரத்யபிஜ்ஞாபகமாக உள்ள ‘அஸாரம அலபஸாரம’ என்ற ஸலோகத்தை உத்யத்ய ரணம் செய்து வ்யாக்யானம் செய்தருளினா மாமுனிகள். ஆக, இது சொலநயத்தைக்கொண்டு அருளிச்செய்யப்பட்ட வ்யாக்யானமேயல்லது. த்யாஜ்யோபாதேய விவேகத்துக கநுஞ்ணமாக மாமுனிகளால அருளப்பட்ட வ்யாக்யான மன்று. ஸாரமான உபநிஷததையும் ஸாரதரமான நாரா யணநுவாகத்தையும் தயஜித்தது. ஸாரதமமான விஷ்ணு க்யாயதரியைப் பறறவேணும் என்று மாமுனிகள் வ்யாக்ய யானம் அருளிச்செய்திலா ஐஸவர்யகைவலய ப்ரதிபாத்யக பூக்யங்களை தயஜிக்க வேறு உண்டு நாராயண நுவாகத்தை த்யஜிக்க வேறுவென? எனபதனையும் வித் த்வானகள் தெரிவிக்கவேணும்.

38. கிஞ்ச, “கைவல்யம் நிதயம் அநிதயம்—பேரக்யம் மோக்ஷம் என்று அபிப்ராய பேரக்யம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பரத்யாயத்தில் இருக்கிறது. ஆயினும், “கைவலயம் த்யாஜ யம் உததமாகளுக்கு என்ற விஷயத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவா சாராயகளைவரும் ஏககண்டூரகளை. அப்படியிருக்க தேசுரிக

னும் ஸ்ரீ. வ. பூ. மீ. பூஷ்யகாரரும் த்யாஜயமாகக் காட்டின கைவலயத்தை மாமுனிஃள எடுத்துக் காட்டாமல போகக் காரணம் எனன? தேஃஸிகன ஆதம தத்ப்ராப்திஸாதந மாதரத்தை பரதிபாதிஃகுகம அமஸம ஸாரதரம் என்று வைதது அநுபாதேஃயம என்றா. ஸ்ரீ. வ. பூ. மீ. பூஷ்ய காரர் அதனை அலபஸாரமாக வைதது த்யாஜயம் என்றார். இவ்வளவே வாசி. கைவலயத்யாஜயதவே அபிபராயபேஃக மிலலை. இவ்விஷயத்தை அறவே விட்டிட்டரா மாமுனிகள் இதற்கென காரணம் எனபதனை வித்ஃவானகள் விமாஸிக வேண்டாமா? விமாஸநபுலம் கிடைகுகமபடி இதுவே. அதாவது த்யாஜயோபாதேஃய விவேசநபரமாகவே ஸலோ கததை இருவா வ்யாக்யானிததுள்ளார்கள். மாமுனிகள் அபபடி வ்யாக்யானிததிலா. அவரது வ்யாக்யானததில் "அநுபாதேஃயம" என்றபத்யமே இலலை. ஆகையால் பரகருத விசாரத்தில மாமுனிகளை ஸமபுந்தியாகுகுவது தகாது. ஏதத்யவிசாரஸமபுந்தியுகள் தேஃஸிகனும் ஸ்ரீ. வ. பூ. மீ. பூஷ்யகாரருமேயாவா. ஆகையால் இஸலோகார்த்தஃ நிரு பணத்தில தேஃஸிகனும் மாமுனிகளும் ஏகாபிபராயாகள் எனபது யுகதமன்று. அபரகருதத்தை பரகருதமாகக் கொண்டு விபரீதார்த்தஃவாணநம செய்வது ஸோசநீயம.

39. இனி ப்ரகருதவிசாரம்—ஸ்ரீ. வ. பூ. மீ. பூஷ்யத்தில செயயபபட்ட வ்யாக்யானம் மாமுனிகள் திருவுள்ளத்துக்கு அநுரூபமா அநநுரூபமா என்பதே. இவ்விசாரத்தில ஸ்ரீ. வ. பூ. மீ. பூஷ்யத்தில நிர்வாஹம மாமுனிகள் திருவுள்ளத்துக்குச் சாலபபொருந்துவது எனபதனை நிலை நாட்டுகிறேன்.

விஷய விசாரம்

40. 'உபாயமாகததான ஆழவாகள் ப்ரபததிபணணிஃரர்கள்' என்று ய. ரா. 2 (ப 33) கூறுகிறது. இதற்கு பரமானமாகச் சில பாசுரங்களை உத்யாஹரிகுகிறது. இப்பாசுரங்களுக்

கும் இவர்கள் கூறும் கூற்றுக்கும் என்ன ஸம்பந்தும் எனபது செய்வதற்குக் கேள்வி வரக்கூடாது. "ஸவகருதப்ரபத்தி அவர்களால் உபாயபூத்யா அநுஷ்டீககப்பட்டதல்ல, அதை அவ்வாழ்வார்களே பல பாசுரங்களில் காட்டியிருக்கிறார்கள்" எனபதல்லவோ எங்கள் வாதம். பரபதயநுஷ்டாராம் என்பதே கிடையாது என்று கூறுகிறவர்க்கல்லவோ உங்கள் பரதயவஸதாராம் அமையும். சிலர்தாம் செய்யும் ஸவீகாரத்தை உபாயமாகக் கருதுவார்கள். சிலா தாம் செய்யும் ஸவீகாரத்தை உபாயமாகக் கருதாமல் அவனையே உபாயமாக நினைப்பர் என்றிறே பேதும். "உபாயமாகத்தான" என்று "தான்" எனகிற பதத்தை அசிட்டதனாலேயே. ஆழ்வார் பரபத்தி உபாயபரபத்தியாகிவிடுமா? "உபாயமாகவே" என்றும் "உபாயமாகவேதான" "உபாயமாகத்தானே" "உபாயமாகவேதானே" என்றும் எவ்வளவு எழுதியச்சிட்டாலும் ஆழ்வார் பரபத்தி உபாயபரபத்தியாகாது ஆழ்வாரும் உபாயப்ரபத்தி நிஷ்டாராகார் எனபது திண்ணம். "என்று கொண்டு உபாயமாகத்தான ஆழ்வார்கள் ப்ரபத்தி பண்ணினார்கள்" (ய. ரா. 2. ப. 33) என்ற வாக்யத்துக்குக் கருத்து என்ன? "என்று கொண்டு" என்றால் என்ன? 'வாசிக ப்ரபத்தியே' எனில், வாசிகப்ரபத்தியிருப்பதாலமாததிரம அபரபத்தியில் உபாயதவபூத்யத்யுண்டென்று தேறிவிடுமா? ஆழ்வார்கள் ப்ரபத்தி பண்ணினார்கள் எனபதற்குச் சில பாசுரங்களை உதாஹரிகிறார் இங்கே. அடியேன நிகஷத்தில் நூறு பாசுரங்களை உதாஹரித்திருக்கிறேனே (ப. 60) காணலாமே. 'பரபத்தியை உபாயமாக அபிமானித்ததண்டா' என்று அவகேயே கேட்டிருக்கிறேனே! அதற்கு என்ன பதிலகூறமுடியும்? பாசுரங்காட்டியதனாலமாததிரம ஆழ்வார் ப்ரபத்தி உபாயப்ரபத்தியாகிவிடுமா? "புலத்தைப்பெற விரும்பியே ஸுரனாகி அநுஷ்டீகதார்" (ய. ரா. 2. ப. 33) என்றதாலே ப்ரபத்தி உபாயம் என்று ஆகாது. பரபத்தி ஸத்யத்தில் புலகரணதவம் (உபாயத்வம்) பரபத்திக்கா

புகுவானுககா என்று விமாஸீகக ஓர் வித்வான இலஹையா இவ்வகலஞாலத்தில?

41. "இதற்கெல்லாம் வேறுவிதமாக நயநமபண்ணுவது அதுவைதிகள் உபநிஷத்துக்களுக்கு நயநமபண்ணுவது போன்றது" (ய. ரா. 2. ப. 33) என்கிற வாக்யம் அஸங்க்யம். பரதிஜ்ஞாமாதரத்தாலே இப்படி ஸித்திசுகுமானால் எம்பெருமானா போன்ற மஹாசார்யர்கள் பல வாக்யங்களுக்கு நயநம செய்கிறதெல்லாங்கூட இவ்வகையிலே சேர்நதுவிடவேண்டிவரும். உண்மையிதவே. பரமாணக்யதிரைய அநுஸரித்தது நயநம செய்வது வித்துவத்தருதயம். பரமாண விபரீதமாக நயநமபண்ணுவது விபரீதம் என்பதுவே உண்மை. பரபத்தி த்யாமிகுராஹக பரமாணமே அது அநுபாயம் எனபதனைக காட்டுகிறது. அப்படியிருக்க அதுவைதிஸாமயம் கூறுவது ஏலாது.

42. பரஸங்க்யாத யாம் வநத காரியம்" பாட்டின் வ்யாக்யானத்தைக க்ஷணடிப்பது அநாதிவாஸநாமூலமாயித்தனை. * குவிங்க்யுகுநி வருததானத வைதேயூசிகாகளாகத திகழவேண்டியவர்கள் — தத்யூசிகர்களாகத திகழவது ஸோசநீயமே. "உபாயவதப்யுத்திபரித்யாக்யத்தை" (ய. ரா. 2. ப. 33) என்கிறது—"ஸுகதிகையிலே ரஜதப்யுத்திபண்ணுவாரைப்போலேயும், விபரீதத்யூசாக்யமநம பண்ணுவாரைப்போலேயும் அநுபாயங்களிலே உபாயப்யுத்திபண்ணினோம்— என்கிற ப்யுத்திவிஸேஷத்தோடே தயஜிககை' என்கிற முமுக்ஷுப்படி ஸூத்ரத்தையும், "புகுவத ப்ராப்தப்யுபாயா பேக்ஷரான நாம உபாயமலலாதவற்றிலே உபாயப்யுத்திபண்ணினோம்' என்கிற ப்யுத்திவிஸேஷத்தோடே விடுகை—

* 'ஸாஹஸத்தைச செயயாதே' என்று பிறர்க்கு உபதேயூசிககும் குவிங்க்யுப்பறவை, தான—கொட்டாவிவிடும் சிங்கத்தின வாயிலிருக்கும் மாமஸத்துண்டை எடுக்கும் ஸாஹஸத்தைச செயவதுபோல 'பூவாசாய த்யூஷணத்தைச செயயாதே' என்று பிறர்க்கு உபதேயூசிககும்பிவாதான அதையே செயவது வருநத்ததக்கது என்று கருதது.

என்றபடி” என்கிற மாமுனிகள் வ்யாக்யானத்தையும், “இவற்றில உபாயதவ்யுத்தி, ப்ராரந்த்யாதமபுத்தி, எனனுமிடம தோற்றுகிறது” என்கிற அரும்பத உரையையும் ஸேவித்து உணாக. ‘பராபகாந்தரங்களுக்குச் சொன்னது புகுவச்சரணவரணத்திலும் சொன்னபடி என்கிற விஷயம மேல ஸுதரதத்வ்யாக்யானங்களில் வ்யகதம.

43. “நான் ஒருவனே உபாயம என்று சொல்லவில்லை. எனனை ஒருவனையே உபாயமாகப்பற்று என்கிறது. ஆகையால் மற்றவைகளுக்கு உபாயதவநிஷேத்யமில்லை” (ய. ரா. 2. ப. 33) என்கிறது—இதற்கு நாம உரைக்கவேண்டியவை பல உள. ஆயினும் நமபிள்ளைஈடு திவ்யஸூகதியை மட்டும் உத்யாஹரிககிறேன். “இவ்வை கண்டர் துணையே (9-1-1)—ஆபத்துக்கு வேறொரு அபாஸரயம உண்டாயிருக்க, இவனைப்பற்றச் சொல்லுகிறதல்ல இது. அவனைப்பற்றி ஸவரூபம் பெறுதல் இவ்வையாகில இவ்வையாமிதனை” என்று நமபிள்ளை அருளிச்செய்துள்ளாரிதே. “அஹம் மத்பராபத்யுபாயோ வை ஸாக்ஷாத லக்ஷமீபதி. ஸ்வயம்” [லக்ஷமீநாத்யான நான்தானே எனனைபடைய உபாயமாவேன] என்றிதே புகுவத்வாக்யம். “மத்ப்ராபத்யுபாய அஹம்” “மத்ப்ராபத்யுபாய ஸாக்ஷாத அஹம்” “மத்ப்ராபத்யுபாய ஸாக்ஷாத் ஸ்வயம் அஹம் என்று புகுவான தன உபாயத்வத்தையும் மற்றவற்றின அநுபாயத்வத்தையும் ஸபஷ்டமாக அருளிச்செய்தானிதே. “ஸாக்ஷாத்” என்று உபாயாந்தரவ்யாவ்ருத்தியும், ‘ஸ்வயம்’ என்று லக்ஷமீவ்யாவ்ருத்தியும் வீத்துத்” என்ற ஸ்ரீ. வ. பூ. அரும்பதவிளக்கமும் அநுஸந்தேயம். இப்படிப் ப்ரமாணங்கள் அமைந்திருக்க ‘மற்றவைகளுக்கு உபாயதவநிஷேத்யமில்லை” எனபது அநுசிதம்.

44. “ஜ்ஞாந ஸக்த்யாதித்வக் குறைவினால் அவற்றை அநுஷ்டிக்க முடியவில்லையானால்” இத்த்யாதி, (ய. ரா. 2. நி-வி 8

ப. 34) இது அநுவாத்யபக்ஷம். இது அஸங்க்யதம். மாமுனி களே ஸபஷ்டமாக “புகதவா சாந்த்யூராயணம சரேத — [(புகிச்சகதகாததைப்) புகித்தால சாந்த்யூராயணவ்ரததை அநுஷ்டியக்கவேண்டும.] எனனுமாரோலனறிககே. ‘ஸநாத்வா புகுஜீத’ என்கிற விதி ‘புகுஜீக்குமளவில ஸ்நாநம பண்ணியே புகுஜீக்கவேண்டும” என்கிற நியமத்தைச் சொல்லுமாரோலே ஸித்யூதோபாயதைப் பரிசுரஹிககு மளவில த்யாஜ்யமான உபாயநதரங்களை தயஜிததே பரிசுரஹிககவேணுமென்கிற நியமத்தைச் சொல்லுகிறது.” (முமுகுஷுப்படி 202 வ்யா) என்று அருளிச்செய்துள்ளார் இது ஸமப்ரத்யாயபேத்ய நிபந்த்யநாமம். புகுவச்சரண வரணம உபாயஸ்வீகாரம். “ஸவீகாரத்துக்கு உபாய கார் யத்வமொழிய உபாயதவம இவலை” (முமுகுஷுப்படி வ்யா 223) என்று மாமுனிகள் ப்ரபதத்யுபாயதவதை ஸபஷ்டமாக நிரஸ்ததருளிணாரீறே. “இவவநுமதிககு அதிகாரி விஸேஷணத்வமொழிய பூலஸாத்யநதவமில்லாமை காட்டப் பட்டது’ (ஸ்ரீ. வ. பூ. வ்யா 64 ஸஉ). என்று மாமுனி களும், ஈட்டில பலவிடங்களில் நமபிள்ளையும் மறறும் பூர்வாசார்யர்களும் பரபததி அதிகாரி விஸேஷணம என றருளிச்செய்துள்ளாராகள் ஸாத்யததுககும அதிகாரி விஸேஷணதவம் கூடும ஸித்யூதோபாயமஹிமையால என்று நிகஷததில (ப 70-72) கூறப்பட்டது. “ஸப்யுத்யுக பரமாணகதவேந ஸகலேதர வஸ்து விஸஜாதீயத்வாத்யஸ யார்த்த்யஸய விசிதர ஸுகதியோக்ய: ந விருத்யக்யதே இதி ந ஸாமாந்யதோ த்யூஷ்டம ஸாத்யநம் தூஷணம வா அர்ஹதி ப்யூர்ஹம்’ [கருதஸநப்ரஸக்த்யதிகரண (2-1-37) ப்யூஷயம்] [ஸாஸதரம ஒனறையே ப்ரமாணமாக உடைததாயிருககையால, (உலகிறகாணும்) மற்ற எலலாப்பொருளகளைக்காட்டி லும் ப்யூர்ஹம் வேறுபடிப்பட்டிருககையால. இதறகு விசித்ரமான ஸுகதியிருப்பது (தர்க்கததோடு) முரண்படாது, ஆகையால, உலகில வேறு பொருள்களைக கொள்ளுவதறகோ தள்ளுவதறகோ பயன்படும தாககம் ப்யூர்ஹம் விஷயத்தில

செலலாது.] என்றதுபோல் இங்கும் உபாயம் ஸித்த்யமென்றும் ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷம் என்றும் ப்ரமாணபுலத்தால தேறியபிறகு இந்த ப்ரபத்தி ஸாத்யமானாலும் அதிகாரி விஸேஷணமாய் நிறகிறது. ப்ரமாணைக ஸரணர்களிறே நாம. “அந்யமிநத்யரம கரிஷ்யாமி” [வேறொரு இந்திரனை ஸ்ருஷ்டிக்கிறேன்] எனகிறோமனறே. அத ஏவ ப்யாஹ்யாதி மதபரவேஸமும் இலலை, அவர்கள் பரமாண பத்யவீ ப்யஹிஷ்ட்யர்களிறே. ஆகையால் அதிகாரி விஸேஷணதவ பக்ஷகூண்டூநம (ய. ரா 2. ப 34). பூரவாசார்யகூண்டூநமே யாகும்.

45. ரதநபேடிகாவாகய உத்யாஹரணம் (ய. ரா. 2. ப. 40) செயது ப்ரதிஞ்ஜாமாத்ரததைச செய்து நிரூபணம் இலலாமல விஷய நிர்ணயம் செய்திருப்பது விசிதரமாயிருக்கிறது.

46 ‘வ்யாஜம் பூலகௌரவாநநுருபமான லகுத்தமோபாயம்’ என்று (ய. ரா. 2. ப. 41) கூறுகிறது. “அஹேதுதவே ஸதி அதிப்ரஸங்குவாரகத்வம் வ்யாஜதவம் [ஹேதுவல்லாமலிருக்கையில், ‘எப்போதும் காரயம் உண்டாகவேண்டி வருமே’ எனனும் அதிப்ரஸங்குத்தைத் தவிர்ப்பது வ்யாஜமாகும்] என்றும் “அந்யாததத்யத்வே ஸதி ப்ரஸங்காத உபகாரகத்வம்” [வேறொரு பயனுககாக ஏறப்பட்டது மறொன்றுக்கு பராஸங்கிகமாக உதவிபுரிந்தால் அது வ்யாஜமாகும்] என்றும் வ்யாஜலக்ஷணமாகையால் வ்யாஜத்துக்கு உபாயதவமில்லை. ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில, உபாயாநதரங்களுக்குப் பூல விஸக்ருஸுத்வத்தை “ரத்னத்துக்குப் பலகறைபோலேயும் ராஜயத்துக்கு எலுமிச்சமபழம் போலேயும் பூலத்துக்கு ஸத்ருஸுமனறு” (123 ஸூ) என்றருளிச்செய்து. அதுதனக்கும யோக்யதையில்லை எனனுமிடத்தை “தான் த்ரித்யரணைகையாலே தனக்குக் கொடுக்கலாவ தெரான் றிலலை” (124 ஸூ) “அவன் தந்ததைக் கொடுக்குமிடத்தில் அடைவிலே கொடுக்கில் அநுபாயமாம், அடைவுகெடக் கொடுக்கில்

களவு வெளிப்படும" (125 ஸு) எனறருளிச்செய்து, உபாயாதரம அவத்யகரம எனனுமத்தை "புர்தருடேபாகுத்தை வயிறு வளர்க்கைக்கு உறுப்பாககுமாபோலே இருவாககும அவத்யம" (126 ஸு) என்று அருளிச்செய்துள்ளார். சொன்ன சொன்ன தூஷணமெல்லாம் உபாய ப்ரபத்திகும அமையும். ஆகையால இததான அநுபாயமாய், அதிபர ஸங்கவாரகமாயிருக்கும எனறபடி. ஆகையால பூல விஸத்யுஸ உபாயம் எனகை உசிதமல்ல.

47. "ஸித்ததூநதததில அபூவம் பூவரூபம் பூவம அபூவரூபமனறு" (ய.ரா. 2. ப 42) எனகிறது. பூவம அபூவரூபமெனறு இங்கு கருததிலலை. "நிவ்ருத்தி விஸரிஷ்டை — நிவ்ருத்தியோடுகூடியது — ப்ரபத்தி" எனறலலவே இங்கு சொல்லப்பட்டுள்ளது. ப்ரதிபூந்தகா பூவததையும் பூவரூபமாககொள்ளத் தடையிலலையே

48. "(ஏகஸபூத்ததாலே) பூர்வப்ரவருத்த பரமாணுந தரங்காளே உபாயமாகச சொல்லப்பட்டவை எவையோ அவறறுக்குத்தான வ்யவச்சேதம்" (ய ரா. 2. ப. 42) எனகிறது. இது அயுகதம. ப்ரமாணுந்ரஸித்தகர்ம ஐரூநாநாதிகளுக்கு வ்யவச்சேதம் "ஸாவதூமாந பரித்யஜய" என்றவிடத்தில் ஏறப்பட்டது. ஆகையால அது ஏகஸபூத்தூர்த்தகாமாலை புநருகதிதேஷம் வரும். "அஹ மஸ்மி அபராதூநாம" இதயாதி, பரமாணுநதரப்ரதி பந்நமான ப்ரபத்தியை இங்கே சரமஸுலோகத்தில வ்யவச்சேதிக்கத் தடையென?

49. "புகதியும் உபாயஸம்பூந்த்யூபமாகையால உபாய மனறு என்று வரும்" (ய. ரா. 2. ப. 43) என்கிறது. இது அநுசிதம. புகதிஸத்யுலத்திலே புகதி பூலகரணமாகையால உபாயம். புக்திக்கு உபாயஸம்பூந்த்யூபதவம இலலை. ப்ரபத்தி ஸத்யுலத்தில புகூவானுகே பூலகரணதவமாகையால ப்ரபத்தி உபாயஸம்பூந்த்யூபயாகிறது. அத ஏவ

இது அநுபாயம் எனப்படுகிறது. வஸ்துசஸ்து புக்தியும் மோக்ஷவிஷயத்தில் அநுபாயமே. கீதை(7-1-7) “ஏகபுக்தி” என்றவிடத்து கீதாபுஷயததிலும் தாதபாயசநதூரிகையிலும் இது வ்யகதம். ததூஸ்து நாம. ப்ரகருதமநுஸராம .

50. பூலகரணத்வம் உபாயத்வம். இது பராதிகரண ளிதூதூம். பூலபரதூத்வம் ரக்ஷகத்வம். இது பூலாதிகரண ளிதூதூநாதம். பூராமாயணத்தில ராவணவதூநாதரம் பூரஹமாதிகூள் பெருமானை “ஸரணயம் ஸரணஞ்ச தவாம ஆஹூாதிகூவயா மஹாஷய:” [சிறந்த மஹாஷிகள் உமமை பூலபரதூகூவும். பூலகரணமாகவும் கூறுகினறனா.] எனறு துதித்தார்களாகக காணூநினறதிறே. இஃது பூர தத்தில மாகணடூய வசநததாலும் ளிதூதூம். ஸரண யத்வம் — ரக்ஷகத்வம், ஸரணத்வம் — பூலகரணத்வரூபம் உபாயத்வம் எனறபடி. ஆழ்வாரும் “சரணமாகும் ... .. வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்” எனறு ஸரணத்வரக்ஷ கத்வங்களைப பிரிய அருளிசசெய்தாரிறே அஹிராபூதூந்ய ஸமஹிதாவசநமும். “உபாயே கூருஹ ரக்ஷிதரே ஸபூதூ; ஸரணம் இதயயம்| வர்த்ததே ஸாமபரதம் சைஷ உபாயாத்த்ததூக வாசக ||” [(1) உபாயம். (2) வீடு. (3) ரக்ஷகன ஆகிய மூன்று அர்த்ததூங்களில ஸரணமெனனும் ஸபூதூம் பரயோகூககப்படும். இங்கு இது உபாயப் பெருள ஓனறையே குறிககும்] எனறு. ஸரணஸபூதூத் துககு ரக்ஷகத்வ பரவ்ருததி நிமித்தகத்வத்தைததவிாதது. உபாயத்வ ப்ரவ்ருததி நிமித்தகத்வத்தை ஸதூபித்ததிறே. ஆக ரக்ஷகத்வபூந்நம் உபாயத்வம் எனறதாயிற்று. பூல கரணத்வம் ஸரணத்வம் பூலபரதூத்வம் ரக்ஷகத்வம் எனறபடி. வஸ்துத்வம் இப்படியிருகக (ய. ரா. 2. ப. 45, 46 50) முதலானவிடங்களில ரக்ஷகத்வ உபாயத்வங்களை அபூந்நமாக வைத்துகூறுவது அநுசிதம்.

51. “புருஷகார ஸாபேக்ஷமாகையாலே பரபததி அநு பாயம் எனறது கொம்பு உள்ளதாகையாலே பசு பராணியனறு

என்பது போன்றது” என்று (ய. ரா. 2. ப. 45) பரிஹஸிக் கிறது. கொம்பு உள்ளதாகையாலே பசு முயல அல்ல. குதிரையல்ல எனகிறோம். அவ்வோபாதி புருஷகார ஸாபேக்ஷதவாத தநநிரபேக்ஷாபாயபிநம எனகிறோம். அதாவது அநுபாயம் எனகிறோமேயல்லது ப்ரபத்தி ஐஞாந மல்ல எனகிறோமல்லோம்.

52. “ த்யாநரூப நயாஸ வித்யை ஒன்று இருக்கிற தென்று ப்ரதிபாதிப்பது அதயநதாபூவமான விஷயம் ” (ய. ரா. 2. ப. 65) என்று கூறுகிறது. ஸ்ரீ தேஃஸீகன நயாயபரிஸு-த்யூ ப்ரமேயாத்யாயம் த்யூவித்யாஹ்நிகத்தில “ த்யூஸந ஸமாநாகார த்யூருவாநுஸ்மருதிரூபம் ப்யூவத்யூபா ஸநம் ஹிததமம் விஹிதம் | தச்ச. ஸத்யூக்ஷர நயாஸ வைஸவாநர மத்யூ பூம த்யூஹராதி்யூ தேயூத்யூந ப்யூஹுவித்யூம ’ [நேரே காண்பது போலுள்ள நிலையான நினைவாயிருக்கும் ப்யூவத்யூபாஸநம் ஸாத்யூனங்களுக்குள்ளே மிகச்சிறந்ததாக விதிக்கப்பட்டது. அதுவும், ஸத்யூவித்யூயை, அக்ஷரவித்யூயை, நயாஸவித்யூயை, வைஸவாநரவித்யூயை, மத்யூவித்யூயை, பூம வித்யூயை, த்யூஹரவித்யூயை முதலான தேயூத்யூத்தாலே பல வித்யூமாயிருப்பது.] என்று த்யூநரூபநயாஸவித்யூயையை அருளிச்செய்துள்ளாரிறே. இது அபூர்வமேயல்ல. அத யநதாபூர்வமல்ல எனபதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? இதையே தென்னாசார்யர்கள் உபாயத்வப்யூத்யூயோடு கூடிய உபாயப்ரபத்தியாக நிவாஹிததார்கள். இதன விரிவு மேலே காணலாம்.

53. “ இரண்டு தேஃஸீகாகளும் ப்ரபத்த்யுபாயத்வத்தில் ஏகாபிப்பராயாகளே” (ய. ரா. 2. ப. 62) என்று கூறுகிறது. ப்ரபத்தயநுபாயத்வத்தில் ஸ்ரீவசநபூஷண ஸுதரமும் முமுக்ஷுப்படி ஸுதரமும் தத்யூவ்யாக்யாநமும் ப்ரமாண மாகக காட்டப்பட்டுள்ளது ஆயிருக்க, இரண்டு தேஃஸீகர் களும் ப்ரபத்தயுபாயத்வத்தில் ஏகாபிப்பராயர்களே என்று

எழுதுவது ப்ரதாரணமாகும். *ஸவாத்மாப்யேநம் விக்ரா ஹதேயாமததனை ப்ரபததி அதிகாரி விஸேஷணமேயலவது உபாயமல்ல என்று லோகதேயூசிகனும், நிக்ஷபரணையில “ப்ரபததி உபாயம்” என்று தேயூசிகனும் அருளிச்செய்கையாலே பிந்நாபிபராயர்களாகக் காணினரேயிதே.

54 “கைங்கர்யத்தில் ஸவாதத்தும் பராததும் என்ற பேதும் அபராமாணிகம்” (ய. ரா. 2 ப 62) என்று கூறுகிறது. உபாஸகனுகும் ப்ரபந்நனுகும் பூல பேதூததை தேயூசிகள் அருளிச்செய்துள்ளார “ஸதூவாரகப்ரபததி நிஷ்டூனுககு .. மோக்ஷம் பூலம்” “ப்ரபததியை அதூவாரகமாகப்பறறினவனுககு . .... பரிபூண கைங்காய பாயநத மோக்ஷம் பூலம்” என்ற அதிகாரி விபூகூரூதிகார ஸூகதிகளைக் கண்டு தெள்க. “இதனால் ஸதூவாரக பரபத்தி (பூகதி) நிஷ்டூனுககுச் சொனை ப்ராரப்தூகர்மாவஸாநபூரவியான மோக்ஷத்தைக்காட்டிலும் அதூவாரக ப்ரபததி நிஷ்டூனுககு ... .. கைங்கர்ய பூவகமான மோக்ஷத்திற்கு பேதும் சொல்லப்பட்டது” என்றிதே அவ்விடத்து ஸாரபூரூதிகூரீயிருககுமபடி. இவலூவாபாதி ஸவகூத ஸவீகார பரகூத ஸவீகாரஸாதூய பூலங்களுள் ஸூவசநபூஷணத்தில்(ஸூ263) பேதும் ஸிதூதூம. முமுக்ஷூ ஸாமாந்யததுக்கு தேயூவயா நாரமபூததிலேயே ஸாவகர்மக்ஷயமுண்டானூலும் “ஸூக்ஷ்மம் ப்ரமாணதஸூச ததேயூபலப்தேயூ.” [ப்ரூ-ஸூ 4-2-9] [ஸூக்ஷ்ம ஸூரீரம (விரஜாபாயந்நம் சொடாகிறது). ப்ரமாணத்திலும் அப்படியே காணப்படுகையால.] என்கிற படியே விதூயாமாஹாத்மயத்தாலே விரஜாபாயந்நம் ஸூக்ஷ்ம ஸூரீரம அநூவாததிககிரூப்போலே அவ்வவாகள அநூஷ்டூககிற ஸாதூநங்களாலே உண்டான யதூபூலஷிதம் பூலம் பூயாத்” [அவரவர் விருப்பப்படி பலம் உண்டாகட்டும.] என்கிற பூகூவத் ஸங்கலபததாலே அப்படிப்பட்ட மோக்ஷ ஸிதூதி, ஸமபூரூவிதமாகையால

* தனனெஞ்சே தனனைச சுடுமத்தனை.

ஈத்யுருஸ ஸங்கலபம ஸருதி பரஸித்யுதமான யத்யாகரது
ந்யாயத்தாலே ஸித்யுத்யாகிரது எனறபடி.

55. 'புகதி ஒரு உபாயம் பரபத்தி ஒரு உபாயம், புக்யுவான் ஒரு உபாயம் என்ற உபாய விப்யாக்யமும் கூடாது' (ய. ரா. 2. ப. 49) எனகிறது. ஸ்ரீவசநபூஷணததில 'உபாயாநதர நிஷ்ட்யுரும ஸவபரயோஜநபரநம ப்ரதிசுலராகிரூ' (ஸூ 263) என்று லோககதேஸிகன அருளிச் செய்துள்ளார். அவ்விடத்தில் 'உபாயாநதர நிஷ்ட்யுராகிரூர்—பராபதஸூஷி விஷயஸூஷத்வத்தையுடையராய் வைத்தே, தத்ப்ராபத யுபாயம தச்சரணரவிநத்யு ஸரணாக்யுதி என்றிருககையறிககே. கர்மாத்யுபாயங்களைப் பறறிநிறகிறவர்கள். ஸவபரயோஜநபரராகிரூர் — பராபதஸூஷி சரண கமலங்களை உபாயமாகப் பறறியிருககச்செய்தே. தாங்கள் பறறின பறறை உபாயமாக நினைத்தும், உபேயமான கைங்கர்யத்தை ஸவபேயாக்யமாக நினைத்தும் இருககுமவாகள்' என்ற பெரியஜீயர் வ்யாக்யாநத்தையும் ஸேவித்தவாகள் இவாகள் கூற்றை ஏறகமாட்டார்கள். கண்டு தெளிக.

56. 'அநுபாயபூத பரபத்தி எனற ஒரு பரபத்தி கிடையாது' (ய. ரா. 2. ப. 51) எனகிறது. கீகா சரம ஸலோகமே அநுபாய பரபத்திபரம எனற ஸமபரத்யாய நிர்ணயம அறிந்தோர இவ்விதும் ஆகேஷ்பிக்கமாட்டார்கள் என்று உணர்க.

57 'நிகேஷபரகை ப்ரபத்தியின உபாயதவத்தை ஸத்யாபிகக வநத க்யுநத்யும். அதில் அதன அநுபாயதவத்தை ப்ரதிபாதிபுபதாகச சொல்வது யுகதமனறு' (ய. ரா. 2. ப. 52) என்று கூறகிறது. ஸ்வஸமப்ரத்யாயததில ஊறறம் இவர்களுக்கு இருப்பது பற்றி நாம் பெருமகிழ்ச்சி கொள்கிறோம். அவ்வோபாதி ஸ்வஸ்வஸமபரத்யாயததில ஊற்றம் தத்தத் ஸமபரத்யாய நிஷ்ட்யுர்க்கு இருககுமல்லவா? ஸ்ரீவசந பூஷணாக்யுதிஹஸ்ய பரபுநத்யுங்களிலே ப்ரபததநுபாயத

வத்தை ஸத்ராபிதத லோகதேதுஸிகன “ப்ரபத்தி உபாயம்” என்று அருளிஞர் என்று எழுதுவது தகுமா? என்று விமர்ஸிக்கவேண்டும். * ஸவஸூபிஷ்டா பரதிஷ்டைப (ஸூபுக்ராபிஷ்டைக) ந்யாயத்தை நினைவூட்டுகிறேன். ப்ரபத்தி உபாயம் என்றவாதும் தேதுஸிகனுடையது. ப்ரபத்தி அநுபாயம், அதிசூாரி விஸூஷணம என்ற வாதும் லோகதேதுஸிகனுடையது எனபரேல அது யுகதம். அப்போது “இரண்டு தேதுஸிகாகளும் பரபத்தயுபாயத்வத்தில ஏகாபிபராயர்கள்” என்றெழுதியது தகாது எனபதனைமட்டும் நினைவூட்டுகிறேன். இவர் நிஷ்டைபரஷ்டா வாகயததுககுத தாத்பர்யவர்ணநம் செய்திருப்பது (ய. ரா. 2. ப. 53) ஒன்றும் அடியேனுக்கு விளங்கவில்லை.

58. (ய. ரா. 2. ப. 62. 65) ந்யாஸ ஸரணுகூதிகளுககு பேதும் இலலை எனகிறது. இது அயுகதம். கைத்திரீயத்தில ந்யாஸ வித்யாபரகரணத்தில் ந்யாஸவித்யைககுப புருஷ வித்யை அங்குமாகக கூறப்பட்டுள்ளது. அஹிபுத்யநயஸடஹிதையிலே ஸரணுகூதிப்ரகரணத்தில் வரணீயனுககே ஸர்வயஜ்ஞமயதவேந வித்யுத்த்வத்தை ப்ரதிபாதித்தது. ஆக, புருஷ வித்யாங்குஸாபேஷ்டைவ தந்நிரபேஷ்டைவங்களாகிற இவையிரண்டாலும் ந்யாஸ ஸரணுகூதிகளுககு பேதும் வித்யுத்தும் ஸூபூஷ்யத்தில ந்யாஸவித்யைககுப புருஷவித்யாங்குக்கத்வம் தெளிவாக அருளிச்செய்யப்பட்டதிறே. “புருஷ வித்யாயாமபி சேதரேஷாம் அநாம்நாநாத” (ப்ர.ஸூ 3-3-24) என்ற ஸூத்ர வ்யாக்யாநாவஸரத்திலே ஸூபூஷ்யகாரர் “புருஷவித்யா ப்ரஹ்ம வித்யாங்கும் இதி கம்மயதே” [புருஷவித்யை ப்ரஹ்மவித்யையான

* பிச்சையிலலை என்று மருமகள் பிச்சைக்காரனைப் போகவிட, அவனை அழைத்து ‘பிச்சையிலலை என்று சொல்லுவதற்கும் அவளுக்கு அதிசூாரமிலலை; எனககுத தான் அதிசூாரம்’ என்று கூறி மாமியாரா பிச்சைக்காரனைப் போகவிட்ட ந்யாயம்.

நி-வி 9

ந்யாஸவித்யையைக் கு அங்கம் என்று உணர்த்தப்படுகிறது] எனறருளிச்செய்கருளினாரிதே. நிக்ஷபரகையில தேசிகள்கள “தஸயைவம் வித்யுஷ.” இதயாதிக்குக கேவலார்த்தத்ய வாத்தவதை ஸ்த்யாபித்தது சிந்த்யம். ஆக உபாயபூத ஸாங்க்யந்யாஸ பிநநா அநுபாயபூத ஸரணாக்ஷி எனறபடி.

59. “வ்யாஜமும உபாயமதான” எனகிறது (ய. ரா. 2. ப. 52) “பொருமாரீள்படை” திருவரய்மொழி பரமேயத்தை தேசிகள்கள் “அவ்யாஜோத்யாரபாவாத” எனறும், மாருனிசள் “தருமாறு ஓர் ஏதுவற” எனறும் அருளிச்செய்தார்களிதே. இதுகொண்டு பக்யவானுடைய விஷயீகாரம் நிரீஹதுகம் எனற விஷயத்தில இருமஹாசாயாகளும் ஏகாபிப்ராயர்களே என்றல இவா அங்கீகரிப்பாரா எனபதனை விமர்சிக்கவேணும்.

60. யார் எவ்வளவு பேசினாலும் எழுதினாலும் ஸ்வஸவ ஸம்பரத்யாயத்தை விட்டு ஸம்பரத்யாயாந்தரத்தை அவலம் பிப்பரா யாரும் இரலை வஸதுஸகிதி இவ்வாறு இருக்க. சிலவிடங்களில் லோகதேசிக வாத்தங்களைக் கண்ணடிப்பது, சிலவிடங்களில இரு தேசிகர்களும் ஏகாபிப்ராயாசள் என்றெழுதுவது இவறறல பரயோஜநலேஸா ஸித்தியிலலை. இவர் எழுத்து லோகதேசிக த்யாஷணமா பூஷணமா என்றே விளங்கவில்லை. இருவரும் பிநநாபிப்ராயர்கள் எனபதே உண்மை. இது ஸித்தீத்யாபாய ஸாத்தீயோபாய ஸோத்யநாதிக்கார சரமஸலேகாதிக்காராதிக்களிலே வயகதம்.

61 எவருடைய பக்ஷம் ப்ராமாணிகம். எவருடையது அபராமாணிகம் எனற வாதம் இப்போது பரகருதமலல. “பக்யவத்த்யநத பாரதந்தாயம் ஜீவஸவரூப யாத்யாதமயம். ஜீவன ஸ்வரக்ஷணோபாய பரவ்ருத்தயநர்ஹன். அவனுககு ஸித்தீத்யாபாய பூதனை பக்யவானே உபாயம் அவன முகமலாததிக்குறுப்பான கைங்காயமே பரமபுருஷார்த்தத்ய லக்ஷண மோக்ஷம்” எனற ஸவரூபத்திலும் உபாயத்திலும் பூலத்திலும் நம:பத்யார்த்தத்யமான அத்யநத பாரதந்தர்

(இனி, “ வரவரமுநி ஸித்தூரந்தம் ” என்னும் ‘ ஸுதூஸனம் ’ ஆசிரியரின் கட்டுரையை மறுத்து “ ய ரா-2 ” நூலின் நாலாவது பரிசேசேத்யத்தில் எழுதப்பட்டிருப்பதை அடுத்த அத்தியாயத்தில் ஸுதூஸனம் ஆசிரியரே பரிசீலிக்கிறார்.)

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

சதுர்த்து பரிச்சேத்ய பரிஸீலனம்

[‘ ஸுதூர்ஸனம் ’ ஆசிரியா]

62. ஸித்தூரபாயவிஜயத்தின் முதல அநுபந்த்யமாய், ஸுதூஸனம் 287ல வெளிவந்ததான ‘ வரவரமுநி ஸித்தூரந்தம் ’ என்னும் நம கட்டுரையை இவரது நூலின் நான்காம் பரிச்சேத்யம் மறுக்கின்றது. அதை இவ்வத்தியாயத்தில் பரிஸீலிப்போம். நாம். “ ஸவரூபாநுகுணமான பரம புருஷார்த்தது லக்ஷணமோக்ஷத்தின் பொருட்டு புகுவான செய்யும் ஸங்கலபம் நிரஹேதுக கருபாகார்யம் .. ஸவரூபத்துக்குத் தகாத இகர புருஷார்த்தங்களின் பொருட்டு புகுவான செய்யும் ஸங்கலபம் பரபநாககு நிரஹேதுகமாகவும். மற்றையோராககு ஸஹேதுகமாகவும் அமைகிறது ” என்று எழுதியிருந்தோம். இதில் ப்ரபந்ரங்கு நிரஹேதுகம் என்று எழுதியதற்கு ‘ பரபநாககு நிரஹேதுகம் எனரூல், பரபத்தியே ஹேது என்று சொன்னதாகிறது. நிரஹேதுகமென்றது சேராது ” (ப 78) என்று ஆக்ஷேபிக்கிறார். இது பரபத்திஸவரூபத்தை ஆராயாமல எழுப்பப்படும் ஆக்ஷேபமாகும். “ தவமேவ உபாயபூதோ மே புவ இதி பராததநாமதி ஸரணாகுதி: ” [நீயே உபாயமாவாயாக என்று பிராத்திககும் அறிவே ஸரணாகுதியாகும்.] எனபது பரபத்திலக்ஷணமாகும். ஒரு பயனைத் தன முயற்சியால ஸாதிக்க இயலாதவன தன முயற்சிகள் அனைதையும் கைவிட்டு ஸமர்த்தகாருணிகள ஒருவனிடம் சென்று “இப்பயனை நான் ஆசைப்படுகிறேன். இதை ஸாதித்துக் கொள்ள எனனிடம் கைமமுதல எதுவுமில்லை, நீயே உபாய

மாயிருந்து எனக்கு இதை ஸாதித்துத்தரவேணும்' என்று வேண்டிப்பெறுகிறான். இங்கு கைமமாறு கருதாமல் பூலனையளித்த அந்தப் பரமோதாரனை உபாயமாகக் கூறலாமே யொழிய இவனுடைய பராத்தூணையை உபாயமாகக் கூற இடமுண்டோ? இனி, "இவன பிராத்தித்தாலொழிய அப்பரமோதாரன அபபலனைத் தருவதில்லையாகையால், இப்பிராத்தூணைக்கு வ்யாஜோபாயதவம் உண்டு' எனப்பார்க்கலாகில். 'என்னால் ஸாதிக்க முடியவில்லை, நீயே உபாயமாகவேணும்' என்றல்லவோ அந்தப் பரமோதாரனை அமைந்திருக்கிறது. அது தன்னிடம் உபாயத்வத்தை ஸஹிக்குமோ? ஆகையால். "அஹேதுதவே ஸதி அதிபரஸங்குவாரகதவம் வ்யாஜதவம்" [ஹேதுவல்லாமலிருக்கையில், 'எப்போதும் கராயமுண்டாகவேண்டி வருமே' என்னும் அதிபரஸங்குத்தைத் தவிர்ப்பது வ்யாஜமாகும்] எனனும் வ்யாஜதவம் அதற்கு உண்டேயொழிய, உபாயதவலேஸ்கூந்தூபரஸங்குமும் கிடையாது. வ்யாஜமாயிருப்பது உபாயமாயிருக்க முடியாது என்றபடி. ப்ரபத்திக்கு ஏதோ ஒருவிசுமான உபாயதவம் உண்டென்று கூறினால், முறகூறியபடி 'த்வமேவோபாயபூத' என்ற ப்ரபத்திதூர்மிகூராஹக பரமாணத்தோடு முரண்படும். வேதூராத விதூகூமான ந்யாஸவிதூயைக்கு உபாயதவம் கூடும் எனப்பது சென்ற அத்தியாயத்தில காட்டப்பட்டது.

63 நமது கட்டுரையின இரண்டாவது பாராவில் "வைஷ்ணவநாகூருணயங்கள் ஏற்படாமையாக அநாதூகூலமாக அவர்களுக்கு (ஜீவர்களுக்கு) ஓரளவுக்கு ஸவாதநதர்ய பூகூகூதியை அளித்தது. அநாதூகூலமாக அவர்கள் செய்யும் புணயபாபங்களுக்கு அநுகூணமாகப் பலனளிப்பலயினும் என்று நாம எழுதியிருக்கிறோம். அதற்குமேல, இவ்விஷயத்தின தொடர்ச்சியாக மூன்றாவது பாராவில் நாம எழுதியிருக்கும் வாக்யத்தை எடுத்தது. அதைக் கண்டிக்கிறோ இவர். அடுத்த பாராவில் சிறிய எழுத்தில்

அதைக்கொடுத்து, அதற்கடுத்த இரு பாராக்களில நம் பதிவை எழுதுவோம்.

64. “ தனக்கு வைஷ்ணவ நைர்க்ருண்யங்கள் வாராமைக்காக அநாத்ரிகாலமாக எம்பெருமான் அளித்திருக்கும் ஸ்வாதந்தர்ய பூத்ரிக்யைக் கொண்டு தமக்கு நன்மையைத் தாம் தேட நினைத்து ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் சேதநர் ஈடுபட்டு வருவதே அவர்கள் அவனை அடையாமல் இருப்பதற்குக் காரணம். ” [வரவரமுநிளித்தாரந்தம்]

எனப்படுகிறது நான வைத்தநதரன ஆகையால இதைச் செயவேன என்ற புத்தியே ஸ்வாதந்தரய புத்தி என்று இங்கே கருதப்பட்டது என்று தோன்றுகிறது. ஸ்வாதந்தரய மெனப்பதி லேயே பரயவஸாநம இதுவன்று வைஷ்ணவ தநாகருண்யம வாராமறசெய்வது. கர்மாநுரூபபலபரததவம அது.

65. ‘ வைஷ்ணவநைர்க்ருண்யங்கள் ஏற்படாமையாக ... ஸ்வாதந்தரயபூத்ரிக்யை அளித்து .புண்யபாபங்களுக்கு அநு குண்மாகப பலனளிப்பவனாயினும் ” என்று நாம இரண்டா வது பாராவில எழுதியிருக்கும்போது, ‘ இதுவன்று வைஷ்ணவநைர்க்ருண்யம் வாராமறசெய்வது , கர்மாநுரூப பூலப்ரததவம் அது ” என்று இவா எழுதுவது நியாயமா என்று தடஸதூர்கள் ஆலோசிக்க வேண்டும். உண்மையில்— ஸ்வாதந்தர்யபூத்ரிக்யை எம்பெருமான் ஜீவனுக்குக் கொடுக்காவிடில், கர்மாநுரூபபூல பரததவத்தினால் மாத திரம அவனுக்கு வைஷ்ணவநைர்க்ருண்யங்கள் வாராமற போகா எனப்பதை இவா புரிந்துகொள்ளவில்லையென்பதே இவர் இப்படி எழுதியிருப்பதிலிருந்து வ்ளங்குகிறது. இதை ஜீவனுக்கு எம்பெருமானுக்கு நடந்ததொரு ஸமவாதூமாக அமைத்து விளக்குவோம் இனி.

ஜீவன —பிரானே! நான மிகவும் கஷ்டப்படுகிறேன் ; அடுத்தவீட்டுக்காரன் மிகவும ஸுகூமாயிருக்கிறான் , எனனைக கஷ்டப்படும்படியாகவும், அவனை ஸுகூமாயிருக் கும்படியாகவும் வைத்த நீ பக்ஷபாதமுடையவனல்லவா ?

எனனை இப்படி கஷ்டப்படவைக்கும் உனக்கு கருணையும் இல்லையே!

எம்பெருமான் — இது என குற்றமல்லவப்பா! நீ பாபம் பண்ணினாய் அதனால் கஷ்டப்படுகிறாய். அவன் புண்ணியம் பண்ணினான். அதனால் ஸுகூப்படுகிறான். இதற்கு நான் என்ன செய்வது? எனக்கு எப்படி வைஷ்ணவமும் (பக்ஷபாதமும்) நைககூருணயமும் (கருணையினமையும்) ஏற்படும்?

ஜீவன் — எனனைப் பாபம் செய்யவைத்ததும், அவனைப் புண்ணியம் செய்ய வைத்ததும் நீதானே! நீயே எனனைப் பாபம் செய்யும்படி தூண்டிவிட்டு, நீயே எனனைக் கஷ்டப்படுத்தலாமா? இது கருணையினமையாகாதா? நீயே அவனைப் புண்ணியம் செய்யும்படி தூண்டிவிட்டு அவனுக்கு ஸுகூததை அளிக்கலாமா? இது பக்ஷபாதமல்லவா?

ஈசுவரன் — உனனைப் பாபம் செய்யும்படியோ, அவனைப் புண்ணியம் செய்யும்படியோ நான் தூண்டவில்லையப்பா! உங்களிருவரையும் தேயுஹைநதிரியங்களோடு ஸருஷ்டிக்கும் போதே இஷ்டப்படி நடப்பதற்கு உறுப்பான அறிவையும் (ஸவாதந்தாய புத்தூதியையும்) கொடுத்திருக்கிறேன். நனமை தீமைகளைக் காட்டும் ஸாஸதரத்தையும் கொடுத்திருக்கிறேன். ஸாஸதிரததைக்கொண்டு நன்மை (புண்யம்) இன்னது, தீமை (பாபம்) இன்னது என்று அறிந்து தீமையை விலக்கி, நனமையைச் செய்வதில் அவன் ஈடுபட்ட படியால் அவனுக்கு ஸுகூததை அளித்தேன். ஸாஸதரததைக்கொண்டு நனமை தீமைகளைப் பகுத்தறியாமலும் அறிந்தும் பல பாபங்களையே செய்து புண்யம் செய்யாமையால் உனக்கு கஷ்டத்தைக் கொடுக்கேன். எனக்கு வைஷ்ணவநைககூருண்யங்கள் எப்படி வரும்?

ரீ. இநத ஸவாதூத்திரூந்து ஸவாதந்தாயபுத்தூதியை எம்பெருமான ஜீவனுக்குக் கொடுத்ததினாலேயே எம்பெரு

மாணுக்கு வைஷ்ணவநாயகர் கருண்ய பரிஹாரம் ஏற்படுகிறது என விளங்குகிறது. “ஆத்யா வீஸவரத்யுததயைவ” என இம ததவஸார ஸலோகத்திலே நடாதூரமமாள இவ்வாத் த்யுததைத தெளிவாகக்காட்டினார். அந்த ஸலோகத்திலுள்ள “ஸ்வாதநதாய ஸகத்யா” என இம பத்யம், ததவதரயம் 35-வது ஸுத்ர வ்யாக்யானத்தில் “ஐரூதருகவரூபமான ஸவாதநதாயஸகத்யாலே” என்று விளக்கப்பட்டது. அதையே நாம் ஸவாதநதாயப்யுத்யுதி என்று குறிப்பிட்டிருந் தேரம். அதை இவா ‘ஸவாதநதாயம எனபதிலேயே பாயவ ஸாநம்’ என்று விளக்குவது சரியல்ல. “ஸவாதநதாய ப்யுத்யுதியாவது — தன இஷ்டப்படி நடக்கக்கூறுப்பான அறிவு” என்றே அதை விளக்கவேண்டும். முறகூறிய ததவதரய ஸுத்ர வ்யாக்யானத்தையும். “கருதப்ரயதநா பேக்ஷஸது” [2-3-41] என இம ஸாரீரக ஸுத்ர ப்ரீபூஷய ஸருகபரகாஸிகைக்களையும் ஸேஷிப்பவர்களுக்கு இவ்விஷயத்தில் தெளிவு பிறக்கும்.

67. இனி, மோக்ஷார்த்தமான எம்பெருமானுடைய கருபை நிர்ஹேதுகம எனபதுபற்றிய இவருடைய ஆக்ஷே பதை அடுத்த பாராவில கொடுத்தது. அதற்கடுத்த இரு பாராக்களில் அதைப பரிஸீலிப்போம்.

68. (எம்பெருமான் செய்யும்) இம் முயற்சிகளின் பலனாகவே ஒவ்வொரு சேதநர்க்குச் சில நன்மைகள் விளைந்து அவர்கள் தன்னை அடையப் பெறுகிறார்.

எனறவிதன கருததை ஆராயவேண்டும். தம் முயற்சி எதுவுமில் லாமலே அவன் முயற்சியாலே மட்டும் சில சேதநர் தமக்குச் சில நன்மைகள் உண்டாகப் பெற்று அவனை அடைகிறார்கள எனபது கருததாகில் அவனுக்கு வைஷ்ணவ நாயகருண்யங்களை அங்கீகரித்த தாகும் எல்லோரையும் ஏன் இப்படிச்செய்விக்காமல் அவன இருக்கவேண்டும்

ஸ்வரூபானுகுணமான பரம புருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷத் தின் பொருட்டு பகவான் செய்யும் ஸங்கல்பம் நிர்ஹேதுக க்ருபாகாரீயம்

என்று அறுதியிடுகின்றவர்கள் அந்த நிரூபணத்திற்கு கிருபா காரியமான பகவத ஸங்கலபத்தால் ஸாவசேதநாகனம் ஸவருபாநு குணமான பரம புருஷாதத்ததை முனபே பெற்றிருக்கலாமாகையால் இப்போது இந்த ஸீலாவிபூதி இருப்பதே அநுபநநம் என்ற கேள்விக்கு ஸமாதாநம் சொல்லவேண்டும்.

69. இதற்குத் தெளிவாக பதில சொல்லுவோமினி. சேதனனும் முயற்சிகள் செய்கிறான எனபதை யாரும் இவலை செய்யவில்லை. ஆனால் சேதனன் எதற்காக முயற்சி செய்கிறான எனபதை நடுநிலைநின்று ஆராயவேண்டும். பரதூந துருஷ்டாநத்ததில் காட்டப்பட்ட தனயன தனக்குத் தீங்கை விளைக்கக்கூடிய மிட்டாய். மோட்டார் ஸைக்கிள் முதலானவற்றைத் தனக்கு நனமையாக மயங்கி அவற்றைப்பெறப் பாடுபடுவதுபோலே, இச்சேதனனும் அபராபதமான சில விஷயங்களைத் தனக்கு இனபத்தைத் தருபவை என்று மயங்கி அநாதீக்ாலமாக முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கிறான். தன இனபத்தைக் கருதாமல் பரமாதமா வின இனபத்திற்காகவே பரமபதூததில் சென்று கைங்கர்யம் செய்வதே பரமபுருஷாததூம். இக்கைங்காயத்தை நமக்கு அளித்ததுதான் தான் இனபுறுவதற்காக புகுவான அநாதீக்ாலமாக முயற்சி செய்துகொண்டிருக்கிறான் எனனும் உண்மையை உணராமையால், அநாதீக்ாலமாகச் சேதனன பல பல விஷயங்களைத் தனக்கு இனபத்தைத் தருகின்றவையாகக் கருதி அவற்றிற்காகத் தான முயற்சி செய்துகொண்டேயிருக்கிறான். பரமாதமாவோ ஜீவனை அடைந்து தான் இனபுறவேண்டும் என்று எண்ணி அநாதீக்ாலமாகப் பாடுபட்டு வருகிறான். ஜீவனே எதையாவது அடைந்து தான் இனபுறவேண்டும் என்று அநாதீக்ாலமாகப் பாடுபடுவதன்மூலம் பரமாத்மாவின் முயற்சியை ஸபூலமாகாமல் செய்துவருகிறான். (இதுவே புகுவதபர்வருத்தி விரோதியான ஸவப்ரவ்ருத்தி எனப்படுகிறது) முறகூறிய ரீதியில் தனக்கு வைஷ்ணவநர்கூருண்யங்கள் வாராமைக் நி-வி 10

காக எமபெருமான ஜீவனுக்கு ஸ்வாதந்தர்யபுஃத்யுத்யை அளித்திருக்கிறானாகையாலே, அவனால் ஜீவனுடைய புஃத்யுத்யை நிர்ப்புஃத்யுத்யை திருத்தமுடிவதில்லை. இதனால், படிப்படியாகப் பிள்ளையைத் திருத்தும் (பரதாரத்யுஷ்டாந்தததில காட்டப்பட்ட) தந்தையைப்போலே, ஜீவன் செல்லும் வழியிலேயே சென்று, பல பல ஜன்மங்களில் படிப்படியாக இவனைத் திருத்தவேண்டியுள்ளது. நாஸ்திகனாய், கரூர்ச்செயலகளைச் செய்துவந்த இவனுக்கு ஸயேந விதி, முதலானவற்றினமூலம் ஸாஸ்தர விஸுவாஸததைப்பிறப்பிக்கிறான். பிறகு ஐஹிக (இம்மைப்) புருஷாரதத்யுங்களுக்கு ஸாத்யனங்களான காரீரி முதலானவறறையும், ஆமுஷ்டிக (மறுமைப்) புருஷார்த்தத்யுங்களுக்கு ஸாத்யனங்களான ஜயோதிஷ்டோமம் முதலானவறறையும் விதிக்கது இவனுடைய ஸாஸ்த்ர விஸுவாஸத்தை உறுதிப்படுத்துகிறான். இவறறூல தனக்கு இனபங்களைப் பெற்ற சேதனை இவ்வினபங்கள் நிலையானவையாயிராததைப் பார்த்தது. தனக்கு நிலையான இனபத்தை அடைய வழி உள்ளதா என்று ஸாஸ்தரங்களை ஆராய்கிறான். அப்போது (ஜீவன தன ஆதமாவை அநுபுஃவிப்பதாகிற) கைவலயமோக்ஷததையும், அகறகு ஸாத்யமான கர்மஜஞாநயோக்யுங்களையும், பரமபுருஷனை தன்னை அநுபுஃவிப்பதாகிற உதகருஷ்டமோக்ஷத்தையும், அதறகு ஸாத்யமான புகதியையும் காட்டுகிறான். அலபஸுகருதம் செய்த சிலாககுத் தன ஆதமாவைத் தான அநுபுஃவிப்பதே போதும் என்று கோனறிவிடுகிறது. இவர்க்கையும் முற கூறிய ஸ்வாதந்தர்யபுஃத்யுத்யை அளித்திருப்பதாலே நிர்ப்புஃத்யுத்யைத் திருத்த முடியவில்லை. ஆகையால் 'இவ்வாதமாவானது தனக்கு ஸேஷமானது. தான் இதைவிடச் சிறந்தவன்' என்பதை அறிவிக்கும் கர்மஜஞாநயோக்யுங்களை இவர்களுக்கு உபாயமாக விதிக்கிறான். (தன இனிமையியில் இவர்களை ஈடுபடுத்தவேண்டும் எனினும் கருத தாலே) ஸுபூர்வரயமான தன திருமேனியைச் சிந்திக்கும் படியும் விதிக்கிறான். பெருமபாலானவர்கள் இவ்வுபா

யாநுஷ்டானததால பரமனின் சிறப்பை அறிந்து. தம் ஆத்மாவில ஆசையை விட்டுப் பரமாத்மாவை அடைய விரும்புகின்றனா சிலர்க்குத் தம் ஆதமாவை அநுபுவிப்பதே போதும் என்றும் தோன்றிவிடுகிறது. எம்பெருமானும் வைஷ்ணவநாகிருண்யம் வாராமககாக நிரபுநதிக்காமல இவர்களது விருப்பத்திற்கு அநுகுணமாகப் பரிபூர்ணமான ஆத்மாநுபுவததையே இவர்களுக்காக கொடுக்கவேண்டியுள்ளது. பரகருதிபுநதும் கழிநதபிறகே தனஆதமாவை தான பூர்ணமாக அநுபுவிக்க முடியுமாயால், கைவலயமும் மோக்ஷமாய். அதை அநுபுவிக்கும் ஸத்யாரமும் விரஜைக்கு அப்பாறப்பட்டதாயிருக்கிறது. ஆகையால் இவர்களுக்கும் ஸர்வகர்மங்கனையும் கழித்தது காமம் காரணமாக ஏற்படும் ஸூக்ஷ்ம ஸரீரததையும்கழித்தது. இவர்களுடைய விருப்பத்திற்கு அநுகுணமாக ஸவாதமாநுபுவத்தையே நிதயமாகக் கொடுத்தது விடுகிறது. இவர்கள் விஷயத்தில “ஸமஸாரமாகிற நோய் நீங்கப்பெற்ற இவ்வளவே போதும்; இதற்குமேல பயன்பெற இவர்களுக்கு விருப்பமில்லாமையால் நாம் நிரபுநதிக்கதுப் பயனில்லை” எனனும் எண்ணத்ததுடன் திருபதிபெற்று, மேலே முயற்சி செய்வதில்லை முற்கூறியவர்களைக் காட்டிலும் புகாயாதிக்கர்கள் சிலாக்குப் பரமாத்மாவைப்பெற்று அநுபுவித்துத் தாம் இனபததை அடையவேண்டும் எனனும் அபிஸநதி ஏற்படுகிறது. இவர்களுக்கும் அதற்கு ஸாதனமாக புக்தியை விதிக்கிறான். கர்மஜஞாநயோக்யாங்கிகையான புக்தியை அநுஷ்டிக்கும்போது ஸேஷதவஜஞானத்தோடும், தரிவித்யுபரிதயாக்யத்தோடும் அநுஷ்டிக்கும்படியும், அந்தந்த யோக்யத்தின விரோதிபாபம் கழிவதற்கு பரபத்தியை அநுஷ்டிக்கும்படியும் விதிக்கிறான். இதனாலேயே புகதி நிஷ்டாகளில் பெருமபாலானவர்களுக்கு ‘பரமாத்மாவுக்கு உடைமையான நாம் அவனை அடைநது அநுபுவித்தது இனபுறவதோடு நிலலாமல், ஸர்வவிதக் கைங்காயம் செய்தும் இனபுறவேணும். அதற்கு அவனை ஸரண

மடைவதே சாலச்சிறந்தது என்று விளங்கும்படி செய்கிறான். சிலாககு இது விளங்காமையாலே பரமபத்யத்தில சென்று நாம இனபுறவதற்குறுப்பாகப் பரமாதமாவை அநுபுவிப்பதே போதுமானது என்று நினைத்தார்களாகில. அவாசளுடைய விருப்பப்படி அதையே புகதிககுப் பூலனாகக் கொடுத்தாவிடுகிறான் இவர்களைக் காட்டிலும் பூக்யாதிக்கர்கள் சிலர்ககுப் பரமபத்யத்தில சென்று பரமாதமாவை அநுபுவிப்பதோடு நிலலாமல ஸாவ வித்ய கைங்காயங்கனையும் செயது நாம இனபுறவேணடும் எனனும் விருப்பம் ஏறப்படுகிறது. அவர்களுக்ககுப் புருஷ வித்யையை அங்குமாகக்கொண்ட நயாஸ வித்யையை “ப்ரஹ்மணே தவா மஹஸ ஓமிதயாதமாநம் யுஞஜீத” (தை-நா-51) [பெருமையுடைய பூரஹ்மமாகிற உனனை அடைவதற்கு ‘ஓம்’ எனனும் மந்திரத்தினாலே ஆதமாவை ஸமாப்பிக்கவேண்டியது.] என்று விதிக்கிறான். ஆநுகூலய ஸங்கலபாதிக்களை அங்குமாகவும் விதிக்கிறான். இதில கரணமந்தரமான ஓங்காரத்தின பொருளை ஆழந்து அநு ஸந்திக்கவே ‘நம் இனபததிறகாக அவனுககுக் கைங்காயம் செய்வது தவறு. அவனுடைய இனபததிறகாகவே அவனுக குக் கைங்கர்யம் செய்யவேணடும்’ எனனும் அறிவு இவ னுககு ஏறப்பட்டுவிடும் எனனும் எண்ணத்தாலேயே இதையும செய்கிறான். பரதூரநத்யுஷ்டாந்தத்தில் பி.எச்.டி. தேறிய பையனுககுப்போலே இவ்வளவுதூரம் ஏறிவந்த பெரும பாலானவர்களுக்ககு ஸ்வாராதத்ய கைங்காயத்திலும் அதற்கு உறுப்பான ஸ்வபரவருத்தியிலும் ருசி கழிந்தது பராராதத்ய கைங்கர்யத்தில ருசி ஏறப்பட்டுவிடும் “கைங்காயத்தினால் ஆனநத்யப்படுபவன் அவனாயிருக்க நம் இனபததை உத்யேத்ய ஸீததுக் கைங்கர்யம் செய்வது அப்ராபதமாயிருக்க, இப் பரார்தத்ய கைங்கர்யத்தை அளிப்பதற்காக அவன் அநாதி, காலமாக முயற்சி செய்துவருகையில், நாம அதற்கு முயற்சி செய்ய இடமேது? ‘நமக்கு இனபம் வேணடும்’ என்று நினைத்து அநாதி, காலமாக நாம பாடுபட்டு வந்ததனாலன்றே

இப்பரமபுருஷார்த்தத்திற் றுசியிலாமல் இதை இழந்து வந்தோம். இப்போது ஸவரூபம் உணரப்பெற்றோம். இனி உபாயபுத்தியுடன் துறம்புநறுகவும் பராபதியிலை” என்று ஸ்வார்த்தத்தா ஸவபரவ்ருததிகளில் நின்றும் பரிபூரணமாக நிவ்ருததியடைகிறார்கள் இவர்கள். இவ்வண்ணமாகவும். ஆசாரியோபதேயஸூத்ரிகள மூலமாகவும் ஸவரூபம் உணரப்பெற்றவர்களுக்கு நிரூஹைதுகமாகப் பராதத, கைங்காயத்தை அருளுகிறான பி.எச்.டி. படித்தும் தேருதபையனைப்போலே இவர்களிலும் சிலர்க்கு இநதப் பராதத, கைங்காயருசியும், ஸ்வபரவ்ருததிவிருத்தியும் ஏறபடாவிடில். அவர்களுக்கு அவர்கள் விருப்பப்படி ஸ்வார்த்த, கைங்காயத்தையே உபாய பரபத்திக்ருப பூலனாக அளித்து விடுகிறான். இவ்வண்ணமாக, எம்பெருமான அருளியிருக்கும் ஸ்வாதந்தாய புத்தியுக்கும் கர்மாநுரூப பூலபரத்த, தவத்துக்கும் அநுகூணமாக ‘தனக்கு இன்பம் எனனும் நினைவுடன் எவனெவனுக்கு எது எதில் ருசி ஏறபடுகிறதோ அது அதை அவனவனுக்கு அநதந்த ஸாகூனங்களுக்குப் பூலனாக அளிக்கிறானாகையாலும், ‘பரமனுக்கே இன்பம்’ எனனும் எண்ணத்துடன் பரார்த்த, கைங்காயத்தில் ஈடுபட்டு அதை விருமபுகிறவனுக்கு நிரூஹைதுகமாக எம்பெருமான அதை அருளுகிறானாகையாலும் இவர் கூறிய தேஜாஷம் எதுவும் நம பக்ஷத்தில் ஏறபடாது. அடுத்த பாராவில் இதை மேலும் தெளிவாகக் கேவோம்.

70. “தம முயற்சி எதுவுமில்லாமலே அவன முயற்சியாலே மட்டும சில சேதனா தமக்குச் சில நனமைகள் உண்டாகப்பெற்று அவனை அடைகிறார்கள் எனபது கருத்தாகில். அவனுக்கு வைஷ்ணவநாக, ருணயங்களை அங்கீகரித்ததாகும்” என்ற இவவாக்கேபத்தை முதலில் ஆராயவேரம். ‘தாம இன்பம் அடையவேணும் எனனும் அபராபதமான எண்ணமுடைய எவாக்கும் நிரூஹைதுகமாக எம்பெருமான அதைக் கொடுப்பதாக நாம் கூறாமையாலே. இநத தேஜாஷம்

வாராது. ஸ்வார்த்துக்கைங்காயம் உள்ளிட்ட அப்ராப்தமான எலலாபபுலன களையும்— அவறறைக கொடுப்பதில் நோக்கில் லாமையால் அவறறை ஸுத்யமாக ஜீவன மயங்குவதைப் பறராசாகக்கொண்டு. படிப்படியாக இவனைத் திருத்தி வதைப்பயனாகக் கொண்ட ஓவடுவாரு ஸாத்நங்களை இவனை அநுஷ்டிக்கச்செய்து ஸாதேவஸ்வரன ஜீவனுடைய விருப்பத்தையொட்டி ஸேஹதுகமாகவே அளிக்கிறான எனபதில் அபிப்ராயபேத்யமே இல்லை. பரமபுருஷாராதத் துமான ஸ்வரூபராபத கைங்கர்யம் ஓனறையே அவன நிர்ஹதுகமாக அளிக்கிறான என்று கூறுகிறோம். இதற்கு மேல, “ அப்படியானால் அது விஷயத்தில் வைஷ்ணவ நாக்ருண்யங்கள் வருமே, ஸாவசேதனாகளும் இதை முன்பே பெற்றிருக்கலாமாய்கையால். இப்போது இந்த லீலா விபூதி இருப்பதே அநுப்பநநமாகும் ” எனபது இவருடைய ஆக்ஷேபம். அநாதிகாலமாகத் தனக்கு வைஷ்ணவ நாக்ருண்யங்கள் ஏற்படாமையாக எம்பெருமான ஸ்வாதந்தர்ய புத்தியை முறகூறிய ரீதியில் அளித்திருக்கிறான்கையால், எவனுக்கு எந்தப்புருஷாரத்தும் ருசிக்கிறதேதா அதையே அவன அளிக்கவேண்டியிருக்கிறது. அப்ராப்தமான புருஷார்த்தங்களில் ருசியுடையவர்களுக்கு, அவை அப்ராப்த மாகையாலும் அவர்களைப் படிப்படியாகத் திருத்தி பரப்த புருஷார்த்தத்தில ருசியை உண்டாக்கவேணும் என்னும் எண்ணத்தினாலும் அவர்களுக்குக் கடுமையான நிம்மங்களைக்கொண்ட ஸாத்நங்களை விதித்தது. அவற்றைப் பததும் பததாக அநுஷ்டித்த பின்பும் அவற்றில் ருசி அநுவாததித்தகாகில் அவ்வப்ராபத புருஷார்த்தங்களையே அளிக்கிறான். பரதார த்ருஷ்டாரதத்தில படிப்படியாகத் தனதையால் புத்திவிகாஸத்தை அடைவக்கப்பட்ட தனயனைப்போலே, எவனோ ஓர் சேதனனுக்கு “ பரமாதமாவுக்கு அத்யந்தபரதநதரர் நாம் ” என னும் ஆத்மஜ்ஞானமும். “ பரமாதமாவின இன்பத்திறகே கைங்காயம் செய்வதே பரமபுருஷாரத்தும், அதை நமக்கு

ருசிககச்செய்து அளிகக எமபெருமான அநாதீக்ரலமாகப பாடுபட்டு வருகிறான். 'நாம் இனபுற வேணும்' என்னும் நினைவுடன் நாம் பாடுபட்டு வந்ததனாலேயே இவ்வளவு நாளாக நமக்கு இது ருசிககவிலலை இனி அத்தகைய ஸ்வபரவ்ருத்தியில் இழியமாடடோம'' எனனும் ஸவ ப்ரவ்ருத்திரிவ்ருத்தியாகிற அபரதீஷேகமும் ஏறபடுகிறது. இவனுக்கு இடபோதே பராராதக் கைங்காயம் ருசிககிறது. அதை எமபெருமான நிரீஹேதுகமாக அருளுகிறான். மறறவர்களுக்கு இப்புருஷார்த்தம் ருசிககாமையாலே அருளவிலையாயசையால் வைஷ்டயநைர்க்ருணயமோ. ஸாவ முகதிபரஸங்க்யமோ வாராது. இவ்வாதமஜனானத்தையும், அபரதீஷேகத்தையும் பரார்த்தக் கைங்கர்ய ப்ராப்திகு ஹேதுவாகச் சொல்லலாமே எனில் தனயனை பி. எச்.டி. தேறவைப்பதற்குப் படாதபாடுபட்ட தந்தையைப்போலே எலலாச் சேதனர்க்கும் இவை வினைவதற்கே ஸாவேஸுவரன அநாதீக்ரலமாகப பாடுபட்டு வருகிறானாகையால் இவை சேதனனால் வினைந்தவையல்லவாகையாலும், ஸவரூபத்தில சேர்ந்தவையாகையாலும் ஹேதுவாகமாட்டா. அதிகாரி விஸேஷணமேயாகும். ஆகையால் ஸவரூபப்ராபதமான பரார்த்தக் கைங்கர்யத்தை எமபெருமான நிரீஹேதுக மாகவே அருளுகிறான் எனபதை எவராலும் அசைக்க வெண்ணாது. இவ்விடத்தில் இந்த நிஷ்காஷநிகஷ விஜயத்தின் நாலு முதல எட்டு வரையில் உள்ள பாராக்களில் காட்டப்பட்ட பரதீக்ரல த்ருஷ்டாநத நிரூபணத்தை ஊன்றிப்படித்தால் நனகு தெளிவு பிறக்கும். இவரது நூலில் நானகாம பரிச்சேசுத்துத்தில முதல் பகுதியில் எழுப்பப்பட்டுள்ள எலலா ஸமஸ்யங்களும் நீங்கும்.

71 இனி, தென்னாசாய விதீக்ரலந்ததில ஒப்புக் கொள்ளப்படும் கைவலயமோக்ஷத்தை த்ருஷ்டாந்தம் காட்டி, ஸர்வகர்மங்களும் கழிநசபினபும், அவரவா விருப்பப்படி முகதியில் பூலபேதமும் ஏறபடலாம என்று நாம்

வரவரமுநிஸித்யகூர்ந்தத்தில் எழுதியதை இப்பரிச்சேச்யகூத் தின இரண்டாமபகுதியில மறககிரூர் இவா இவரது மறுப்பின ஸாரமான பகுதிகளை அடுத்த பாராவில கொடுத்தது. அதற்கடுத்த இரு பாராகளில் அதை ஆராய்வோம்.

72 “ ஆகவே கைவலயம் வேறு பலம் பகவத்பராபதி என்ற முகதி வேறு பலம் முகதியில பலபேதம் இங்கு கூறப்படவில்லை . . . பரமம் ஸாமயமுபைதி’ என்றபடி பகவானோடு பரமஸாமயத்தை அடைவதே முகதியாகையால் இதை அடைந்தவர்களுக்கும் சிலா தாழ்ந்த பலனைப் பெறுகிறார்கள் எனபதற்கு எவ்விதக் காரணமுமில்லை கைவலயத்தில பகவதநுபவம் இல்லாததற்குக் காரணம் அந்த அநுபவத்திற்குத் தடையான காமம் கழியாததே காமம் முற்றிலும் கழியாத நிலை முகதியாகாது

73. இவ்வாக்கேஷபததை ஆராய்வேயாமினி. கைவலயம் முகதியா. முகதியல்லவா எனபது ஸுபரஸித்யத்யுமான ஸம்பரத்யாயபேத்யுவிஷயம். நமபிள்ளை முதலான தென்னு சார்யாசுள கைவலயத்தை முகதியென்றே திருவுள்ளம் பற்றினார்கள் எனபதும், தேஃஸீகன அகை முகதியல்ல எனறே திருவுள்ளம் பற்றினார் என்பதும் ஸுபரஸித்யத்யுமான விஷயம். ‘பேத்யாக்யாபவாகக்ய’ [ஸ்தோ-ர 4] எனற விடத்தின் வியாககியானத்தில பெரியவாச்சானபிள்ளை கைவலயத்தை அபவர்கக்ய ஸப்த்யுத்திறகுப் பொருளாக அருளியிருப்பதும் தேஃஸீகன அதை மறுததுக் கைவலயத்தை பேத்யாக்யமாகக் கூறியிருப்பதும் ஸம்பரத்யாய க்யூரந்த்யுங்களில் சிறிது பரிசயமுள்ளவர்களுக்கும் தெரியும். நாமோ. கைவல்யம் முக்தி எனனும திருவுள்ளமுடைய நமபிள்ளையின ஸ்ரீ ஸூகதியை த்யூருஷ்டாநதமாகக்காட்டி. அவா திருவுள்ளப்படி, அதே நியாயங்கொண்டு முகதியில வேறு பேத்யுங்களும இருக்கக்குறையிலலை என்று காட்டியிருக்கிறோம். இதை இவா க்யூண்டியுப்பது கைவல்யத்தை முக்தியாக அருளிச்செய்த கீதாசார்யணையம். ஆழ்வார்களை யும். பல ஆசாராயர்க்கையும் க்யூண்டியுப்பதேயாகும் என்று அடுத்த பாராவில காட்டுவோம்.

74. “யஸ்தவாதமரதிரேவ” [3-17] என்று தொடங்கும் ஸலோகத்தில் கைவலயநிஷ்டுணை எடுத்தது, “தஸ்ய காயம ந வித்யதே” [அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய கர்மம் யாதொன்றறியிலலை] என்று கூறுவதனமூலம் இவன் சாமாநுஷ்டுநிரபேக்ஷண முகதன என்று காட்டினான் கண்ணன். அவ்விடத்து கீதாபூஷயத்தில் ‘ஸ ஹி முக்த ஏவ’ [அவன் முகதனே] என்று அவகூரணமிட்டு இவன் முகதனென்று எமபெருமானார் வலியுறுத்தியிருப்பதைக் காணவேணும். [தேதூசிகனும் தாதபாயசநதூரிகையில் இவ்விடத்தில் மறுப்போ நயனமோ செய்யவிலலை.] “ஸாநதிம நிரவாண பரமாம மதஸம்ஸ்தூரமதி₄கூசசூதி” [6-15] என்றவிடத்தில் “ஸரீரமோக்ஷத்தின எலலைநிலமாயிருப்பதான ஷடூயிஸாநதியை இககைவலயநிஷ்டுண் அடைகிறான்” என்று காட்டுவதன்மூலமும் “யோகேஷ புவதி தூககூஹா” [6-17] என்றவிடத்தில், ஸகல தூககூங்கனும் இவனுக்குக் கழிந்து விடுகின்றன என்று காட்டுவதனமூலமும் இவனுக்கு ஸமஸாரபூந்தும் அடியோடு நீங்கிவிடுகிறது என்று கண்ணன் காட்டினான். இங்கு ‘தூககூஹா’ என்பதை “ஸகல தூககூஹா பூந்தூ நாஸந” [ஸமஸாரபூந்தூததை நீக்குவதாய், எல்லாத்துன்பங்களையும் போகுவதான (ஆதமாநுபூவம உண்டாகிறது)] என்று பூஷயகாரர் விவரித்தார். “ஐராமரணமோக்ஷாய” [7-29] என்றவிடத்திலும் இவனுக்கு ஷடூயிஸாந்தியைக் காட்டினான் கண்ணன். இவற்றிலிருந்து, எல்லாக கர்மங்களும் கழிந்து, அதுகாரணமாக ஏற்படும் ஸமஸார ஸமபூந்தும், அதனால் ஏற்படும் ஷடூயி ஷடூபூவவிகாரம் முதலானவையும் அறறவனாகிறான் இவன் என்று ஏற்படுகிறது. காரணமான காமம் கழிநதால் ஸம்ஸாரபூந்தும் நீங்குகிறது; அதற்குப்பின் ததகரதுநயாயத்தாலே அவரவர் விருமபும் பூலண கிடைக்கிறது என்று ஒப்புக்கொண்டாலொழிய இப்பரமாணங்களும், இனிக காட்டப்போகும் ப்ரமாணங்களும் பொருளறறவையாகிவிடும். ஆழ்வார்கள், இக்கைவல்யம மோக்ஷரூபமானது என்னும் திருவுள்ளத்தினாலேயே இதைப் பல விடங்களில் ‘வீடு’ என்று வழங்கியிருக்கிறார்கள் இவனுக்கு இவன் விருப்பப்படி கிடைக்கும் ஜீவாதமாநு

புவததுககுமேல பரமாதமாநுபுவம் என்றும் கிடைக்காமறபோய்விடுகிறது என்றும் காட்டியிருக்கிறார்கள். அப்படி எங்கே காட்டியிருக்கிறார்கள்? எனில் (1) ‘ஏடு நிலத்தில இடுவதன முன்னம் வந்து ஒலலை கூடுமினே’ [திருப்பலாண்டு4] எனனுமிடத்தில் ஸுக்ஷ்மஸாரீரம் கழ்வதற்கு முன்னால் இவர்கள் அந்நயபரயோஜனாகளாகா விடில, பின்னால் அப்படியாக இடமில்லாமறபோய்விடும் என்று பெரியாழ்வார் உணர்த்தினார். (2) ‘எழுவார விடை கொளவார்’ [முதல்திருவ 26] எனனும் பாசுரத்தில், இக்கைவல்ய நிஷ்டாகளை புகுவதும் விஷயத்திலிருந்து விடை கொள்வாராக எடுப்பதன்மூலம் இவர்களுக்குப் பரமாதமாநுபுவம் எக்காலத்திலும் இல்லை என்று மிகத்தெளிவாகக் காட்டினார் பொய்கையாழ்வார். (3) ‘அற்றது பறறெனில உற்றது வீடு உயிர், அது செற்று மன்னுறில அற்று இறை பற்றே’ [திருவாய 1-2-5] என்று, கைவல்யமோக்ஷத்தைச் செற்று, புகுவதும் விஷயத்தைப் பெற நினைத்தால், விஷயங்களில் பற்றை அறுத்தவுடன் ஆகமாநுபுவத்தில் ஈடுபடாமல் உடனே பரமாதமாவை பராயமாகப் பற்றிவிட வேண்டும் என்று அருளுவதன் மூலம் விஷயப்பற்று அறவுடன் இறையைப் பற்றா விடில கைவல்யமோக்ஷமே எரிதும், சித்தி புகுவதும் புவம் ஏறப்படாமல் போய்விடும் என்று உணர்த்தினார் நமமாழ்வார் திருவாயமொழி முதல்பத்தில. (4) ‘குறுகமிக’ (திருவாய் 4-1-10) என்ற பாசுரத்தில் ‘எல்லாம் விட்ட ஞானி’ என்கையாலே, இவன் புகுவதும் விஷயத்தையும் விட்டவன் என்று உணர்த்தினார் நமமாழ்வார். (5) குறுகா நீளா இறுதிகூடா’ (திருவாய் 6-9-10) எனனும் பாசுரத்தில், கைவல்யமோக்ஷம் நிதயமானது என்றும், ஆராய்ந்தால் நிதயமான அவ்வளவிலின பமும் புகுவதும் புவத்தின் சிறுகாலத்திற்கும் ஒவ்வாது என்றும் நம்மாழ்வார் கூறியிருப்பதிலிருந்து கைவல்ய நிஷ்டை இது என்றும் புகுவதும் புவமில்லை என்று விளங்குகிறது. (6) ‘வார்த்தையறிபவா’ (திருவாய் 7-5-10) என்ற பாசுரத்தில் கைவல்யமோக்ஷத்தைப் ‘பெருநதுளபம்’ என்று குறிப்பதன் மூலம் பிறிகொருகாலத்தில் புகுவதும் ஸமாஸாரயணம் பண்ண யோக்யதையுடைய ஸமஸாரத்தைக் காட்டிலும், அந்த யோக்யதையுமற்ற இது தாழ்ந்தது என்று காட்டினார் நம்மாழ்வார். (7) ‘பிறவித்தயுற’ (திரு

வாய் 1-7-1) ‘‘மரணம் தோற்றம் வான பிணி மூப்பென்றிவை மாயத்தோம்’’ (திருவாய் 8-3-2) எனனும் பாசரப் பகுதிகளில் துஃககூநிவருத்தியே இவனுக்குப்பயன் என்று காட்டுவதன் மூலம் புகுவதநுபுவம் இவனுக்கு இலலை என்று உணரத்தினார் நமமாழ்வார். (8) ‘அதுவே வீடு வீடு பேற்றினபநநானும் அது’ (திருவாய் 8-8-7) எனனும் பாசரப் பகுதியில் ‘இவனுக்கு ஆதமபராப்தியே மோக்ஷம். ஆதமாநுபுவமே ஸுகூம்’ என்று அவதாரண (ஏகார) பூரவகமாகச் சொல்லுகையாலே இவனுக்கு புகுவதநுபுவமில்லை எனபதை தெளிவுறக்காட்டினார் நமமாழ்வார். (9) ‘வியனமூவுலகு (திருவாய் 8-10-2) பாசரத்தில் ‘‘போயத்தானே தானேயானாலும் எனனுமிடத்தில் ‘தானே’ எனனும் பக்தத்தை இருமுறை படிக்கையால் இவனுக்கு ஆதமாநுபுவமொழிய வேறொரு புருஷார்த்தம் என்றுமில்லையெனக்காட்டினார் நமமாழ்வார். (10) ‘யாதுமில்லை மிக்கதனில் எனறென்றது கருதிக் காதுசெய்வான கூதை செயது கடைமுறை வாழ்க்கையும் போம்’ (திருவாய் 9-1-9) எனனும் பாசரப்பகுதியில், கேவலன ஆதமாநுபுவஸுகூத்தைக்காட்டிலும் புகுவதநுபுவத்தையும் மேலாக நினைப்பதில்லை என்றும். காதைப்பெருக்க நினைத்து அதை அறுத்துக்கொண்டவன கதைபோலே அவனது நிலை அமைகிறது என்றும் அருளுவதன் மூலம் இவனுக்கு புகுவதநுபுவத்தோடு ஸப்தகூதிஷ்யாநுபுவத்தோடு வாசியற இரண்டுமே எப்போதும் இல்லாமற்போகிறது எனக்காட்டினார். (11) ‘‘மின்னுருவாய்’’ என்னும் திருநெடுந்தாண்டகத் தொடக்கப் பாசரத்திலே ‘இறப்பதற்கே எண்ணுது’ என்னும் பகுதியிலே கைவலயமோக்ஷத்திலே உயிரான எம்பெருமானை விட்டு நிதயமாகப் பிரிகையாலே இது ஆகமாவுக்கு இறப்பை ஒக்கும் என்று உணரத்தினார் திருமங்கையாழ்வார். இவ்விடங்களில் பிள்ளான, நஞ்ஜீயர், நம்பிள்ளை முதலான பூரவாசாரயாகளும் இப்படியே வயாகூயானம் செய்துள்ளனர். ‘‘ஆதமாநுபூதிரிதி யாகில முக்திருகதா’’ [ஆதமாநுபுவம் என்று யாதொரு மோக்ஷம் சொல்லப்பட்டதோ] என்று இதை மோக்ஷமென்றார் கூரத்தாழ்வான. ‘‘முக்தநாம்பரமாகூதி’’ [ஸஹஸ்ரநாமம் 12] எனனும் திருநாமத்தினபூஷ்யத்தில் ‘பரமேதி விஸேஷணேந முக்தநாமேவ கேஷாஞ்சித ஆவாசீநா கூதிாகூமயதே’’ [‘பரமா’ என்று விஸேஷண

மிடுகையால். முக்கர்களிலேயே சிலருக்கு (கைவலய மோக்ஷமாகிற) தாழ்நத பூலம் உண்டென்று உணர்த்தப் படுகிறது.] என்று முகதார்களிடையே பூலபேதமுண்டென்பதைத் தெளிவாகக் காட்டினார் பட்டர். வேதாராதத, ஸங்க்ரஹதாதபர்ய தீபிகையில் “பரம. ஸ்வராடிதி முகதாதமா உசயதே! அதர பரமஸபூதேந கைவலய மோக்ஷ வயாவ்ருததி [‘பரம. ஸ்வராட்’ என்று முகதாதமா கூறப்படுகிறது. இவ்ரு பரமஸபூததகாலே கைவலய மோக்ஷதைககாட்டிலும் (பரமமோக்ஷத்திற்கு) வேறுபாடு காட்டப்படுகிறது.] என்று ஸருதப்ரகாஸிகாசாயரும் இதை மோக்ஷமாகவே குறித்தார். இவற்றிலிருந்து ஸர்வ கர்மநாஸம் ஸக்ஷமஸீரமுள்ளிட்ட ஸம்ஸார பந்தம் நீங்குவதற்கே காரணமாகிறதென்றும், அநத பந்தம் நீங்கிய பின் பரமபத்யகதில கிடைக்கும் பூலன ததகரதுநயாயத தாலே அவரவா விருப்பப்படி கிடைக்கிறதென்றும் கெளி வாக விளங்குகிறது. இவ்வளவுபரமாணங்களுக்கும் முரணாக ஓரர்த்தநிராணயம் செய்ய எவாககு அதிகாரமுண்டு? ‘கராயாதிகரணவிசாரம்’ முதலான பல க்ரந்தங்களுளிலே மஹானகள் இககைவல்யவிஷயத்தில், பரபக்ஷப்ரதிஷேப பூர்வகமாக ‘இது நிதயமான மோக்ஷமே’ என்று நிலைநாட்டியுள்ளனா. அநத க்ரந்தங்களை அதிகரித்தால தெளிவு பிறக்கும்.

75. “ஸர்வகர்மங்களும் கழிந்தபின்பும். ஸுகருத தாரதமயததால் ஏறபடும ருச்யநுகுணமாக முகதியில பேத்யத்ததைத் தெனனாசாயாகள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று விளங்குகிறது” என்று நாம் எழுதியிருந்தோம். இவ்ரு “ஸாவகாமங்களும் கழிந்த பின்பும்” எனனும் தொடர்—மேலே ‘முகதியில பேத்யத்ததை’ எனபதோடு அநவயிக்கிறது. இதை உணராமல் ‘ஸுகருததாரதமயத தால்’ எனபதோடேயே அநவயிதது, “ஸாவகர்மங்களும் கழிந்தபின்பு ஸுகருதம் ஒன்றும் கிடையாது. ஸுகருத மும கர்மமே” என்று க்ரண்டிக்கிறார். ஸாவகர்மங்களும் கழிந்தபின்பு ஸுகருததாரதமயம் உள்ளதாக எவராவது எழுதுவார்களா. மேலே அநவயிப்பதற்கு இடமிருக்கிறதா என்பதையெல்லாம் ஆலோசிக்காமல் க்ரண்டும் எழுது கிறார்! இது க்ரண்டந ஸமரமபத்யதைக் காட்டுகிறது.

76. இப்பரிசேஷ்யத்வம் மூன்றாவது பகுதியில், ஸ்ரீவசந பூஷணம் ஸூத்ரம் 265-ல். “ உபாயாந்தரநிஷ்டுர்க்கு உத்யேத்யஸ்யன தேவதாநகாயாமியான ஸாவேஸ்வரன் ” என்று அருளியிருப்பதை தூஷிக்கிறார். இவ்விடத்தில் மாமுனிசுள்ளின வியாகியானத்தையும் அரும்பத்யவுரைகளையும் அதிகரித்தால் தெளிவு பிறகுகும்

சதூதத்ய பரிசேஷ்யத்வம் பரிஸீலநம் நிறைவுபெற்றது

ஸித்தேத்யபாய விஜயம் - முடிவுரை

77. முற்கூறிய நிருபணங்களிலிருந்து, இவர் பலவிடங்களில் தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரத்யாயத்தைப் புரிந்துகொள்ளாமலும், புரிந்து கொண்ட சில இடங்களிலும் எதையாவது எழுதித் தம் ஸம்ப்ரத்யாயத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்னும் அபிநிவேஸத்தாலும் இந்நூலை எழுதியுள்ளார் என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. இதே ரீதியில் மேலும் விவாதத்தை வளர்த்துவதில் நமக்கு ருசியில்லை. கலிபுருஷவ்யாஸத்தில் பல பூர்வாசார்யர்களைக் கலிபுருஷனின் அவதாரமென்று, பலர் படிக்கும் பததிரிகையில் மிகவும் கீழ்த்தரமாகத் தாக்கியதும், அதற்கு ஆதாரவாக மதுராந்தகம் ஸ்வாமிகளாந்தெழுந்ததுமே இவ்வளவுதூரம் வாதப்போர் வளரக் காரணமாயிற்றேயொழிய, நாம் தேசிகஸம்ப்ரத்யாயத்தைக் கடினமாக அந்த ஸம்ப்ரத்யாயஸ்தரீகளைப் புண்படுத்தவேண்டுமென்னும் எண்ணத்துடன் இவ்வாதத்தில் இழியவில்லை மஹாபுராதுயுத்தத்தோடு இவ்விவாதத்திற்கு ஒரு விதத்தில் உபமானம் அமைந்திருக்கிறது என்பதைக்காட்டி, அபிநவ பீஷ்ம த்யூரோணர்களாக இதில் நிருபிக்கப்பட்டிருக்கும் ஸ்வாமிகளிடம் வாதப்போரில் அவர்ஜநீயமாய் (தவிர்க்கவொண்ணாமல்) நேர்ந்திருக்கும் அபசாரங்களுக்குக் கடிமையைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு இந்த ஸித்தேத்யபாய விஜயத்தை நிறைவுபடுத்துவோம்

78 தூர்யோதநதுஸ்ஸாஸநாதிர்பர் பாஞ்சாலியை ஸபை நடுவே மானபூங்குப்படுத்தி தூர்மபுத்ரரின் முடியையும், ஆடையணிகளையும் பறித்ததுபோலே, ரங்குநாதபாது,கையும், கலிபுருஷக் கட்டுரைக்காரரும் தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரத்யாயமாகிற த்யூரோளபத்யையை மானபூங்குப்படுத்தி, ஸித்தேத்யபாயமாகிற தூர்மபுத்ரரின் நிரபேக்ஷாபாயபூவமாகிற முடியையும், லக்ஷ்மீநாதத்தவம், நிர்ஹேதுகக்ருபை, வாத்ஸல்யம் முதலான ஆடையணிகளையும் பறித்தார்கள். அப்போதே ஆடையை வளர்த்துத் த்யூரோளபத்யை

யின் மானத்தை ஸம்ரக்ஷித்த கண்ணைப்போலே ஸுதர்ஸானமும் உடனே கட்டுரையெழுதி தென்சார்ய ஸம்பரதாயத்தின் மானத்தை ஸம்ரக்ஷணம் செய்தது. ரங்கநாதபாதுகா நிர்வாணிகளான கௌரவர்களிடம் ஸமாதான முயற்சிகளையும் செய்து பார்த்தது. இது பூலிக்காமற்போகவே, எரித்தேதாபாயமாகிற தர்மபுத்ரனின் முடி முதலானவற்றைப் பெறுவதற்காக வேளுக்குடி ஸ்வாமியாகிற அர்ஜுனனை ப்ரேரணம்செய்து மஹாபாரத யுத்தத்தைத் தொடங்கி வைத்தது. கௌரவர்களை ஆதரித்துப் போருக்கு வந்த பீஷ்மரைப்போலே மதுராந்தகம் ஸ்வாமி போரிட்டு ஓய்ந்தார். பீஷ்மபர்வம் முடிந்தது. அடுத்தபடி போரிட்ட த்ரோணரைப்போலே தாதாசார்ய ஸ்வாமி போரிட்டதையும், க்ருஷ்ணர்ஜுனர்கள் ஸ்தானத்திலுள்ள ஸுதர்ஸானமும், (தாதாசார்ய ஸ்வாமியின் சிஷ்யரான) வேளுக்குடி ஸ்வாமியும் அவரை வெற்றிகொண்டதையும் இப்போது பண்டிதவுலகம் ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டுவருகிறது. இந்த மஹாபாரதயுத்தம் த்ரோணபர்வத்தோடேயே முடிந்து எரித்தேதாபாயத்தின் முடியும், ஆடையணிகளும் திரும்பக் கிடைத்துவிட்டதையும் பண்டிதவுலகம் ப்ரத்யக்ஷமாகக் காண்கிறது.

“ஹதே பீஷ்மே ஹதே த்ரோணே ஹதே கர்ணே மஹாரதே!
ஆஸா பூலவதீ ராஜந் ஸல்யோ ஜேஷ்யதி பாண்டுவாந் ||”

[திருதராஷ்டிரமஹாராஜனே! பீஷ்மத்ரோணர்களும் மஹாரத ஜன கர்ணனும் அடிபட்ட பின்பும், ‘ஸல்யன் பாண்டுவர்களை ஜயிப்பான்’ என்னும் ஆசை உமக்கு பூலமாயிருக்கிறதே!] என்று ஸத்ஜபன் கூறிய ரீதியில் இந்த யுத்தமும் மேலும் தொடர்ந்தாலும், க்ருஷ்ணர்ஜுனர்கள் எரித்தேதாபாய தர்மபுத்ரரை ரக்ஷிக்க எரித்தாராகவே உள்ளனர்.

“யத்ர யோகேஸ்வர: க்ருஷ்ண: யத்ர பார்த்தேதா த்ருத்தர: |
தத்ர ஸ்ரீர் விஜயோ பூதிர் த்ருவா நீதிர் மதிர் மம ||” [18-78]

[யோகேஸ்வரனான கண்ணனும், வில்லெந்திய அர்ஜுனனுமிருக்கு மிடத்திலேயே (முடி முதலான) செல்வமும், வெற்றியும், ஐஸ்வர்யமும், நீதியும் உறுதியாக விளங்கும் என்பது என் முடிவு]

ஓம் ஸாந்தி: ஸாந்தி: ஸாந்தி:

நிஷ்கர்ஷ நிகஷ விஜயம் நிறைவுபெற்றது.

எரித்தேதாபாய விஜயம் நிறைவுபெற்றது.